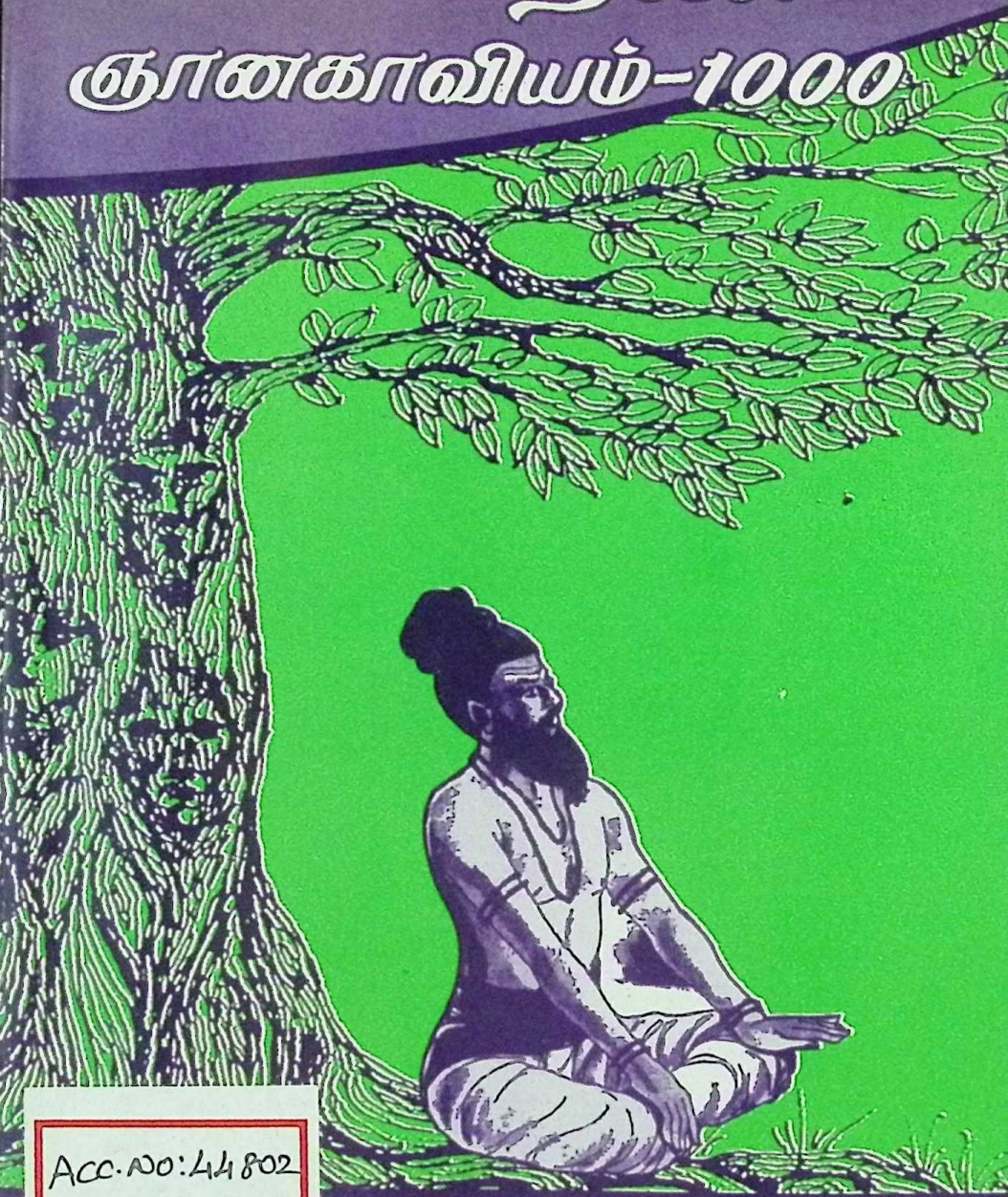

அகஸ்தியர் ஞானகாவியம்-1000

Acc.No:44802

R 689

தாமரை நூலகம், சென்னை - 26.

அகஸ்தியர் ஞானகாவியம்-1000

பதிப்பாசிரியர்

ஆர்.சி.மோகன்

தாமரை நூலகம்

7, என். ஜி. ஓ. காலனி 3வது தெரு

வடபழனி, சென்னை - 600 026

தொலைபேசி எண் - 044 - 23620249

தாமரை வெளியீடு எண்	: 192
முதல் பதிப்பு	: மே 1997
இரண்டாம் பதிப்பு	: ஜூலை 2013
மூன்றாம் பதிப்பு	: ஜூன் 2019
பதிப்புரிமை பெற்றது	

நூலைப்பற்றி

நூலின் பெயர்	: அகஸ்தியர் நூனகாவியம்
பதிப்பாசிரியர்	: ஆர். சி. மோகன்
வெளியிட்டோர்	: தாமரை நூலகம் 7, என். ஜி. ஓ. காலனி வடபழனி, சென்னை - 26.
பதிப்பு ஆண்டு	: ஜூன் 2019
உரிமை	: பதிப்பகத்திற்கு
நூல் வடிவம்	: டெமி
அச்சுத்தாள்	: 16 கி.வெள்ளைத்தாள்
எழுத்துக்கள்	: 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	: 280
பிரதிகள்	: 1000
நூல் விலை	: ரூ. 135/-
அச்சிட்டோர்	: கிரியேட்டிவ் ஆப்செட் நுங்கம்பாக்கம், சென்னை - 34

பதிப்புரை

அகஸ்தியர் அருளிய பஞ்ச காவியங்களில் இதுவே இறுதியானது. அதனால் இதில் முடிவான பொருள்களைப் பற்றி மட்டுமே கூறியிருக்கிறார்.

இந்த நூலைப் படிப்பதற்கு முன்பே மனிதவாழ்க்கையில் பல கட்டங்களை உணர்ந்தும் கடந்தும் பக்குவப் பட்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுது நான் ஞானப் படியில் கால் வைக்க முடியும். பண்படாதவன் ஞானத்தை அடைய முயல்வது கால் இல்லாதவன் மலை ஏற முயல்வதைப் போன்றதே !

அகஸ்திய மாமுனிவர் இந்நூலில் ஆரம்பத்திலிருந்தே பூசை முறைகளையும், தியான மந்திரங்களையும் (சக்கரங்களையும் பற்றிக் கூறிக்கொண்டு போகிறார். அவை மிகவும் தீட்சண்யம் மிக்கவை. மற்ற சாதாரணமான முறைகளைப் போன்றவை அல்ல. அதனால் மிகவும் எச்சரிக்கை யோடு கையாள வேண்டும்.

பரிபாஷையாகப் பல நூல்களில் சொல்லப்பட்ட பொருள்களுக்கெல்லாம் இந்நூலில் விளக்கம் உள்ளன. ஆனால் தக்க குருவின் துணையில்லாமல் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு வழிமாறிப் போய் விடக் கூடாது.

இந்த நூலைப் புரிந்து கொள்வது கடினமாக இருந்ததாலும், சரியான உரை கூறுவார். எவரும் இல்லாததாலுமே இந்நூல் நீண்ட நாட்களாக வெளிவராதிருந்திருக்க வேண்டும்.

தவிர இந்நூல் படி எடுத்தவரால் அவருடைய நாட்டுப் பேச்சுக்கும் கால வழக்குக்கும் உட்பட்டு பல விதமான மாறுதல்களோடு சிதைவுற்றுக் கிடைத்தது.

விறகுச் சுள்ளி என்பதை சுப்பி என்றும்
தகடுகளை நலக் கதனமாகச்
செய்து கொள் என்றும்

இம்மாதிரியாக ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் வாழும் மக்களின் வழக்கு மொழியில் கூறப்பட்டிருப்பது பிறபகுதிகளின் வாழும் மக்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் கூட இருக்கலாம்.

இந்த நூல் கடைசியாக எழுதப்பட்டது மிக அண்மைக் காலத்திலேயே இருக்கலாம். ஆனால் அதைக் கொண்டு நூலின் காலத்தையோ அகத்திய மாமுனிவரின் காலத்தையோ கணக்கிட முயன்றால் அது பரிதாபத்திற்குரியதாகவே இருக்கும்.

அகஸ்தியர் நூல்களின் மொழி, நடைமாறுபாடுகளைக் கொண்டு அறுபது அகஸ்தியர் எழுபது அகஸ்தியர் என்றெல்லாம் கணக்கிடுபவர்களைப் பற்றி - எழுதாமலிருப்பதே மேல்.

ஒரு அகஸ்தியரின் நூல்களையே அவருடைய சீடர்கள் அவரவர்க்குத் தோன்றிய விதங்களில் அவரவர் வழங்கிய மொழிகளில் எழுதி வைத்துள்ளார்கள் என்று ஏன் நினைக்கக் கூடாது ?

வீண் சர்ச்சைகளை விட்டு அகஸ்திய மா முனிவரின் நூல்களில் உள்ள மெய்ப்பொருளைக் காண முயன்றால் - முயல்பவர் உய்வர் :

வணக்கம்,

எஸ். பி. இராமச்சந்திரன்.

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த

ஞான காவியம் 1000

பொருளடக்கம்

பக்கம்

முதல் காண்டம்

பஞ்ச நாதாக்களுந்தேசமறிக	1
சித்தாதிகள், முனிகள், ரிஷிகள், தேவர்கள் தரிசனம்	3
அகத்தியருக்கு சதாசிவம் உபதேசம்	4
சூரியன் அண்டம் யோசனைகளிட அகல நீளமறிய-மேகங்கள் இடிகள் மின்னல் மடச்சத்தங்கள் அறியவும் சதாசிவத்துடனே வியாசர் வினவுதல்	7
அகாரம் விந்து கீழ் லோகம் - உகார மகாரம் மேல்லோகம். சிவம் கீழ்லோகம். இரவு பகல் ரவி சூரியன் பஞ்சபூதம் சகலவுயிர்களுக்கும் அஞ்ச பூதமென்றறியவும்	8
பரபிரம்மக் குண்டலியினாலே சத்தசாகரங்கள் திகிரிகிரிகள் சலமுந் தீர்த்தங்கள், அதனாலே...சகலத்துக்கும் பெரிதாகி பரமென்றறியவும்	11
பரத்தில் பஞ்ச பூதமென்றறிய தற்பரமென்றறியவும், திரோதாயி பரமபதம் ஓம் என்ற சதாசிவத்தில் அகத்திய சுவாமிகள் பணிதல்	13
ஆக்கினையின் தெரிசனத்தில் சகலமுமறிதல்	15
நாலுவேதத் தன்மையறிந்து அஞ்சாம் வேதமென்று பாரதத்தை உண்டாக்குதல் சதாசிவம் அகத்தியற்குபதேசம் சகல பூசைக்குந் தொகுப்புக்கும் ஞானமறியவும்	16

பொருளடக்கம்	பக்கம்
பரப்பிரம்மம் அறியும்படி கணபதியூசை	18
கெணேசனுடைய பஞ்சவாசல் கெணபதி ஐங்கோணம் முக்கோணச் சக்கரம் அத்திப்பலகை	19
ஆரணியில் புண்ணிய புருஷர்கள் செய்வதுபர்வம் பூர்வபட்சம் உத்திர அமாவாசினாயா	21
நேம நுஷ்டை அநுஷ்டானம்	22
இரண்டாம் காண்டம் .	27
மூன்றாம் காண்டம்	
ஞானகாவியம் மூன்றாவது சருக்கமறிய அசுவனி - தேவர் அகத்தியருக்கு உபதேசமளித்ததில் விசுத்தியறு கோணம் சக்கர மாறல் பீசமுலம்	53
உபதேசமறிய வாசலெட்டு மயேச்வரபீடம் அறுகோணம் பதினாறு யிதழ் ஞானகோபுரம் நாத கிண்கிணி சிகரம்	54
புறமுலமறியவும் ருத்திரன் சக்கரம் மயேசுவரன் அறுகோணச் சக்கரத்தின் அட்சரம் - சிவமுலம் - சத்திமுலம் - சகலபீசம் அறியவும் - நால்வாசல் தேவதைகள் முலபீசம் அறியவும்	56
சூரிய செபத்தியானம் - உபதேசமறிய ஆசனம், சமித்து, மஞ்சள் பிள்ளையார், செபம் நூற்றெட்டு தூபதீபம் - ஓம குண்டம் கொலுபீடந் தெரிசனம் - உபதேசம் மவுனம்	57
அகத்தியர் சிஷ்யரை வாழ்த்தல் இந்நூல் துகையறியவும் பூரண நூலறியவும் கல்லாப்பொருள் நூல் - முன்னூலில் கடல் நூலறியவும்	59

பொருளடக்கம்

பக்கம்

மாண்பார் குணமறிய கர்மிகளுக்கு நூல்கொடுக்கலாகாதெனவும் நல்லோர்களுக்குப் பதவியறியவும்	60
ரசக்கலசம், கும்பம், ரேசக பூசை திருவுருவச்சக்கரம், சக்கரபூசை சோதிமணி தீபம் வாத்தியம் தெரிசனம் பணிதல். . .	61
தேவதைகள் வசியப்படுதல். சகல சித்தியும் இதில் பிரசன்னம், சத்தம் - ஆக்கினை - யாரீங் . . . சதாசிவம் சத்தி ஞானக்கோட்டை மேரு - ஞான கோபுரம்	63
புற மூலச் சக்கரம் . . . உட்பீடம் . . சக்திமூலம்	64
சித்தி முத்தி அமுர்தவாறு - பஞ்ச பூத வாழ்க்கை மகத்தான ஞான வரையாறு மறிய	66
அஞ்சாம் பீடமறிய ஆதாரநடுவில் அறுகோணபீடம் சுப்பிரமணியர் பூசை	68
வீரபத்திரர் ஐங்கோணபூசையறிதல் வில்வப் பலகை சுத்தி	70
சூரிய பூசை, மாம்பலகை	72
மதி சந்திரன் பூசைச் சக்கரம்	73
ஞானசித்தி வரும்படி அட்டசத்தி. . . லெட்டு ராம. . வசியம் வரிலபூசை	75

நான்காம் காண்டம்

மெய்ஞ்ஞான வித்தை - யோகிகள், மவுனிகள், ஞானிகள், சித்தர்கள் இவர் நால்வருக்கும் ரசமணி 16	78
சித்தாதிகள் தப பலமுண்மை - சிரியறிய உலகத்தோர் செபம் செய்ய மணி நூற்றியெட்டு வாலைமுத்தும் புவனை மோகனம் திருபுரை உச்சாடனம் செபமணி 108	79

பொருளடக்கம்	பக்கம்
புவனைமுத்தும் திருபுரை உச்சாடனம் செபமணி 108 திருபுரை முத்தும் வராகிதம்பனம். செபமணி நூற்றியெட்டு சகல சித்தி மயேந்திரை பேதனம்	81
செபமணி நூற்றியெட்டு சாமளாதேவி, வித்து வேஷ்ண செபமணி நூற்றியேட்டு - விந்து நாதம் - ரவிமதி	83
சவுந்தரதேவி மாரணம் நூற்றியெட்டு - செபமணி நூற்றியெட்டு ரசக் கிண்ணம்	85
அஷ்டகர்மத்தகடு, ஆசனம், தண்டு, வாலை, வசியத்தகடு	86
வாலை வசிய ஆசனம், சன்னாசம், கலையாசனம்	87
புவனை வசியந்தகடு மோகனம் ஆசனம் சன்னாசம் வாதகாவியம் அறியவும் இப்பூசை செய்யவும்	88
அஷ்டமாசித்துக்களுக்கு ஆசனந்தொடங்கல் அறிதல். யாமளா தேவி ஆகிருஷ்ணத்தகடு	91
ஆசனம் யாமளை ஆக்கிருஷ்ணத்தெண்டு மாத்திரைக் கோல்	92
சாமளாதேவி வித்துவேஷ்ணத் தகடு, வித்து வேஷ்ண ஆசனம். வித்து வேஷ்ணத்தெண்டு மாத்திரைக் கோல்	93
சவுந்தரி மாத்திரை தகடு மாரண ஆசனம், மாரணத்தெண்டு மாத்திரைக்கோல் அஷ்டபூசை சக்கரங்கள், மந்திரம் பஞ்சாட்சரம்	94
வாலை பூசைச் சக்கரம். சிவமூலம் அட்சரம் சக்கரம். சத்தி மூலம் அட்சரம் சக்கரம்	95
சுப்பிரமணியன், வீரபத்திரன், கணபதி பயிரவன் அட்சரம் மாறவும்	97

பொருளடக்கம்

பக்கம்

ரேகை இருபத்தஞ்சம் பூசையறியும் -
புவனை மோகன லெட்சுமுரு

99

திரிபுரை உச்சாடனம் சிவமூலமறியவும்
சத்திமூலமறியவும் உள்வட்டம், இரண்டாம்
வட்டம் நால் வாசலறியவும்

100

ஐந்தாவது காண்டம்

வராகிதேவி தம்பனச் சக்கர பூசை
அட்சரம் அறியவும் அறையிருவத்தஞ்சு
சிவமூல அட்சரம்

104

சத்திமூலம் பீசம் அட்சரமறியவும் உபதேசம் கோகபீசம்,
ரேகைபீசம் உள்வட்டமூல பீசம் புறவட்டமூல பீசம்
நால் வாசல் கோச பீசவுபதேசம்
முன் தகட்டில் மாறுதல்

106

நாலாம் சருக்கத்தில் பாகமறியவும் வராகி
பிரசன்னம் மயேந்திரை பேதனம் சக்க
வரைமூலம், மூல அட்சரம் சிவமூலம்
பஞ்ச அட்சரம், சத்திமூலம் பஞ்சாட்சரம்

107

நடுவாசல் ஓரெழுத்து நாலுவாசல்
முகிதல் நாலாஞ் சருக்கமறியவும்
பதினெண்வாத்தியம் அர்ச்சித்துப் பணிதல்
குரு சித்தர் வாழக்கை யறியவும்

109

மயேந்திரை மற்றும் அகத்திய சுவாமிகள்
அமுர்தவாக்கியம் யாமளாதேவி ஆகிருஷ்ண
சக்தியறியவும் - வரை பனிரெண்டு யாமளாதேவி
பஞ்சாட்சர சிவ மூலம் பீசமறியவும்

110

சத்திமூலம் பஞ்சவீடு மாறல் அஞ்சாம் வீடு
யாமளாதேவி - சத்தி மூலபஞ்சாட்சரம்
முதல்வீடு உள்வட்டம் இரண்டாம் வீடு
புறவட்டம் நாலுவாசல் மூலம். தகட்டில்
சக்கரமாறவும் ஆகிருஷ்ணம் தம்பிக்கவும்

112

பொருளடக்கம்

பக்கம்

யுகாந்திரக் தெளிவு சக்கரபூசை சாமளா தேவி பஞ்சாட்சர வித்துவேஷணச் சக்கரம் சிவமூல பீசகோசம் அட்சரம் சத்திமூலம் பிசகோசம் அட்சரம்	113
உள்மூலவட்டம் கோசபீசம் பிறமூல வட்டம் கோசபீசம் நால்வாசல் அஷ்டபாலாள் பீசம்	115
சவுந்திரதேவி அஷ்டமாரண பஞ்சாட்சரம். சிவ மூலமாரணம் சத்திமூலமாரணம்	117
ரேகை மூலமாரணம் உள்மூலவட்டமாரணம் பிறவட்ட மூலமாரணம். நால்வாசல் மூலமாரணம் உயிர் மூலமாரணம் ஆத்தாள். . நாதா. . சித்தெல்லா. . .	118
முக்கோணபீசம், நால்வாசல் பீசம் பரித்தகடு அங்கலம் நாலு பூசை உருலெட்சம் வசியம்	120
உள்வட்டம் பிறவட்டமூலம் யிருவத்தஞ்சு யெண்கோணபூசம் நவு மூலமிதழ் பதினாறு ஒன்பதுயிதழ்	123
நாலுவாசல் மூலயிதழ் வாதகாவிய நவலோகத்தகடு அங்கலமறியவும்	124
வாலை நாற்பத்து முக்கோணச் சக்கரம்	126

ஆறாவது காண்டம்

நவக்கிரகச் சக்கரபூசை - சிவமூல பஞ்சாட்சரம் - உள்மூல முப்பது அட்சரம்	133
அட்சரம் எண்பத்தொன்று - உள்வட்டமூல பீசம் - புறவட்ட மூல பீசம் கணபதிபீசம் வயிரவ பீசம் வீரபத்திரர் பீசம்	134
சுப்பிரமணியர் பீசம் அஷ்டபாலாள் பீசம் பரித்தகடு பனிரெண்டங் குலம் நெலக்கதனம்	135
பஞ்சாட்சரம் பஞ்சபூத தேவதைமந்திரம்	150

பொருளடக்கம்

பக்கம்

உடலக்கல்லு அத்தினி சித்தின் பதுமினி சத்தினி	151
அகத்திய சுவாமிகள் மூலமந்திரம்	153
வல்லபை சத்தி செயமாதா பிரசன்னத்தியானம்	155

ஏழாவது காண்டம்

விழுது கள்ளிப்பால் அறியவும் - உடல் மெழுகு கற்பம், உடல்ப்பை, உடலக்கல்லு, பூரணாதி செந்தூரம்	159
--	-----

மெழுகுபில்லை பூரணாதி பூசை - அக்கினி பரிபூரணாதி செந்தூரம் சகல சித்தி பெறவேணும் வாதம் இருநூற்றிருபத்து ஓராயிரத்தறு நூறு வாயுவும்	160
---	-----

பித்தம் நூற்றிப்பதினாயிரத்தெண்ணூறு - சிலேற்பனம் ஐந்நூற்றையாயிருத்து நானூறு - அனுபானம் - பண்டிதர் குணம் - பித்த வியாதி அனுபானம் - சிலேற்பனத்துக்கு அனுபானம்	162
---	-----

இந்த செந்தூரத்தால் சகல வியாதியும் போம் நூலறியும்படி வழலைவாதி பிறவி உற்பவிக்கும் அற நூலகத்துகை. . .கடைக் காண்டம் பார்க்கவும் நிகண்டறிய வைத்திய நூல்	163
---	-----

சிவ உப்பு வழலையுப்பு செயநீர் அஞ்சு சுண்ணக்குகை	172
--	-----

எட்டாவது காண்டம்

குறும்சித்தாளுண்ட மஞ்சள் சாரைகற்பம்	182
குறும்சித்தர் செஞ்சாரைக் கற்பம்	186
கூர்மசித்தர் ரசக்குளிகை அறியவும் வாத காவியத்தில் ரசக்குளிகை அறியவும்	204

பொருளடக்கம்

பக்கம்

ஒன்பதாவது காண்டம்

பணம் வைத்திருக்கிற பாவிகளுக்குச் சொல்லுவது	209
வாதிக்கும் வயித்தியனுக்கும் சொல்லுவது	211
வீரபத்திரன் தீட்சை	223

பத்தாவது காண்டம்

ஞானவாடைப் பொடியை அறிதல்	248
அஷ்டமாரணம் நசிமாரணம் மசிமாரணம்	256
நவநீத தேனருவி பாய்ச்சல் அமுர்த பூரணத்தை அறிதல்	263
நவநீதம் இறங்குதல் தலைக்க மண்டை ஓடு விபரம் சஞ்சீவி நவநீதம்	264

உ

கடவுள் துணை

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த ஞான காவியம் 1000

முதலாம் காண்டம்

பஞ்ச நாதாக்களுந்தேசமறிக

ஆதியந்த பூரணமாய்ச் சுழியாய் நின்ற
அமர்ந்த சுழிமூல கணபதியே போற்றி
நாதமறையோர் களானுமைக்குச் சொன்ன
ஞான கருக்குருவினிட ரவியே போற்றி
நீதிமதிரே சகமாய் பூரகமாய் நின்ற
நிகழ்ந்த பதிபாச உபநிடமே போற்றி
சாதிபலவுயிரெறும்பு சிவமே யான
சச்சிதானந்த பரிபூரணமே போற்றி. (1)

பூரணமாய் நின்ற கைலாசந்தன்னில்
புகழும் புரியஷ்ட்ட குண்டலியே போற்றி
வாரணமாய் மூலவெளிக்கப்பால் நின்ற
வாதகடல் காவியத்தின் வதீதங்காப்பு
நாரணமாய்க் காரணங் கண்டருளிச்செய்த
நவப்பிரம்ம கமலமத பீடங்காப்பு
ஆரணமாய் மணிபூர மனாகத மெய்ஞ்ஞான
அருள்தருகும் விசுத்தியாக்கினை காப்பாமே. (2)

காப்பாகுங் காவியந்தான் பரமெய்ஞ்ஞானங்
கற்பமுண்ணுஞ் சிவயோகங் கடந்த பண்போர்
மூப்பாகு மருளொன்றாய்ப் பொருளொன்றாக
முணர்ந்த முன்னோர் குணமுன்றால் மதியேகண்டு
தப்பில்லா சாயுச்சிய பதவியாலே
சதாசிவத்தோடடை வருந்தான் சைதன்யமாக
எப்போதுஞ் சடலமதுக் கழிவில்லாதால்
யெடுத்துரைத் தாரீசனுமைக்கியம்பினாரே. (3)

ஞான காவியம்

இயம்பினதோரே தென்றால் சரிதை கிறியை
 யிதுரெண்டு மின்னமொருரெண்டுகேளு
 ஓயம்பினதோர் சதாயோகம் பரமெய்ஞ்ஞானம்
 உரைத்த விதி நால்வருக்கும் பொதுவாய்ச் சொன்னார்
 செயம்பினதோர் குறுகையனால் பதவிகேளு
 சாலோக சாமீப சாருபந்தான்
 சயம்பினதோர் சாயுச்சிய பதவி நாலு
 சாற்றினா ரீசனவர் போற்றினேனே. (4)

போற்றினதோரீ சனுமைக் கருளிச்செய்தார்
 புகழுஞ் சவுந்திர தேவி புகட்டினாள்பார்
 நாற்றினதோர் ஞான கடலமுர்த ஞான
 நந்தீசர்க்குப் தேசமளித்தாள் கன்னி
 பார்த்து மனமகிழ்ந்து நந்தி அருளினார்பார்
 பார் புகழுந்தன் மந்திரி பகவானுக்கு
 ஆற்றினதோர் தன் மந்திரி பகவானன்று
 அருளினார சுவனிக்கு அருளினாரே. (5)

அருளினார சுவனிதான் மெய்ஞ்ஞானத்தை
 அத்தீதபொருள் காவியந்தான் ஞான காவ்யம்
 மருளினாரவருடைய அநுக்கிரகத்தால்
 மாட்டினாரென் தனக்குப் புகட்டினார் பார்
 நருளினார் யான்கண்டு புலத்தியனே யோகி
 நளின மாயுன் தனக்கு உபதேசித்தேன்.
 வருளினோம் வியாசரோடெதிர்த்து நாமும்
 வசனித்தோம் பரஞானம் வருஷித்தோமே. (6)

வருஷித்த காவியந்தான் ஆயிரமுஞ் சொச்சம்
 மகத்தான ரிஷி தேவர் முனிவோர் கூடி
 அருஷித்த ஆயிரந்தான் ஞானபீடம்
 ஆயிரத்தெட்டண்டமென்ற மௌனபீடம்
 பருஷித்த பரப்பிரம சுருபபீடம்
 பருசுடைய சருவேத கபாலபீடம்
 வெருஷித்த அகாரமென்ற உகார பீடம்
 வேதாந்த மென்றதொரு வின்னுலாமே. (7)

அகத்திய முனிவர்

வின்னமில்லை பின்னமில்லை மானமில்லை
 விதியில்லை மதியருவி விளங்கா நின்ற
 அன்னமில்லை வெளிக்கப்பால் முப்பாழான
 அதிக துரியாதீத மதுக்கப்பாலே
 கன்னவில விளங்குமதிச் சிவமேயான
 கனவு கடந்தப்பாலே ரவிக்கப்பாலே
 சொன்னபதி யென்பதுபோலே நின்ற
 சோதிசுடர் பிரபையொளி சூட்சமென்றே. (8)

சித்தாதிசுடர், முனிகள், ரிஷிகள், தேவர்கள் தரிசனம்

சூட்சமென்றுந் தாலமென்றுங் கபோலமென்றும்
 துலங்கி நின்ற அபோலமென்றுந்து சமே கண்டு
 வாசமலர் போலே பரிமளங்கள் வீச
 மௌனமொழி ஆயிரத்தின் விளக்கமெல்லாம்
 நேசமென்ற பசுபதியின் பாசத்தாலே
 நிகழ்த்துகிறோம் மௌன சித்தர் ஞான வாழ்க்கை
 ஆசையினால் பாசமதை அகற்றி நின்ற
 ஆறாதாரப் பொருளினதீ தங்கானே. (9)

காணடா கவுனசித்தர் குளிகை சித்தர்
 கண்மணியே கெவுனசித்தர் மௌனசித்தர்
 நாணடா ஞான சித்தர் யோக சித்தர்
 நால்வரென்ற ரிஷிகளுடன் முனிவர்தேவர்
 வேணடா வேதரிஷி அனந்தமான
 வேதாந்த தவமுனிகள் கோடாகோடி
 பாணடா மூலகணபதிதான் கூட
 பரப்பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திர மயேசன்கூட. (10)

கூடான சதாசிவத் தோடாறு பேரும்
 கோடான கோடி சதா கோடி சித்தர்
 நாடான சதுர்முகன்தான் பிரம்மசத்தி
 நாயகியாள் சதுர்பீடமமுர்தபீடம்
 ஆடான அஷ்டகும்பப் பீடத்தேகு
 அகத்தியர் தன் கயிலைகிரி சிமாசனத்தில்
 வாடான வேதரிஷி வியாசருந்தான்
 வந்தார்கள் பரபிரம்ம பீடங்கானே. (11)

ஞான காவியம்

பீடமாம் சதாசிவத்தினமிர்த பீடம்
 பிலத்ததொரு சிவபீடமருகே வந்தார்
 ஆடமாம் ஆதி சிவனுமையைப் பார்த்து
 ஆகா என்று ரிஷியோரை அதிகமென்றோர்
 வேடமாம் வேதரிஷி வியாசருந்தான்
 விண்ணப்பமீசனுக்கு விரும்பிச் சொன்னார்
 பாடமாம் மகாகோடி சித்தர் தேவர்
 பாடினார் வேதமொழி விளக்கந்தானே. (12)

விளக்கமென்ற ஞான மொழி காவியந்தானின்னுல்
 விளம்பினாராயிரத்தை அகத்தியன் சீசான்
 அளக்கமென்ற அகத்தீசர் பரையுமீசன்
 அகத்திலே வரவழைத்து மகத்துவஞ்சொன்னார்
 நிளம்பினதோர் ரிஷிதேவர் தம்முக் காதி
 நீடுலகிலருள் செய்தீர் நேர்மையாக
 பளக்க மென்ற வலதுபக்கம் வரவழைத்து
 பானுமையும் அகத்தியற்கு உபதேசித்தார். (13)

உபதேச மென்ன வென்றால் சொல்லக்கேளு
 ஊம் ஓம் ஆம் என்ற உயிரின் பீசம்
 உபதேச மென்ன வென்றா விரண்டாம் பீடம்
 நிகழ்த்தினார் உரீம் ஓரீம் அரீமென்றுந்தான்
 செபதேசமான சிவம் சிரீம் ஓம்
 சிவயநம மநயவசி சிங் உங் கென்றார்
 அபதேசமல்லவடா நவபீடந்தான்
 ஐம்பத்தொன்றட் சரத்துக்குயிர் பீசமொன்றே. (14)

அகத்தியருக்கு சதாசிவம் உபதேசம்

உபதேச சிவபீடம் சத்திபீடமென்று தவமனிதர்களுக்கு வேதவிதி
 மனிதர்களுக்கு - விவரம்.

ரெண்டான பீடமப்பா சமாதியோகம்
 நிகழ்த்தினோம் சிவபீடம் சிமாசனமேயாச்சு
 ஒன்றான விப்பீடம் மிருத பீடம்
 ஒகோ கோவுபதேச முணர்ந்தாரீசன்
 அண்டான ஆதிசிவன் வரமேத்தாதார்
 ஆயிரத் தெட்டனுபீடம் பிரவேசித்தார்
 நின்றான நிகழ்கோடி கோடாகோடி
 நிகழ்பந்த சதாகோடி ரிஷிகள் தேவர். (15)

அகத்திய முனிவர்

தேவரொடு மாலயனும் அரனுங்கூடி

தெட்சணத்துப்பரப் பிரம்மமிவரே யென்றார்
நாவரொடு பரப்பிரம்ம பீடந்தந்து

நவசத்தி பீடமதைப் பிரவேசித்தார்
ஆவரெல்லாங்கூடி பரப்பிரம்ம பட்டம்

அளித்தாரே அகத்தியனார் ஆ ஊ வென்றார்
பாவரென்ற வியாசருடைச் சீஷாள் தாமும்
பதினாறு லெட்சம் ரிஷி அருகத்தானே. (16)

தானென்ற ரிஷியோர்கள் வேதமொத்த

தருவான நால்வேதஞ் சாதியேற

ஆனென்ற அதுக்கு முன்னாண் பெண்ணிரெண்டு

அகத்தீசர் பிரம்ம சிஷ்டை அருளினார்பார்
வேனென்ற அகத்தியற்கு வீம்பதாக

வியாசனவரீச னண்டை விரும்புவார்பார்
வானென்ற சாத்திரங்களாறதாக

நளினமென்ற புராணம் பதினெட்டதாமே. (17)

தாமேதான் செகத்திலுள்ள மனிதற்காக

தாவித்தார் கோவில் குளஞ் சிவாலயங்கள்
வேமேதான் விஷ்ணுவிட ஆலயங்கள்

விதமான பாரதங்கள் கதைகளாக

நாமேதான்... பேயா கப்பிடாரி பூதம்

நிச்சயமாய் மனிதருக்குந் திதிகள் கூட

பாமேதான் மனிதருயிர் பிரவேசித்தால்

பால்கொண்டு காடுதனில் பகண்டார்பாரே. (18)

பாரென்ற கொள்ளிகுடமுடைத்துப் பின்னும்

பரிவான கர்மக்கிரிகை பானஞ்செய்தார்

சேரென்ற செனித்த பிண்டமதுக்கு வியாசர்

செனித்த தனாலாவதென்ன வென்றுகேட்க

வேரென்ற வேதமுனி அகத்தியனார் தாம்)

வியாசருடன் தர்க்கமிட்டு விளக்கினார்பார்

நாரென்ற ஞானத்துக் கடுக்காதைய்யா

நான்மறைகள் வேதத்துக் கடவிதாமோ. (19)

ஞான காவியம்

ஓமென்ற அகத்தியரை ஈசன் கேட்க
 உணர்ந்த மொழி தப்பாமல் காவியஞ் சொன்னார்
 நாமென்ற காவியந்தான் மறைகளுக்கு
 நாலு பலமதிகமென்று ஈசனுக்கு
 ஆமென்ற நாலுதிசை அஷ்டதிக்கும்
 அகண்டமென்ற பதினாறுகோண மட்டும்
 மாமே தானாயிரத் தெட்டண்டத்திற்கு
 மதிகோடி ரவிகூர்யர் கிழக்கு மேற்கே. (20)

கிழக்கிருந்து மேற்கே ரவி மதியுமாகி
 கெணிதமென்ற மண்டலங்கள் மூன்றுமாகி
 பழக்கமதாயி தினுடைய விரிவினாலே
 பகிரண்டமெழு நூற்றியெழாயிரந்தான்
 ஒழுக்கமில்லாப் பொருளாக்கு யோசனை நீளந்தான்
 ஒகோகோ யெண்பத்தோராயிரம் யோசனைகளாகி
 நழக்கமில்லா நீளமது அறுபதினாயிரமதாகி
 நளினமென்ற அண்டமாயிர யோசனைக்குள்ளாமே. (21)

ஆமென்ற ரவிகூர்யன் மண்டலத்தை மாறி
 அடைத்த மதிசரியாகி திசைகளாகி
 ஓமென்ற பூரணத்தால் திக்குமாகி
 ஒன்றான அதுக்கு ரெட்டிக் கோணமாகி
 பாமென்ற பகிரண்டமதுக்கு ரெட்டி
 பகர்ந்த கணபூத கிரக துவராபாலர்
 மானென்ற சத்த நவ துரகியாகி
 மஷ்டகெசம் அஷ்டபாலாள் வசனித்தாரே. (22)

வசனித்தார் சூரிய மண்டலத்துக் கப்பால்
 மதியான நவகண்டம் ஆயிரத்தெட்டண்டம்
 அசனித்தார் அதுக்குமுன் யோசனைகளாகி
 அளவில்லா மடமந்திரங்கோடா கோடிவெள்ளம்
 துசனித்தார் சீவவுயிர் கொன்றதாகி
 துவமுள்ள உயிர் செனிக்க இடிகளாகி
 மசனித்தார் மட்சேந்திரம் மேகமாகு
 மட்சேந்திரக் கொடி மின்னல்மழைகளாமே. (23)

அகத்திய முனிவர்

(சூரியன் அண்டம் யோசனைகளிட அகல நீளமறிய - மேகங்கள்
இடிகள் மின்னல் மடச்சத்தங்கள் அறியவும்)

மழையான மேகம் பனிரெண்டு லட்சம்
மளவில்லா சத்தம் பதினாறு லட்சம்
அழையான் சூரிய மண்டலத்துக் கப்பால்
ஐந்நூறு லட்சம் யோசனைக்கப்பாலே
பழையான மேகம் பழைப்படியே யோடும்
பதினாறு லட்சம் யோசனைமட்டாக
வழையான வாசுகி யென்றிருந்த காத்து
வாய்வதுதான் மெகசத்த மிதுக்கப்பாலே. (24)

ஆமேதானக்கினி மண்டலத்துக் கப்பால்
அறையுறோஞ் சந்திர மண்டலத்தோ டொக்கும்
நாமேதான் நவபிரம்ம சிஷ்டையாலே
நாம் சொன்னோம் அண்டசராசரங்கள்தானும்
பேமேதான் பிரிதிவியும்புந் தேய்வும்
பேரான வாய்வாகாசத்தோடஞ்சு
யேமேதானிதனாலே சராசராங்கள்
எடுத்தப்பா மேலண்டமியம்பினோமே. (25)

இயம்பினதோ ரென்ன வென்றால் புலத்தியனேகேளு
யீசனைத்தான் வியாசரவரியம்பிக் கேட்க
அயம்பினதோரரன் செயலால் கோடாகோடி
அளவிறந்த சதாகோடி காலமெல்லாம்
தயம்பினதோர் தவரில்லாத் தவமே செய்தார்
சதாசிவன்தான் மனங்கனிந்து தயவேசித்து
வியம்பின தோரீசனவர் வியாசரைத்தான்
வினவியது கேட்டதனால் விளம்புவாரே. (26)

(சதாசிவத்துடனே வியாசர் வினவுதல்)

விளம்புவார் வியாசரைத் தானீசன் கேட்க
விரும்பியவர் கைகுவித்து விளம்புவார்பார்
வளம்பு வாரெனையடுத்து வயணங்கேட்டீர்
பூரணியில் வேதநால் சாத்திரமாறாக
பளம்புவார் புராணம் பதினெட்டதாத
பயனருள வேணுமய்யா பரமவாழ்வே
எளம்புவாரீசனதுக்க கருளிச் செய்தார்
யீசனுடை உத்தார மகிழ்ந்தார்தாமே. (27)

தாமென்ற சதாசிவன்தான் வரமேதந்தார்
 சரணமென வியாசரவர் வார்த்தைவாங்கி
 பாமே நீபார் தனிலே மனிதர்கட்குப்
 பாடினார் வேதநால் சாஸ்திரமாறாகப்
 போமென்ற மனிதருக்குச் சிவாலயங்கள் கோவில்
 புகட்டினதா லீசனவர் சபையோர்முன்னை
 நாமொன்று மகத்தியரே வியாசருக்கு
 நன்மையுடன் வினவினதால் நாம்சொன்னோமே. (28)

சொன்னதொரு அண்டசரா சரங்களாலுஞ்
 சொல்பெரிய வுதய கிரி அஸ்த்தத்தாலும்
 வன்னதொரு வடகிரிகள் தென்கிரிகளாலும்
 மகத்தான கோடாகோடி மலைகளாலும்
 வென்னதொரு விருட்சங்கள் மரங்களாலும்
 வெகு கோடி மிருகவுயிர் செடிகளாலும்
 புன்னதொரு அசோகு புன்னை கற்பங்களாலும்
 புகழ்பெரிய சீவர்தமர் புகட்டிட்டாரே. (29)

புகட்டினார் மலைகிரிகள் சாகரங்கள் சத்தம்
 புகழான பூமியென்றுந் திகிரியென்றும்
 பெகட்டினார் பிரிதிவி யோடஞ்சங்கொண்டு
 பேரான மலைபூமி சலங்களாக
 அகட்டினார் அப்பது தானிறங்களாக
 அடியுதடு மேலுதடு யோசனைதானாக
 யெகட்டினா ரெண்ணூறு..கோடியாக
 யெண்ணூறு கோடி யோசனை தானாமே. (30)

(அகாரம் விந்து கீழ் லோகம் - உகார மகாரம்
 மேல்லோகம். சிவம் கீழ்லோகம். இரவு பகல் ரவி
 சூரியன் பஞ்சபூதம் சகலவுயிர்களுக்கும் அஞ்ச
 பூதமென்றறியவும்.)

ஆமென்ற அகாரமதுமேல் லேகந்தான்
 அப்பனே ஐம்பதினாயிரம் யோசனைகளாகும்
 நாமென்ற ரவி சூரியன் கிழக்கு மேற்கே
 நளினமென்ற பூமியின் கீழ் பிரகாசிப்பார்

அகத்திய முனிவர்

தாமென்ற ராவுபகல் பிரிதிவியோ டொக்க
 தனதான அப்பு வென்ற இரண்டைக்கேளு
 சோமென்ற ரவியதுதான் சூரிய விந்தாகும்
 சொல்லுகிறோம் மதிசந்திரன்றாவது தானாமே. (31)

ராவான நாமமதால் சத்தியாச்சு
 நாதவிந்தால் சதாசிவன்தான் பிறவியாச்சு
 பாவான பானுவென்ற சூரியனாச்சு
 பசளையென்ற மதிதனிலே சந்திரயோகம்
 நாவான தசையதுதானிரவி யாச்சு
 நாலுலெட்சம் யோசனைதான் மண்ணதாகும்
 ஆவான காற்றதுதான் பிரிதியோடொக்கும்
 அண்டசராசரங்களெல்லா மதுக்குள்ளாமே. (32)

ஆமென்ற யிதின் விரிவு செலத்தினாலே
 ஆச்சுதப்பா யிதில்ப்பாதி சமுத்திரந்தான்கேளு
 ஏமென்ற யெழுபத்தோராயிரந் தானாகும்
 என்மகனே அகலமது யோசனையைக்கேளு
 வாமென்ற வாயுவது சலத்திலாகும்
 வாயுவது யெழும்புமப்பா அப்புனாலே
 நாமென்ற நாலுலெட்சம் யோசனைதான் நீளம்
 நலச்சவுக்கம் வடவாலகிரிகள் வேர்தாமே. (33)

வேறான மண்டலங்கள் மும்முன்றாலே
 விளங்கியது ரவிகூரிய மண்டலஞ்சொன்னோம்
 சாறான சந்திர மண்டலமுஞ் சொன்னோம்
 சமத்தான அக்னிமண்டலமுஞ் சொன்னோம்
 ஆறான அண்ட சராசரங்களாக
 அடிமுடியுங்கொடி முடியுந்திக்குஞ் சொன்னோம்
 பாரான பஞ்ச பூதமதுவால் லோகம்
 பாரேழு புவனமும்நாம் பாடினோமே. (34)

பாடினோம் பலவுயிர்க்குமது தன்பூட்டாய்
 பகலிரவா நின்றதுவு மதுவேயாகும்
 சாடினோம் சத்திசிவ பீசமாக
 சலமண்ட மென்றதுக்குமிது தன்பூதம்

ஞான காவியம்

நாடினோம் ஞானகடவிதுக்குப் பேரு
 நளினமென்ற காவியந்தான் பரமெஞ்ஞானம்
 ஆடினோ மதுக்கப்பால் சாகரமும் சொன்னோம்
 அனந்தமே கடல்ஞான விரிவைக்கேளே. (35)

கேளடா புலத்தியனே மெஞ்ஞான யோகி
 கிருபையுடன் சபையோர்கள் முன்பாகத்தான்
 காளடா ஞானகடல் மூன்றதாகும்
 கண்மணியே ரவிகடல்தான் பிரிதிவியின்கூறு
 மாளடா மதுக்கப்பால் மதிக்கடலேயாகும்
 மகத்தான அப்புவின கூற்தானாகும்
 ஏளடா மதிக்கப்பால் அக்னியின்கூறு
 யின்பமுள்ள தேய்வினுடகூற தாமே. (36)

கூறான அக்னிதான் பிரவேசிக்கும்
 கூறினோம் தேய்வதுவின் கூறுக்கப்பால்
 வாறான வாய்வதுதான் பிரவேசிக்கும்
 வாதகடலென்ற துக்குப் பேருண்டாச்சு
 ஆறான வாய்வதுதான் பிரவேசித்து
 அப்பனே தேய்வில் வந்து அப்பில்மாறும்
 பேறான பிரிதிவிதான் மண்ணிலாகும்
 பேசினோம் வாதகடற் கப்பாற்கேளே. (37)

அப்பாலுந்தப்பாது அமுர்தப்பாலு
 அதுக்கடுத்த மதப்பாலு சோமப்பாலு
 நப்பாலு மருவியதுக்கப் பாலோடும்
 நாலு லட்சம்யோசனை தான்கலமாகும்
 முப்பாலுங் கூடியது நப்பாலாகு
 மூதண்டயோ கப்பால் ஞானப்பால்தான்
 செப்பாலு முப்பாகுமப்பா கேளு
 செனித்ததடா ஆகாச பூதமஞ்சே. (38)

செனித்த வாகாசத்தோ டைந்துபூதம்
 செப்பார்கள் பெரியோர்கள் செப்புறோம்பார்
 அனித்த வாகாசமது சத்தமாகி
 அமிர்தகடலஞ் சாகப் பிரிவதாச்சு

அகத்திய முனிவர்

முனித்தமும் மண்டலமும் மதுக்குள்ளாச்சு
 முதண்ட ரவிமதியுஞ் சோமனாச்சு
 மனித்த மாகாசத்தோ டஞ்சங்கூடி
 ஆறுலெட்சம் கோடியோசனைக் குள்ளாமே. (39)

உள்ளான அடிமுடியுங் கோடியேகேளு
 ஓகோகோ ஆகாசமதுக் கீடுண்டோ
 பள்ளான பஞ்சமுர்தஞ் சொலிக்குமங்கே
 பரிவான அருவியது பாச்சல்பாயும்
 அள்ளான வள்ளென்று மதுக்குப்பேரு
 அமுர்த கலசத்தினுடை ஆக்கினைதானாகும்
 வள்ளான ஆக்கினைதான் வாய்வதாகும்
 வாய்வதும் தேய்வதுவில் வளப்பமாமே. (40)

வளப்பமென்ற தேய்வது தான்ப..வாகும்
 வசனித்தோ மிதனாலும் பிரிதிவியில்சேரும்
 கொளப்பமென்று மெண்ணாதே மண்ணதாகுக்
 கூறான மண்ணில் வந்து நாலுஞ்சேரும்
 களப்பகடல் ஞானமிது வொன்றிலாதால்
 கருவான ஓங்காரக் கம்பமாகி
 அளப்பமென்ற அண்டசரா சரங்களாகு
 ஆயிரத்தெட்டண்டமதாய்...விரிவும் ஆச்சே (41)

பரபிரம்மக் குண்டலியினாலே சத்தசாகரங்கள் திகிரிகிரிகள் சலமுந்
 தீர்த்தங்கள். அதனாலே சகலத்துக்கும் பெரிதாகிய
 பரமென்றியவும்.

ஆச்சுதென்ற பூதமஞ்சங் குண்டலிக்குள்ளாகி
 அவ்வஞ்சு மெழும்பியது அண்டமாகி
 காச்சு தென்றுங்கடலாகி.....ப்புனலாகி நீரதாகி
 கல்மலைகள் பருவதமாய் கிரிகளாகி
 ஏச்சென்ற யேமகிரி..... வடவாலாகி
 யென்மகனே புவனமெல்லா மிருளதாகி
 வாச்சு தென்ற ராப்பகல்தான் அதுவேயாகு
 வளர்ந்தப்பா வுலகமதால் புவனமாச்சே. (42)

ஆச்சென்ற குண்டலிதான் அகண்டமாகி
 அளவில்லா சீவவுயிர் அதுவேயாகி
 மாச்சென்ற மதுவதுவாலப்பு வாகி
 மளவில்லாப் பரபிரம்மக் கபாலமாகி

வாச்சென்ற யேகசற் பிரம்மமாகி
 வாகான நவகண்டம் சுருவமாகி
 கோச்சென்ற குருவாகிப் பரவைகளாகி
 கூறினோஞ் சச்சி தானந்தமாமே. (43)

ஆமேதான் சச்சிதானந் தமான
 அருவத்தை யறியார்கள் அயனுங்காணார்
 பாமேதான் பரவெளியில் கம்பமாகிப்
 பகிரண்ட மண்டப கிரண்டமான
 சோமேதான் சுருபமென்ற அருவங்கண்டால்
 சோதிசுடர் மணிவிளக்கின் தீபம்போலாம்
 ஏமேதான் எங்குமெங்கு மருதவமான
 யிருளான பரவெளியிலிருந் வாறே. (44)

வாறான பரமென்று மதுக்குப்பேரு
 வதிகமென்ற பரமதுதான் பெரிதாய்நிற்கும்
 மாறான பஞ்சபூதமது வாலாச்சு
 நவசரா சரங்களெல்லா மதுவாலாச்சு
 தேறான தேவதைக ளதனாலாச்சு
 தேச வுபதேசமெல்லா மதனாலாச்சு
 ஆறான அஞ்சுக்கும் பெரிதாய் நின்ற
 ஐயென்ற அட்சரத்துள்ளடக்க மாச்சே. (45)

ஆச்சென்ற பஞ்ச கர்த்தாளதுக் கீடில்லை
 அதுவான பரமதுவாலஞ்சு மாச்சு
 ஓச்சென்ற ஓங்கார வட்டமாச்சு
 உலகமெல்லாம் ஒவ்வதுவா விழுக்கலாச்சு
 கேச்சென்ற கெணபதிதான் மூலபீடங்
 கெணிதமென்ற பஞ்ச கர்த்தாவரலாச்சு
 வாச்சென்றமணி மந்திர மவராலாச்சு
 மனப்பத்தோடச் சரமுமவரா லாச்சே. (46)

மவரான குருவாலே சரிதையாச்சு
 மச்சரிதை கிரிகையென்று மவராலாச்சு
 ஓவரான ஓவாச்சு ஒவ்வதாச்சு
 ஓகோகோ யோகமென்னும் ஞானமாச்சு
 அவரான சரிதையது சாலோகமாச்சு
 அச்சரிதை கிரிகையிலே சாம்பமாச்சு
 சவரான யோகமது சாருபமாச்சு
 சமத்தான ஞானமது சாயுச்சியமாச்சே. (47)

அகத்திய முனிவர்

ஆச்சப்பா சிவமாச்சு சத்தியாச்சு

ஆண்பெண்ணும் ரெண்டாச்சு ஒன்றதாச்சு

பாச்சப்பா பாவித்தால் தீட்சையாச்சு

பரபிரம்மபீட மென்ற நாதமாச்சு

கோச்சப்பா உருவாச்சு அருவமாச்சு

குருவான கருக்குருவுந் திருவுமாச்சு

ஏச்சப்பா எவ்வுயிரு மவ்வுயிரதாச்சு

யெப்பிறப்பும் பரமதுவால் குண்டலியாலாச்சே. (48)

(பரத்தில் பஞ்ச பூதமென்றறிய தற்பரமென்றறியவும்,
திரோதாயி பரமபதம் ஒம் என்ற சதாசிவத்தில் அகத்திய
சுவாமிகள் பணிதல்)

ஆச்சென்ற குண்டலிதான் பார்த்து நேர்மை

அனுசரித்த யுகத்தருமை யப்போதையா

மாச்சுதென்ற மாயிதிரோ தாயைக்கூடி

மயக்கமதால் மாய்கை வந்து உலகமாச்சு

காச்சென்ற கம்பசல ஸ்தம்பமாச்சு

கண்மணியே நேர்மையிலே கருவியாச்சு

தாச்சென்ற தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறாச்சு

தராதரமாய் நிராதரமாய் தற்பரந்தானாச்சே. (49)

ஆச்சென்ற தற்பரத்தை யார்தான் கண்டார்

ஆயிதிரோ தாயியைத்தானார் தான்கண்டார்

பாச்சென்ற பரம பதமார்தான் கண்டார்

பஞ்சபூத மெஞ்ஞானமார் தான்கண்டார்

வாச்சென்ற வஸ்துவைத்தானார் தான் கண்டார்

வசனித்த மெய்ஞ்ஞானக் கடலார் கண்டார்

ஏச்சென்ற யேகரூபமெவர் தான்கண்டார்

இயம்பினதோர் பசுபதிதன் பாசங்கண்டோரே. (50)

கண்டோர்கள் கடல்ஞானக் கடலதாகி

கடலதுவே கருவியதாய் முறமதாகி

விண்டோர்கள் குண்டலியைக் கண்டநாதன்

விளம்பினதோர் மெய்ஞ்ஞானக் கடலில்முழுகி

அண்டர் தொழும் பரப்பிரம்மக் குண்டலியைக்கண்டு

ஆயிதிரோதாயி பதம்அருளே போற்றி

சண்ட மாருதங்கள் என்றமாய்கை தள்ளி

தற்பரத்தின் கிருபையதால் தாவித்தோமே. (51)

தாவித்தோ மாயிரந்தான் புலத்தியனேகேளு
 தமிழ்பேதமில்லைய்டா காவியமின்னுலில்
 ஆவித்தோம் பரஞான மெய்ஞ்ஞானந்தான்
 ஆயிதிரோதாயியைத் தானடிவணங்கி
 மாய்வித்தோம் மாய்கையைத்தான்ஞ் ஞானவாளால்
 வசனித்த மெய்ஞ்ஞான அரத்தால்வெட்டி
 பாவித்தோம் பரமபத் அகாரவாழ்வே
 பரமகுரு குண்டலியைப் பணிந்தோம்நாமே. (52)

பணிந்தோமே சதாசிவத்தைப் பரத்தால்கண்டோம்
 பரமதுவால் பஞ்சபூதப் பதியைக்கண்டோம்
 அணிந்தோமே..... பிரிதிலியின் கூறால்
 ஆயிரத்தெட்டண்டநிலை அரியதாக
 மணிந்தோமே அண்ட சராசரங்கள் மெத்த
 மளிவல்லாப்பூமி பாதாள மெல்லாம்
 சனிந்தோமே சலசத்த கடலாகாசம்
 சதாசிவத்தின் பீடமதில் தலங்கண்டோமே. (53)

தலமான ஆறுதல் பீடங்கண்டோம்
 தலத்தப்பால் மேலாறு தலத்தைக் கண்டோம்
 பலமான பதிபாசபர மெய்ஞ்ஞான
 பதியான பரஞான பீடங்கண்டோம்
 வலமான பரப்பிரம்ம சொருவங் கண்டோம்
 வவலத்தில் சூலமென்ற வதீதங்ங்ண்டோம்
 சலமானப..ச்சல் கலசங் கண்டோம்
 சலபஞ்ச சத்தமதால் சரக்காங்கண்டோமே. (54)

கண்டோமே சாகரங்களண்ட மாகில்
 கனிந்த அண்டசாகரத்தில் மண்டலங்கள் கண்டோம்
 மண்டோமே மண்டலத்திலாயிரத் தெட்டண்டம்
 மதிகோடி ரவிமதியில் பிறவிகண்டோம்
 கொண்டோமே கும்பமென்ற தென்பைக்கண்டோம்
 கும்ப அஷ்டரவிமதியில் குருவேகண்டோம்
 அண்டோமே திகிரிமலை கிரிகள் கண்டோம்
 அம்மலையின் சாரல் தனிலாக்கினை கண்டோமே. (55)

அகத்திய முனிவர்

கண்டதொரு அண்டமெல்லாம் பார்த்தலாச்சு
 கருவி கரணாதிகளுமது வாலாச்சு
 விண்டதொரு சதாசிவந்தானகத்தியரைப் பார்த்து
 மெய்ஞ்ஞானக் கடலென்று பீடந்தந்தார்
 அண்டதொரு அகத்தியரு மாயிரந்தானின்னால்
 அதிதமென்ற செய்தியெல்லாஞ்சிவத் தோடருளினார்பார்
 மண்டலங்கள் செகமுழுதும் பிறவிச் செய்த
 மகத்தியரும் வேணவரமருளினாரே. (56)

மருளினார் சதாசிவந்தானகத்திய ரோடொக்க
 மகத்தான வியாசரைத் தானழைத்தாரீசன்
 வெருளினதோர் வரந்தந்ததாலே நீயும்
 வேதம் நால்சாஸ்த்திரங்கள் பதினெண்புராணம்
 அருளினீர் மனிதர்கட்குப் பாரதங்களாக
 அடைவான தர்மபுத்திர ரைவரென்றும்
 பருளினீர் பாண்டவர்கள் கன்னனென்றும்
 பரிவான காந்தாரி மக்கள் கேளே. (57)

(ஆக்கினையின் தெரிசனத்தில் சகலமுமறிதல்)

கேளென்ற துரியோதனனாதி என்றும்
 கெணிதமென்ற வீட்டுமா சாரியென்றும்
 ஆளென்ற அச்சுவத்தாம ரென்றும்
 அனேகம்பேர் குருக்கள்மார் சேனையென்றும்
 பாலென்ற பதினோரு அக்குரோணி யென்றும்
 படைமன்னர் சேனையென்றும் ரதங்களென்றும்
 தூளென்ற சதுரங்க பதாதியென்றும்
 துரோபதைதான் பாஞ்சாலன்மகள் தானென்றே. (58)

என்றான எக்கியத்தில் பிறந்தாளென்றும்
 யீரேழு புவனமெல்லாம் ரசாண்டாரென்றும்
 அன்றான பதினெட்டு நாளைச் சண்டை
 அதிகமென்ற பாரதங்களான தென்றும்
 கொன்றான குந்திமக்கள் கர்னனென்றும்
 கோடானகோடி படைதளங்க ளென்றும்
 மன்றான தர்மர் துர்யோதரர்க்கு
 மகத்தான வுயித்தியங்களா னவாறே. (59)

வாரான நால்வேதமிதனோ டொக்க
 மைந்தாவது வேதமென்றுங் கதைகளாக்கி
 ஆறான சதாசிவத்தினருகே வந்து
 அலங்கிருத மாகயிதையதிகம் பண்ணார்
 மாறான மகாவேதமாகக் காட்டி
 வாசனித்தரீ சனண்டே வேதஞ்சொன்னார்
 காறான சதாசிவமும் உலகத்தோர்க்கு
 கதையாகக் கட்டினீர்க்ருத்துள்ளானே: (60)

(நாலுவேதத் தன்மையறிந்து அஞ்சாம் வேதமென்று பாரதத்தை
 உண்டாக்குதல் சதாசிவம் அகத்தியற்குபதேசம் சகல பூசைக்குந்
 தொகுப்புக்கும் ஞானமறியவும்)

கருத்துள்ள வியாசருக்குப் பேருமீந்தார்
 கனிந்ததோ ரவ்வேத வியாசரென்றும்
 மருத்துள்ள சதாசிவமு மனமகிழ்ந்து
 மானிடர்க்கு யிதுவேத மகிமையென்றார்
 சருத்துள்ள சாமீபமவர்க்கே தந்தார்
 சமத்தான அகத்தியற்குச் சாயுச்சியந்தந்தார்
 நருத்துள்ள காவியந்தான ஞானகாவியம்
 நவப்பிரம்ம பரப்பிரம்ம மிதுக்கொவ்வாதே. (61)

ஒவ்வாத காவியந்தான் ஞானபீடம்
 உலகத்தோற் கொவ்வாறு வொவ்வினாக்கால்
 எவ்வாத யிறப்பிறப்பு யிரண்டுந்தள்ளி
 யே...குவார் பரந்தள்ளி யீசனேது
 சவ்வாது பரிமளங்கள் வாசம்போல
 சங்கையில்லா ஞானமிதை வாங்கிக்கொண்டு
 அவ்வாத சதாசிவமும் பூசைசெய்து
 அகத்தியற்கு உபதேச மளித்தார்பாரே. (62)

பாரப்பா பரபூசை கணேசபூசை
 பரிவான பரப்பிரம்ம விஷ்ணுபூசை
 நேரப்பா ருத்திரன்தன் மயேசபூசை
 நெறியான சதாசிவத்தி னாதாரபூசை
 ஆரப்பா சுப்பிரமண்ணியனதிக பூசை
 அகோரமுடன் வீரபத்திர சூரியபூசை
 மாரப்பா மதிசந்திரன் காலபூசை
 மகத்தான பூசையெல்லா மருளுவோமே. (63)

ஓமப்பா அஷ்டசத்தி அஷ்டபாலாள்
 ஓகோகோ அஷ்டனாக ருத்திரபூசை
 சேமப்பா சிதம்பரத்தின் தியானபூசை
 தேவி மனோன்மணிவாலை பாலையூசை
 மாமப்பா மௌன சிவயோகபூசை
 மகத்தான ஞானசத்திமானதமாம் பூசை
 நாமப்பா நவக்கிரகம் வயிரவர்தன்பூசை
 நாதாந்த வாமத்தின் பூசைகளே. (64)

கேளப்பா புலத்தியனே பஞ்சகர்த்தாள்
 கெடியான அஷ்டசித்துக் கெணிதபூசை
 வாளப்பா வாமத்தின் கெவுனபூசை
 மகத்தான அஷ்டகும்பக் குளிகைபூசை
 வேளப்பா வேதாந்தசித்தர் பூசை
 விளங்கியதோர் குருபூசை பூரணத்தின்பூசை
 பாளப்பா பாசமதி உபநிடத்தின் பூசை
 பரிவான முன்னோர்கள் பூசையாமே. (65)

ஆமென்ற ஆயிதிரோதாயி பூசை
 அதிகமென்ற அங்கன்யாச கர்னயாசபூசை
 ஓமென்ற உடல்பூசை தத்துவத்தின்பூசை
 ஓகோகோ பரிபூரண நிர்க்குணத்தின்பூசை
 வாமென்ற முணுலெட்ச சகஸ்த்திரத்தின் பூசை
 மணிமந்திர வாதவயித்தியத்தின் பூசை
 வாமென்ற சித்தர் வத்துநாலு பூசை
 மகத்தான பூசையெல்லா மருளுவோமே. (66)

அருளுவோம் தியானமண்டலத்தின் பூசை
 அளவற்ற சதாகோடி பூசையெல்லாம்
 ஒருளுவோ மொவ்வொன்றாய் விரித்துநாமும்
 ஓகோகோ புலத்தியனே உனக்காய்ச்சொல்வோம்
 நருளுவோமிப் பூசை ஞானகாவியத்தில்
 நளினமாய் லங்கிருதமாகத் தானும்
 வருளுவோம் வாம...மென்ற பூசையெல்லா
 மாட்டுகிறோம் முன்னோர்கள் மார்க்கங்கானே. (67)

(பரப்பிரம்மம் அறியும்படி கணபதிபூசை)

காணப்பா குண்டலிதான் தெய்வந்தெய்வம்
 காணரிது காசினியில் கண்டாரானால்
 ஆணப்பா அதிகசித்தி மோட்சமெய்யாம்
 அளவிறந்த சதாகோடி காலம்வாழ்வார்
 ஏணப்பா யின்னூலில் அதிகமான
 யேக பரப்பிரம்ம மனுவாழ்க்கையெல்லாம்
 நாணப்பா சதாசிவத்தின் கிருபையாலே
 நாம்சொல்வோ மகத்தியனுடை நன்மைபாரே. (68)

பார்த்தோர்கள் பரப்பிரம்ம ஞானமின்னூல்
 பதியான காவியந்தான் பண்போர்வாக்யம்
 ஆர்த்தோர் களாயிரந்தான் ஞானபீடம்
 அதிக மெஞ்ஞான அறிவுள்ளோர்க்கு
 மார்த்தோர்கள் மனமதுவால் கனவுபோலே
 மக்களவில் சற்குருபோல் மதீகங்காண்பார்
 மூத்தோர்கள் வாக்கதனால் சொன்னவாக்கியம்
 முடித்தவரே மெய்ஞ்ஞானி முன்னோராமே. (69)

முன்னுமில்லை பின்னுமில்லை முப்பாழ்க்கப்பால்
 முகப்பான அகப்பதியா மகத்தில்கேளு
 பண்ணுமில்லை யெண்ணுமிருப்பவற்கு னாமும்
 பாலிப்போம் ஞானமொழி பதிவாழ்வோர்க்கு
 அன்னமில்லை அவ்வன்னமோர் போதுண்ணு
 அதிகமென்ற சிவயோகிக் கருளினோம்நாம்
 வன்னமில்லை யண்ணல்தானுமைக்குச் சொன்னார்
 அறிந்துமையும் நந்தீசர்க் கருளினானே. (70)

அருளினதோர் நந்திதர்ம மந்திரிக்குச்சொல்ல
 அவற்றிலே தர்மமந்திரி அசுவனிக்ஞ்சொன்னார்
 மருளினதோரகவனியு மகத்தியற்குச் சொன்னார்
 மகத்தியனு முந்தனுக்கு அருளினோம்பார்
 புருளினதோர் பூசையெல்லாம் ஞானகாவியத்தில்
 புலத்தியனே புகட்டுகிறோம் புகழ்ந்துகேளு
 கெருளினதோர் முதல்பூசைக் கெணிதமாக
 கெணபதியின் குண்டலித் தாய்ப்பூசைகேளே. (71)

அகத்திய முனிவர்

கேள்பா கெணபதியின் குண்டலியின்பூசை
 கிருபையதாய்ச் சொல்லுகிறோம் பூரணத்தைக்கண்டு
 ஆள்பா ஆயிதிரோதாயி யம்பாள்
 அகத்தியற்கு உபதேச மளித்தாங்கன்னி
 வாள்பா வவளுடைய கிருபையாலே
 வசனிப்போ மாயிரத்தின் வண்மைகேளு
 கோள்பா வாராது குண்டலியின்பூசை
 கூறுகிறோம் குருபரந்தன் அருவங்காணே. (72)

(கெணேசனுடைய பஞ்சவாசல் கெணபதி ஐங்கோணம்
 முக்கோணச் சக்கரம் அத்திப்பலகை)

அருவமாஞ் சுருவமென்ற பூரணத்தைக்கேளு
 அடிமுடியாங் கொடிமுடியின் கபாலங்கீழ்
 சுருவமாஞ் சுழிமுனையென்றொரு வட்டந்தான்
 குட்சடா தரபீடமோங்கார வட்டம்
 மருவமாமதினுள்ளே கிரிபேரி தழினாலும்
 மதுநடுவில் குகையொன்று மக்குகையில்கேளு
 திருவமாமஞ்சு சுற்றுமதிள் தானுண்டு
 திருவுருவாங் கணேச கோபுரங்களுண்டே. (73)

உண்டப்பா கோபுரமாங் கோவில்தன்னில்
 ஓகோகோ பரபீடம் பீடந்தன்னில்
 அண்டமாம் வாசலுக் கஞ்சதாகும்
 அவ்வாசற் கெதிர்நடுவே பீடங்கேளு
 பிண்டமாம் பீடத்தில் ஐங்கோணந்தான்
 பேரான ஐங்கோணம்நடுவில் கேளு
 முண்டமாய் கம்பமதாய் பரவெளியாய்நின்ற
 முக்கோணச் சக்கரமாஞ் சக்கரத்தைக்கேளே. (74)

கேளடா முக்கோணமேலே கேளு
 கீறடா ஐங்கோணமகத் தாம்பீடம்
 ஆளடா ஐயங்கோணச் சக்கரத்திலைய்யா
 யவசிமந வென்றஞ் செழுத்தைநாட்டு
 பேணடா பீசமதை வீடுதோறுமாறு
 பேராக யநீம் வநீம் சிறீம் மென்றாடு
 மாணடா மநீம் நநீம் மென்றடவாய்தீரும்
 மதுநடுவில் முக்கோண வல்லபையைக்கேளே. (75)

ஞான காவியம்

கேளப்பா முக்கோணமுகார பீடம்
 கிருபையென்ற ஓங்கார வட்டந்தன்னில்
 ஊளப்பா ஹீம் இறீம், ஓகோகோ
 ஒநீமென்று ஊட்டுவாய் நீ
 நாளப்பா நடுபீடம் சிறீம் கிறீம் என்றுந்தான்
 நளினமென்ற அவ்வும்சிவ்வும் கணபதியேவாவா
 ஆளப்பா வேணிருவர் பீடந்தன்னில்
 அடிதொழுவே வரமளித்து அருள்வாழ்வென்றே. (76)

வென்றான கெணேசபதி வல்லபையின்பீடம்
 வேதாந்தி யானவற்கு விளம்பக்கேளு
 ஒன்றான பீடமப்பா குண்டலியின்பீடம்
 ஓகோகோ காணரிது காணக்கேளு
 அன்றான அப்பீடம்...களே கேளும்
 அத்திமரப் பலகைதனில் ஆடக்கேளும்
 நன்றான சக்கரத்தை யதிலேகீறி
 நாதாவிந்தா லட்சரத்தை மாறுமாறே. (77)

மாறாடா புலத்தியனே யிவ்விதங்களாக
 மாறினதோர் பலகையதை யெடுத்துக்கொண்டு
 கோறடா குருபதத்தை மனதில்வைத்து
 குருவான குண்டலியை மனதில்தாக்கி
 ஏறடா எடுத்தசடங் கெட்டியாக
 யேணியின்மேல் ஏணிவைத்துத் தொந்தமென்று
 ஆறடா யிப்படியார் சொல்லப்போரார்
 ஆயிரந்தான் மெய்ஞ்ஞான மறிவித்தோமே. (78)

அறியாத ஆரணியில் உற்பவித்தசென்மம்
 ஆத்மாவில் கோடிக்கொன்ற நிவுள்ளோர்கள்
 தெரியாத புத்தியைத் தானறியப்பண்ணி
 தேசத்தில் மானிடரில் சேராமல்தான்
 பரியாசம் பண்ணுவரோ டிணங்காமல்தான்
 பலபுத்தி சஞ்சலத்தை யடித்துத்தள்ளி
 பெரியாமல் பெரினப்பா பெரியோர்சொன்ன
 பி...புத்தி அறிவதனைப் பேணிப்பாரே. (79)

(ஆரணியில் புண்ணிய புருஷர்கள் செய்வது
பர்வம் பூர்வபட்சம் உத்திர அமாவாசினாயா)

பாரரப்பா புலத்தியனே ஞானயோகி
பாடினோம் மெய்ஞ்ஞானம் பத்துநூறில்
ஆரப்பா ஆயிரத்தின் கருவைக்கண்டு
அத்திமரப்பலகை தனில் அருளக் கேளும்
தேரப்பாதீப வொளி மதியினாலே
திரோதாயி மாய்கையைத் தானடித்துத்தள்ளி
ஓரப்பா வொருவருடன் அனுசரியாமல்தான்
வோகோகோ சந்திரயோகப் பருவங்காணே. (80)

பருவமாம் பூர்வபட்சம் கிரகவுத்திரம்
பருவான அமாவாசி அருக்கனைய்யா
நருவமாம் நன்றைக்கு ராகுகாலம்
நளினமென்ற செய்காலம் நண்பாய்க்கண்டு
சருவமாஞ் சங்கையில்லா வாரந்தன்னில்
சமத்தான யில்லமதில் குகைதான்செய்து
அருவமாம் அக்குகையில் சுத்தபரிசுத்தம்
அஷ்டகெசம் நாலுதிசை மேடைபோடே. (81)

போடுகின்ற மேடைதனில் கிழக்கேகேளு
புகழான கெணபதி சக்கரத்தைவைத்து
நாடுகின்ற யிந்திரரவியுதிக்கு முன்னே
நளினமென்ற வடமுகத்தில் சுப்பிரமண்ணியன்
மேடுகின்ற மேற்குமுகம் மேடைதன்னில்
மேலான வீரபத்திரன் அகோரம்பண்ணு
தேடுகின்ற தென்பக்க மேடைதன்னில்
தேவர்புகழ் வைரவனைத் தெரிசிப்பாயே. (82)

தெரிசிப்பாய் நால்வருடைச் சக்கரத்தைமாறி
திருவான மேடைதனில் திறமாய்வைத்து
நரிசியாய்க் கெணபதியினிடப் பக்கத்தில்
நளினமென்ற வல்லபையின் சக்கரத்தைமாறி
முரிசிப்பாய் முக்கோணம் பலகை அத்தி
முதண்ட குண்டலித்தாய்ப் பதத்தைப்போற்று
அரிசிப்பாய் ஆகாசம் நடுவில்கேளு
அப்பனே நல்சவுக்க மேடைபோடே. (83)

ஞான காவியம்

போடப்பா மேடையெதிர் கிழக்கேகேளு
 புனிதமென்ற வோமகுண்டம் புகழக்கேளு
 தேடப்பா திருக்குளம்போல் அங்குலந்தானெட்டு
 திருவாக வெட்டியதைச் செப்பக்கேளு
 ஓடப்பா ஓமத்தீ வளர்ப்பதற்கு
 யொன்றான யுருவியிட விறகுதானும்
 ஆடப்பா நன்னாரி வில்வக்கொம்பு
 ஆதண்டை செம்பருத்த மஞ்சங்கொள்ளே. (84)

கொள்ளடா புலத்தியனே அஞ்சங்கொண்டு
 கூறுகிறோம் ஓமக்குழிதனிலே போட்டு
 தெள்ளடா தேன்கனியுங் கருப்பம்வெல்லம்
 தெளிவான கதலியுடைப் பழந்தானஞ்சு
 தள்ளடா தாம்பூலம் பாயாசம் பால்தான்
 தவறாமலிது வகைகள் தனதாய்வைத்து
 கள்ளடா காலைரவி முன்பதாகக்
 கடுகெனவே யெழுந்திருந்து வைகையேகே. (85)

ஏகடா புலத்தியனே ஸ்நானபானம்
 யின்பமென்ற நேமநிஷ்டைய நுஷ்டானங்கள்
 சேகடா சூரியசெபத் தியானந்தன்னை
 செப்படா நூற்றியெட்டுத் தரமாய்மைந்தா
 ஆகடா அதன்பிறகு பஞ்சாட்சரத்தியானம்
 ஆதாரமதின் பிறகுசெய்து முடிப்பித்து
 பாகடா வைகைவிட்டுக் குகைதானேகி
 மகத்தான கெணபதியின் பீடஞ்செல்லே. (86)

செல்லடா ஓமகுண்டமருகே வந்து
 செயலான மேடைதனில் மான்தோலிட்டு
 புல்லடா முப்புரி நூல் மார்பிற்போட்டுப்
 புகழான தெர்ப்பைப்புல் மோதிரமாயிட்டு
 வெல்லடா மண்கலசம் பிரம்மநூல் சுற்றி
 பேரான மாலைவதான் கலசத்தில்வைத்து
 பல்லடா பஞ்ச தீபாக்கினைதான் செய்து
 பரிவான மேடைதனில் பச்சரிசியோடே. (87)

அகத்திய முனிவர்

(நேம நிஷ்டை அநுஷ்டானம்)

போடுநீ பச்சரிசியதின் மேல்கலசம்
 புகழான கலசம் வைத்து புனிதமாக
 பாடுநீ... தான்பபின்னியாசம் சாணம்
 பரிவாகச் செய்து முடிப்பித்துக்கொண்டு
 காடுநீ காராவின் நெய்தானப்பா
 கணமணியே கொண்டுநீ கருவாய்க்கேளு
 சேடுநீ ஓம்சிரீம் கிரீம் ஆம் உம் ஓமென்று
 செயலாக நூற்றியெட்டு தர்ப்பணமே செய்யே. (88)

செய்யப்பா தர்ப்பணமே அங்கன்னியாசம்
 செயலான வோமகுண்டம் திறமாய்நீயும்
 அய்யப்பா அம் அங் அரிம் உரிம் ஓமென்று
 அப்பனே நெய்விட்டு ஓமஞ் செய்து
 செய்யப்பா செய்து முடிப்பித்துக் கொண்டு
 கிழக்கு முகமாக வல்லோ மேடைமீதில்
 செய்யப்பா கொடக்கரணியாசஞ் செய்து
 செயலாகத் தருவின் பதம்தொழுது போற்றே (89)

போத்தடா முன்னியாசம் பின்னியாசம்
 புகழான சக்கரத்தில் பால்பழங்களாலே
 கோத்தடா கும்பாபிஷம் பத்திரமாய்ச்செய்து
 குண்டலியின் பதம்போற்றிக் குருவின்பூசை
 சேத்தடா தேன்கனியுமிள நீர்பாயாசம்
 செயலான வடைதோசை பால்பழங்கள்தானும்
 ஆத்தடா அன்னமறு சுவையுந்தானும்
 அதிகமென்ற கனிகள் ளெல்லாம் வைத்துத்தானே. (90)

தானென்ற சுப்பிரமண்யன் வீரபத்திரன்
 தருவான வயிரவற்கு மிவ்விதமாய்ச்செய்து
 நானென்ற தாம்புலந் தூபதீபம்
 நளினமென்ற மகாபூசை நடவாய்நீயும்
 தானென்ற முன்சொன்ன...ன் தியானம்
 மூதண்ட வருவாக லட்சவருசெபி
 கோனென்ற குருபூசை செய்தாயானால்
 குண்டலித்தாய் பிரசன்னமாவாள் பாரே. (91)

ஞான காவியம்

பாரப்பா செய்கண்டி சங்குபூரி
 பரிவான மாபேரி தாளந்தாரை
 ஏரப்பா யெக்காளை துந்துபி மல்லாரி
 யியல்பான பரிசங்கு ராவணாஸ்த்திரம்
 நாரப்பா நாகசாந்த மாமேளங்கள்
 நகாறுகின்னரி வீணை பதினெண்வாத்தியம்
 போரப்பா பூசைசெய்து தியானஞ்செய்தால்
 புகழான கெணபதிதான் புனிதமாமே. (92)

புனிதமென்ற கெணபதியும் வல்லபையும் மைந்தா
 புகழான பிரசன்ன மாவார்பாரு
 முனிதமென்ற மூலாதாரபீடம் விட்டு
 முன்னிமைக்குள் கனவதுபோல் முன்னேதோற்றும்
 கெணிதமென்ற யிருவரையுங் கண்டாயானால்
 கேள்பா காயசித்தி கிருபையாக
 வனிதமென்ற வல்லபையும் உபதேசஞ் சொல்வாள்
 வரங்கொடுப்பார் கெணபதியும் வசனித்தோம்பார் (93)

வசனித்தோம் மவுனவுபதேசம் சொல்வார்
 வாழலாங்கோடான கோடிகாலம்
 கசனித்த காயமது சிவயோகஞ் சித்தி
 கணக்கில்லா வாதசித்தி ஞானசித்தி
 கெசனித்த கெவனசித்தி குளிகைசித்தி
 கேள்மகனே மவுனசித்தி கிருபையாகும்
 அசனித்த ஆதாரத்தத் துவங்கள்சித்தி
 அதிகசித்தி கற்பசித்தியாகுந் தானே. (94)

தானென்ற குண்டலித்தாய் பிரசன்னமானால்
 தற்பரமே நீயாவாய் சித்தன்சித்தன்
 பானென்ற பரமபதம் சாயுச்சியமாவாய்
 பகிரண்டம் நவகண்டம் பாயலாகும்
 வானென்ற வாசியதிற் கிருப்பிடமாய்த்தங்கும்
 வாயுவதை யறைநொடிக்குள் அறியலாகும்
 கானென்ற காவியமாம் வாதகாவியம்
 கனசித்தி செயசித்தி காணுங்கானே. (95)

அகத்திய முனிவர்

காண்டா முதல் காண்டம் யோகசித்தி
 கண்மணியே கெணபதிதான் பிரசன்னமானால்
 பாண்டா பலிதசித்தி யாகுமாகும்
 பாலகனே வைப்புமுறை பலிதமாகும்
 வாண்டா வாதத்துக் காதிரீடம்
 வசனித்தோம் முதல்காண்டம் வண்மைபாரீர்
 ஏண்டா யிரண்டாவது காண்டமேகேளு
 யென்சொல்வேனிதனுடைய கோர்வைநூலே. (96)

நூலான வயித்தியத்துக் கெல்லாம்பீடம்
 நுண்மையப்பா சற்குரு தானுலைப்பாரீர்
 வாலான வயித்திய காவியமே சொன்னோம்
 வயித்தியம் பொய்வாராமலென் நூல்பாரீர்
 மாலான வேதமடா அதர்வண வேதம்
 வசனித்தோம் மாந்திரிக காவியந்தானப்பா
 ஆலான மாந்திரிக மென்னால் சொல்ல
 அப்பனே நாவுமுன்டோ ஆயிரந்தானப்பா. (97)

பாரப்பா புலத்தியனே மெஞ்ஞானபீடம்
 பாடினோம் பரஞானமாயிரந் தானின்னுல்
 ஆரப்பா யின்னுலை யறிவாரோதான்
 அறிந்தாக் காலாதார மதிகசித்தி
 தேரப்பா ஞானியென்ற பதவியுள்ளோர்
 தெனியலாம் மெய்ஞ்ஞானசித்தர் வாழ்க்கை
 சாரப்பா சதாகோடி காலம் வாழ்வாய்
 சாயுச்சிய பதவியிலே சார்வார்தாமே. (98)

தாமென்ற தாரணியோரின் னூற்கண்டால்
 தற்பரமாய் பூசைசெய்து அடக்கமாக
 ஏமேதானில்லத்தில் பதனம் பண்ணி
 யின்னுலைக் கைவிடாது அடக்கஞ்செய்தால்
 கோமேதான் குறையேது கர்மம்போச்சு
 குருஅமுசை யெய்துமடா குணநல்லோற்கு
 வாமே தானின்னுலை யொருவற்கீயா
 வைத்திதனைப் பூசித்தேர் வாழ்வார்தாமே. (99)

ஞான காவியம்

தாமென்ற லெட்சணமா மதிகநூலு
 தாரணியோர் மனிதர் தன்னிலையெக்கண்டு
 ஏமென்ற லெட்சணமுங்குணமுங் கண்டு
 யெடுத்த சென்மராசியிலே கணந்தான்மைந்தா
 நாமென்ற நட்சித்திர கிரகவாரம்
 நல்வினை தீவினையுமது நன்றாய்ச்சொல்லும்
 ஆமென்ற காவியந்தா னாயிரந்தான் மைந்தா
 அதிகமென்ற லெட்சணத்தைப் பாருபாரே. (100)

பாரடா காவியந்தானஞ்சங் காணும்
 பரிவான சவும்மிய சாகரமும் பாரு
 ஏரடா யிதனுடைய கோர்வை நூலு
 யென் மகனே பார்த்து நீயிறவா வாழ்வாய்
 நூறடா சருக்கமது பாடல்நூறு
 நுண்மையென்ற மூலகெணபதியே சொன்னோம்
 ஏறடா யிரண்டாவது சருக்கங்காண
 யெடுத்துரைப்போம் மெய்ஞ்ஞானத்தாதி முத்தே. (101)

அகத்திய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞானக்காவியம்
 முதலாம் காண்டம் முற்றும்

அகத்திய முனிவர்

உ

கடவுள் துணை

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த ஞான காவியம் 1000

இரண்டாம் காண்டம்

ஆதிமதிக்கப்பால் நிறைந்தரவி மெஞ்ஞான
அதிக சுடரொளியினிட அகண்டம்போற்றி
சோதிமதி மூலவெளிக்கப்பால் நின்ற
சுழிமுனையின்மும் மூலக்குண்டலியேபோற்றி
பாதிமதி யெவ்வுயிர்க்கும் பதியாய் நின்ற
பரப்பிரம்ம சுருப சரசுவதியே போற்றி
வேதிரதி ஞானக்கடல் விளங்கா நின்ற
விளங்குந் துரியாதீதத்தின் மெய்ஞ்ஞானங்காப்பே. (102)

மெய்ஞ்ஞானத் தேனேகுண்டலியின் பாதம்
மேவுஞ் சதாசிவத்தினுட மேருகாப்பு
இஞ்ஞான மாயிரத்தின் ஞானபீடம்
யேக உபநிடபாச பதியேகாப்பு
அஞ்ஞான மவுனமொழி யோகபீடம்
அருள்தருகும் வாதகாவியமே காப்பு
மெய்ஞ்ஞான மாயிரந்தான் ஞானமான
யிரண்டாவது சருக்கமதி யிரவிகாப்பே. (103)

இரவியென்ற பிரிதிவிக்குள் ளிலக்கமான
யிகழ்ந்த சரவேதத்தின் சுவாதிஷ்டானம்
மறுவியிதில் கைவல்லிய மாமறையோர் வேதம்
மதிக்கோடி ரவிமதியை மனதால்கண்டு
பிறவியென்ற சத்தசாகரங் களண்டம்
பகிரண்டம் நவகண்டம் பரப்பிரம்மத்தால்
அறவிசென்மம் பரப்பிரம்மம் மவுனபூசை
அதிகமென்ற பூசையெல்லா மறிந்தோம் நனாமே. (104)

ஞான காவியம்

அறிந்தோமே முதலான சருக்கந்தன்னில்
 ஆகார வேதமென்ற வெளியேசொன்னோம்
 மறிந்தோமே அண்டசாகரங்கள் சொன்னோம்
 மவுனகடல் யோசனைகள் நிகளஞ்சொன்னோம்
 செறிந்தோமே மண்டலங்கள் மூன்றுஞ்சொன்னோம்
 சூரிய மண்டலத்தினுடைய விரிவே சொன்னோம்
 சரிந்தோமே மழைமாரி யிடிமின்னல்கள்
 சாகரங்கள் திகிரிமலை கிரிசொன்னோமே. (105)

கிரியான செடிபூடு மரங்கள் மிருகம்
 கெடியான யெறும்புகடை உயிரேசொன்னோம்
 அரியான பூமி பாதாளமேரு
 அஸ்தகிரி உதயகிரியேம கிரியுஞ் சொன்னோம்
 வரியான வடமேரு துரகம் சொன்னோம்
 வசனித்தோம் பஞ்சபூத வாறுஞ்சொன்னோம்
 பரியான பரம்மென்ற சிவத்தைச் சொன்னோம்
 பதிந்த கெண்பதி பூசை பாலித்தோமே. (106)

பாலித்தோம் சக்கரங்கள் பலகை ஓமம்
 பாடினோம் குகைமேடை தர்ப்பணங்கள் நிஷ்டை
 ஆலித்தோம் அட்சரங்கள் உபதேசம் சொன்னோம்
 அதிகமென்ற பிரசன்ன வாசஞ் சொன்னோம்
 மாலித்தோம் முதல் சருக்கங் கெணேச பூசை
 யருளினோ மிரண்டாவது சருக்கந்தன்னில்
 சாலித்தோம் சதுர் முகத்தின் பிரம்ம பூசை
 சாற்றுகிறோம் புலத்தியனே சார்ந்து பாரே. (107)

பாரப்பா சுழிமுனையின் பீடத்தப்பால்
 பகர்ந்த துரியாதீதங் கடந்தப்பாலே
 சாரப்பா சக்கரந்தான் நடுநேர் மய்யம்
 சக்கரத்தின் கீழ்ச் சதுரபீடந்தன்னில்
 தேறப்பா திரோதாயி சரசுபதியைக் கண்டோம்
 தெளிந்தோம் ஞானமெல்லாந் தேவியாலே
 ஆரப்பா அறிவார்களாத்தாள் கண்டு
 அறுசுவையு மெனக்களித்தாள் அளித்தாள்கன்னி. (108)

அளித்தாளே அமுர்தரசம் பொழிந்தாளாத்தாள்
அவ்வமுதமுண்டு பசியாறினேன் பார்
களித்தாளே கன்னல் பாலகத்தைச் சொல்லி
கருணைபெற வாமப்பால் கருதினாள் பார்
வளித்தாளே வாமப்பாலுட்டினாள் பார்
மவுனமதில் ஞானப்பாலளித் தாளாயி
நளித்தாளே உபதேசமளித்து ஆத்தாள்
நவப்பிரம்ம வாசல் வழி நாட்டினாளே. (109)

நாட்டினதோர் நால்வழிதானறியே னென்றேன்
அறிவதற்கு வழிகாட்டி நடத்தி ஆத்தாள்
ஊட்டினதோர் ஒமகனே ஒகோகோ வென்று
உருமையதாய் மெய்ஞ்ஞான வீடேசொன்னாள்
காட்டினதோர் கன்னியடா வயதோ பத்து
கருவான பத்து வயதான கன்னி
நாட்டினிலே அவளை வெல்லார் சித்தர் சித்தர்
நானவளையொரு நொடியில் வென்றேன்பாரே. (110)

பாரடா புலத்தியனே பரமெஞ்ஞானம்
பரப்பிரம்ம சுருவத்தை அருவத்தாலே
ஆரடா வேரறுத்தேனரத்தால் ஞானம்
அவ்வரத்தால் ஞானரம்ப வாஸ்தன்னாலே
வேரடா வெட்டியிரு துண்டமாக
வெட்டவெளி போலவும் நாம் விளம்பினோம்பார்
நாரடா ஞான மாயிரந்தானின் னூல்
நாடதிலே காணரிது நல்லோராமே. (111)

ஆமென்ற பூரணத்தினதிக மெல்லாம்
ஆயிதிரோ தாயினுட ஆண்மையாலே
நாமொன்று கூறுகிறோம் நாதவிந்து
நாதாந்த நாதமடா உகாரத்தாலே
மாமென்ற அகார மடாவதின் மேல்வாசல்
வழித்தருவி பாயுமடா சதுர்முகமாமைந்தா
கோமென்ற கோட்டையடா வாசல் நாலு
கோட்டையதைச் சுற்றிமதிள் நால்தானாமே. (112)

நாலான மதிள் கோட்டைக்குள்ளே கேளு
நளினமென்ற கோபுரந்தான் கோபுரத்துக்குள்ளே
சேலான செம்பு நாதத்தொனி முழங்கும்
செம்பு நாதத்தொனிமேலே சிகரங்காணும்
மாலான சேகண்டி அதிகவோசை
வழங்குமடா கோபுரத்துள் பீடங்கேளு
சோலான சோதியடா அதிக சோதி
சூட்சுமதார பீடங்காணும் பாரே. (113)

காணுமடா சதுர்பீடமப் பீடத்தில்
கருணை துந்துமியோடு ஆர்ப்பரிக்கும்
ஆணுமப்பா அதிகசபையோர்கள் சூழ
ஆதிபரப்பிரம்மா கொலுவிருந்த பீடம்
நாணுமப்பா நவப்பிரம்மா சரசுவதித்தாய் நேர்மை
நாமென்ன நாவதனால் சொல்லப்போமோ
வேணுமப்பா அவளுடைய திரத்தைக்கண்டால்
வேணவரமளித்துக் கன்னிவிரும்புவாளே. (114)

விரும்பு வாளப்பீடந்தனிலே கேளும்
விளங்குறோம் சுவாதிட்டானம் நாற்கோணந்தான்
இரும்புவாரி தழாறு பிரிதிவி தன்பீசம்
இருக்குமடா நகாரப் பிரதிஷ்டானத்தில்
மரும்புவார் சிவயோகி ஞானி கேளு
மளினமென்ற மாம்பலகை அங்குலமெட்டாக
சரும்புவார்சதுரமதாய் எடுத்துக் கொண்டு
சங்கையிலாப் பலகைதனில் நாற்கோணம்போடே. (115)

போடப்பா நாற்கோணம் நெலக்கதனமாகப்
புகழாகச் சக்கரத்தை வெட்டிக்கொண்டு
ஏடப்பா அதைச்சுற்றி யிதழ்தானாறும்
யீரிரெண்டு நாலுபக்கமியல்பாய்ப் போடு
நாடப்பா அதைச்சுற்றி ஓங்காரவட்டம்
நல்லதொரு பிறவட்டம்போடு மைந்தா
ஆடப்பா நால்வாசலழகாய்ப் போடு
அப்பனே பிறவட்டம் ரெண்டுபோடே. (116)

அகத்திய முனிவர்

போட்டா புலத்தியனே நால் வாசல்கேளு
 புகழாகக் கணபதியும் கந்தன் தானும்
 வாட்டா வடபக்கம் வாசல் தன்னில்
 வளமான சுப்பிரமண்யன் பீசம்போடு
 மேட்டா மேல்பக்கம் வாசல் தன்னில்
 வீரபத்திரன் பீசத்தை விதமாய்க்காணு
 ஆட்டா தென்பக்கம் வாசல் தன்னில்
 அஷ்ட பயிரவனுடைய பீசங்கானே. (117)

காணப்பா கீழ்த்திசையில் வாசல் தன்னில்
 கணபதியின் பீசத்தைக் காணுகாணு
 ஆணப்பா நால்திசையைச் சுற்றி நீயும்
 அஷ்டபாலாள் அஷ்டநாகம் பீசம்போடு
 தூணப்பா துரும்பாகுந் துரும்புதூணாம்
 துவார பாலகருடைய பீசம்போடு
 சேணப்பா செய்து முடிப்பித்துக் கொண்டு
 செயமான சக்கரத்தி லட்சரத்தைமாறே. (118)

மாறடா சக்கரத்தில் முக்கோணந்தான்
 மைந்தனே ஓம் ரீம் நடுவே போடு
 நாரடா ஓம் நயவசிம வென்று
 நடுவீடு முதற் கொண்டு அஞ்சும்போடு
 ஆரடா அவ்வறையில் நரீம் ரிம் ரிம்
 நலமாக சிரீம் மரீம் நளினமாக
 தேறடா திருவான பீசமெல்லாந்
 தெளிவாகப் பலகைதனில் செய்துபாரே. (119)

செய்துபார் புலத்தியனே ராசானந்தா
 செயலான ஞானியடாவுனைப் போலுண்டோ
 அய்துபார் சிவயோகஞ் செய்யும்வீடு
 அப்பனே குகைதனிலே ஆடக்கேளு
 நைதுபார் நால்பக்கம் மேடைபோடு
 நடுப்பக்கம் ஓர்மேடை நன்றாய்ப்போடு
 எய்துபாரிச் சக்கரம் போலச்செய்து நீயும்
 யென்மகனே நால்திசையும் நால்சக்கரந்தான்வையே. (120)

வையப்பா சக்கரத்தை வைத்து நீயும்

வரிசைபெற வேணுமென்று வணங்குமைந்தா
அய்யப்பா அண்ட ரசக்கலசம் செய்து

ஆதியென்ற பிரம்ம நூலதுக்குச் சுற்றி
மெய்யப்பா மாவிலையும் புட்பஞ்சாத்தி

மேலான தும்பைமலர்துக்கு நீயும்
செய்யப்பா கலசமஞ்சஞ்செய்து முடிப்பித்து
செயமாக நால்மேடை திசைக்கும் வையே. (121)

திசையான திசைநாலு பீடத்துக்கும்

திறமான நடுப்பீடம் ஓசரதாச்சு

அசையான கலசமஞ்சம் அடைவாய் வைத்து

ஆகாசம் நடும்பீடமதனில் கேளு

திசையான திருக்குளம்போல் நால்வாசல் கண்டு

திருவிளக்கின் கிருபையதாலோ மகுண்டம்

விசையான அங்குலம் நால் வெட்டித்தீரு

விவேகமுள்ள பாலகனே விளம்பக்கேளே. (122)

விளம்பக்கே னோமகுண்டம் விதமாய்ச் செய்து

விசையான விறகத்தி ஆலஞ்சுப்பி

புளங்கக்கேள் புன்னைசுப்பி கழுகுசுப்பி

புகழான வெட்டிவேரஞ்சங் கொண்டு

ஒளங்கக்கே னோமகுண்டந்தனிலே போட்டு

ஓகோகோ சோமவாரந்தனிலே கேளு

சொளங்கக்கேள் சோமசூரியன் பிரசன்னத்தியானம்

சூட்சசடாதர பீடங்கடந்து செல்லே. (123)

செல்லப்பா ஏகாதசி பூர்வபக்ஷம்

செயலான புனர்பூசங் கூடும்நாளில்

வல்லப்பா வைகைக்கு ஏகுநீயும்

வளமாக ஸ்நான பானம்நேம நிஷ்டை

அல்லப்பா அநுஷ்டானந் தபோபலங்களைச் செய்து

அரகரா சோம சூரியத்தியானஞ் செய்து

மல்லப்பா மறுபடியுங் குகைக்குயேகு

மகத்தான ஓமகுண்டம் வந்துசேரே. (124)

அகத்திய முனிவர்

சேரடா புலத்தியனே ஞானயோகி
 செயலான முப்புரிநூல் மார்பிலிட்டு
 தேரடா தெர்ப்பைப்புல் மோதிரமாய்ச்செய்து
 தெளிவான விரலிலிட்டுத் தெம்பாய் நீயும்
 ஓரடா ஓம குண்டமருகே குந்தி
 ஓகோகோ மான்தோலாசனத்தின் மீதில்
 ஆரடா அங்கன்னியாசம் நியாசஞ்செய்து
 அரகரா பஞ்சதீபாக்கினை தான்செய்யே. (125)

செய்துநீ கரன்யாசம் நியாசம் செய்து
 செயலான காராவின் பசும்பால்கொண்டு
 அய்து நீ சுத்த பரிசுத்தமாக
 அபிஷேகப் பால்பழங்கள் சக்கரத்துக்கீய்ந்து
 சைது நீ சாணம்பால் ஒன்றாய்க்கூட்டி
 சைதன் னியாசமதாய் தாபித்தேபார்
 கைது நீசோடசங்களா திரைகள் செய்து
 கைகுவித்து வோமமெதிர் தர்ப்பணங்கள் செய்யே. (126)

தற்பரத்தின் தியானமதைப் புலத்தியனே கேளே
 தாவிப்போம் சரசுபதியின் பீசங்கேளு
 அர்ப்பனமா முக்கோணம் பரித்தகட்டில் கீறி
 அழகான ஓங்கார வட்டமிட்டு
 நற்பனமாம் நால்வாசல் நன்றாய்க்கீறி
 நரீம் உரீம் வரீம் ஓம் வாவா தேவி
 வற்பனமாம் நாலெழுத்தை யதனில் மாறி
 வருஷிப்பாயித் தியானம் நூற்றியெட்டே. (127)

எட்டான வட்டமதை அஷ்டகெசம் செய்து
 என்மகனே தர்ப்பணம் செய்தியானத்தாலே
 பட்டானம் பலிக்குமடா செயசித்தியாகும்
 பாங்கான ஓமகுண்டம் பரிவாய்க்கேளு
 சட்டமதாய்த் தேன்கனியும் பாயாசம்பாலும்
 சமத்தான விளநீரு கருப்பம் வெல்லம்
 திட்டமதாய் கதலியுடைப் பழந்தானஞ்சு
 திருவான தாம்பூலஞ் செய்துபாரே. (128)

ஞான காவியம்

செய்துபார் சரஸ்வதியின் பீடமேற

செயமானத் தியானமதா லுருவே செய்து

அய்துபார் மல்லிகையின் புட்பத்தாலே

அர்ச்சனைகள் செய்து முடிப்பித்துநீயும்

ஓய்துபார் ஓமகுண்டம் தீ வளர்த்து

உத்தமனே காராவின் நெய்யால் தானும்

யெய்துபார் வெத்திலையினாலே மைந்தா

யெடுத்துவிடு நெய்யதனை யின்னங்கேளே. (129)

கேளப்பா அப்பின்னியாசம் நியாசஞ்செய்து

கேள்மகனே ஓங்குறியும் அரியுமவ்வும்

நாளப்பா நெய்யதனாலுருவே செய்தால்

நவப்பிரம்மா சிம்மாதனத்தை விட்டேமைந்தா

சாளப்பா சதுர்முகனுஞ் சரஸ்வதியுந்தானும்

சக்கரம் விட்டிருவருமாய் ஓமகுண்டம்

ஏளப்பா எதிர்நின்று பீடமேகி

யென்மகனே கனவுபோலங்கே தோற்றும். (130)

தோற்றுகின்ற சுருபத்தைக் கண்டாயானால்

தொழிலாளி நீயாவாய் சொன்னோம்பாரு

நாற்றுகின்ற வோமகுண்டம்தூப தீபம்

நளினமதாய்ச் செய்துமுடித்தப்பால் கேளு

சாற்றுகிற சதுர்பீடம் சிமாசனத்தில்

சதுர்முகனும் சரஸ்வதியுங் கொலுவிலாவார்

ஆற்றுகிற அச்சமயங்கண்டு நீயும்

அப்பனே கும்பாபிஷேகம் சக்கரத்துக்கீயே. (131)

சக்கரந்தான் புண்ணியாசம் பறப்பின்னியாசம்

சவுன்னியாசம் நவன்னியாசம் சமத்தாய் செய்து

அக்கரந்தான் திக்குகளில் பந்தனமே செய்வாய்

ஹரீம்ஆம் உரீம்ஊம் ஒவ்வோமென்று

மக்கரந்தான் மஷ்டதிக்கும் பந்தனமே யாச்சு

மல்லிகையின் மலரதனா லர்ச்சனைகள் செய்து

வக்கரங்கொண்டு அன்னமறுசுவையும் வைத்து

மகத்தான தேன்களியும் கருப்பஞ்சாறே. (132)

அகத்திய முனிவர்

கனியான கதலியுடைப் பழந்தான் வைத்து
 கண்மணியே... கனியுமிளநீர் தானும்
 பனியான பலகனியும் பால்பாயாசம்
 பஞ்சாக்கினை தீப அறுசுவையும் வைத்து
 வனியான வடைதோசை அதிரசக்கனிகள்
 வாகான பலாமதுரக் கனியோடொக்க
 அனியான வனப்பயறு பலவிதங்களான
 அதிகமென்ற பதார்த்த மெல்லா மறுவாய்ச்செய்யே. (133)

செய்யப்பா கஸ்த்தூரி புனுகு சவ்வாது
 கிருபையென்ற கதம்ப பரிமளங்களெல்லாம்
 சையப்பா சாதிமலர்ச்சனைகள் செய்து
 தாம்பூல தூபதீப நைவேத்தியஞ் செய்து
 அய்யப்பா அதிக பரிமளங்கள் வீச
 அலங்கிருத மாகவும் நீ செயகண்டிநாதம்
 மெய்யப்பா பூரி யெக்காள மடங்கா
 விடுபம்பை டமரவொலி சங்குந்தானே. (134)

தானென்ற மத்தளமும் டமரங்கொம்பு
 டமர மல்லாரியுடன் கின்னரியும் வீணை
 நானென்ற நாகசரம் ராவணாஸ்த்திரம்
 நளினமென்ற பேரிகையும் பதினெண்வாத்தியம்
 ஆமென்று அதிரும்படி வானமெல்லாம்
 ஆரணியில் மனிதர் சற்குருதா னென்க
 வானென்ற யிடிமுழங்க சரசுவதி பீடத்தில்
 வருஷிப்பாய் பூசைவிதி வதிகந்தானே. (135)

அதிகமென்ற நான்சொன்ன சக்கரத்தின் தியானம்
 அரகரா லெட்சுமுரு அடைவாய்ச் செய்தால்
 நதிகமென்ற நவப்பிரம்மா சரஸ்வதியுங்கூட
 நளினமதாய் நவபீடமெதிரே நிற்பார்
 வதிகமென்ற... மதில் தம்பித்து நீயும்
 வளமாக அவர்பாதம் பணிந்தாயானால்
 சதிகமென்ற சதுர்முகனும் சரஸ்வதியும் மைந்தா
 சாயுச்சிய பதவி யுனக்களிப்பார் பாரே. (136)

ஞான காவியம்

பாரடா புலத்தியனே ராசானந்தா

பரஞான மெஞ்ஞான மிஞ்ஞான வானே

ஊரடா மவுனமதில் பிரசன்னமாகி

உபதேசமிருவருமாய் உகந்து சொல்வார்

தேரடா வுபதேசம் தந்தபோது

தெளிவாச்சு அறிவாச்சுத் தெரியலாச்சு

ஆரடா உனக்கீடு அதிக சித்தி

ஆதாரம் பனிரெண்டுமப்போ சித்தி.

(137)

சித்தியென்ற முத்தியது பெறுவாய்நீயும்

செயமான திரோதாயி செல்வத்தாலே

சத்தியிவள் முத்தியுனக் களித்தாள் கன்னி

சைதன்னிய மென்ற சிவசத்தி நேர்மை.

புத்தி சித்தி நத்தி யுனருக்கருகே வந்து

போதித்தாள் சாதியறிந்தவள் தானாயி

எத்திசையும் கீர்த்தி பெற்றாயிவள் தன்னாலே

யிவள் மகிமை யென்னாலே யியம்பொண்ணாதே. (138)

ஒண்ணாது புலத்தியனே சொல்லக்கேளு

ஓகோகோ சக்கரத்திலேறும் போது

உண்ணாக்குத் தட்டநேர் சுழினையாலே

ஊடுருகச் சொற்பனத்தில் உற்பனமாயாத்தாள்

அண்ணாக்கு விண்ணைவிட்டு ஒளியே பார்த்தென்

ஆயிதிரோதாயி யிவளப் போதைய்யா

பண்ணாக்குக் கண்ணதனாலுருட்டி மைந்தா

பானுவென்ற சூரியனே தானென்றாளே.

(139)

என்றாளே கன்னியிருள் மாயா சத்தி

யென்ன சொல்வேனிவள் மகிமை உலகமாச்சு

கன்னாளே அகத்தியனைக் கனவு தன்னில்

கண்டெனக்கு ஞானமெல்லாம் போதித்தாள்பார்

நின்றாளே அகமதிலே குதிகொண்டாள் பார்

நினைத்தபொருள திகமெல்லாம் விண்டாளாயி

சென்றாளே அச்சபையை விட்டு ஆயி

திரும்பினாள் பூரகத்தைத் தெளிந்தேன் பாரே.

(140)

அகத்திய முனிவர்

பாரப்பா புலத்தியனே சுவாதிஷ்டானம்
 பரப்பிரம்ம சரசுபதியும் பிரசன்னமானார்
 கேரப்பா கேட்டதெல்லாமீந்தா ரைய்யா
 கேட்ட பொருளாட்டமெல்லா மவள்தன்னாலே
 ஊரப்பா பாரிலுள்ள மனிதரைய்யா
 ஓகோகோ மாய்கையிலே விழுந்திட்டார்கள்
 நாரப்பா விழுந்திட்டால் ஞானமேது
 ஞான பரதேசிகனைக் காணுவாயே. (141)

காணுவாய் புலத்தியனே யிஞ்ஞானந்தான்
 காணுதற்கு ஆயிரத்தைக் கண்டாயானால்
 பானுவாயுலக மதுஉற்பவிக்கும் போது
 பகர்ந்தமப்பா ரவிசூரியன் மதியும் மைந்தா
 ஏனுவாயிவர் களுண்டாகும்போது
 யேகசத்தி பசுபதியும் பாசமாச்சு
 முணுவாய் மண்டலங்களக்கினியோ டைய்யா
 மும்மண்டலப் பதியுமின்னூல் முத்திதானே. (142)

தானென்ற மெஞ்ஞான மிஞ்ஞான காவியம்
 தருவான ஆயிரத்தைத் தினந்தோர்மைந்தா
 பானென்ற பரபூசை யோகபூசை
 பரிவான பவுன மிஞ்ஞான பூசை
 மானென்ற மாமனதாம் பூசையஞ்சு
 மாயிரத்தைப் பூசை செய்து பணிந்தாயானால்
 கோனென்ற குருவாவாய் செகத்துக்கெல்லாம்
 குரு அமுசையெய்துமடா கூறக்கேளே. (143)

கூறக்கேள் புலத்தியனே சுவாதிஷ்டானம்
 கூறினோம் பூரகத்தின் கூறைக்கேளு
 ஆரக்கேள் புவனத்தின் செலத்தினுள்ளே
 அரகரா சொப்பனமாம் சுழித்தி நேர்மை
 சாரக்கேள் சந்திரயோக மதினோபத்து
 சந்திர பிறக்கோட்டையுடை பீடம் முன்று
 நாரக்கேள் அப்பீடக் கோட்டைவாசல்
 நால்வாசற் கடந்தாக்கால் கோபுரந்தான்கானே. (144)

ஞான காவியம்

காணப்பா கோபுரத்தினுள்ளே கேளு
காணரிது விஷ்ணு லட்சுமி பிறையோசந்திரன்
பூணப்பா முக்கோணமதிக வாசல்
மூதண்ட ஓங்கார வட்டமொன்று
ஏணப்பா யிருவளையம் வாசல் நாலு
யென் சொல்வோ மிதழ்பத்து யிரவாய்க்கேளு
ஆளப்பா அக்கோட்டை கோபுரத்தின் மேலே
அதிருவெடி சத்தம்பொல் தொனியைப்பாரே. (145)

தொனியான சங்கு நாதத் தொனிமுழங்கும்
தொண்ணூற்றாறு சபையோர்கள் சொல்வார்வேதம்
மணியான மகாரம்பா சிகாரங்காணு
மண்டலிகர் நடன வொலிமதிருமைந்தா
செனியான அப்பீடந்தனிலே கேளு
செயகண்டி முழங்கும்பா முழங்கும்பாரு
பனியான யிவருடைப் பீடந்தன்னில்
பரிபாஷை பலகலையும் பன்மையாமே. (146)

ஆமென்ற பூரகந்தான தீதபீடம்
ஆருந்தான் காணார்கள் மெஞ்ஞானபீடம்
வேமென்ற சொற்பனத்திலு தித்தபேர்க்கு
மெஞ்ஞான பூரகத்தின் வீடேதோன்றும்
மானென்ற அவ்வீடு தோன்றினாக்கால்
மாயாசத்தி கிரியாசத்தி மயக்கம்போச்சு
நானென்ற ஆணுவத்தால் சொல்லிப்போட்டேன்
ஞானியென்னும் ஒருகலைக்குள் நடந்தபேர்க்கே. (147)

பேரான வில்வமரம் பலகைகேளு
பேசுகிறோம் புலத்தியனே பேசக்கேளும்
ஏறானப் பலகையப்பா அங்குலந்தா னெட்டு
யென்ன சொல்வோமப் பலகைகொண்டு நீயும்
ஆறான பலகையிலே ஐங்கோணமிட்டு
அதினுள்ளே முக்கோணம்பிறை தானிட்டு
நாறான நாற்கோணம் சுற்றியிட்டு
நலம்பெறவே வோங்கார வட்டங்கானே. (148)

அகத்திய முனிவர்

காணப்பா ஓரவளையஞ் சுற்றிப்போடு
 கண்மணியே பிறைநடுவே யிதழைக்காணு
 பாணப்பா பத்துயிதழ் சுற்றிப்போடு
 பானுவென்ற நால்வாசல் நெலக்கதனமாக
 முணப்பா முடிப்பித்துக் கொண்டு நீயும்
 முக்கியமுள்ள அட்சரத்தை முடுமுடு
 மாணப்பா ஐங்கோணம் மநயவசி யென்று
 மாட்டுவாய் நரீம் யரீம் ஹரீம் என்று மாறே. (149)

மாறடா புலத்தியனே வரீம் சிரீமென்று
 மைந்தனே ஓம் ஓரீம் ஒவ்வொன்றுமாறு
 ஆறடா ஐங்கோண மதுநடுவே கேளு
 அப்பனே முக்கோண மஞ்செழுத்தைப்போடு
 கீறடா கிரீம் இரீம் அழிமென்றுந்தான்
 கிருபையதாய் ஓம் அவ்வும் உவ்வோடஞ்சு
 வாறடா மதிப்பிறையின் ஒளியே கேளு
 மைந்தனே மவ்வும் சவ்வும் ஐயுமாச்சே. (150)

ஆச்சப்பா நல்சவுக்கமதனில் கேளு
 அரீம் என்றும் ஒமென்றுந் திசைநால்போடு
 பாச்சப்பா பத்திதழும் அவ்வெழுத்தை நாட்டு
 பாலகனே அஷ்டகெசம் அஷ்டநாகம்
 பேச்சப்பா சுற்றிலுந் துவார பாலாள்
 பெருமை யென்ற பீசமடா கிலியுங்கிரியும்
 வாச்சப்பா சிரீயுமென்று மூன்றெழுத்தைக்கொண்டு
 மாறடா வட்டமெல்லாம் பீடங்கேளே. (151)

பீடமாம் நடுப்பீடங் கெணபதியும் போடு
 பீடமென்ற பிறைப்பீடம் சுப்பிரமண்யன்
 வேடமாம் வீரபத்திரன் வாசல் நாலு
 விவேகமுள்ள வயிரவற்கு மிப்படியே போடு
 ஆடமாம் அவரவர்தன் பீசமெல்லாம்
 அறை தோறுமாரியே வாசல்கேளு
 வாடமாம் வடபக்கம் வாசல் தன்னில்
 வசந்த வேலவனை நீ நிறுத்திடாயே. (152)

ஞான காவியம்

நிறுத்திடாய் மேற்கு முகம் வாசல்தன்னில்
 நிகழ்த்திடாய் வீரபத்திரன் நிர்மலத்தை
 பறுத்திடாய் தென்முகந்தான் வாசல் தன்னில்
 வயிரவனை நிறுத்தியே பரிவாய் நீயும்
 கறுத்திடாய் கிழக்குமுக வாசல் தன்னில்
 கணபதியை நீ நிறுத்திக் கருத்துள் வைப்பாய்
 இறுத்திடாய் கிரக நவதிசைக்கும்மாறு
 கேள்மகனே விஷ்ணுலெட்சுமி சக்கரந்தானாச்சே. (153)

ஆச்சடா சக்கரத்தைப் பஞ்சாக்கினைதான் செய்து
 அப்பனே சிவயோக குணகதானேகு
 நாச்சடா நால்திசையும் மேடைபோடு
 நடுப்பக்கம் ஒருமேடை நன்றாய்ப்போடு
 மாச்சடா பஞ்ச ரசக்கலச மஞ்ச
 மகத்தான கலசமதை வலுவாய்ச்செய்து
 பேச்சடா பிரம்ம நூலதுக்குச் சுற்றி
 பேரான மாவிலையும் நடுவே வைவே. (154)

வையப்பா கலசமஞ்சும் மேடைதன்னில்
 வாகான மேடையஞ்சில் வளமாய் வைத்து
 வெய்யப்பா யிச்சக்கரம்போல் சக்கரந்தானஞ்சு
 விளங்கவே மேடையஞ்சில் விதமாய் வைத்து
 ஐயப்பா ஓமகுண்டம் திருக்குளம்போலே
 அரகரா அங்குலம் நாலடைவாய் வெட்டி
 நையப்பா நால்வாசல் அதுக்குண்டாக்கு
 நால்திசைக்கும் நவன்னியாசம் நலமாய்ச் செய்யே. (155)

செய்யப்பா புலத்தியனே ஓமத்தீதான்
 செயலாக வளர்ப்பதற்கு விபரங்கேளு
 மெய்யப்பா விளாஞ்சுப்பி அழிஞ்சில்குப்பி
 விதமான விழுதிசுப்பி விலாரிச்சுப்பி
 கையப்பா கருங்காலிச் சுப்பியஞ்சங்
 கண்மணியே ஓமகுண்டமதனில் போட்டு
 தையப்பா தைப்பூசம் புதன் வாரங்கேள்
 தருவான ரவிஞ்ஞியக் கிராணமாமே. (156)

ஆமப்பா ராகுகாலம்...அதனின் முன்பு
அருளுகிறோம் செய்காலமதனில் கேளு
வாமப்பா வைகைக்கு வலுவாயேகி
வதிகமென்றத்தானபானம் வளமாய்ச் செய்து
ஏமப்பா யேமநிஷ்டை சோடசத்தோடையா
யென்ன சொல்வேனனுஷ்டான மிவ்விதமாய்த்தானும்
தாமப்பா விபூதி உத்தளமாய் நீயும்
தபோபலத்தால் சூரிய செபம் சாற்றிடாயே. (157)

சாற்றிடாய் நிஷ்டையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு
தருவான குகைதனிலே தனதாய்வந்து
ஆர்த்திடாய் அரதின்னியாச மங்கன்னியாஞ்செய்து
அரகரா பஞ்சதீபாக்களையே செய்து
போற்றிடாய் புண்ணியாசம் நியாசம் செய்து
புகழாகச் சந்திரயோகம் புனிதமாக
காத்திடாய் கணபதிதன்னியாசம் செய்து
கருணைதர வேணுமென்று கனிந்திடாயே. (158)

கனிந்து நீ நடுப்பீடம் சரஸ்வதியின் பீடம்
கருவானபீட மான்தோலின் மீதில்
கனிந்த சன்னாசயோகம் யோகஞ்செய்து
சற்கருவை மவுனமதில்தியானஞ் செய்து
அணிந்து நீ பத்ராசனம்? யாசனமே செய்து
அரகரா பராபரத்தைப் பணிந்து போற்றி
தணிந்து நீ தற்பணங்கள் செய்வதாகில்
தருவான முப்புரிநூல் மார்பில்போடே. (159)

போடுவாய் ஆறம்நூல் மார்பிலிட்டுப்
புனிதமாய் லங்கோட மகாரசாங்கஞ்செய்து
சேடுவாய் செவிதனிலே குண்டலங்கள் பூண்டு
திருவானயிருதோளு மாதிரைக்கோல் செய்து
காடுவாய் கபின் பரதேசிகனே கேளும்
கழுத்துதனில் ருத்திராட்சமாலை பூண்டு
முடுவாய் முடிதனிலே பீதாம்பரங்களான
முக்கிய முள்ளபுவித்தோலின் வரணமாமே. (160)

ஞான காவியம்

ஆமப்பா பட்டதனாலில் விதங்களாக
 அப்பனே செய்து முடிப்பித்துக் கொண்டு
 நாமப்பா ராசலிங்கம் பூசை செய்து
 நாதாந்தப் பீடமதில் நளினமாக
 கோமப்பா ஓம குண்டத்தருகே நீயும்
 குணமுள்ள பாலகனே குந்துவாய் நீ
 தாமப்பா தர்ப்பணமாம் ஓம் ஆம் ஊம்
 தருவான ஹரியும் சிரியும் கிரியுமென்றோதே. (161)

ஓதடா தேன்கனியும் கருப்பம் வெல்லம்
 ஓகோகோ கதலிப்பழம் பால்பாயாசம்
 தாதடா தாம்பூலம் யிதுமுதலாய் வைத்துத்
 தருவான தெர்ப்பையில் மோதிரமாயிட்டு
 நேதடா தூபதீப நெய்வேத்தியமே தந்து
 நிசமான யித்தியானம் நூற்றெட்டாக
 சேதடா செபித்து உருவான போது
 திருவான விஷ்ணு லெட்சுமி திறத்தைக்கேளே. (162)

திறமான மணியூர மதிகமான
 திருவான சொற்பனத்தின் பீடம்விட்டு
 பிறமான பிரசன்னமாகத் தானும்
 பிலமான யிப்பீடமருகே வந்து
 கரமான பிறைகோணம் சந்திரயோகம்
 கருதிமதி யதிரும்படி முன்னே நின்று
 வரமான நால்திசைதான் பீடந் தன்னில்
 வருஷிப்பார் விஷ்ணுலெட்சுமி தெரிசிப்பாய் நீயே. (163)

தெரிசித்து அவர்பதத்தை மவுனத்தாலே
 திருவடி பொற்கமலபதஞ் சேர்வைசெய்து
 வருஷித்த வாயுவதை யிழுத்துவாங்கி
 வடகலையில் கும்பித்து மவுனஞ்சாதி
 அருசித்து அவருனக்குக் கனவு தன்னில்
 அரகரா சொப்பனத்திலதிகஞ் செய்வார்
 நரிசித்து மதிகசந்திர யோகத்தாலே
 நவகண்டமான ஓமகுண்டங்காணே. (164)

அகத்திய முனிவர்

காணப்பா காராவின் நெய்தான் கொண்டு
 கனமான ஓம நவ குண்டமதிலிட்டு
 ஆணப்பா ஆம் அங் ஓம் ஓங்
 அரகரா சிம்சிங் கிரீமென்றுந்தான்
 யேணப்பா யிம்மந்திரத்தால் மவுனஞ்சாதி
 யென்மகனே நெய்விட்டுத் தீயெரிப்பாய்
 ஓணப்பா நூற்றியெட்டு உருசெபித்து
 ஒன்றான ஓமத்தில் நெய்யைவாரே. (165)

வாரப்பா நெய்யெடுத்து ஓம குண்டம்
 வளமான வொவ்வொரு மந்திரத்தால் செபி
 ஆரப்பா செபித்த பிறகறிவோம் நாமும்
 அப்பனே காமபீட சக்கரத்தைக் கேளும்
 மாரப்பா மகாபூசைச் சக்கரத்துக்கே தான்
 வரிசையதாய்ப் பால்பழங்களறு சுவையுமன்னம்
 தேரப்பா தேன்கனியும் கருப்பம் வெல்லம்
 தெளிவான யிளநீரு பாயாசமாமே. (166)

ஆமேதான் கதலிப்பழம் பலாச்சுளை சீனி
 அரகரா அனேக விதங்கரியோடொக்க
 வாமேதான் வடைதோசை யிவ்விதங்களெல்லாம்
 வாழையிலைதான் பரப்பியதனில் வைத்து
 யேமேதான் சக்கரத்துக் கியம்பக்கேளு
 யென்ன சொல்வேன் பால்பழத்தால் கும்பாபிஷேகஞ்செய்து
 போமேதான் வாசபரிமளங்கள் வீச
 புனுகு சட்டங்கஸ்த்தூரி தாம்பூலந்தானே. (167)

தானென்ற வாசமெல்லாம் சக்கரத்துக் கீய்ந்து
 தருவான மல்லிகையின் புட்பத்தாலே
 ஆனென்ற அலங்கிருதமர்ச்சனைகள் செய்து
 அரகரா பஞ்சதீபாக்கினைகள் செய்து
 தானென்ற மவுன்னியாசம் கரனியாசம்
 மகத்தான நவுன்னியாசம் வுன்னையாசந்தான்
 ஏனென்ற நியாசமெல்லாம் சோடசத்தோடய்ந்து
 யென்மகனே செய்கண்டி முழக்கங்கானே. (168)

ஞான காவியம்

காணப்பா நாதகிங்கிணி மல்லாரி

கணமணியே டமரமல்லாரி வீணை
யேணப்பா யெக்காளை ராவணாஸ்திரம்

யென்மகனே விடும்பை கின்னரியோடொக்க

தாணப்பா டமரமாய்த் தாளந் தமறுத்தாரை

தருவான டம்பேரி சங்கு நாதம்

பூணப்பா பூரியொடு பரிமத்தாளம்

புகழான தம்புறு வாத்தியந்தான் கானே.

(169)

காணடா நாகசரஞ் செய்து தாரி

கருவாகப் பதினெண்வாத்தியத் தோடையா

ஆணடா அண்டபகிரண்ட மெல்லாம்

அதிரும்படி வானமெல்லாமிடி முழங்க

சேணடா செய்து முடிப்பித்து நீயும்

சிவசிவா சக்கரத்தின் தியானந்தன்னை

ஏணடா லெட்சமுரு ஏற நீயும்

என்மகனே பூரகத்தி விருத்திப்பாரே.

(170)

பாரப்பா சொப்பனந்தா னதிக பீடம்

பரிவான பூரகத்தின் வீட்டில் தாக்கு

தேரப்பா துளசி பத்திரமதனால் மைந்தா

துருவ நிலை காண்பதற்குத் துதிப்பாய் நீயும்

மாரப்பா மைங்கோணத் தியானத்தைக்கொண்டு

மதி பிறையின் வீடதிலே மௌனத்தாலே

கோரப்பா கும்பித்துத் தம்பித்தாயானால்

கோடி ரவிமதி நிலையைக் கூறுவோமே.

(171)

கூறுவோம் சொப்பனத்தானங் கேளு

கோடான கோடி பிரபை ரவியோ வீசும்

ஊறவே முள்முலமங்கே காணும்

ஓகோகோ விஷ்ணுலெட்சுமி பீடந்தோற்றும்

ஆறுவோமவர் பீடங் கண்டபோது

ஆயுசுதான் கோடாகோடி அளவில்லாமல்

வாறுவோம் வளர்ந்து மதிகாயமெல்லாம்

மௌனமதி லுபதேச மருளுவாளே.

(172)

அகத்திய முனிவர்

மருளுவா ருபதேசஞ் சொல்வாரப்பா
 மௌனகுரு பிரசன்ன மாவாரய்யா
 அருளுவா ருபதேசம் வந்தபோது
 அளவில்லா மௌனசித்தியாகு மாகும்
 முருளுவார் கெவுனசித்தி குளிகை சித்தி
 மேலான வாசி சித்திவருகும் பாரு
 எருளுவார் மணிபூரம் சித்தியாகும்
 என்மகனே விஷ்ணுலட்சுமி யியம்பு வாரே. (173)

இயம்புவார் கேட்டதெல்லா மீவாரப்பா
 என்சொல்வேன் வரமகிமை யெவருஞ்சொல்லார்
 வயம்புவார் சொப்பனத்தின் பீடந்தன்னில்
 மகாசோதிப் பிரபையது மாணிதீபம்போல்
 சொயம்புவார் சூரிய வொளிரவியோ வீசும்
 சொல்லடங்கா ரவிதனிலே துருவங்காணும்
 கயம்புவார் துருவமதில் மனதை வைத்து
 காந்தியிலே கும்பித்துத் தம்பிப்பாயே. (174)

தம்பிப்பாய் புலத்தியனே ராசயோகி
 தம்பித்தால் தற்பரமாமதிக சித்தி
 பம்பித்துப் பாரதை யென்றாவாரு தாரம்
 பரசபையுங் காணும்பா பண்புள்ளானே
 ஒம்பித்துவோர் நிலையாய்க் கும்பித்தாக்கால்
 ஒருகோடி யுகவரைக்கும் காயம்நிற்கும்
 அம்பித்து அறையொன்று ஆண்டோபத்து
 ஆறறைக்குமறு பதானாண்டு காணே. (175)

காணப்பா அறுபதென்று ஆண்டு நீயும்
 கருவாக த்தம்பித்து வொருநிலையாய் நின்றால்
 ஒண்பா யுகமதுதான் சொல்லக் கேளு
 ஒன்பது நூறாயிரங்கோடி யோகவாழ்வு
 ஆண்பா ஆயுசுதான் வளர்ந்தே போச்சு
 அப்பனே யெஃகு வச்சிர காயமாகும்
 வாணப்பா கற்பத்தாலெடுத்த தேகம்
 வசனித்தோம் காயமது கெட்டியாச்சே. (176)

ஆச்சப்பா மணிபூரம் விஷ்ணு லட்சுமி

அருளினோம் பிறைகோணத்தடவை யெல்லாம்
மாச்சப்பா வனாகதத்தின் சக்கரத்தைக் கேளு

மருளுகிறோம் புலத்தியனே மகத்தாம்பீடம்
முச்சப்பா ஓடாது தேய்வு வாசல்

முக்கியமுள்ள ருத்திரன் தானிருந்தபீடம்
வர்ச்சப்பா ருத்திரியாள் கொலுசுன்பீடம்

மகத்தான முக்கோண சிகாரமாமே.

(177)

ஆமேதானவ் வெழுத்தில் நடுவில் நின்ற

அனாகதமா முடிமேரு கோட்டையாகும்
கேமேதான் கிரிதுர்க்கம் வாசல் நாலு

கெடியான மதிலெட்டு கிரிக்குள்ளேகேள்
கோமேதான் பதினொன்று நிலையதாகும்

கோபுரமாம் நாகத்தினுள்ளே கேளும்
முமேதான் பீடமஞ்சு நடுப்பீடத்தில்

முக்கோணச் சக்கரமா மிதழைக்கேளே.

(178)

கேளப்பா புலத்தியனே யோகவானே

கேள்மகனே யிதழதுதான் பனிரெண்டாகும்
ஆளப்பா அவ்விதழின் நடுப்பீடத்தில்

அரகரா கோலுவிருந்தார் ருத்திரன் ருத்திரி
காளப்பா கருவி கரணாதியான

கனகசபை தொண்ணூற்றாறு சபையோர்கூழ
முளப்பா பதினெண் வாத்தியம் முழங்கும்

முக்கோணப் பிரபையொளி பீடந்தானே.

(179)

பீடமா முதல் பீடம் ரவிதான் சூரியன்

பிலத்தொரு கோடாகோடி பிரபைவீசும்
மாடமா மதிசந்திரனிரண்டாம் பீடம்

மகத்தான கோடாகோடி கலை தானாகும்
ஏடமாமிரவி அக்கினிதான் மைந்தா

யென்மகனே மூன்றாம் பீடமியல்பதாகும்
ஆடமாமதிக செகச் சோதியான

அக்கினிதான் கோடா கோடி அடவிதாமே.

(180)

அகத்திய முனிவர்

அடவான பதினொன்று கோபுரத்து மேலே
 அளவில்லா செகச்சோதி சிகரமாகும்
 நடவான நாதகிண்கிணி யோசையைத்தான்
 நாமென்ன சொல்வமப்பா தொனிமுழங்கும்
 சடவான சங்குநாதத் தொனியென்னாலே
 சமத்தாகச் சொல்வதற்கு நாவொன்றில்லை
 கடலான ஞானமடா பரமெஞ்ஞானம்
 காவியந்தான் மகா நூலு யிந்நூலாமே. (181)

ஆமென்ற உள்முலம் சொன்னோம் மைந்தா
 அறையுறோம் புறமுலச் சக்கரத்தைக் கேளும்
 வேமென்ற வெள்ளழிஞ்சிப் பலகைதானும்
 விளங்குறோ மங்குலந்தான் பனிரெண்டாகும்
 கோமென்ற யிவ்விதங்காண் நால்ச்சதுரமாகக்
 கொண்டுவந்து பலகைதனைக் கூறக்கேளும்
 வேமென்ற பலகைதனில் முக்கோணங்கீறி
 விளங்கவே நெலக்கதனமாக வெட்டே. (182)

வெட்டியே யிதழ்ரேகை பனிரெண்டிட்டு
 மகத்தான யிருவளையம் வாசல் நாலு
 கட்டியதை வெட்டியே மைந்தா நீயும்
 கருவானப் பலகைதனி லட்சங்கரங்கள் மாறு
 அட்டியொன்றும் பண்ணாதே சுழித்தபீடம்
 அடவான ஐங்கோணமதினுள்ளிட்டு
 தட்டிவிடு ரேகை அஞ்சு அதுக்குள்ளிட்டு
 சார்வான சக்கரத்தில் பீசமாறே. (183)

மாறடா என்மகனே புலத்தியனே கேளு
 மைந்தனே சிமநயவ வென்றுள்ளிட்டு
 வாரடா அதுக்கு சத்தி பீசங்கேளு
 வளமான வறீம்.... நறீமென்றுபோடு
 ஆரடா உனக்கீடு மங் சிரீமென்று
 அப்பனே சிரிவோமென்று அடைவாய் மாறு
 தேறடா ரேகை யஞ்சும் ஓமென்று தீரு
 திருவான நடுப்பீடமைங்கோண மாச்சே. (184)

ஆச்சப்பா ஐங்கோண வீட்டின் மேலே
அப்பனே முக்கோண அட்சரத்தைக் கேளு
ஏச்சப்பா முக்கோணம் நடுவிலான
இறியும் ஓம் ஆமென்று இயல்பாய்ப்போடு
பாச்சப்பா பன்னிரண்டு யிதழுக்குந்தான்
பாலகனே உரீம்மென்று பரிவாய் மாறு
காச்சப்பா இருவளையம் ஒருவளையத்துக்கு
கணக்காக முக்கோணம் பதினாறுபோடே. (185)

போடப்பா முக்கோணம் ஒவ்வொன்றுக்கும்
புகழாகச் சவ்வும் கிலியும் ஐயுமென்று
ஆடப்பா போட்டதிலே உருவாய் மாறு
அதுக்கப்பால் நால்வாசலடை வைக்கேளும்
காடக்கேள் கணபதியுங் கந்தன் வீரன்
கருவான வயிரவனுமஷ்டபாலாள்
சாடப்பா அஷ்டசத்தி துவாரபாலாள்
சமத்தான அஷ்டகெசங் கிரகங்கானே. (186)

காணுகின்ற யிவர்களுடைக் கோசபீசங்
கருத்தாக மாறியடைத்திடுவாய் நீயும்
ஆணுகின்ற அனாகதத்தின் முக்கோணமாகில்
ஆச்சதப்பா ஐங்கோண மாறல்தானும்
சேணுகின்ற சக்கரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு
சிவயோக குகைக்கேகிச் செயமாய்நீயும்
நாணுகின்ற நாலுதிசை மேடைதன்னில்
நடுவான கிழக்கு யிந்திரன்மேடைதானே. (187)

காண்டா விமோசனா அனந்தயோகம்
கருவான யோகப்பால் சுத்தப்பால் கொண்டு
பாண்டா பனிநீருமாவின் பசும்பாலும்
பரிவான அதின்னீரும் ஐந்து நீர்தான்
கோண்டா வாராமல் ரசப் பீங்கான்தான்
குருவான நீரையெல்லா மதனில்வார்த்து
சாண்டா சக்கரத்தை யெடுத்துநீயும்
சலசுத்திய பானமொடு தருவிப்பாரே. (188)

அகத்திய முனிவர்

வைப்பீரே சக்கரத்தைச் சுத்தி செய்து
 மகத்தான மேடையடா திசைகீழாகில்
 அப்பீரே திருவெண்ணீரெடுத்து மைந்தா
 ஆனதொரு மேடைதனில் அங்கலமாய்க்கட்டி
 மப்பீரேமதின்மேலே சக்கரத்தை வைத்து
 மகத்தான மறுமேடைதிரு உருவேவைத்து
 நப்பீரே ரசக்கலசம் பஞ்சாக்கினதான் கொண்டு
 நன்மையதாய் செலமதுக்கு வார்த்துப்பாரே. (189)

பாரப்பா செலம்வார்த்துக் கன்னிநூல் சுற்றி
 பரிவான நவிரம்மப் பின்னல் செய்து
 ஆரப்பா கொச்சிமஞ்சள் கஸ்தூரி மஞ்சள்
 அடவான பச்சிலைதான் கஸ்தூரி புனுகு
 மாரப்பா விதுவஞ்சும் சுத்தசலம் விட்டு
 மைந்தனே அறைத்ததனைக் கலசத்துமேலே
 மூரப்பா மூன்றுமுகமாகச் செய்து
 முக்கியமுள்ள குங்குமப்பூ அதின்மேல் சாத்தே. (190)

சாத்தப்பா கலசமஞ்சில் மாவிலைதான் வைத்து
 சமத்தாக அங்கன்னியாசம் நியாசஞ்செய்து
 நாத்தப்பா நால்திசையின் மேடைதன்னில்
 நலமான கலசமதை நண்பாய் வைத்து
 ஊதப்பா வோர்கலசம் நடுப்பீடத்தில்
 உத்தமனே வைத்ததனைவோகோ நீயும்
 ஆத்தப்பா அதிகாலம் வைகையேகி
 அப்பனே ஸ்தானபானம் அடவாய்ச் செய்யே. (191)

செய்யடா புலத்தியனே விவேக வானே
 செயமான நேம நிஷ்டைசோட சந்தான்செய்து
 மெய்யடா சூரிய செபம் அரீம் இரீம் ஓம்
 மேலா னிம்மந்திரத்தால் நூற்றெட்டோதி
 அய்யடா சூரிய நமஸ்காரஞ் செய்து
 அப்பனே வைகை விட்டுக் குகைதானேகி
 வையடா மேடையதின் பீட...ந்து
 மகத்தான நடுபீட மருவிடரே. (192)

மருவிலர் மான்தோலா சனத்தின்மீதில்
மைந்தனே ஊக்க...ந்து ஓமகுண்டம்
அருவிலர் அத்திசுப்பி ஆலஞ்சுப்பி
அரகரா மாஞ்சுப்பி நெல்லிசுப்பி
வருவிலர் புன்னைசுப்பி வதுவோடஞ்சு
வளமான சுப்பியஞ்சு மதுவிலிட்டு
ஒருவிலர் ஓமகுண்டமதனி விட்டு
ஓகோகோ குண்டலிதான் மஞ்சளாமே. (193)

ஆமென்ற மஞ்சளதனாலே மைந்தா
அறையுறோம் கெணபதியை அடவாய்வைத்து
மாமென்ற வ... துக்கறுகு சூடிநன்றாய்
மைந்தனே தேன்கனியும் கருப்பம்வெல்லம்
பாமென்ற பால்பாயாசத்தோ டையா
பாலகனே கதலியென்ற பழமஞ்சாகும்
யேமென்ற புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
யென்மகனே பிரம்மநூல் மார்பில்பூணே. (194)

பூணப்பா முப்புரிநூல் மார்பிலிட்டு
புனிதமென்ற தெர்ப்பைப்புல் கையிலிட்டு
பேணப்பா புண்ணியாசம் நியாசம் செய்து
பேரான கும்பாபிஷம் பெலக்கச்செய்து
பாணப்பா பஞ்சாக்கினை முடித்துக்கொண்டு
பாலகனே காராவின் நெய்தன்னாலே
ஊணப்பா ஓமகுண்டத்ததனில் நெய்யை
ஓகோகோ விட்டு தர்ப்பணங்கள் செய்யே. (195)

செய்யப்பா ஓம்நயவசிம வென்றேதான்
செயலாக உரியும் அவ்வும் சவ்வென்று நூற்றெட்டு
தையப்பா யித்தியானம் நூற்றெட்டோதி
தற்பணத்தின் நிஷ்டையதை மவுனத்தாலே
மெய்யப்பா கும்பித்துத் தம்பித்தாக்கால்
மெஞ்ஞானச் சுழித்திதனில் மேவும் ருத்திரன்
அய்யப்பா ருத்திரியு மிருவர் தானும்
அப்பனே மவுனமதில் கனவிற் கானே. (196)

அகத்திய முனிவர்

காணுமப்பா அனாகதமாந் தெய்வவாசல்
 காணுமடா ருத்திரருத்திரி முக்கோணந்தான்
 ஆணுமப்பா அவர்சேர்வை பீடந்தோற்றும்
 அப்பீடமது கொலுவில் அருளுவார்பார்
 ஒணுமப்பா வுபதேச மவுனஞ் சொல்வார்
 யுகயுகாந்தரத் தினுட வொளியுஞ்சொல்வார்
 ஏணுமப்பா யிருவர் பிரசன்னமாவார்
 யென்மகனே கேட்டதெல்லாமியம்புவாரே. (197)

இயம்புவார் சகலகலை யெல்லாஞ் சொல்வார்
 யென்மகனே மெஞ்ஞான வொடுக்கஞ்சொல்வார்
 தயம்புவார் ஓமகுண்டம் தர்ப்பணங்கள் சொன்னோம்
 தருவான சக்கரத்தின் பூசை கேளு
 செயம்புவார் சக்கரத்தைக் கீழ்த்திசையில்
 கிருபையுடன் மேடைதனில் கெணிதமாக
 பயம்புவார் பஞ்சாக்கினை சோடசந்தான் செய்து
 பரிவான மஞ்சளருப் பதுமைசெய்யே. (198)

செய்யப்பா நால்திசைக்கும் நாலுருவை வைத்து
 செயமான ஆபரண மலங்கரித்து
 மெய்யப்பா புஷ்ப பரிமளங்கள் சாத்தி
 மேலான கதம்ப கஸ்தூரி யிட்டு
 பையப்பா பால்பழங்கள் பாயாசமன்னம்
 பரிவான அறுசுவையுங் கனிவர்க்கங்கள்
 தெய்யப்பா தேன்கனியும் கருப்பம் வெல்லம்
 செயலான கதலிபழஞ் சிறக்கச் செய்யே. (199)

செய்யப்பா சகல கனி அமிர்தம் வைத்து
 செயலான தாம்பூலந் தூபதீபம்
 மெய்யப்பா நாதஒலி சங்கு நாதம்
 மேலான டம்பேரி தாளந்தாரை
 மெய்யப்பா நாதகிண்கிணி கின்னரிலீணை
 நலமான அஷ்டபாலா ளாற் பரிக்க
 எய்யப்பா யிடிமின்னல் மழைகள் போலே
 யென்மகனே பதினெண்வாத்தியங் காண்பாயே. (200)

ஞான காவியம்

காண்பாயே ருத்திரசெபஞ் சக்கரத்தில்நின்ற
 கருவான தியானமதால் புதன்வாரத்தில்
 ஏணப்பா லெட்சமுரு மவுனத்தாலே
 யென்மகனே வில்வயித ழர்ச்சனைகள் செய்தால்
 ஊணப்பா மவுனமதில் தம்பித்தாக்கால்
 ஓகோகோ ருத்திரன் ருத்திரி யெதிர்நிற்பார்பார்
 வாணப்பா வசியமதாய் பிரசன்ன மாகி
 வருஷிப்பார் கேட்டதெல்லாம் வசனிப்பாரே. (201)

வசனிப்பார் புலத்தியனே ராசயோகி
 வகையாகச் சகலசித்தி யருளுவார்பார்
 கசனிப்பாரிஞ்ஞானம் பர மெஞ்ஞானம்
 கருவான காவியந்தான் ஞானகாவியம்
 யெசனிப்பா ரிதினுடைய பொருளையெல்லாம்
 என்மகனே போதிப்பார் காணு
 அசனிப்பார் ஆதாரமுன்றே சொன்னோம்
 அருளினோம் பரஞானம் சருக்கம்ரெண்டே. (202)

ரெண்டான வொன்றுடனே முன்றுஞ்சொன்னோம்
 நேர்மையதாய் நூற்றிரண்டு பாடலுக்குள்
 தென்றான தேறுவோற்கின்னூல் வேணும்
 சிவயோகி மவுனிகளுமின்னூல் வேணும்
 நன்றான ஞானமது ஆயிரந்தான் மைந்தா
 ஞானசித்தர் முனிவோர்கட் கின்னூல்வேணும்
 அன்றான சருக்கமது யிரண்டதாச்சு
 அருளினோமாதார மாதி முற்றே (203)

அகத்திய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞானக்காவியம்
 இரண்டாம் காண்டம் முற்றும்

உ

கடவுள் துணை

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த ஞான காவியம் 1000

மூன்றாம் காண்டம்

[ஞானகாவியம் மூன்றாவது சருக்கமறிய அசுவனிதேவர்
அகத்தியருக்கு உபதேசமளித்ததில் விசுத்தியறு கோணம் சக்கர
மாறல் பீசமுலம்.]

ஆதியிலே சுழினை நடுக்கலந்தன்னில்
அந்த பராபரத்தினுடைய அகண்டம்போற்றி
சோதியிலே நீதியுடன் துலங்கும் ஞானச்
சுடரொளியின் பூரணம் சுழியே போற்றி
வேதியிலே பரப்பிரம்ம குருவின்பாதம்
வேதாந்த சரசுதியின் கமலம்போற்றி
பாதியிலே மூன்றாவது சருக்கமான
பகிரண்ட கெணேச குண்டலிகாப்பாமே. (204)

குண்டலியே மும்மூல உள்மூலத்தின்
குருவான வோங்காரவட்டங் காப்பு
குண்டலியே சுழினைப் பிரமூலமான
கடாரிவி மதியினுடைய ஒளியே காப்பு
குண்டலியே உள்மூல மாதியந்தம்
குஞ்சரத்தின் தியான பரிபூரணமேகாப்பு
குண்டலியே அண்டபிண்டம் நிறைகுலான
கோடான கோடி ரவி குஞ்சாரங்காப்பாமே. (205)

காப்பாகு மென்குருவே அசுவினியே உன்தன்
கமலபதம் அகத்தியனான் கனிந்தேனையா
நேர்ப்பாக யென்தனக்கு உபதேசித்தீர்
நீடுழி காலமெல்லாம் யோகஞ் செய்தேன்
தாப்பாகச் சொன்னீரையா தற்பரத்தைக் கண்டேன்
சதாகோடி யுகமளவு நிஷ்டைசெய்தேன்
நாப்பாக எனைமகிழ்ந்து அன்பனென்று
ஞானமெல்லாஞ் சொல்லிவிட்டீர் நாதவாழ்வே. (206)

ஞான காவியம்

வாழ்வென்றால் தத்துவந்தான் தொண்ணூற்றாறு
 வரிசையதா யெனக்களித்தீர் மவுனஞ்சொன்னீர்
 ஆழ்வென்றா லும்முடைய அநுக்கிரகத்தால்
 அருளினோம் ஆயிரந்தான் காவியம்
 நாழ் வென்றாலின்னாலு ஞானபீடம்
 நாதாந்த சித்தர்கட்கு வுயிராமின்னால்
 மூழ்வென்றால் மூன்றாவது சருக்கஞ்சொல்வோம்
 முறையாகக் கேள்மனமே முத்தியாமே. (207)

ஆமென்ற புலத்தியனே அறிவுள்ளானே
 அருளினோம் அநாகதத்தின் முக்கோணஞ்சொன்னோம்
 நேமென்ற ருத்திரன் ருத்திரபூசை சொன்னோம்
 நேரான உள்மூல நேர்மை சொன்னோம்
 வேமென்ற விசுத்தி யறுகோணமான
 வேதாந்தமயேசு வரன்மயேசு பரிதன்நேர்மை
 வாமென்ற வாய்வினுடைக்கூறு தன்னாலே
 வளர்ந்த சீவாத்துமத்தின் வண்மையாரே. (208)

பாரப்பா மயேசுபரத்தின் வண்மைகேளு
 பாடுகிறோங் காவியந்தானதீத நூலு
 காரப்பா காயாத புரவிக் கோட்டை
 கண்கண்ட தூரமதில் யோசனைதானாகும்
 வேரப்பா மதிள்நாலு மதிளுக்குள்ளே
 விரிவான கோட்டையடா கோட்டைதன்னில்
 ஆரப்பா அறிவார்கள் சிவாகம மாகும்
 ஆலயந்தான் பதினாறு கோபுரந்தான்கானே. (209)

(உபதேசமறிய வாசலெட்டு மயேசுவரபீடம் அறுகோணம்
 பதினாறு யிதழ் ஞானகோபுரம் நாத கிண்கிணி சிகரம்)

காணுகின்ற கோபுரந்தன் நிலையைக்கேளு
 காணரிது பதினோரு நிலைதானாகும்
 பூணுகின்ற நிலைநிலைக்குந் தீபஞ்சோதி
 அண்டமெல்லாஞ் செகச்சோதி பிரபைகாணும்
 மாணுகின்ற கோபுரந்தான் வாசலெட்டு
 மகத்தான வாசல் கடந்தப்பால் சென்றால்
 வாணுகின்ற மயேசுவரன் தன்பீடந்தோற்றும்
 மகத்தான குடச்சடாதரத்தில் நில்லே. (210)

அகத்திய முனிவர்

நில்லடா புலத்தியனே அப்பீடங்கேள்
 நிராதார மயமான அறுகோணந்தான்
 அல்லடா அக்கோணமிதழைக் கேளு
 அரகரா பதினாறு யிதழ்தானிற்கும்
 கல்லடா அவ்வட்டமுன்று மாகும்
 கருவான வாசலது நால்தானாகும்
 மல்லடா வவ்வாசல் பிரபை கோடி
 மதிகோடி கோடா கோடிரவிதானாமே. (211)

ஆமேதான் ஐயிரெண்டு பத்துமாறு
 அதிகநிலை கோபுரத்துக்கப்பால் கேளு
 நாமேதான் நாத கிண்கிணித் தொனிகள்
 நலமான கோபுரத்தின் சிகரங்காணும்
 தேமேதானச் சிகரம் ரவியோகோடி
 செம்பு நாதத்தொனி முழங்குந் தேவராட்டம்
 வாமேதான் உள்மூல மிருகூறாகும்
 மயேசுபரணும் மயேசுபரியு மகத்துவங்கானே. (212)

காணப்பா உள்மூலஞ் சொன்னோம் மைந்தா
 கருவான புறமூலங்கருதக் கேளும்
 சாணப்பா சக்கரந்தான் ஞானத்தோற்கு
 சகல சித்தி பெறுவதற்குப் பூசைகேளு
 வேணப்பா வெள்ளெருக்கன் பலகை மைந்தா
 விபரமென்ற அங்குலந்தான் ஒன்பதாகும்
 ஆணப்பா கொண்டுவந்து ருத்திரன் ருத்திரி
 அறுகோணச் சக்கரத்தை யதிலேவெட்டே. (213)

வெட்டியப்பா நெலக்கதன மாகச்செய்து
 விபரமுடிவிதழு பதினாறாய்ச் செய்து
 மூட்டியப்பா முக்கோணமுள்ளே தீரு
 மூதண்ட அறுகோண வட்டம்-ரெண்டு
 நாட்டியப்பா வாசலது நாலாய்த் தீரு
 நளின மென்ற சக்கரத்தின் நன்மைகாணு
 ஆட்டியப்பா சக்கரத்தின் அட்சரத்தைக் கேளு
 அறைகுறோம் வசிமநய வென்று போடே. (214)

ஞான காவியம்

போடப்பா ஓம் அரீம் நரீமென்றே தான்
 புனிதமென்ற மரீம் சிரீம் வரியோமாச்சு
 சேடப்பா சிவமூலம் சத்திமூலம்
 சிறந்த யிரண்டட்சரத்தை சிறப்பாய்மாறு
 மூடப்பா முக்கோணம் யோகபீடம்
 மூலமூதல் கிரியும் இரியும் சிரீயுமிட்டு
 நாடப்பா ரேகையது மூன்றும் போடு
 நாதவிந்து நடுப்பீடம் நளினங்காணே. (215)

நளினமென்ற அஷ்டசத்தி வளையந் தன்னில்
 நலமாக ஹரீம் ஓம்மென்று நாட்டு
 உளினமென்ற உள்வட்டம் யிம்மூலந்தான்
 ஓகோகோ அஷ்டவீராளி ரண்டாம்வட்டம்
 ஒளினமென்ற ஓம் அங் அம் மென்றுந்தான்
 உறுதியுடனில் வெழுத்தால் சுத்தித்தீரு
 அளினமென்ற நவக்கிரகம் உளக்கோணமெல்லாம்
 அரகரா உரீம் மென்று அடைத்து மாறே. (216)

மாறடா புலத்தியனே மவுனவானே
 மகத்தான கீழ்திசையின் வாசல் தன்னில்
 காரடா கணபதிதன் பீசமூலம்
 கருவான ஓம் இரியும் உரியுமென்று
 வாரடா வடக்கு முகங் கந்தன் பீசம்
 வசனிப்போம் அங்சிங் யமாவென்றேதான்
 ஆரடா மேற்குமுகம் வீரபத்திரன்
 அடையடா ஓம்சிரீம் நம்மென்றுங்காணே. (217)

(புறமூலமறியவும் ருத்திரன் சக்கரம் மயேசுவரன் அறுகோணச்
 சக்கரத்தின் அட்சரம் சிவமூலம் சத்திமூலம் சகலபீசம் அறியவும்)
 நால்வாசல் தேவதைகள் மூலபீசம் அறியவும்)

காணுகின்ற தென்திசையில் வயிரவனைக்கேளு
 கருக்குருவாய்ச் சொல்லுகிறோம் யரீம் யம் யங் கென்றுந்தான்
 நாணுகின்ற நால் வருடைப்பீசந்தன்னை
 நால்வாசல் அறைதோறும் நன்றாய்மாறு
 ஏணுகின்ற யிந்தவிதம் அடைத்துமாறி
 யெடுத்திந்தச் சக்கரத்தைச் சுத்தசலம்விட்டு
 சோணுகின்ற சுத்திசெய்து யெடுத்து மைந்தா
 சொலப்பெரிய மேடைதனில் வைத்துப்போத்தே. (218)

அகத்திய முனிவர்

போத்தடா புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 புனிதமென்ற சிவயோகக்குகை தானேகி
 மேத்தடா கீழ்திசையின் மேடைதன்னில்
 மேலான வீபுதியைத்தான் மேடைதன்னில்
 பாத்தடா அங்குலந்தானிரண்டாய்க் கொண்டு
 பரப்பியந்த விபுதிதனிற் சக்கரத்தை வைத்து
 ஆத்தடாய் பதனமதாய் வைத்துநீயும்
 அரகரா திருவுருவை நால்த்திசையும் வையே. (219)

வைத்துநீ புலத்தியனே பஞ்சாக்கினை செய்து
 மகத்தான வைகைக்கு யேகிநீயும்
 தைத்துநீ ஸ்நானபானம் நேமநிஷ்டை
 தருவான அநுஷ்டானம் புஷ்ப...ங்கந்தம்
 தேத்துநீ தியான பரிபூசை நியாசம்
 தெளிவாக ரேசக கும்பகமுஞ்செய்து
 ஆத்துநீ சீவாத்தும் பூசை செய்து
 அதிகாலம் ரவிசூரியன் தியானஞ்செய்யே. (220)

செய்யப்பா ராசானந்த யோகவானே
 செயலான சூரிய செபஞ்சொல்லக்கேளு
 அய்யப்பா அரீம் ஆம் ஓம் உரீம் ஊம்
 அரகரா யித்தியானம் நூற்றெட்டோதி
 மையப்பா சூரியனை நமஸ்க்கரித்து
 அடிபணிந்து வைகை விட்டுக் குகைதானேகி
 ஓய்யப்பா ஓம குண்டத்தருகே வந்து
 உறுதி மனதறிவதனால் உகந்து நில்லே. (221)

(சூரிய செபத்தியானம் உபதேசமறிய ஆசனம், சமித்து, மஞ்சள்
 பிள்ளையார், செபம் நூற்றெட்டு தூபதீபம் ஓம குண்டம்
 கொலுபீடந் தெரிசனம், உபதேசம் மவுனம்)

நில்லப்பா ஓமகுண்ட நடுமேடைதன்னில்
 நீடவே மான்தோலாசனத்தின் மீதில்
 ஓல்லப்பா உட்கார்ந்து அங்கன்னியாசம்
 ஓகோகோ நியாச பஞ்சாக்கினை தான்செய்து
 நெல்லப்பா ரேசக கும்பகமுஞ்செய்து
 நிலவரமாய்ச் சோடசந்தான் தற்பின்னியாசஞ் செய்து
 பொல்லப்பா பூசைபண்ணியாசம் செய்து
 புனிதமதாய் தபோபலந்தான் முடித்துக்கொள்ளே. (222)

கொள்ளடா புலத்தியனே ஓமஞ்செய்யக்
 கூறுகிறோம் பாகமதாய்க் கூறக்கேளு
 அள்ளடா சமித்துக்கள் கொண்டு நீயும்
 அப்பனே ஓமகுண்டமதனிற் போட்டு
 கள்ளடா மஞ்சளதினாலே மைந்தா
 கருணைதருங் கணபதியை வைத்துநீயும்
 பள்ளடா தாம்பூலங்கருப்பம் வெல்லம்
 பாலகனே தேன்கனியும் பால்தானாமே. (223)

தாமென்ற கதலிபழ மஞ்சதாகும்
 தருவான தூபதீப நிவேத்தியத்தோடே
 ஆமென்ற ஓம் ஆம் ஊம் அரிம் உரிம்
 வரிமித் தியானமத்தாலே
 நாமென்ற நூற்றியெட்டுருத்தான் செய்து
 நலமான காராவின் பசுநெய்யாலே
 ஏமென்ற முப்புரிநூல் மார்பிலிட்டு
 யென்மகனே தெர்ப்பைப்புல் மோதிரந்தான்காணே. (224)

காணும் நீ மாவிலையில் தொன்னை செய்து
 கண்மணியே நெய்யெடுத்து ஓமகுண்டம்
 சேணும்நீ தர்ப்பணங்கள் மவுனத்தாலே
 செய்து முடிப்பித்துநீ தம்பித்தாயானால்
 வேணும்நீ விசுத்தியறுகோண பீடம்
 விளங்கவே தெரியுமப்பா விசிதமாகக்
 கோணும்நீ யப்பீடங்கோடா கோடி
 கூறினோம் பிரபையொளி ரவியைக்காணே. (225)

காணுகின்ற ரவிபீட மயேசுபரன் தான்மைந்தா
 காணுமடா மயேசுபரிதன் கொலுவின்பீடம்
 ஆணுகின்ற புலத்தியனே அங்கே நின்று
 அறுகோணம் வலமாகத் தம்பித்தாக்கால்
 பூணுகின்ற பூரணமா மயேசன் கோவில்
 புகழாகக் கனகசபை தெரியும்பாரு
 தேணுகின்ற தேவதைகள் பிரசன்னமாவர்
 தெரிசிப்பாய் மயேசுபரன் மயேசுபரியைத் தானே. (226)

அகத்திய முனிவர்

(அகத்தியர் சிஷ்யரை வாழ்த்தல் யிந்நூல் துகையறியவும்
பூரண நூலறியவும் கல்லாப்பொருள் நூல் முன்னூலில்
கடல் நூலறியவும்)

தானென்ற யிருவருடைத் தரிசனத்தைக்கண்டால்
சதாகோடி யுகமளவுங் காயம் நிற்கும்
ஊனென்ற உபதேசமவுனஞ் சொல்வார்
ஓகோகோ மவுனமதில் தியானங்கேட்டால்
ஆனென்ற அளவில்லா அனேகங் காலம்
ஆயுசுதான் வளருமடா அவரால் மைந்தா
ஏனென்ற காயமது யெஃகுப்போலாகும்
என்னைப் போலாயிடுவாயி தமாய்ப்பாரே. (227)

பாரேநீ புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
பரப்பிரம்ம முனக்கீடு யெதிருண்டாமோ
மாரேநீ மயேசுபரனு மயேசுபரியும் மைந்தா
மவுனமதில் பிரசன்ன வசியமாவார்
கேரேநீ கேட்டதெல்லாம் கொடுப்பாரைய்யா
கருணையவருன் மீதில் கெணிதமாவார்
ஆரேநீ அகத்தியனான் சொன்னவாக்கியம்
ஆயிரந்தான் ஞானமின்னூலறிந்து பாரே. (228)

அறிந்துபார் காவியந்தான் பரமெஞ்ஞானம்
அருளினோ மிதினுடைய கோர்வைகேளு
பெறிந்துபார்... பெருஞ்ஞான மின்னூல்
பிரியமதாயிதைக் குறுக்கிவேதாந்த மன்னூர்
சொறிந்துபார் சொன்னமப்பா மகத்தாம்நாலு
சொலப்பெரிய சித்தாந்தம் முந்நூறாகும்
நறிந்து பாரதைக் குறுக்கிப் பூரணநூல் சொன்னோம்
நாதாந்த சித்தர்களுக்குத் திறவுகோலே. (229)

கோலான யிருநூற்றுப் பதினாறுக்குள்
குருவான வித்தையெல்லாம் நன்றாய்ச்சொன்னோம்
மாலான தீட்சை யிருநூறுஞ் சொன்னோம்
மகத்தான பூசையிரு நூறுஞ்சொன்னோம்
பாலான பரிபூரணம் நூற்றைம்பதுக்கு
பண்போடே சொன்னமப்பா பதியாய் வாழ
ஆலான ஆயிரத்தைச் சுருக்கியானும்
அருளினோ மொருநூறு அறிந்துபாரே. (230)

ஞான காவியம்

பாரப்பா கல்லாய்ப் பொருள்நூறுஞ் சொன்னோம்
 பாலகனே ஐம்பதுக்குள் குளிகை சொன்னோம்
 ஆரப்பா அறிவார்கள் முப்பதாறு
 ஆயிரந்தான் சோசியத்தையடக்கிச் சொன்னோம்
 நேரப்பா ஞானசித்தர் பிறப்பு மாய்கை
 நிகழ்த்தினோம் பதினஞ்சு பாடலுக்குள்
 சாரப்பா யெட்டு மஞ்சும் மூன்றும் ஒன்றும்
 சாற்றினோம் தினக்கோர்வை காவியநூலே. (231)

நூலான முன்னூலில் கடல்நூல் வந்த
 நுணுக்கமதை யாராறிவார் மகத்தாம்பூட்டு
 வாலான கால்தலையு மொன்றாய்ச் சேர்த்தோர்
 வாதநூல் கடைக்காண்டம் வளங்கண்டாக்கால்
 ஆலான யெடுத்தவடி பிறட்டெல்லாந்தான்
 அகத்தியனான் சொன்மொழிபோல னேகம்பேர்கள்
 நூலான நால்வேதமதைக் கண்டாரானால்
 நாமெடுத்த பிரட்டு அடி அவர் காண்பாரே. (232)

(மாண்பர் குணமறிய கர்மிகளுக்கு
 நூல்கொடுக்கலாகாதெனவும் நல்லோர்களுக்குப்
 பதவியறியவும்)

காணப்பா நாம்சொன்ன மொழியைப் பார்த்து
 கலியுகத்து மாண்பரப்பா கூட்டங்கூடி
 நாணப்பா ஞானமதைப் பேசுவார்கள்
 நாம்சொன்ன முதல்மொழியில் கடைமொழியேதென்பார்
 சேணப்பா சிலதுபேர் பேரின்பங் கேட்டோர்
 சிவஞானப்போத மென்பார் மறைதானென்பார்
 தேணப்பா சிலபேர்கள் மனிதர் தானும்
 தெளிவதனால் பாடியதோர் மொழியென்பாரே. (233)

என்பாரே பலவிதமாய் மாண்பர் கூடி
 யிவ்விதங்காண் பேசியவரிற்றந்தார் கோடி
 காண்பாரோ கருக்குருவை யறியமாட்டார்
 கருவான நூல்கொடுத்தோன் கழுத்தறுப்பார்
 கோண்வாரே நூல்கொடுத்தோன் மனம்நொந்தாக்கால்
 குலநாசமாயிடுவார் விருத்தியாகார்
 சேண்வாரே செவியடைத்து மானலக்கண்ணாய்
 செனித்து விந்தில் பாண்டுவந்து சேருந்தானே (234)

அகத்திய முனிவர்

தானென்ற சாஸ்திரத்தையறிந்து மாண்பர்
 சண்டாள துரோகமதைச் செய்வோற்கையா
 ஆனென்ற அருதிவந்து நாள்தோறுந்தான்
 அஷ்டசனியன் பிடித்து அலைவாருண்மை
 கானென்ற நூல்கொடுத்தோன் பேதையென்றாலும்
 கால்விழுந்து கனகமதையவற்கே யீய்ந்து
 நானென்ற உபசரணை பூசை செய்து
 ஓகோகோ நூல்தன்னை வாங்கிக்கொள்ளே. (235)

கொள்ளென்ற யிவ்விதமாய் நூலேவாங்கும்
 குணம்நல்லோர் புண்ணியர்தான் குறித்ததெல்லாம்
 அள்ளென்ற வள்ளலறிந்திடுவோர் ஞானம்
 ஆயிரந்தான் காவியநூலதிக சித்தி
 பள்ளென்ற பரமபதம் சாயுச்சிய மாவார்
 பானுசதா கோடி வயதவற்கே யெய்தும்
 எள்ளென்ற யெண்ணையைப்போல் நிறைந்திருந்த
 யீசன் சொல்ல யான்கண்டுகியம் பினைனே. (236)

இயம்பினதோரிதனுடைய கோர்வை நூலு
 யியல்பாகச் சொன்னமப்பா யினிமேல்கேளு
 அயம்பினதோரின் நூலாயிரத்தைக் கண்டோர்
 அடிபணிந்து குருமொழியென்றடக்கஞ் செய்வார்
 வயம்பினதோர் வறுமை வந்து சேராதப்பா
 வாதகாவிய மிதுக்கு யீடுண்டாமோ
 கயம்பினதோர் காவியந்தான் ஞானமின்னூல்
 காதலறிந் தெறிந்தவரைக் காணுங்காணே. (237)

(ரசக்கலசம், கும்பம். ரேசக பூசை திருவுருச்சக்கரம்
 சக்கரபூசை சோதிமணி தீபம்... வாத்தியம், தெரிசனம்
 பணிதல்)

காணப்பா முன்சொன்ன மயேசுவரத்தின்
 கருவான வோமகுண்டம் தர்ப்பணமே யாச்சு
 ஆணப்பா நாற்றிசையும் நடுமேடைக்கு
 அருளுகிறோம் ரசக்கலச மஞ்சுங்கேளு
 ஏணப்பா கலசமதில் சலந்தான் விட்டு
 யென்மகனே கன்னிநூல் அதுக்குச்சுற்றி
 மாணப்பா மாவிலைதானதுக்குச் சூட்டி
 மகத்தான மஞ்சள் குங்குமப் பூவாமே. (238)

ஆமேதான் கதம்ப பரிமளங்கள் சாத்தி

அப்பனே பஞ்சாக்கினை அதுக்குச் செய்து

நாமேதான் நால்திசையும் நாலுமேடை

நடுமேடைக் கலசமதை நண்பாய் வைத்து

தேமேதான் திருவுருவும் நாலும் வைத்து

செயலான ஆபரணமதுக்குச் சூடி

காமேதான் கதம்ப பரிமளங்கள் சாத்திக்

கருவான சக்கரத்தைக் கனிந்து காணே.

(239)

காணப்பா புலத்தியனே கஸ்தூரி புனுகு

கருவான வாசமெல்லாஞ் சக்கரத்துக் கீய்ந்து

ஆணப்பா அங்கன்னியாசம் அப்பின்னியாசம்

அருளான கரனியாசம் நியாசம் செய்து

தோணப்பா மலர்மல்லிபுட்பம் சாத்தி

துருவமென்ற மேருதான் சோடசந்தான் செய்து

பாணப்பா பாரிசாத மலரணைந்து

பரிவான மேருதனைப் பண்மைகாணே.

(240)

காணுகின்ற மயேசுவர சக்கரத்தின் பூசை

காசினியில் ஞானிகள்தான் செய்யவென்று

ஆணுகின்ற பூசையதை யருளக்கேளு

அரகராபால் பழம் பாயாசந்தானும்

மாணுகின்ற அன்னமறுசுவையுங் கொண்டும்

மகத்தான தேன்கனியும் கதலி வெல்லம்

ஏணுகின்ற யிளநீரு பழவர்க்கங்கள்

என்மகனே வடைதோசையியம் பிடரே.

(241)

இயம்பிடர் கனிவர்க்கம் மேலாய் வைத்து

யின்பமுள்ள சோதிமணி விளக்கையேற்றி

துயம்பிடர் தூபதீபம் நெய்வேத்தியத் தோடு

துருவமென்ற மேருதனைப் பூசைசெய்வாய்

சயம்பிடர் சங்கு செய்கண்டி நாதம்

டம்பேரி பூரியெக்காளை தாரை

வியம்பிடர் வீணை கின்னரியும் மேளம்

மேலான பதினெண் வாத்தியத் தோடாமே.

(242)

அகத்திய முனிவர்

ஆமப்பா புலத்தியனே யிவ்விதமாய்ச் செய்து
 அருளுகிறோம் மவுனமதில் மயேசுவரன்தன் தியானம்
 தாமப்பா சக்கதரத்தின் மூலந்தன்னை
 தருவாக லட்சுமரு தம்பிப்பாய் நீ
 தூமப்பா துரியாதீதத் தலத்தில்
 தோன்றுமடா சோதிமின்னல் பீடங்காணும்
 மாமப்பா அப்பீடந்தனிலே மைந்தா
 மயேசுவரியும் மயேசுவரனுங் கொலுவிருப்பார் பாரே. (243)

பாரடா யென்மகனே தெரிசனமாம் சேர்வை
 பரிவாக யிருவரைநீ பணிந்தாயானால்
 சாரடா சகலசித்தி மூலஞ் சொல்வார்
 சச்சிதானந்த வரை சார்வுஞ் சொல்வார்
 ஆரடா கேட்டதெல்லா மீவாரய்யா
 அருளுவார் பிரசன்னமாகுவார் பார்
 நாரடா அறுபத்து நாலு சித்தும்
 நல்குவாருபதேசம் நல்குவாரே. (244)

(தேவதைகள் வசியப்படுதல். சகல சித்தியும் இதில்
 பிரசன்னம். சத்தம் - ஆக்கினை - யரீங் சதாசிவம் சத்தி
 ஞானக்கோட்டைமேரு ஞான கோபுரம்)

வாரான மயேசுவரனும் மயேசுவரியு மைந்தா
 மகத்தான சதாகோடி காலமெல்லாம்
 ஊரான உனைவிட்டுப் பிரியாரப்பா
 யுகாயுகாந்திரஞ் சென்ற ரிஷியாவாய் நீ
 மாறான மெய்ஞ்ஞானியுனைப் போலுண்டோ
 மதனிலையுமதனப்பா புலத்தியனே நீதான்
 ஆரான அகத்தியனான் சகலத்தோற்கும்
 அருளினோம் பரஞான காவியந்தான்பாரே. (245)

பாரப்பா வாய்வினுடைப் பீடமான
 பரிவான விசுத்தியறு கோணஞ்சொன்னோம்
 ஆரப்பா அறிவார்கள் மயேசுவரத்தின் பீடம்
 அருளினோமாக் கினையின் சத்தமாகில்
 நாரப்பா நாம் சொல்வோம் ரீங்காரபீடம்
 நவசரா சரங்களெல்லாமொன்ற தாகும்
 மாரப்பா அண்டபகிரண்டாகும்
 மகத்தான சதாசிவத்தின் சத்தியாமே. (246)

ஆமென்ற சதாசிவன் தானிருந்த நேர்மை
 ஆரறிவார் புலத்தியனே அறிந்தோம் நாமும்
 மாமென்ற யகாரமடா சத்தமாகும்
 மகத்தான சராசரங்களுக்குக் குள்ளாகும்
 கோமென்ற கோட்டையடா ஆறாதாரங்
 குருவிருந்தாரப் பீடமென்னால்ச் சொல்ல
 நாமென்ற நாவதனால் சொல்லப் போமோ
 நவகோடி கோடாகோடி நிஷிகளாமே. (247)

ஆமேதான் நிஷியோர்கள் வேதஞ் சொல்வார்
 அளவில்லாச் சித்தர்கள் தன்னடக்கஞ் செய்வார்
 மாமேதான் கோட்டைமதிள்தான் ரெண்டு
 மகத்தான உள்ப்பீட வாசல்நாலு
 சாமேதான் சாதுரிய பீடமஞ்சு
 சச்சுதானந்தவரை வடமேராகும்
 கோமேதான் நடுப்பீடங் கோபுரங்களாகும்
 கோபுரத்துமேலே யல்லோ சிகரங்காணே. (248)

சிகரமாமச் சிகரம் சோதிசோதி
 செகமென்ற செகமெல்லாமகத் தரஞ்சோதி
 அகரமாம் செய்கண்டி மணியோசைத்தான்
 அண்டமெல்லா மார்ப்பரிக்கு மாக்கினைதான்மைந்தா
 நகரமாங் கோபுரத்தினுட் பீடத்தில்
 நவிலுவோங் கொலுபீடஞ் சதாசிவமுஞ்சத்தி
 வகரமா மவரிருந்த நேர்மையைத்தான்
 வருஷிப்போ முள்மூலம் வசனித்தோமே. (249)

(புற மூலச் சக்கரம் உட்பீடம் சத்தி மூலம்)

வசனித்தோமுள் மூலமாக்கினையைச் சொன்னோம்
 மகத்தான புறமூலஞ் சொல்லக்கேளும்
 துசனித்தோம் சதாசிவச் சக்கரத்தை நாமும்
 சொல்லுகிறோம் புலத்தியனே துலக்கமாக
 அசனித்தோம் சூரியன்றன் ரவியின் வட்டம்
 அரகரா அவ்வட்டமிரு கோணந்தான்
 எசனித்தோ மிதழ்ரெண்டு ரேகையஞ்சும்
 என்ன சொல்வோம் அவ்வாசல் நால்தானாமே. (250)

அகத்திய முனிவர்

நாலான உள்ப்பீடம் ரீங்காரந்தான்

நடுவிந்து அகாரமடா உகாரம்போடு

ஊலான உட்கோணம் யநமசிவ வென்று

ஓகோகோ வரீம் சிரீம் மரீமென்றுந்தான்

வாலான நரீம் யரீம் மரீமத்தோடு

வசனித்தோ முட்கோண அட்சரமிதாச்சு

பேலான புற வட்டம் வசிம நயவென்று

பிலமான சத்தியுடை மூலங்கேளே.

(251)

மூலமாம் புறமூலமார்தான் காண்பார்

மும்மூல அட்சரத்தைச் சொல்லுவோம் நாம்

ஆலமாம் அடிமூலம் உம் அம் ஓம் ரா ரா

அரகரா கிரியுமிரியுமிது வைந்தும் சத்திமூலம்

வாலமாஞ் சக்கரத்தைச் சொல்லக் கேளு

வசனிப்போம் பலகைருத்திர வேங்கையாகுங்

காலமாங் குண்டலியின் பாதம் போற்றிக்

கனிவான சக்கரத்தை யிப்பலகைகானே.

(252)

கணப்பா புலத்தியனே யிப்பலகை கொண்டு

கனிவான சக்கரத்தை நெலக்கதமாய் வெட்டி

ஆணப்பா யிம்மூலமெல்லா மதிலேமாறி

அறைதோறு மட்சரத்தை யடைத்திடாய் நீ

வாணப்பா நால்வாசல் கணபதியுங் கந்தன்

மகத்தான ரெணவீர வயிரவன் காண

ஏணப்பா யெட்டுதிக்குந் துவாரபாலாள்

யென்சொல்வோம் நவக்கிரக மியம்பக்கேளே.

(253)

கேளடா புலத்தியனே மவுனவானே

கிருபையதாய்ச் சொல்லுகிறோமேரைச் செய்து

குளடா சுத்தசலம் சுத்தி செய்து

துலங்கவே மேடையதில் துதியாய் வைத்து

ஆளடா அதுக்கதிகப் புட்பஞ் சாத்தி

அடைவான நால்திசைக்கும் நாலுருவேவைத்து

தோளடா நடுப்பீடம் ஒருருவை வைத்து

சுகந்த கெந்த பரிமளங்களலங் கிருதஞ்செய்யே.

(254)

ஞான காவியம்

செய்யப்பா ராசானந்த யோகவானே

செயலான சுகந்த கெந்தஞ் செய்தபின்பு

அய்யப்பா பூசையன்னம் பால்பாயாசம்

அருளினோ மெஞ்ஞான பீடம் பீடம்

தெய்யப்பா தேன்கனியு மிளநீர்பானகம்

தெளிவான கதலிபழங் கனிவர்க்கங்கள்

நெய்யப்பா அறுசுவையும் சுகலபந்தம்

நேராகச் சுகலதூப தீபத்தோடே.

(255)

ஓடான சுகல மேளவாத்தியத் தோடையா

உறுதிபெற பதினெண் வாத்தியமுஞ் செய்வாய்

நாடான சக்கரத்தின் தியானந் தன்னை

நலமான அத்தியான மவுனஞ்சாதி

ஆடான லெட்சுமுரு வியாழந்தன்னில்

அப்பனே தம்பித்து அருளைப்பாரு

சேடான ஆக்கினனதான் சத்தமாகி

செயமான சதாசிவன் தானாக சங்கானே

(256)

(சித்தி முத்தி அமுர்தவாறு பஞ்ச பூத வாழ்க்கை
மகத்தான ஞான வரையாறு மறிய)

காணுகின்ற ஆகாசம் சூட்சுதீதம்

காணரிது ஆதாரம் பரத்தின் சோதி

மேணுகின்ற மேலாதாரம் பனிரெண்டுந்தான்

மேலான சிவாலயங்களுக்குந் தோற்றும்

பாணுகின்ற பரமபத மங்கே காணும்

பானு ரவிசோதி ஒளி உருவுங்காணும்

நாணுகின்ற தெரிசனமாம் சதாசிவமுஞ்சத்தி

நல்குவார் கேட்டதெல்லா மீவார் பாரே.

(257)

பாரேநீ சுகலசித்தி பெறவேமுத்தி

பானுவுள்ள சதாயோக காலமெல்லாம்

ஆரேநீ அறுபத்து நாலுபூசை

ஆச்சுதப்பா ஆதாரங்கடந்த பண்போர்

ஊரேநீ யுகமீளாதா யிருந்துபார்

உறுதிபெற்ற ஞானசித்தர் மகிமைதன்னை

ஏரேநீயென்னாவால் சொல்லப்போமோ

யிறைஞ்சூலாய் நிறைந்த பரமாகும் பாரே.

(258)

அகத்திய முனிவர்

பாரேநீ ராசியிடம் சூரிய சந்திரன்
 பச்சைநிறமான அக்கினி யோடையா
 ஆரேநீ பஞ்சகர்த்தாளாக்கினையோ டப்பா
 ஆகாசம் பிரிதிவி மண்ணில்ச் சேரும்
 பாரேநீ அப்புவும் தீயில்ச் சேரும்
 பாரிரவி சேராது தேய்வுஞ் சேரும்
 வாரேநீ வாயுவோ டக்கினியுஞ் சேரும்
 அக்கினியோடா காச மானவாறே. (259)

வாரான மூலாதார சுவாதிஷ்டான
 மணிபூரமனாகத விசுத்தி ஆக்கினையோடாறும்
 ஆறான மூலாதாரங் கணேசர் வல்லபையும்
 அமர்ந்த ஓங்கார பீடமதுக்கப்பாலே
 சோரான சுவாதிஷ்டான சதுரபீடந்தான்
 துதியான பரப்பிரம்மா சரசுவதிதானாகும்
 வேரான நாற்கோணமவற்கே யாகும்
 மேலான யிதுக்கப்பால் பூரகந்தான்பாரே. (260)

பாரப்பா பூரகந்தான் விஷ்ணு லட்சுமி
 மதிபிறையின் வீடதுவு மவற்கேயாகும்
 ஆரப்பா அனாகதந்தான் ருத்திரன்ருத்திரி
 அவரிருக்கு முக்கோண பீடமாகும்.
 வேரப்பா விசுத்தியுடன் பீடமஞ்சாம்
 விளங்கியதோர் மயேசுபரனு மயேசுபரியுமைந்தா
 மாரப்பா அறுகோணமவற்கே யாகும்
 மகத்தான ஆக்கினைதான் மகிமை கானே. (261)

காண்டா ஆக்கினைதான் சதாசிவமுஞ் சத்தி
 கனத்த சுழிகோணமதில் ஆகாசமாகும்
 ஏண்டா யிவர்கூறு ஆறாதாரம்
 இயம்பினோமிதழ் தொண்ணூற்றாறதாகும்
 ஆண்டா அஞ்செழுத்து மைம்பத்தொன்று
 அருளினோ மாறாதார மேலாதாரம்
 பாண்டா பனிரெண்டில் கருவிகரணாதி
 பாடினோம் பஞ்சபூதப் பூசைவாறே. (262)

ஞான காவியம்

வாரான ஆதாரப் பூசை சொன்னோம்
 அருளுகிறோம் சுப்பிரமணியன் பூசைகேளும்
 ஆறான ஆதாரமது நடுவில் நின்ற
 அருள்வேலவன் சுப்பிரமணியர் பூசை
 ஏறான சுருபமடா யெல்லோருக்கும்
 என் குருதானவர் மகிமை யென்னால்சொல்ல
 நாரான நாவுமுண்டோ சொல்லப்போமோ
 நவிலுவோம் சுப்பிரமணியர் பூசைகேளே. (263)

(அஞ்சாம் பீடமறிய ஆதாரநடுவில் அறுகோணபீடம்
 சுப்பிரமணியர் பூசை)

கேளடா புலத்தியனே அறுகோணந்தான்
 கெடியான சக்கரந்தான் பலகைவில்வம்
 முளடா முன்பூசை அங்கலங்களாக
 முற்கமுடன் நெலக்கதன மாகச்செய்து
 சேளடா முற்கமதாய்ச் செய்துமேரு
 சிக்கெனவே தானெடுத்து சுத்திசெய்து
 ஆளடா புலத்தியனே ஸ்நானபானம்
 அப்பனே நேமநிஷ்டை அடைவாய்ச் செய்யே. (264)

செய்யப்பா ராசானந்த யோகவானே
 செயலான அநுஷ்டானஞ் சூரியசெபந்தானும்
 உய்யப்பா முடிப்பித்து வைகையேகி
 உயர்ந்த அங்கன்னியா சங்கள் மேலாய்ச்செய்து
 வைய்யப்பா வைகை விட்டுக் குகைக்குயேகி
 மகத்தான ஓம தர்ப்பணங்கள் செய்ய
 நைய்யப்பா ரேசக கும்பகமுஞ் செய்து
 நலமான பஞ்சாக்கினையை முடித்துக்கொள்ளே. (265)

கொள்ளப்பா நியாசங்கள் கரனியாசம்
 குருவான பத்மனியாசம் கூறுவாய்நீ
 அள்ளப்பா மவுனகும்ப அப்பின்னியாசம்
 அதிகமென்ற யாசமெல்லா மடைவாய்ச்செய்து
 பள்ளப்பா மவுன பரபூசை செய்து
 பரிவான சக்கரத்தில் புஷ்பஞ்சாத்தி
 கொள்ளப்பா கெந்த பரிம்ளங்கள் வாசம்
 கெடியான வாசமெல்லாமதுக்குப் பூட்டே. (266)

அகத்திய முனிவர்

பூட்டடா... யெடுத்துக் கொண்டு

புகழான மூலமதை யடைப்பதற்கு

ஓட்டடா ஓம் அரியும் உரியுமென்று

ஓகோகோ கிரியும் இரியும் சிரியுமென்றிட்டு

நாட்டடா ஓம் சரவணபவாயா வென்று

நால் முணுப்பனிரெண்டு யெழுத்தைமாறு

வாட்டடா யிச்சக்கரத்தை முன்பாகம்போல்

அறுகோண சக்கரத்திலிதழைப் போடே.

(267)

போடப்பா சகலதேவதைகள் பீசம்

புகழான ஆதாரமேரு போல

ஆடப்பா ஓம் தர்ப்பணங்கள் சொல்ல

அஷ்டமா சித்தியெல்லா மாடுதற்கு

நாடப்பா அன்னமறுசுவையும் கூட

நளின மென்ற பால்பாயா சத்தோடைய்யா

காடப்பா தேன்கனியும் கருப்பம் வெல்லம்

கதலிபழமிது முதலாய் வைத்துப்போற்றே

(268)

போற்றப்பா தாம்பூலந்தூப தீபம்

புகழான நெய்வேத்தியத்தோடு பதினெண்வாத்தியம்.

ஆற்றப்பா முன்சொன்ன அறுகோணமூலம்

அப்பனே லெட்சமுரு மவுனஞ்சாதி

நாற்றப்பா சுப்பிரமண்ணியர் தேவதா கன்னி

நளினமதா யிருவருந்தான் பிரசன்னமாகும்

வாற்றப்பா ஒருசாமம் தம்பித்தாக்கால்

மவுனம் திலுபதேச மருவுவாரே.

(269)

மருவாருபதேசங் கேட்டதெல்லா மீவார்

வசியமதாய் சதாகாலம் பிரியாரப்பா

அருவுவார் சகலசித்தும் பாகஞ்சொல்வார்

அனேகவித வித்தையெல்லா மருளுவார்பார்

நருளுவார் சுப்பிரமணியர் சித்தியாகும்

நவகோடி கோடாகோடி தேவர் சித்தி

வருவுவார் சுப்பிரமணியர் பூசைசொன்னோம்

அகோரவீர பத்திரருடைப்பூசை கேளே.

(270)

(வீரபத்திரர் ஐங்கோணபூசையறிதல்)

கேள்பா அகோரவீரபத்திரர் பூசை
கெடியான பூசையப்பா சொல்லக்கேளு
காளப்பா ஞானமாயிரந்தான் பீடம்
காவியந் தானின்னாலு ஞானபீடம்
வாளப்பா வீரபத்திரனைங் கோணந்தான்
வசனிப்போ முக்கோண மதினுள்ளேதான்
ஆளப்பா ரேகை மூனு முக்கோணந்தான்
அறையுறோமட் சரந்தான் அரிவோம் சவ்வும். (271)

சவ்வுமென்றக் கிலியுமை முன்பீடந்தான்
சமத்தான ஐங்கோணம் ஓம் ஆம் ஊ மென்றிட்டு
அவ்வுடனே உவ்வுமுதல் அஞ்சுமிட்டு
அருளான ரேகையஞ்சும் வரையாயிட்டு
நவ்வுமென்ற அட்சரத்தை நால்வாசல் தோறும்
நளினமதாய் சிரியுமென்று சுத்திக்கட்டி
மவ்வுமென்ற அட்சரத்தால் திசைகள் மூடி
மகத்தான சக்கரத்தை வில்வமாமே. (272)

(வில்வப் பலகை சுத்தி)

வில்வமென்ற பலகைதனிலிச் சக்கரத்தை
விளங்கவே நெலக்கதனமாக வெட்டி
அவ்வுமென்ற சக்கரத்தைச் சுத்திசெய்து
அழகான சிவயோகக் குகையில்மைந்தா
நவ்வுமென்ற மேடைதனில் விபூதிபோட்டு
நலமுடனே சக்கரத்தை யதன்மேல் வைத்து
கவ்வுமென்ற கதம்ப பரிமளவாசங்கள்
கண்மணியே வாசமதாய் சுகந்தஞ் செய்யே. (273)

செய்யப்பா சுகந்த பரிமளவாசங்கள்
செயலான முல்லை மல்லிவாச மெல்லாம்
நையப்பா ரசக்கலசமஞ்சு வைத்து
நளினமதாய் ஓமதர்ப்பணங்கள் செய்து
பையப்பா பஞ்சாக்கினை நியாசஞ்செய்து
பரிவான அங்கன்னியாசம் கரன்னியாசம்
அய்யப்பா ரேசக மேபகமுஞ் செய்து
அப்பனே திருவுருவை ஆடக்கேளே (274)

அகத்திய முனிவர்

ஆடக்கேளா பரனா முடுவுக் கீயந்து

அன்ன மறு சுவையும் பால் பாயாசங்கள்
நாடக்கேள் தேன் கனியும் கருப்பு வெல்லம்

நலமான கதலி பழம் கனிவர்க்கங்கள்

பாடக்கேள் வடை தோசை வடை பருப்பு

பரிவான அந்த வகைக் கனிகளெல்லாம்

தேடக்கேள் தாம்பூல தூபதீபந்

தெளிவான நெய்வேத்தியமுட னர்ச்சனைகள்செய்யே. (275)

செய்யடா பதினெண் வாத்தியத்தோடையா

செயலான சக்கரத்தின் மூலங்கொண்டு

வையடா லெட்சுமுரு மவுனஞ்சாதி

மைந்தனே தம்பித்துக் கும்பிப்பாய்நீ

வெய்யடா சோதிசுடர் தீபம்போல

வீரபத்திரா காளதேவி விசதஞ்செய்வாய்

மையடா மவுனப் பிரசன்னமாவார்

மைந்தனே பூசித்துத் தெரிசிப்பாயே. (276)

தெரிசிப்பாயவர் பாதம் பணிந்தாயானால்

தேகசித்திக் காயசித்தித் தெளிவேசொல்வார்

அரிசித்தால் அஷ்டமாசித்துஞ் சொல்வார்

அனேகவித வித்தையெல்லா மருளுவார்பார்

யரிசிப்பாயவர் பாதங் கண்டபோதே

யளவில்லா சதாகோடி வயதேயாகும்

வரிசிப்பாயவர் வசியமதாய்ப் பிரசன்னமாகி

அளவில்லாச் சதாகாலம் யோகவாழ்வே. (277)

யோகமென்ற பதவியிலே சாயுச்சியமாவாய்

யுக யுகாந்திரங்களுக்குச் சித்தனாவாய்

யோகமென்று நாம் சொன்னோம் அகத்தியன்வாக்கு

ஓகோகோ நாடதிலே யிவ்விதமார் சொல்வார்

வியோகமென்ற வீரபத்திர காளதேவி

விளங்கவே யிருவருடைய பூசைசொன்னோம்

தெயோகமென்ற ரவிகுரியன் பூசைகேளு

தெளிவாக ஆயிரத்தில் செப்புவோமே. (278)

செப்புவோம் குரியன்றன் பூசைகேளு

செயலாக நாம் சொல்வோம் புலத்தியனே யோகி

முப்புவோ முக்கோணம் ரேகைமூனு

முதண்ட யிரு வட்டம் வாசல் நாலு

ஞான காவியம்

அப்புவோம் உள்முலம் அய்யுங்கிலியும் சவ்வும்
 அரீம் ஓம் என்று உட்பிரகாசத்தில்
 நப்புவோம் நாதவிந்து அகாரம் உகாரம்
 நளிமதாய் அடைத்துமாம் பலகையாமே (279)

(சூரிய பூசை மாம்பலகை)

ஆமென்ற வட்டமுள்ப் பிரகாசத்தில்
 அறீர் ஓம் சிரீயு மென்று அடைவாய்மாறு
 வே மென்ற மேல்வட்டம் சிரி ஓமென்று
 விளங்கவே நால்வாசல் இரியுமென்று
 கோமென்ற யிவ்விதமாயடைத்து மாறி
 குறிப்பாகச் சுத்தி செய்து வாசம்பூட்டு
 வாமென்ற கதம்ப பரிமள வாசங்கள்
 வளமான கஸ்த்தூரி புனுகுஞ்சேரே. (280)

சேரப்பா புஷ்பமல்லி வாசம் பூட்டி
 செயலான மேடைதனில்திரு நீறிட்டு
 ஏரப்பா யிச்சக்கரத்தை யதன்மேல் வைத்து
 யென்மகனே பஞ்சாக்கினையுஞ் சோடசந்தான் செய்து
 ஆரப்பா அங்கன்னியாச நியாசஞ் செய்து
 அடைவான ரசக்கலசமைஞ்சும் வைத்து
 நாரப்பா முப்புரிநூல் தெர்ப்பபை யிட்டு
 நலமான ஓமதாப்பணங்கள் செய்யே. (281)

செய்யப்பா கரன்னியாசம் அப்பின்னியாசம்
 செயலான நியாசமெல்லாஞ் செய்தபின்பு
 அய்யப்பா அன்னமறுசுவை பால்பாயசம்
 அருளினோம் தேன்கனியுங் கருப்பம்வெல்லம்
 மையப்பா கதவிபழங் கனிவர்க்கங்கள்
 மகத்தான வடைதோசை யிளநீராகும்
 எய்யப்பா யிதுமுதலாயச் சகலபூசை
 யென்மகனே செய்து முடிப்பித்துப்பாரே. (282)

பாரடா புலத்தியனே யோகவானே
 பதினெண்வாத்தியத் தோடே முழங்கதாக
 ஆரடா அலங்கிருதமாகச் செய்து
 அப்பனே ரேசக கும்பகமுஞ் செய்து

நாரடா சக்கரத்தின் தியானந்தன்னை
 நளினமதாய் வெட்சமுரு மவுனஞ்சாதி
 மாரடா சூரியசெபந் தம்பித்தாயானால்
 வசனிப்போஞ் சூரியன்தான் பிரசன்னந்தானே. (283)

தானென்று தம்பித்துக் கும்பித்தாக்கால்
 தருவாகச் சூரியனும் வசியமாவார்
 கேனென்ற மவுனமதிலுபதேசஞ் சொல்வார்
 கேட்டபொருளதிக சித்திக் கெணிதஞ்செய்வார்
 கோனென்ற குளிகைசித்தி கெவுனசித்தி
 கோடான கோடிசித்தி கூறுவார்பார்
 மானென்ற சித்தியெல்லா முனக்களிப்பார்
 அளவற்ற வயது சதாகோடிதானே. (284)

(மதி சந்திரன் பூசைச் சக்கரம்)

தானான சதாகாலமுனைப் பிரியார்பாரு
 தருவான காயசித்திமுலஞ் சொல்வார்
 ஆனான அஷ்டமா சித்துஞ் சொல்வார்
 அறுபத்திநாலு சித்தியளிப்பார் பாரு
 கோனான சூரியனும் மனைவியானுங்
 கொலுவிருப்பார் தேகசித்தி கூறுவார்பார்
 மானான ரவியொளிவு கண்டாயானால்
 மச்சக்கல் ஒளிவினுடைச் சோதிகானே. (285)

காணப்பா சூரியன்றன் பூசைசொன்னோம்
 கருவான மதிசந்திரன் பூசைகேளு
 பேணப்பா பிறைகோண வட்டம் ரெண்டு
 பேரான வாசலது நால்தானாகும்
 ஆணப்பா அவ்வீட்டில் ஓம் சிரீம் மரீம்
 அப்பனே கிரியுஞ்சிரியும் அரியோடாறு
 நாணப்பா நடுப்பீடம் பிறைகோணத்தில்
 நவிலுவோ மும்மூலமடைத்து மாறே. (286)

மாரடா உள்வட்டம் அம்சிங் கென்று
 மைந்தனே பிறைவட்டம் சிங் நங்கென்று
 நாரடா நால்வாசல் நாலுக்குங் கேளு
 அரகரா நங் மங்கென்று நாட்டுவாய் நீ

வேரடா வெள்ளெருக்கம் பலகை தன்னில்
 விளங்கவே முன்னங்கலம்போல் நெலக்கதமாய்வெட்டி
 வாரடா சுத்திசெய்து பரிமளங்கள்
 வசனித்தோங் கதம்ப கஸ்தூரிதானே. (287)

தானென்ற வாசமெல்லாமதுக்குப் பூட்டி
 சச்சிதானந்த வரைத்தாளே பூட்டி
 ஆனென்ற சிவயோக மேடைதன்னில்
 அப்பனே விபூதிமேல் சக்கரத்தைவைத்து
 கோனென்ற புட்பமலர் அர்ச்சனைகள் செய்து
 கும்பாபிஷம் மேடையஞ்சு முருவேவைத்து
 மானென்ற கலசமஞ்சும் வலுவாய் வைத்து
 மகத்தான புட்ப பரிமளங்கள்சாத்தே. (288)

சாத்தடா கெந்த கஸ்த்தூரி வாசம்
 சமத்தாக அங்கன்னியாச நியாசஞ்செய்து
 போத்தடா முப்புரிநூல் தெர்ப்பை மோதிரமிட்டு
 புனிதமுடன் ஓமதர்ப்பணங்கள் செய்து
 ஆத்தடா பஞ்சாக்கினை கரன்னியாசம்
 அங்கன்னியாசமுடனத் தியானஞ்செய்து
 நாத்தடா ரேசக கும்பகமுஞ் செய்து
 நளினமென்ற சோடசந்தானாறுஞ் செய்யே. (289)

செய்யப்பா அன்ன மறுசுவையும் பாலும்
 செயலான பாயாசம் வடைதோசைதான்
 அய்யப்பா தேன்கனியுங் கருப்பம் வெல்லம்
 அப்பனே கதவி பழங்கனிவர்க்கங்கள்
 நையப்பா தாம்பூலந் தூபதீபம்
 நைவேத்திய மர்ச்சனைகள் நண்பாய்ச் செய்து
 பையப்பா பதினெண் வாத்தியத்தோடய்யா
 பரிவாகச் சந்திரனைப் பூசிப்பாயே. (290)

பூசிப்பாய் சந்திரன்றன் சக்கரத்தின் தியானம்
 புகழான மூலமதால் உருவே செய்வாய்
 ஆசிப்பாய் லெட்சுமுரு மவுனஞ் சாதி
 அப்பனே பிறை சந்திரன் வசியமாகும்

அகத்திய முனிவர்

மோசிப்பாய் சோதிசுடர் பிரபைவீசும்
 மேலான சோதியிலே தம்பித்தாக்கால்
 பாசிப்பாய் பிரசன்னமாவார் பாரு
 பகல்போலே முன்னிற்பார் சந்திரன் தான்பாரே. (291)

பாரடா யென்மகனே புலத்தியனே கேளு
 பரிவான சதாகாலம் பிறவியாவாய்
 ஆரடா கேட்டதெல்லா மீவாரய்யா
 அளவற்ற சித்தியெல்லா மருளுவார்பார்
 மாரடா அஷ்டமா சித்துஞ் சொல்வார்
 அறுபத்தினாலு சித்தி யளிப்பாரையா
 நாரடாயிவர் மகிமை யென்னாற்சொல்ல
 நாவுமுண்டோ சொல்வதற்கு நவகோடிசித்தே. (292)

(ஞானசித்தி வரும்படி அட்டசத்தி...ழி லெட்டு ராம....
 வசியம் வரிலபூசை)

சித்தான சித்தியெல்லா மளிப்பாரைய்யா
 சிவ சிவா அவர் பெருமையாருஞ் சொல்லார்
 நாத்தாக நாம் சொன்னோம் சந்திரன் பூசை
 நாடதிலே ஞானிகட்கும் நாம் சொன்னோம்பார்
 வத்தாத செல்வமடா ஞானியோர்க்கு
 வறுமையொரு நாளுமில்லை வாழ்வார் சித்தர்
 கைத்தாலும் ஞானசித்தி பெறவே வேணும்
 கசடறவே காயசித்தி காணுங்காணே. (293)

காணப்பா ஞானவானவற்குத் தேகம்
 கத்தி கொண்டு வெட்டினால் வெட்டேறாது
 ஆணப்பா அவர்தேகம் ஆர்க்கு யெய்தும்
 அமுசை கண்ட புண்ணியர்க்கே யெய்துமெய்தும்
 கோணப்பா வாராது குருவாமின்னூல்
 கூறினோ மாயிரந்தான் ஞானமின்னூல்
 வேணப்பா யின்னூல் காவியந்தான் பாரு
 வேதாந்த சித்தருக்குக் கிடையா தென்றே. (294)

என்றான அஷ்ட சித்திப் பூசைதானும்
 இயம்புகிறோம் வசியமடா மோகனந்தான்பாரு
 உன்றான உச்சாடனந்தான் தம்பனமே யாகும்
 ஓகோகோ பேதனமாக் கிருஷ்ணமேயாகும்

வென்றான வித்வேஷ்ணந்தான் மாரணத்தோ டெட்டும்
 விளம்புகிறோம் அஷ்டமாத் தொழில்தான் மைந்தா
 ஒன்றான ஒவ்வொன்றாய் விரித்துச் சொல்வோம்
 உத்தமனே வசியமது வாலையாமே. (295)

ஆமேதானவ்வாலை மோகனமே யாகும்
 அருளினோம் புவனையடா அதிகமாது
 ஒமேதா னுச்சாடன மாந் திரிபுரையே யாகும்
 ஓகோகோ தம்பனந்தான் வராகியாகும்
 பேமேதான் பேதனமா மயநேந்திரையே யாகும்
 பேசினோ மாக்கிருஷ்ணந்தான் சாமளையே யாகும்
 மாமேதான் வித்வேஷ்ணம் யாமிளையே யாகும்
 மகத்தான மாரணந்தான் சவுந்திரிதான் பாரே. (296)

பாரப்பா வாலையவள் கிழக்கு பீடம்
 பரிவான யிந்திரன்றன் மூலையாகும்
 போரப்பா புவனையவள் தென்கிழக்கு
 புகழான அக்கினியின் மூலையாகும்
 தேரப்பா திருபுரையாள் தெற்கதாகும்
 திருவான யேமனுடை மூலமாகும்
 வாரப்பா வாராகி தென்கிழக்கு
 வளமான நிருதியுடை மூலையாமே. (297)

மூலையென்ற மேற்குமுக மயேந்திரை தானாகும்
 மூதண்ட வருணனுடைய மூலையாகுள்
 சாலையென்ற வடமேற்கு சாமளையே யாகும்
 சமத்தான வாய்வினுடைய மூலையாகும்
 வாலையென்ற வடக்கு முகம் யாமளாதேவி
 வசனித்தோங்குபே ரனுடைய மூலையாகும்
 மாலையென்ற வடகிழக்கு சவுந்தரிதானாகும்
 வசனித்தோ மீசானிய மூலையாமே. (298)

ஆமேதான் அஷ்டபாலாள் மூலை சொன்னோம்
 அறையுறோம் வாரமது அடைவாய் நாமும்
 தேமேதான் அஷ்டசக்தி சுபஸ்த்த நாங்கள்
 சொல்லுகிறோம் புலத்தியனே சொல்லுறோம்நாம்
 வாமே தானிந்திரனுக்கு வெள்ளியாகு
 மகத்தான அக்கினிக்கு சனிதானாகும்
 ஏமேதான் எமனுக்கு அருக்கனாகும்
 என்மகனே நிருதிக்குத் திங்களாமே. (299)

அகத்திய முனிவர்

ஆகுமே அருணனுக்குச் செவ்வாயாகும்
 அப்பனே வாயுவுக்குப் புதனேயாகும்
 மாகுமே குபேரனுக்கு வியாழமாகும்
 மகத்தான யீசான்னியன் மதினாளாகும்
 பாகுமே பகல் பதினஞ்சு நாழிக்கும் மேல்
 பார்வையடா யீசான்னியன் பண்மையாகும்
 வாகுமே வாரமெட்டு நாள்களேழு
 வசனித்தோந் திக்கெட்டு வாரந்தானே. (300)

தானான யிவர்களுக்கு சமித்து ஓமம்
 சாத்துகிறோம் வசியத்துக் குருவியாகும்
 ஆனான மோகனமாம் சூரியாகும்
 அரகரா உச்சாடனந்தான் முள்ளியாகும்
 வானான தம்பனமாங் கையானாகும்
 மகத்தான பேதனமாங் குன்றியாகும்
 மானான கிருஷ்ணந்தான் நெருஞ்சியாகும்
 மகத்தான வித்துவேஷணந்தான் முல்லையாமே. (301)

ஆமப்பா மாரணந்தானூற் கள்ளியாகும்
 அப்பனே அஷ்டகர்மச் சமித்துமுலி
 சேமப்பா செகந்தனிலே மயங்கிப்போனார்
 செயலான மூலையிலே ஓமஞ்செய்தால்
 பாமப்பா சாபமதை யகற்றி நீயும்
 பலிதமதா யாடுதற்கு முலிவேகம்
 மாமப்பா மண்ட சராசரங்களெல்லாம்
 மகத்தான மூலையிலே நீறிப்போமே. (302)

போமடா அஷ்டகர்ம விரிவையெல்லாம்
 போதிப்போம் காவியந்தான் சருக்கம் நாலில்
 ஆமடா அஷ்டமாத் தொழிலின் னூலில்
 ஆடுமடா ஆயிரந்தான் ஞானகாவியம்
 கேமடா கிடையாது உலகோருக்குக்
 கிட்டினால் நல்வினைதான் புண்ணியோற்கு
 நாமடா சொல்லிவிட்டோஞ் சருக்கமுன்று
 நாதவிந்தின் னாதியந்தச் சோதிமுற்றே. (303)

அகத்திய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞானக்காவியம்
 மூன்றாம் காண்டம் முற்றும்

2

கடவுள் துணை

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த

ஞான காவியம் 1000

நான்காம் காண்டம்

ஸ்ரீரஸ்து

(மெஞ்ஞான வித்தை யோகிகள், மவுனிகள், ஞானிகள்,
சித்தர்கள் யிவர் நால்வருக்கும் ரசமணி 16)

ஆதியந்தஞ் சோதியொளி ரவியில் நின்ற
அகண்ட பரிபூரணத்தின் மதியே போற்றி
வேதியனும் மாலயனும் பணிந்து போற்றும்
விந்து நாத பீடபிரம்மம் போற்றி
சாதியெனுமாயி சரசுவதியே டம்பாள்
சகலகலை வாமியுடைக் கமலம் போற்றி
நாதியெனும் மறைநாலு வேதமான
நாதாந்த கணேச குண்டலி காப்பாமே. (304)

காப்பாகுங் குண்டலியே தொண்டர் வாழ்வே
கணபதியே சுழினைநடுக் கமலங்காப்பு
ஆப்பாகும் முப்பாழுக்கப்பால் நின்ற
அகண்ட கணபதியினுடை அருளே காப்பு
மாப்பாகுஞ் சுப்பிர மணியரென் குருவின்பாத
மடியனடி வணங்கியருளதிகங் காப்பு
நாப்பாகும் நாற்பத்து முக்கோணபீடம்
நாயகியாள் வாலையுடைக் கமலங்காப்பே. (305)

கமலமென்ற ஆயிரத்தெட்டி தழுக்குள்ளே
கருக்குருவாய் நின்ற பூரணத்தைச் சொல்வோம்
அமலமென்ற அஷ்டமா சித்துமாட
அறையுறோங் காவியந்தான் சருக்கம் நாலில்
விமலமென்ற பரஞான வித்தையெல்லாம்
வெளியாக விளம்புகிறோம் விளம்பக்கேளும்
அமலமென்ற அகத்தியனுடை அமுர்தவாக்கு
மகத்தான ஞானமின்னுலாயிரந்தான் பாரே. (306)

பாரப்பா புலத்தியனே ராசயோகி
பரிவான அஷ்டமாத் தொழில்களாட
மாரப்பா மணிகள் செப சக்கரங்கள்
மகத்தான ஆசனங்கள் மந்திரங்கள் பூசை
ஆரப்பா அறிவார்கள் ஞானமின்னூல்
அருளினோம் யோகிகள் தான்மவுன ஞானி
சேரப்பா சித்தரிவர் நால்வருக்கும்
செபமணிதான் ரசமணிகள் பதினாறாமே. (307)

ஆமப்பா யிவர்நால்வர் செபங்கள் செய்தால்
அருளினோம் வாலைரச மணிதான் மைந்தா
தேமப்பா தேறினவர் செய்யலாகும்
செபமணிதான் பதினாறு செப்பினோம் நாம்
நாமப்பா சொல்லிவிட்டோம் சித்தர்கட்கு
நவிலுவோஞ் செபஞ் செய்தாலெட்டு மாடும்
ஓமப்பா உலகத்தோற்கிது யேற்காது
ஓகோகோ யிதுசெய்வோர் யோகியாமே. (308)

யோகி யென்றும் மவுனியென்றும் ஞானியென்றும்
உறுதியுள்ள சித்தர் நால்வருஞ் செய்தாக்கால்
அயோகியென்றும் போவாரதுவுண்மை யுண்மை
அஷ்டமா சித்தியவர்க் கெய்துமெய்தும்
விவேகி யென்று நாம் சொன்னோமவர் நால்வர்க்கும்
விட்டகுறை தொட்டகுறையிருந்தா லெய்தும்
உயோகியென்ற வுலகத்திற் கேற்காதுண்மை
உலகத்தோர்க்கேற்ற மணியுரை செய்வோமே. (309)

(சித்தாதிகள் தப பலமுண்மை-சிரியறிய உலகத்தோர் செபம்
செய்ய மணி நூற்றியெட்டு வாலையுத்தும் புவனை மோகனம்
திருபுரை உச்சாடனம் செபமணி 108)

உரையான உலகத்தோர் செபங்கள் செய்ய
உரைக்கிறோம் புலத்தியனே உண்மையாக
மரையான செபமணிதான் சொல்லக்கேளு
மனிதர்களி லஷ்டதொழிலாடு வோர்க்கு
கரையான வசியமடா வாலையாலை
கண்மணியே ருத்திராட்ச மணியேகேளு
அரையான நூற்றியெட்டு மணிதானாகும்
அப்பனே ஆறுமுக மிருக்கச் செய்யே. (310)

செய்யப்பா செகப்பு நூல்பட்டதாகும்
 செயலான யிழையாறு முறுக்கி நீதான்
 உய்யப்பா ருத்திராட்ச மணியதனிற் கோத்து
 ஓகோகோ லெட்சமுரு வசியஞ் செய்தால்
 அய்யப்பா அஷ்டவசியந் தானாகும்
 அருளினோம் வசியமணி அடைவாகத்தான்
 நையப்பா வசிய மென்னால் சொல்லப்போமோ
 நாவதனால் சொல்வதற்கு வாயில்லையே. (311)

நாவான அகத்தியனுடைய வாக்குதானும்
 நாடதிலே யெல்லாரும் புகழதாக
 மோவான மோகனந்தான் புவனைக்காகும்
 உலகத்து தேவதைக்கு யேற்காதய்யா
 சேவான செபமணிதான் சொல்லக்கேளு
 திருவான கருந்துளசி மணிதானாகும்
 நூவானக் கணுவில்லா மணிகளாக்கி
 நூற்றியெட்டு யெருக்கனுடையிழை நூலஞ்சே. (312)

அஞ்சான நூலதனை முறுக்கிக் கொண்டு
 அப்பனே மணியதுக்குத் தாளாய்ப்பூட்டி
 மொஞ்சான லெட்சமுரு மோகனமே செபி
 உண்மையப்பா சகலதத்துவங்கள் மோகம்
 தெஞ்சான தேவர் சித்தர் மோகமாகும்
 தேசத்து மனிதர் முதல் மோகமாகும்
 நஞ்சான விஷங்கள் முதல் நாற்கால் செந்து
 நாடதிலே யுற்பவித்த சீவாத்துமமாமே. (313)

சீவாத்தும உயிர்களெல்லாம் மோகமாகும்
 செடிபூடு மரங்கள் முதல் மோகமாகும்
 நாவாத்தும மானதனால் சொல்லிப்போட்டோம்
 ஞானசித்தி பெறுவோர்களின் நூலைப்பாரும்
 மோவான பொருநூலுஞ் சொல்லாதய்யா
 உலகத்தி லின்னூலு கிடையாதப்பா
 ஆவாத்துமம் பிறவதற்கு உச்சாடனமே கேளும்
 அறையுறோம் புலத்தியனே அருளுவோமே. (314)

அருளுவோம் திருபுரையாள் தனக்குக் கேளும்
 அரகரா உச்சாடன மவளாலாகும்
 நருளுவோம் அவளுக்கு செபஞ் செய்யவென்றால்
 நாவல்மணி கணுவில்லா மணிகளாக்கி

அகத்திய முனிவர்

மருளுவோ மாரிக்கை னார்தன்னாலே
மைந்தனே அஞ்சுஇழை முறுக்கிக் கொண்டு
அருளுவோம் நூற்றியெட்டு மணிகளாகும்
மைந்தனே மன்னுலிற் கோத்திடாயே. (315)

(புவனைமுத்தும் திருபுரை உச்சாடனம்
செபமணி 108

திருபுரை முத்தும் வராகிதம்பனம்.
செபமணி நூற்றியெட்டு
சகல சித்தி மயேந்திரை பேதனம்)

கோத்தடா யம்மணியை யெடுத்துக்கொண்டு
கூறுவோம் லெட்சமுரு செபங்கள் செய்தால்
சேத்திடாய் செகமுழுது முச்சாடனமே யாகும்
செயலான சீவாத்தும் உயிர்களெல்லாம்
தேத்திடாய் தேவர்முதல் செட்பூடெல்லாம்
தெளிவில்லா மிருகமெல்லா முச்சாடனமே யாகும்
நாத்திடாய் நாலறுகாவிரண்டு ஒன்றும்
நவக்கிரக முச்சாடன மாகும்பாரே. (316)

பாரே நீ பார்தனிலே தேவதைக்கு மாகாப்
பகர்ந்திட்டோம் திருபுரையாள் உச்சாடனமேயாகும்
ஆரே நீ சாடனந்தான் செய்வோரையா
அஷ்டமா சித்து திருபுரையாலாகும்
தேரே நீ திருபுரையில் செபமணிதான் சொன்னோம்
செப்புகிறோம் வராகியுடை செபமணியே கேளும்
வாரேநீ வாராகியென்ற சத்திமாயி
யவளுக்காந் தம்பன மென்றருளினோமே. (317)

அருளினதோ வென்ன வென்றால் புலத்தியனே கேளு
அகோர சருவாணியென்ற வராகியாகும்
தெருளினோமவற்கு செபமணியே கேளு
செந்தாமரைக் கொட்டை சேதமாகா
சுருளினதோர் சொத்தையில்லா மணிநூற்றெட்டு
சிறுமணியாய்க் கடைந்தெடுத்து மஞ்சள்ப்பட்டு
நுருளினதோர் நூலிழையா யெடுத்துக்கொண்டு
நுண்மையதாய் முறுக்கியதைக் கோர்த்திடாயே. (318)

ஞான காவியம்

கோத்தெடுத்து மணித்தாளு நன்றாய்ப்பூட்டி
 கூறினோம் வராகி செபந்தம்பனஞ் செய்வாய்நீ
 வேத்தெடுத்து லெட்சமுரு செய்தாயானால்
 விளக்கொளிபோல் வராகி பிரசன்னமாவாள்
 ஆத்தெடுத்து அஷ்டமாத் தொழிலெட்டுந்தான்
 ஆடுமடா அவளாலே யனந்தம்சித்தி
 நாத்தெடுத்துத் தம்பனமாம் புலத்தியாகேள்
 நாடதிலே மனிதர்முதல் தம்பனமாமென்றே. (319)

என்றான செடிபூடு மிருகபட்சி
 யியல்பான நாலறு காலிரண்டதாகி
 ஒன்றான சருவமெல்லாந் தம்பனமேயாகும்
 ஓகோகோ சீவாத்துமப் பிறவியெல்லாம்
 தென்றான தேவர்முதல் சித்தரோடு
 செகமுழுந் தம்பனமாம் தெளிந்தோர் வாக்கியம்
 அன்றான அஷ்ட தம்பனமாமிந்த
 ஆயியிவள் வராகி யனுக்குரேகந்தானே. (320)

தானான தம்பனமாம் வராகி சொன்னோம்
 தருவான மயேந்திரையின் பேதனந்தான் கேளு
 மானான பேதனந்தான் அவளாலாகும்
 மற்றொரு தேவதையாலே ஆகாதப்பா
 சேனான மயேந்திரை பேதனமே செய்வாள்
 செபமணிதான் நூற்றியெட்டு செப்பக்கேளு
 ஆனான சங்குமணி கணுவில்லாமல்
 அப்பனே சிறுமணியாய் அருளச் செய்யே. (321)

செய்யப்பா புலத்தியனே கன்னிநூலு
 செயலான வெண்ணூலு யிழைதானஞ்சு
 முய்யப்பா முறுக்கியதை நூலே கொண்டு
 மூற்கமென்ற மணியதுக்குத் தாளாய்ப்பூட்டி
 அய்யப்பா கோத்து முடிப்பித்துக் கொண்டு
 அப்பனே பேதனத்தால் செபஞ் செய்தாக்கால்
 வெய்யப்பா லெட்சமுரு வேறிற்றானால்
 இதினுடைய மகிமையை நாம் என் சொல்வோமே. (322)

அகத்திய முனிவர்

சொல்வோமே செகமுழுதும் பேதனமேயாகும்
 சொலப்பெரிய தேவர் சித்தர் பேதனமேயாகும்
 உல்வோமே உலகமெல்லாம் பேதனமேயாகும்
 ஓகோகோ சீவாத்துமப் பிறவியெல்லாம்
 அல்வோமே செடிபூடு மிருகமெல்லாம்
 அளவில்லாப் பட்சிமுதல் பேதனமேயாகும்
 நல்வோமே நீலிபேதனந்தான் மயேந்திரையாலாகும்
 நாம்சொன்னோம் மற்றொன்றாலாகா தென்றே. (323)

ஆவதற்கு யென்குருவே அகத்தியசுவாமி
 நளினமதாய்ச் சொல்லிவிட்டீர் நன்றாகத்தான்
 வேதனமா யிராதே புலத்தியா கேள்
 விளங்கினோ மயேந்திரையின் மணியே சொன்னோம்
 நாவதற்கு யாமளா சத்திமாயி
 நவிலுவோ மவளாக கிருஷ்ணத்தைக் கேளு
 ஆவதற்குஆ கிருஷ்ணஞ் செய்வோரையா
 அப்பனே நாவிமணி அடைவதாமே. (324)

அடைவான நாபியதைக் கணுவில்லாமல்
 அப்பனே சுத்திச்சு மணிநூற்றெட்டு
 கடைவான கடைந்தெடுத்து சிறுமணியாய்க் கொண்டு
 கருப்புநூல் கன்னியவள் நூற்றதாகும்
 குடைவான நூலதுதான் யிழைதானேழு
 கொண்டுநீ முறுக்கியதை மணியில் கோர்த்து
 தடவானத் தாள் பூட்டியாக் கிருஷ்ணமே செய்தால்
 தருவது செபம் லெட்சுமுரு சார்ந்திடாயே. (325)

(செபமணி நூற்றியெட்டு சாமளாதேவி, வித்து வேஷ்ண
 செபமணி நூற்றியெட்டு - விந்து நாதம் - ரவிமதி)

சார்ந்திடாய் யாமளா தேவியாலே
 சகலமுந் தான் கிருஷ்ணமாய்ச் சார்ந்துபோச்சு
 ஆர்ந்திடாய் அவளாலே கிருஷ்ணந் தானாகும்
 ஆராலே ஆகுமப்பா கிருஷ்ணஞ் செய்வார்
 நார்ந்திடாய் நாடுலகம் செகமுழுதும் பாரு
 நவிலுவோம் செடிபூடு மிருகமெல்லாம்
 கேர்ந்திடாய் தேவகணம் சித்தரெல்லாம்
 கிருஷ்ணமாம் சொல்லிவிட்டோம் கெணிதங்கேளே. (326)

ஞான காவியம்

கெணிதமென்ற கிருஷ்ணமார் செய்யப்போறார்
 கெடியான ஞானசித்தர் மவுனியோகி
 கெணிதமென்ற நால்வருமே செய்வாரப்பா
 நாடதிலே மனிதரவர் ஒருவன் செய்வான்
 அணிதமென்ற யாமளாதேவி மாயி
 அவளாலே கிருஷ்ணந்தானாடு மாடும்
 செனிதமென்ற செபமணியைச் சொன்னோம்பாரு
 செயலான சாமளாதேவி கானே. (327)

காண்டா யென்மகனே சாமளாதேவி
 கண்மணியே அவளாலே வித்துவேஷணமாம்
 ஆண்டா அவளுடைய செபமணியைக் கேளு
 அறையுறோம் ஊமத்து மரந்தான்பாரு
 மாண்டா மத்தன் மணி நூற்றெட்டாக
 மைந்தனே சிறுமணியாய் யெடுத்துக்கொண்டு
 வேண்டா அதன்நாறால் இழைதான் மூன்று
 விளங்கவே முறுக்கியதைக் கோர்த்திடாயே. (328)

கோத்தனைத் தாள் பூட்டி வித்துவேஷணந்தான்மூலம்
 கூறினோம் லெட்சுமுரு செபித்தாயானால்
 வேத்தனை அண்டபிண்டம் விந்து நாதம்
 விளங்கியதோர் ரவிமதியும் வித்துவேஷணமேயாகும்
 சேத்தனை செபஞ்செய்தா லெட்டுவித்தை
 செயலான அஷ்டகர்ம மாடும் பாரு
 நாற்றிசையுங் கிருஷ்ணமாம் புவனமெல்லாம்
 நாதவிந்துக்குள் பட்ட உயிரதாகுமே. (329)

உயிரான சீவாத்தும மெல்லா மைந்தா
 உறுதியடா வீரவேகா கிருஷ்ணந்தானுண்மை
 பயிரான செடிபூடு மரங்கள் பூமுதல்
 மறுசீவப் பட்சியெல்லாம் வீணுக்குக் கிருஷ்ணமாம்
 அயிரான சாமளா தேவியாலே
 ஆடுமப்பா வித்து வேஷணந்தானதீதஞ் சொன்னோம்
 முயிரான கல்மலைகள் திகிரியெல்லாம்
 முதண்டமாகவது நீறிப்போமே. (330)

அகத்திய முனிவர்

(சவுந்தரதேவி மாரண நூற்றியெட்டு செபமணி
நூற்றியெட்டு ரசக் கிண்ணம்)

போமென்ற வித்து வேஷணந்தான் சாமளாதேவி
புனிதமிவள் பெருமையெல்லாம் புகலுவேம்னாம்
சேமென்ற செபமணியைச் சொன்னோம் நாமும்
தேவி சவுந்தரியுடை மாரணத்தைக்கேளு
ஆமென்ற அஷ்டதொழில் யெட்டிவெட்டு
அதனளவில் சிறுமணியாய்க் கடைந்து கொண்டு
சாமென்ற சல்லிவேரால் நடுக்கொடியே கொண்டு
சார்வான சுத்த செலமதனில் பாரே. (331)

பாரப்பா புலத்தியனே யோகவானே
பரிவான பிருதிவி தான் மண்ணிலாம்
மூரப்பா மூலிகைதான் மகத்தான மூலி
மூதண்ட நாதவிந்தைக் கட்டுகட்டும்
நாரப்பா நந்தியொளி பிரகாசிக்கும்
நல்விஷத்தை யுண்டவதன் மூலிகையாகும்
ஏரப்பா அம்மூலி செலசுத்தித்து
யென்மகனே நாள்முன்று உலரவையே. (332)

வையப்பா ரசக்கிண்ணம் அதனில் தானும்
வளமான சிவயோகக் குகைக்குள்ளேதான்
எய்யப்பா யெடுத்ததனை மேல்த்தோல் போக்கி
மேலான வெள்ளிக்கம்பியெடுத்துக் கொண்டு
ஐயப்பா மணியெட்டி நூற்றெட்டுந்தான்
அரகரா கம்பிதனில் அடைவாய்க் கோத்து
தையப்பா தாள்பூட்டி மாரணா தேவி
சௌந்திரியின் மூலமதால் லெட்சம் செவி. (333)

செவித்துப்பார் மாரணமாம் புவனமெல்லாம்
செகமெல்லாம் யுகம் பிரண்டு மாரணமேயாகும்
அவித்துப்பார் அண்டரண்ட பகிரண்டங்கள்
அடிமுடியும் கொடிமுடியும் விலங்கிப் போகும்

எவித்துப் பாரெவராலு மாகாதப்பா

யெழுமை வருமது போலே யெண்ணவெண்டாம்
கவித்துப்பார் தெளிந்தோர்கள் அவராலாகும்
கவியுகம் போய் மறுயுகந்தான் காணுவாரே. (334)

(அஷ்டகர்மத்தகடு, ஆசனம், தண்டு, வாலை,
வசியத்தகடு)

காணுவாய் புலத்தியனே விதியால் செய்தால்

கைப்பாகந்தவறாது கருத்துள்ளோர்க்கு
பாணுவாய் பரசித்தியிருந்த பண்போர்

பாரிதனில் மனிதர்களைத் திஷ்டித்தாக்கால்
மாணுவார் மாரணமாம் சவுந்தரியுமலம்

மட்டடங்க மாட்டாது மாறலாகும்
நாணுவார் நவப்பிரம்ம மவராலாகும்

கருத்துமன பஞ்சபூதச் சக்கரத்திலாடே. (335)

ஆடப்பா புலத்தியனே சதாசிவன்தான்

அவருடைய பூதசக்கரத்திலாகும்
சாடப்பா அஷ்டமா சித்துவித்தை

சாடினால் வெட்டிவரும் சவுந்திராதேவி

நாடப்பா நாம் சொன்னோம் அஷ்டகர்மம்

சமத்தான செபமணியின் விபரஞ் சொன்னோம்

தேடப்பா தகடு அஷ்டகர்மத்துக்கும்

தெளிவான ஆசனமும் தெண்டுஞ் சொல்லே. (336)

சொல்லேன்றோம் பூரணமாம் நேமவாழ்க்கை

சூட்சாதி சூட்சமெல்லாஞ் சொல்வோம் நாமும்

அல்லென்றோ மஷ்ட கர்மத்தகடேகேளு

அருளுகிறோம் புலத்தியனே ஒவ்வொன்றாய்கேள்

வல்லென்றோம் வசியமதாம் பரியேமந்தான்

வசனித்தோம் சக்கரத்தை மாறுமாறே.

(337)

(ஒரு அடி குறைவு)

(வாலை வசிய ஆசனம், சன்னாசம், கலையாசனம்)

மாறடா வாலைமூலம் நாற்பத்து முக்கோணம்
மகத்தான தங்கமதைத் தகடாய்த்தட்டி
ஏறடா அங்கலந்தால் எட்டதாகும்
யென்மகனே மாறியதையிணக்கம் வைத்து
பாரடா வசியமெல்லாந் தங்கமாகும்
பகிரண்ட அகண்டமெல்லாம் வசியமாகும்
ஆரடா உலகமெல்லாம் வசியமாகும்
அத்தகட்டில் அஷ்டகர்ம மாடுந்தானே. (338)

தானென்ற வசியத்தின் தகடைச் சொன்னோம்
சகலருமே நின்றாட ஆசனமே கேளு
ஆனென்ற வாலையவள் வசியமாவாள்
அப்பனே கர்மத்துக்கு அவட்பிரியாள்
நாமென்ற அஷ்டகர்மம் வசியமெட்டும்
நலமான விந்தைக்கட்டி சன்னாசமாக
மானென்ற அஷ்டகண வசியமாடும்
மகத்தான கலைத்தோலு மதிதம்நன்றே. (339)

நன்றான வசியவாலை ஆசனமே சொன்னோம்
நவிலுவோம் தெண்டுமாத்திரைக் கோல்கேளு
கென்றான மூலியடா மயக்கியாகும்
கெடியான சோதி விருட்சம் தெண்டேயாகும்
மென்றான கொம்பர்லே தெண்டுண்டாக்கி
மேலான அங்கலந்தான் சொல்லக்கேளு
ஒன்றான முப்பத்து ரெண்டங் கலந்தான் மைந்தா
ஓகோகோ தெண்டு சரிக்கதளையெட்டே. (340)

எட்டான அங்கலந்தான் புசங்களாகும்
யென்மகனே மாத்திரைக்கோல் தெண்டுண்டாக்கி
அட்டான அஷ்டவிய்யோக வாலை
அவளுடைய வசிய தெண்டு அருளினோம்னாம்
மட்டான மாத்திரைக் கோல் வசியமாகும்
அண்டரண்ட புவனமெல்லாம் வசியமாகும்
எட்டான யிவ்விதங்காண் புலத்தியனே கேளு
யியம்புவோம் மோகனத்தின் தகடே கேளு. (341)

**(புவனை வசியந்தகடு
மோகனம் ஆசனம் சன்னாசம்
வாதகாவியம் அறியவும் இப்பூசை
செய்யவும்)**

கேளப்பா புலத்தியனே ஞானயோகி

கேள்மகனே புவனையுடைத் தகடேகேளு
சாளப்பா சக்கரத்து வெள்ளியாகும்

சமத்தான ரசம் வெள்ளிமயங்காதே கேள்
வாளப்பா வாலை ரசத்தகடே கொண்டு

மைந்தனே அங்கலந்தான் பதினொன்றாகி
ஏணப்பா நெல்லெடைதான் எண்ணுறாக

யெடுத்தந்த புவனையுடை மூலமாறே.

(342)

மாறியே தகடெடுத்து மோகனமே செய்தால்

மாளிலத்திலுள்ள வுயிர் மோகனமேயாகும்

ஆறியே புவனையடா நொடிக்குள்ளேதான்

அண்டரண்டம் வசமாக்கி மோகனம் செய்வாள்பார்

நாறியே யவளருமையால் ஸ்த்ரீகள் கோடி

நாடதிலே கோடாகோடி மோகிப்பார்கள்

தேறியே யிருப்பதற்கு யிந்நூல் மைந்தா

சிக்காது உலகந்தன்னில் தெளிந்துபாரே.

(343)

தெளிந்துபார் வாதகாவியத்தில் மைந்தா

தெளிவாகச் சொன்னமப்பா பூசையில்லை

வளிந்துபார் அதுக்குயிரு முன்னால் காவியம்

வசனித்தோ மிதுக்குயிரு செளம்யமாகும்

அளித்துபார் அதுக்குயிரு வயித்திய காவியம்

அதுக்குயிரு மாந்திரிகம் பூட்டேகாண்பாய்

நளிந்துபாரிதுக் கெல்லாங் கோர்வைவேணும்

லட்சணக் காவியந்தானும் நன்றாய்ப்பாரே.

(344)

பாரப்பா யெண்ணுறுத் தொகுதிபாரு

பருவான பாலையெல்லாந் தெளிந்துபோகும்

காரப்பா கடைக்காண்டமிதுக்குப் பூட்டு

கயட்டலா மசுவனியிபதப் பினிதான் வேணும்

வேரப்பா வின்னுலின் வேதாந்தமன்னார்
 விவேகமென்ற சித்தாந்த பூரணமே வேணும்
 ஆரப்பா யிஞ்ஞானம் காவியந்தான் மைந்தா
 ஆயிரத்தின் கருவறிய அன்னால் பாரே. (345)

பாரடா மோகனத்தின் தகடேசொன்னோம்
 பாடுகிறோ மாசனந்தான் ஆட்டின்தோலு
 போரடா புவனையுடை யாசனமே யாகும்
 புனிததண்டு மகிமை தன்னைப் போற்றக்கேளு
 ஆரடா அத்திமரமோகனமே திண்டு
 அறிந்து முன்னங்கலம்போல் ஆடுவாய் நீ
 நீரடா புவனை மோகனத்தால் நேமம்
 நவசராசரங்க ளெல்லாம் மோகமாமே. (346)

மோகமாம் புவனையுடை நேமம் சொன்னோம்
 மரகமென்ற திருபுரையாள் உச்சாடனமே கேளு
 தேகமாம் தெண்டுமாதரைக் கோல்கேளு
 தேவியுடை நேமமெல்லாந் தெளிவாய்ச் சொல்வோம்
 தாகமாம் திருபுரையின் தகடாசனமே சொல்வோம்
 தருவாக நீகேளு மதீதபூசை
 ஆகமாம் செம்பாகும் முன்னங்கலம்போல் செய்து
 அருளான திருபுரை மூலத்தேமாநே (347)

மாறடா அட்சரத்தை உச்சாடனமாய் மாறி
 மகத்தான செபஞ்செய்தா லெட்டுமாடும்
 ஆரடா ஆசனமே சொல்லக்கேளு
 அப்பனே யெருமைத்தோலாடலாகும்
 பாரடா அஷ்டமா சித்துமாடும்
 மகத்தான உச்சாடனமுமா மூலகமெல்லாம்
 நேரடா ஆசனத்தைச் சொன்னோம் மைந்தா
 நிகழ்த்துகிறோம் தெண்டுமாதரைக் கோல்கேளே. (348)

கேளடா அழிஞ்சிமர மாதரைக்கோலாக
 கெடியான தெண்டுடனே அங்கலமாய் செய்து
 ஆளடா அஷ்டதொழில் சித்துமாடும்
 அண்டபகிரண்டமெல்லா முச்சாடனமே யாகும்
 மூளடா உலகமெல்லாம் சிவாத்துமப்பட்சி
 ஓகோகோ சகலசித்துமாடுமாடும்
 நாளடா வெகுநாளு செல்லாதைய்யா
 நாயகியாள் திருபுரைதன் உச்சாடனஞ் சொன்னோமே. (349)

ஞான காவியம்

சொன்னோமே வராகி யுடைத்தம்பனமே கேளு
 சொல்லுகிறோம் பஞ்சலோகத் தகடேயாகும்
 முன்னோமே முன்சொன்ன அங்கலமாய்ச் செய்து
 முதண்டவரா கியுடை மூலமாறி
 அன்னோமே அஷ்டமாத் தொழிலுமாடு
 ஆனவொரு தம்பன மேயாவார்பாரு
 நன்னோமே வராகியவள் பிரியாள்பாரு
 நாட்டிலுள்ள தேவசித்தர் தம்பனமேயாமே. (350)

ஆமென்ற ஆசனத்தைச் சொல்லக் கேளு
 அறையுறோம் மந்தியுடை தோலதாகும்
 நாமென்ற தோலதுதான் ஆசனத்தின் மீதில்
 நவிலுவோம் வராகிதம்பனஞ் செய்தாக்கால்
 வாமென்ற புவனமெல்லாந் தம்பனமே யாகும்
 மவுனசித்தரான வொருதம்பனமே யாகும்
 யேமென்ற ஆசனத்தைச் சொன்னோம்பாரு
 யெடுத்துரைப்போம் தெண்டுமாத்திரைக் கோல்காணே. (351)

காணப்பா புலத்தியனே யோகவானே
 கன்னிசிறு பெண்பிள்ளையாம் வராகிமாது
 ஆணப்பா அவள்தெண்டு மாதரைக்கோல்கேளு
 அஷ்டமாந் தம்பனமும் எட்டுஞ் சித்திக்கச்சித்தி
 நாணப்பா நாம் சொல்வோம் தம்பனத்தெண்டேதான்
 நாடதிலே ஞானிசெய்வார் மனிதரொன்று
 ஏணப்பா யிந்ததெண்டு யாருஞ்சொல்லார்
 எனையெடுத்துக் காக்கும் பிள்ளாய் எல்லோர்காணே. (352)

எல்லோர்க்கு மிஞ்ஞான காவியந்தான் மைந்தா
 யெளிதல்ல யோகசித்தி கெவுனசித்தி
 அல்லோர்க்கும் மனிதர்களில் ஒருவர்கோடி
 வகையறிவான் துகையறிவான் மவுனியாவான்
 நல்லோர்க்குச் சொன்னமப்பா வென்பாலைக்கொம்பு
 நளினமதாய் முன்னங்கலம்போலே செய்வாய்
 செல்வோர்க்குக் கிடைக்கும்பா மாதரைக்கோல்தண்டு
 தேசத்தில் ஞானிகளே செய்துபாரே. 353)

பாரேன்றவராகி மாதரைக் கோல்தெண்டு
 பரிவான தம்பனத்துக் கோலும்பாரு
 ஆரென்ற அஷ்டதம்பனமாம் தேவர்
 அதிகசித்தர் முவுலகுந் தம்பனமே யாகும்

அகத்திய முனிவர்

நாரென்ற வராகியுடைத் தகடே சொன்னோம்
 நாமுரைப்போம் மயேந்திரையின் பேதனத்தைக்கேளு
 ஏரென்ற செம்பீயத் தகடேகேளு
 யென்மகனே முன்னங்கலக் கணக்கதாமே. (354)

(அஷ்டமாசித்துக்களுக்கு ஆசனந்தொடங்கல் அறிதல்.
 யாமளா தேவி ஆ கிருஷ்ணத்தகடு)

ஆமேதான் மயேந்திரை பெண்பிள்ளையாமது
 அருவை தகடென்ன சொல்வேன் அவள்மூலத்தை
 மாமேதானம் மூலச் சக்கரத்தைமாறி
 மகத்தான பேதனத்தின் தகட்டின் சூட்சம்
 சேமேதான் தகடைவைத்து செபஞ்செய்தாக்கால்
 செகமுழுதும் மூவுலகும் பேதனமேயாகும்
 நாமேதான் பேதனத்தின் தகடே சொன்னோம்
 நவிலுவோம் ஆசனத்தின் தோலேகேளே. (355)

கேளப்பா முதலைத்தோலதுவே யாகும்
 கெணிதத் தொடங்கலந்தான் கேளுகேளு
 ஆளப்பா அங்கலமாயிரந்தான் தோடு
 அஷ்டமா சித்தாடுமிது பாகந்தான்
 நாளப்பா ஆயிரத்தை நாலாய்க் கொண்டு
 நாலச்சதிரமாக வல்லோ செய்திடீர்தான்
 பேளப்பா மயேந்திரை தம்பனத்தின் மூலம்
 பேரான மூலமதால் பேணிப்பாரே. (356)

பார்த்திட ராசனத்தின் மேலுட்கார்ந்து
 பரிவான பேதனமே செய்தாயென்றால்
 ஆர்த்திடர் அண்டபுவனங்க ளெல்லாம்
 அறையுறோ மூவுலகும் பேதனமேயாகும்
 நார்த்திடர் மயேந்திரையி னாசனமே சொன்னோம்
 நவிலுவோம் தெண்டுமாதரைக் கோல்கேளு
 வார்த்திடர் ருத்திர வேங்கைமரந்தான் கொண்டு
 வசனித்தோமங்கலம் பிறளாது செய்யே. (357)

செய்யப்பா புலத்தியனே ஞானயோகி
 செயமான பேதனத்தின் தெண்டுதாச்சு
 ஐயப்பா அஷ்டபேதனமே யாடும்
 அண்டரண்டப் புவனமெல்லாம் பேதனமேயாகும்

ஞான காவியம்

மெய்யப்பா மாதரைக் கோலில்லா விட்டால்
 விழலாகும் பேதனந்தான் விதமாய்ச் சோன்னோம்
 நையப்பா மயேந்திரை பேதனத் தகட்டை
 நாம் சோன்னோம் யாமளாதேவியாமே. (358)

(ஆசனம் யாமளையாக் கிருஷ்ணதெண்டு மாத்திரைக் கோல்)

ஆமென்ற யாமளா ஆக்கிருஷ்ணத் தகடை
 ஆசனமும் தெண்டுமாத்திரைக்கோல் சொல்வோம்
 வேமென்ற பித்தளைதான் முன்னங்கலம்போல்
 வேதாந்தத் தகடதிலே யாமளை மூலத்தை
 சேமென்றே மாறியே செபஞ்செய்தாக்கால்
 திருவுருவாய்ச்சூடும் ஆக்கிருஷ்ணந்தான்
 மூமென்ற மூவுலகுமாக கிருஷ்ணமே யாகும்
 மூதண்ட ஆசனத்தைச் சொல்லக் கேளே. (359)

கேளென்ற யாமளையி னாசனந்தான் மைந்தா
 கேள்மகனே முசல்தோலு அங்கலமாய்க் கொண்டு
 ஆளென்ற ஆமளை ஆக்கிருஷ்ணஞ் செய்தாக்கால்
 அண்டபுவனங்க ளெல்லா மாக்கிருஷ்ணமதாகும்
 நாளென்ற தேவசித்தர் மூவுலகுங் கூட
 நாட்டிலுள்ள வுயிர்களெல்லாமாக் கிருஷ்ணமதாகும்
 கோளொன்றும் வாராது ஞானகாவியம்
 கூறுகிறோம் தெண்டுமாத்திரைக் கோல்கேளே. (360)

கேளப்பா தெண்டுமாத்திரைக்கோல் தன்னை
 கெடியாகச் சொல்லுகிறோம் புங்கையாகும்
 ஆளப்பா அங்கலம் பிறளாமல்தான்
 அப்பனே மாத்தரைக்கோல் தெண்டுஞ் செய்து
 மாளப்பா யாமளமாக் கிருஷ்ணத்தைக் கொண்டு
 மகத்தான செபஞ் செய்யும்போது மைந்தா
 வாளப்பா முத்தெண்டு வேணும்பாரு
 மகத்தான மூவுலகும் ஆக்கிருஷ்ணணந்தான்பாரே. (361)

பாரடா புலத்தியனே ராசயோகி
 பரிவான ஞானமின்னுலாயிரந்தான் மைந்தா
 ஆரப்பா அறிவார்களின்நூல் காவியம்
 அறிந்தவனே மெஞ்ஞான அமுசவான்தான்

காரப்பா ஆயிரத்தைப் பூசைசெய்து
கருணைதர வேணுமென்று கருத்திலுன்னி
மாரப்பா மவுனமதில் பூசைசெய்து
வைத்திடுவீ ராயிரத்தை மைந்தா கானே. (362)

காணுவோ ராயிரத்தைக் காணவேணும்
கசடகற்றி மனமுகந்து நிறுத்த வேணும்
வாணுவோர் மாய்கையதைத் தள்ளவேணும்
மந்திர செபங்கள் தனில்மருவவேணும்
ஆணுவோர் பூசையெல்லாம் சித்திவேணும்
மகத்தான அஷ்டமாசித்தும் வேணும்
நாணுவோர் யாமளா கிருஷ்ணத்தை
நாம்சொன்னோ சாமளாதேவி கானே. (363)

காண்டா சாமளாதேவி நேர்மை
காணரிது வித்துவேஷணத்தின் தகடேசொல்வோம்
ஆண்டா ஆசனமுந் தெண்டுஞ்சொல்வோம்
அரகரா அயத்தகடு செம்புமாகும்
ஏண்டா யிரண்டையுந் தானுருக்கிக் கொண்டு
யென்மகனே தகடது தானங்கலமாய்ச் செய்து
சாண்டா சாமளையின் மூலத்தை மாறி
சமத்தாக செபஞ் செய்தாலெட்டுங் கானே. (364)

(சாமளாதேவி வித்துவேஷணத் தகடு, வித்து
வேஷண ஆசனம். வித்து வேஷணத்தெண்டு
மாத்திரைக் கோல்)

காணப்பா வித்து வேஷணந்தா னாடுமாடும்
கண்மணியே மூவுலகும் வித்து வேஷணமேயாகும்
தேணப்பா தேவர் சித்தர் புவனமெல்லாம்
திருவான வித்துவேஷணந்தானாடு மாடும்
ஆணப்பா வித்து வேஷணத்தின் தகடே சொன்னோம்
அறையுறோ மாசனந்தானருளக் கேளு
கோணப்பா வாராது குதிரைத்தோலு
கொண்டுவந்து சதிர அங்கலமாய்ச் செய்யே. (365)

ஞான காவியம்

செய்யப்பா பூசைவிதி ஆசனத்தின்மேல்
 செயலாக செபஞ்செய்தாலெட்டு மாடும்
 வெய்யப்பா வித்து வேஷணந்தான் முவுலகமாகும்
 விளங்கினோம் ஆசனந்தான் தெண்டுகேளு
 மையப்பா ஊர்க்கள்ளி மரந்தானைய்யா
 மைந்தனே மேலாகக் கொண்டு வந்து
 அய்யப்பா அங்கலம் தவறாமல் செய்து
 ஆடுவாய் தெண்டு மாத்தரைக்கோல் கானே. (366)

காணுதற்குப் பூசை செபஞ் செய்யும்போது
 கருத்தான தெண்டு மாத்தரைக்கோல் கொண்டு
 சேணுதற்கு செபஞ் செய்தால் வித்துவேஷணந்தான்
 செப்பினோ முவுலகும் வித்துவேஷணமாகும்
 ஆணுதற்கு அண்ட புவனங்களுந்தான்
 ஆகுமே வேஷணந்தானறிந்து பாரு
 ஒணுமென்று நாம் சொன்னோம் சாமளாதேவி
 உருவான தெண்டு மாத்தரைக் கோலாச்சே. (367)

(சவுந்தரிமாத்திதகடு மாரண ஆசனம். மாரணத்தெண்டு
 மாத்தரைக்கோல் அஷ்டபூசை சக்கரங்கள், மந்திரம்,
 பஞ்சாட்சரம்)

ஆச்சப்பா சாமளையின் வேஷணத்தைச் சொன்னோம்
 அறையுறோம் சவுந்தரி மாரணாதேவி
 தாச்சப்பா மாரணத்தின் தகடேகேளு
 தருவான காரியத் தகடேயாகும்
 வேச்சப்பா அங்கலம் பிறளாமல்தான்
 விளங்கியதோர் சவுந்தரிமாரண மூலத்தை
 மாச்சப்பா மாறியே செபஞ் செய்தாக்கால்
 அண்டரண்ட புவனமெல்லா மாரணமேயாச்சே. (368)

ஆச்சென்ற சவுந்தரியின் மாரணத்தகடு
 அருளினோம் புலத்தியனே ஆசனத்தைக்கேளு
 நேச்சென்ற ரிஷுவத்தின் தோலதாகும்
 நேரான தோலதுதான் சவுக்கமாக
 மாச்சென்ற அங்கலம் பிறளாமல்தான்
 மகத்தான செபபூசை செய்யும்போது
 நாச்சென்ற ஆசனத்தில் சவுந்தரி மூலத்தை
 நளிமதாய்ச் செபஞ் செய்தாலெட்டும் பாரே. (369)

அகத்திய முனிவர்

பாரப்பா புலத்தியனே மாரணமே செய்தால்
 பகிரண்ட நவகண்டமெரிந்துபோகும்
 மோரப்பா மூவுலகும் மாரணமேயாகும்
 முரக்கமென்ற தெண்டு மாத்தரைக்கோல்கேளு
 ஆரப்பா அறிவார்கள் எட்டிக் கொண்டு
 அங்கலந்தான் பிறளாமலடைவாய்ச் செய்து
 சேரப்பா சவுந்திரி மாரணமூலத்தை
 செபஞ் செய்தாலாடுமடா யெட்டுந்தானே. (370)

தானென்ற தெண்டு மாத்தரைக் கோல்சொன்னோம்
 தருவான அஷ்டசத்தி முறையிதாச்சு
 ஏனென்ற யிவ்விதமாய் யார்தான் சொல்வார்
 யெடுத்தனப்பா ஞானபரி பூரணமாயின்னுல்
 ஆனென்ற ஆயிரந்தான் காவிய நூலு
 அமுசை கண்ட புண்ணியர்க்கு யெய்தும்பாரு
 நாமென்றுஞ் சொன்னமப்பா அஷ்டசத்தி
 நடத்தையெல்லாஞ் சொல்லுகிறோ மினிமேற்கேளே. (371)

(வாலை பூசைச் சக்கரம். சிவமூலம் அட்சரம் சக்கரம்.
 சத்தி மூலம் அட்சரம் சக்கரம்)

கேளப்பா புலத்தியனே அஷ்டபூசை
 கெடியான சக்கரங்கள் மந்திரங்கள்
 ஆளப்பா அஷ்ட பஞ்சாட்சரமாய்
 அருளுகிறோம் அகத்தியனான் காவியத்தில்
 கோளப்பா வாராது பஞ்சாட் சரங்கள்
 கூறுகிறோ மஷ்ட சிவயோகிக்கேதான்
 நாளப்பா அனுஷ்டானம் அங்கன்னியாச புட்பம்
 நளினமென்ற பூசைவிதி நவிலுவோமே. (372)

நவிலுவோம் வாலை பஞ்சாட்சரத்தைனாமும்
 நாடதிலே ஞானிகள்தான்செய்யவென்று
 கவிலுவோம் காவிய மாயிரந்தானூலில்
 கணக்கில்லா ஞானவிதி கருத்தால் சொல்வோம்
 பவிலுவோம் வாலைபஞ்சாட் சரத்தைநாமும்
 பாடுகிறோம் பாகமதாய் பண்புள்ளோர்கேள்
 எவிலுவோமானுவரை மேல்கீழாறாய்க் கீறி
 யென்மகனே ரேகையது யிருபத்தஞ்சே. (373)

அஞ்சான யிருபத்தஞ் சுரையதாச்சு

அறையுறோ மிருவட்டம் வாசல்நாலு
எஞ்சான் யிருபத்தஞ்சூட தன்னில்

யியம்பிடாய் நயவசிம யென்றுகாணு
நஞ்சான யவசிம நவசிம நயவென்று

நாட்டா சிமநயவ மசிவயந வென்று
வஞ்சான வாலை பஞ்சாட்சரமதாச்சு

வசனித்தோம் சிவயெழுத்துயிருபத் தஞ்சே. (374)

இருபத்தஞ்சூடு = இருபத்தைந்து வீடு.

அஞ்சென்ற சிவயெழுத்துக் குயிரேகேளு

அறையுறோம் சத்தி பஞ்சாட்சரமேகேளு
மஞ்சென்ற மவ்வும் சிவ்வும் வரிம் யரிம் நங்

வரையான முதல்வீடு நரிமென்றுமாறு
எஞ்சென்ற யிரண்டாவது வீடேகேளு

யென்மகனே யவ்வும் வவ்வும் இயம்பிடாய்நீ
செஞ்சென்ற சிரிம் மரிம் நங் கென்றோதி

செவியிரண்டாம் வீட்டினுடைத் திறமைதானே. (375)

காணப்பா வங்சிங் மரி மென்றுந்தான்

கருவான மூணாம்வீடு கருதுவாய்நீ
நாணப்பா நவ்வும் யவ்வும் மூன்றாம் வீடு

நாட்டா நாலாம் வீட்டசரத்தைக் கேளு
சேணப்பா சிவ்வுமவ்வும் நரியங்கென்று

செலுத்தடா வரியும் மென்று நாலாம்வீட்டில்

ஆணப்பா அஞ்சாம் வீட்டட் சரத்தைக் கேளு

அறையுறோம் மங் சிங் வங் யங் நங் கென்றேபாரே. (376)

(சுப்பிரமணியன், வீரபத்திரன், கணபதி பயிரவன்
அட்சரம் மாறவும்)

பாரடா வட்டமிட்டறையைக் கேளு

பரிவான ஓமென்றும் அரிமென்றுந்தான்
மாரடா பதினென்று யிவ்வெழுத்தை நாட்டு

மகத்தான உள்வட்டம் மேல்வட்டங்கேளு
ஆரடா கிலியும் சவ்வும் ஐயுமென்று

அப்பனே மேல்வட்டம் பதினொன்றுபோடு
நாரடா நால்வாசல் கணபதியங் கந்தன்

நவிலுவோம் வீரபத்திரன் பயிரவனைமாறே. (377)

அகத்திய முனிவர்

மாறடா நால்வாசல் அவரவர் தன்முலம்
 மாறிடாய் ஓம் ஆம் ஊம் சிரியு மென்று
 நாறடா நால்வாசல் நாலெழுத்தை மாறு
 நவிலுவோம் அஷ்டதுவார பாலகர் தன்பீசம்
 ஆறடா அரிம் இரிம் கிரிம் ஓம் என்று
 அடைத்திடாய் சிரியுமென்று அடைவாய் நீயும்
 ஊரடா உரிம் நரிம் வரிம் மென்றுந்தான்
 உத்தமனே கிரிம் மென்று முரைத்திடரே. (378)

உரைத்திடர் எட்டெழுத்து மஷ்டபாலாள்
 ஓகோகோ ரேகையிருபத் தஞ்சுக்குந்தான்
 அரைத்திடர் ரேகை அஷ்டபாலாள் முலம்
 அறைதோறும் ரேகை தவறாதேமாறு
 தறைத்திடர் முன்சொன்ன தகட்டில்மாறி
 தருவான புட்ப பரிமளங்கள் சாத்தி
 புரைத்திடர் முன்னாதார பூசைபோலே
 பரித்தகட்டில் வசியவாலை பண்மைபாரே. (379)

பாரப்பா வாலைச் சக்கரத்தின்முலம்
 பண்மையதாய் சிவயோகக் குகைக்குள்ளேதான்
 நேரப்பா சக்கரத்தை முடித்துக் கொண்டு
 நீமகனே லெட்சமுரு வாரஞ்செய்தால்
 வாரப்பா வசியவாலை சித்தியாவாள்
 மாதவள்தான் சித்தித்தால் மவுனியாவாய்
 மாரப்பா வசியமடா வனந்தங்காலம்
 மைந்தனே வுனைவிட்டுப் பிரியாள்பாரே. (380)

பாரடா வாலையவள் வசியமானால்
 பரிவான வாதசித்தி வாசி சித்தி
 ஆரடா அஷ்டமா சித்திபெற்று
 அளவில்லா யுகங்கோடியிருக்கலாகும்
 தேரடா தெய்வமாதை வசிய மாக்கி
 தெளிவான தொழில்களெல்லாம் செய்துபாரு
 நாரடா நாம் சொன்னோம் வசியவாலை
 ஞானிகளாய்த் தேறுவோரறிந்து பாரே. (381)

அறிந்து பாரிவளில்லாத் தொழில்களாமோ
 ஆயியிவள் கிருபையினால் பலிக்க வேணும்
 மாயியில்லாத் தொழில்களெல்லாஞ் சித்தியில்லை
 மாதுவசி யப்பெருமை மவுனிகாண்பார்

ஆயியில்லாத் தன்மையினால் வித்தையெல்லாம்
 அருமையப்பா சித்தியில்லை அறிந்து பாரு
 எறிந்துபார் வாலையக்கரத்தைச் சொன்னோம்
 இயம்புகிறோம் புவனை மோகனத்தைக்கேளே. (382)

கேளப்பா புலத்தியனே புவனையாதி
 கெடியான மோகன பஞ்சாட்சரமேகேளு
 ஆளப்பா வரைமேலாறு கீழாறாய்க் கீறி
 அப்பனே பன்னிரண்டு வரைகளாக்கி
 ஏளப்பா யிருபத்தஞ்சுட தாக்கி
 யென்மகனே ரேகை யிருவத்தஞ்சதாக்கி
 வாளப்பா யிருவட்டம் நாலுவாசல்
 மஷ்டகெச மஷ்டபாலாள் வறைவூடாமே. (383)

ஊடான ஊடதிலே சிவமூலத்தை
 ஓகோகோ மாறுகிற உறுதிகேளு
 ஆடான முதல்வரையில் யவசிம நவென்று
 அப்பனே வசிமநய யிரண்டாம்வீடு
 மூடான மூன்றாம் வீடறையைக்கேளு
 முக்கியமென்ற சிவய நம மசிவயந வென்று
 நாடான நாலாம் வீடறைந்தோம் பாரு
 நாம்சொல்வோ மஞ்சாம் வீடறையைக்கேளே. (384)

அறையக்கேள் நமசிவய அஞ்சதாச்சு
 ஐயஞ்சு மிருபத்தஞ்செழுத்த தாச்சு
 நறையக்கேள் நாம் சொன்னோம் சிவமூலத்தின்
 நளினமென்ற பஞ்சாட்சரத் தியானந்தன்னை
 கறையக்கேள் சத்தியென்ற புவனைமூலம்
 சாற்றுகிறோம் புலத்தியனே சார்ந்துபாரு
 மறையக்கேள் யவ்வும் வவ்வும் சிவ்வும் மவ்வும்
 அரகரா நவ்வுமென்ற அஞ்சதாச்சே. (385)

ஆச்சென்ற யிரண்டாம் அறை சொல்லக்கேளு
 அப்பனே வரிம் சிரிம் மரிமென்றுந்தான்
 நாச்சென்ற நரிம் யரிம் அஞ்சதாச்சு
 நவிலுவோம் மூன்றாம்வரை நடத்தைகேளு
 ஏச்சென்ற சிங் வங் யரிம் நரிமென்றும்
 யியல்பான யவ்வுமென்று மியம்பிடாய்நீ
 வாச்சென்ற நாலாம் வரை சொல்லக்கேளு
 மங் சிங் வரி யரிம் நரி மென்றோதே. (386)

ஓதடா அஞ்சாவ வரையேகேளு

ஓமகனே நம மம சி வம யம மென்றுநீதான்
ஆதடா சத்திமூலம் புவனையாதி

அப்பனே உள்வட்டம் அருளக்கேளு

வாதடா வரீம் ஓம் மென்று நீதான்

வட்டமுதல் சட்டமதாய் பதினொன்றுபோடு

நாதடா யிருவட்டம் அரிஓம் மென்று

நவிலுவாய்ப் பதினொன்று சுற்றிப்போடே.

(387)

போடப்பா நால்வாசல் கணபதியும் கந்தன்

புகழான வீரபத்திரன் பயிரவன் மூலத்தை

நாடப்பா நால்வாசல் மூலங்கேளு

நம அரி ஓம் கிலியு மென்று நாட்டுவாய்நீ

ஆடப்பா அஷ்ட துவாரபாலாள்

ரும் யம் வம் அருளக்கேளு

மாடப்பா ஐயும் சவ்வும் ஓம் ஆம் ஊம்

அருளினோ மஷ்டபாலாள் பீசமாமே.

(388)

(ரேகை யிருபத்தஞ்சும் பூசையறிவும் - புவனை

மோகன லெட்சுமுரு)

ஆமேதான் ரேகை யிருபத்தஞ்சுங்கேளு

அறையுறோம் சிரிம் உரிம் அரி ஓம் மென்று

நாமேதான் சொன்னமப்பா யிப்பீசத்தை

நாட்டடா அறைதோறுமுன் தகட்டில்மாறு

வாமேதான் புவனை மோகனத்தைமாறி

மகத்தான சிவயோகக் குகையில்மைந்தா

தேமேதான் இச்சக்கரத்தில் பரிமளங்கள்வாசம்

சேகண்டி முதலாகப் பூசை செய்யே.

(389)

செய்யப்பா புவனை மோகனத்துனாலே

செயலாக லெட்சுமுரு வாரஞ்செய்தால்

மொய்யப்பா மோகனந்தான் மூவுலகு சித்தி

மூர்க்கமுடன் செகமுமுது மோகனமேயாகும்

ஐயப்பா அண்டரண்டம் மோகனமேயாகும்

ஆதாரபூசையிது அது போல் செப்வாய்

மையப்பா சதாகோடி யுகங்களெல்லாம்

மைந்தனே யுனைப்பிரியாள் புவனையாமே.

(390)

ஞான காவியம்

ஆமென்ற புவனை மோகனத்தினாலே
 அளவில்லா சதாகோடி மோகனமேயாடும்
 நாமென்ற புவனை மோகனமில்லாட்டால்
 நளினமென்ற சித்தியெல்லா மோகனமேயில்லை
 வாமென்ற வாக்கதனால் சொன்னோமப்பா
 மந்திர சித்தியிருந்தாக்கால் ஞானமெய்தும்
 மாமென்ற யோகசித்தி வாதசித்தி
 வசனித்தோம் மவுனிசித்தி ஞானமாமே. (391)

ஞானமென்ற புவனை மோகனத்தினாலே
 நால்வருக்கு மதிகசித்தி மோகனமேயாடும்
 மானமென்ற திதனாலே மோகனமேயாகும்
 மாந்திரிக சருவமெல்லாம் மோகனமேயாகும்
 வானமென்ற புஷ்பமலர் சொரிந்திட்டாப்போல்
 வசனித்தோம்புவனை மோகனந்தானாச்சு
 தேனமென்ற திரிபுரை உச்சாடனமே சொல்வோம்
 தெளிந்தோர்கள் சிவஞ்ஞானமவுனிகேளே. (392)

(திரிபுரை உச்சாடனம் சிவமூலமறியவும் சத்திமூலமறியவும்,
 உள்வட்டம், இரண்டாம் வட்டம் நால் வாசலறியவும்)

கேளடா திரிபுரை உச்சாடனமே கேளு
 கெடியான சக்கரந்தான் பஞ்சாட்சரமே சொல்வோம்
 நாளடா கீழாரை மேலாரைதான் மைந்தா
 நவிலுவோம் நமசிவய யிரண்டாம் வீடே
 ஏளடா யிருபத்தஞ்சரை வீடாச்சு
 என்ன சொல்வோம் சிவமூலவெழுத்தைக் கேளு
 வாளடா வயநமசி முதல் வீடாச்சு
 வசனிப்போம் நமசிவயிரண்டாம் வீடே. (393)

வீடான நயவசிம மூன்றாம் வீடு
 விளங்குகிறோம் மநயவசி நாலாம் வீடு
 நாடான சிம நயவ அஞ்சாம்வீடு
 நாம் சொன்னோம் சிவமூலமிருபத்தஞ்சு
 ஆடான அதுக்குயிரு புவனை சத்தி
 அவளுடைய மூலமதையறையக் கேளு
 வாடான வரியமநங் மங்வேன்று
 வசனித்தோம் முதல்வீடு சிரியுமென்றே. (394)

என்றான யிரண்டாம் வீடதனைக்கேளு
யென்மகனே யவ்வும் நவ்வும் மம்சிம் என்று
வன்றான வரிமென்று யிரண்டதாச்சு
வசனிப்போம் மூன்றாம்வீடு வளப்பங்கேளு
நன்றான நரி யரிம் வரிம் சிவ்வோடு
நவிலுமோ மறிமென்று நாட்டுமூன்றில்
அன்றான நாலாம் வீடறையைக் கேளு
அப்பனே மரிம் நவ்வும் யவ்வுமென்றே. (395)

என்னவே சிங் கென்று யெடுத்துமாறு
யியம்புவோ மஞ்சாவ தறையைக் கேளு
தென்னவே சிரியும் மவ்வும் நிரியும் வங்கென்று
தெளிவாக புவனைசத்தி மூலமாச்சு
அன்னவே யிருவட்டம் வாசல் நாலு
அதினுடைய மூல ரேகையடைவைக்கேளு
ஒன்னவே உள்வட்டம் உரி அரி கிரிம்
ஓகோகோ ஒங்காரம் சிரியு மென்றே. (396)

என்னடா உள்வட்டம் சொன்னோம்பாரு
யியல்பான யிரண்டாவது வட்டங்கேளு
ஒன்னடா ஓம் சிரிம் ஆம் ஊங் நங்கென்று
ஓகோகோ பதினொன்று யெழுத்தாய்ப்போடு
அன்னடா நால்வாசல் கணபதியுங் கந்தன்
அஷ்டநவ வீரனொடு பயிரவன்தான்
நன்னடா நால்வருடைய மூலமாறி
நவிலுகிறோம் புலத்தியனே யிஞ்ஞானங்கானே. (397)

காணப்பா ஓம் அங் சுங்கிஷாய்
கருவான கிலியும் சவ்வும் அய்யுமென்று
நானப்பா நால்வாசல் மூலமாச்சு
நாம் சொல்வோம் அஷ்டபாலாள் ரேகைதன்னில்
ஏணப்பா ஓம் இரிம் கிரியும் சிரியும்
என்மகனே சிங்கு வங்கு சிரி ஊமெட்டு
ஆணப்பா யிருவத்தஞ்சு ரேகைக்குந்தான்
அஷ்டபாலாளிம் மூலமடைத்து மாறே. (398)

மாறடா யென்மகனே உச்சாடனமே கொண்டு
மாதுதிரிபுரை யினுடையமூலந் தன்னை
ஊறடா முன் உச்சாடனத் தகட்டில் மாறி
ஓகோகோ சிவயோகக் குகைக்குள்ளேதான்

தாரடா தகடெடுத்துப் பரிமளபுட்பாதி வாசம்
 சகலபூசை நெய்வேத்தியத்தோடு தூபதீபம்
 பாரடா பதினெண் வாத்தியத்தோட்பா
 பாலிப்பாய் லெட்சமுரு வாரந்தானே. (399)

தானென்ற திரிபுரை உச்சாடனத்தினாலே
 சராசரங்கள் புவனமெல்லா உச்சாடனமேயாகும்
 தேனென்ற தேவசித்தர் செகமுழுது மைந்தா
 செகமுழுது மூவுலகு முச்சாடனமேயாகும்
 ஆனென்ற அறுவத்து நாலு சித்தும்
 ஆடிடுங்காண் உச்சாடனம் போலதீதமில்லை
 நானென்ற சதாகோடி யுகங்களாலும்
 நவிலுவோம் திரிபுரையாள் பிரியாள்பாரே. (400)

பாரப்பா புலத்தியனே திரிபுரையல்லாமல்
 பலதேவர் மகுத்துவந்தானிருந் திட்டாலும்
 ஊரப்பா உச்சாடனந்தானா காதையா
 உற்றவிதி அமைப்பிருந்தால் திரிபுரையாலாகும்
 நாரப்பா நவகோடி கோடாகோடி சித்தும்
 நாயகியாள் திரிபுரை தன்னவளாலாகும்
 ஆரப்பா அறிவார்கள் ஆயிரந்தான் ஞானம்
 அருளினோம் காவியந்தான் அறிந்துகாணே. (401)

காணப்பா திரிபுரையாளுச்சாடனமே சொன்னோம்
 கருவான காவியந்தான் சருக்கம்நாலில்
 ஆணப்பா சருக்கம்மஞ்சு அதனுக்குள்ளே
 அறையுறோம் வராகியுடைத் திறத்தைக்காணு
 நாணப்பா நாம்சொன்னோம் பாடல்கேளு
 நவிலுவோம் நானுற்றுவொன்ற தாச்சு
 தேணப்பா தெளிந்தோர்கள் யிஞ்ஞானத்தில்
 தெளியலாம் மகாசித்து திறந்துபாரே. (402)

பார்த்திடீர் ஞானிகளே உங்களுக்காகத்தான்
 பாடினோம் காவியத்தின் சருக்கம் நாலு
 ஆர்த்திடீர் ஆயிரந்தான் மவுனபீடம்
 அளவில்லா ஞானவித்தை அருளுவோனாம்
 ஏர்த்திடீர் என்மக்காளிறவாமல் தான்
 இஞ்ஞான முழுதுமிதை யறிந்திட்டாக்கால்
 மார்த்திடீர் பரமபதம் சாயுச்சிய மாவீர்
 மாந்தமர் கருனாலாம் சருக்கமுற்றே. (403)

அகத்திய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞானக்காவியம்
 நான்காம் காண்டம் முற்றும்

உ

கடவுள் துணை

ஹரிஓம் நன்றாக குருவாழ்க குருவே துணை

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த

ஞான காவியம் 1000

ஐந்தாம் காண்டம்

ஆதியந்தம் சோதி கடந்தருள் மெஞ்ஞான
ஆயிரத்தின் பீடமதின் அகண்டம் போற்றி
சோதியந்தம் சுருப பரப்பிரம்மமான
கடரொளியின் கமலபதச் சுழியே போற்றி
நாதியந்த மறைநாலுக் கஸ்திரங்களான
ஞானகாவிய மின்னுலதீதம் போற்றி
வேதியந்த மொளிக்கப்பால் பரவெளியாய் நின்ற
வேதாந்த கெணேச குண்டலிகாப்பாமே. (404)

காப்பாகு மச்சதானந்த மான
கருவி கரணாதியுடைக் கமலங்காப்பு
தாப்பாகு மாராதாரம் நிராதாரம்தான்
தருவான மூலாதாரமருளே காப்பு
நேப்பாகும் நிர்க்குணமே நிர்மலத்துக் கப்பால்
நிரந்தர சோதியுடைப் பாதங்காப்பு
மூப்பாகும் மூலாதாரச் சுழினைமேவும்
மூலகணபதியினுடைமும் மூலங்காப்பே. (405)

மூலவெளிக்கப்பாலே பரவெளியைக் காணு
மும்மூலமடி மூலமுடியைக் காணு
ஞாலமதிலேறியருள் பரத்தைக் காணு
நாதாந்த பூரணத்தை நன்றாய்க்காணு
வேலை சுழிமுனையருகே ரவியைக்காணு
வேதாந்த மதியிரவி விளங்கங்காணு
ஆலசிவஞான சதாசிவத்தின் கிருபை
அனுதினமும் ஞானமொழி அருள் காண்பாயே. (406)

அருளான உடற்கூறு தத்துவந்தான் காணு
அரகரா ஆறாதாரமதிலே காணு
வருளான வசியென்ற வாயுவைக்காணு
வாயுவது தானொடுங்கி நின்ற தலத்தைக்காணு
நருளான பஞ்சபூத நதியைக் காணு
நவமூலம் புறமூலமுள் மூலங்காணு
வெருளான விந்திருக்கும்பதியே காணு
விளங்கியதோர் வராகி தம்பனத்தைக் காணே. (407)

காணப்பா புலத்தியனே காவியந்தான் ஞான
கருவான ஆயிரந்தான் சருக்கமஞ்சு
வாணப்பா யிஞ்ஞான சருக்கமஞ்சில்
வராகி தம்பனத்தினுடைச் சக்கரத்தைக் கேளு
பாணப்பா பஞ்சாட்சரம் சிவசத்தி மூலம்
பாடுகிறோ மிருபத்தஞ் சூடதன்னில்
ஆணப்பா மேல்கீழ் வரையைக் கேளு
அரகரா பனிரெண்டு வரையே கீறே. (408)

(வராகிதேவி தம்பனச் சக்கரபூசை அட்சரம் அறியவும்.
அறையிருவத்தஞ்சு சிவமூல அட்சரம்)

கீறடா பனிரெண்டு வரை தானாச்சு
கேள்மகனே கேள்மகனே கெணிதமாக
ஆரடா அவ்வறை தானிருபத்தஞ்சும்
அதையே சுற்றிரேகையது யிருவத்தஞ்சு
மாறடா அதின் மேலே வட்டம் ரெண்டு
வட்டத்தின் மேலேயல்லோ வாசல்நாலு
ஏறடா முன்சொன்ன அத்தகட்டில்
இவ்விதமாய்ச் சக்கரத்தை யியம்பிடரே. (409)

இயம்பிடர் சிவமூலஞ் சொல்லக்கேளு
யென்மகனே தம்பனமாம் நமசிவயவென்னும்
மயம்பிடர் மசிவயந சிவய நமவென்று
மைந்தனே வயநமசி யநமசிவ வென்று
செயம்பிடர் சீவமூல மிருபத்தஞ்சும்
செப்பினோம் வாராகி பஞ்சாட்சரத்தை மைந்தா
வயம்பிடர் வராகி சத்தி மூலங்கேளு
மைந்தனே யரிம் வவ்வும் சிங் மங் கென்றே. (410)

அகத்திய முனிவர்

என்னடா நிரிம் என்று முதல் வீடாச்சு
 யென்மகனே யிரண்டாம் வீட்ட் சரத்தைக்கேளு
 நன்னடா நவ்வும் யவ்வும் வங் சிங் கென்று
 நவிலுவோம் ரிம்மென்று னாட்டுரெண்டு
 சென்னடா மூன்றாம் வீட்ட்சரத்தைக் கேளு
 சிரி ரிம் யங் நங் மரி மென்றுந்தான்
 முன்னடா மூன்றாம் வீடறைந்தோ மைந்தா
 மூர்க்கமென்ற நாலாம் வீடறையக்கேளே. (411)

கேளடா நாலாம் வீடு வவ்வும் யவ்வும்
 கேள்மகனே நிரிம் மரிம் சிங்கென்றுந்தான்
 ஆளடா அஞ்சாம் வீடறையக்கேளு
 யங் நங் மவ்வும் சிவ்வும் வரிமென்றுந்தான்
 கோளடா வாராது வாரகி சத்தி
 குருவான மூலமடா அன்பதாச்சு
 நாளடா வெகுநாளு செல்லாதையா
 நாம்சொல்வோம் ரேகையிருபத் தஞ்சங்கேளே. (412)

அஞ்சான ரேகையதில் அட்சரத்தைக் கேளு
 அறையுறோம் ஓம் சிரிம் அங் உங் யேசு
 மஞ்சான கிரி இரிம் சிரீமென்று
 நாட்டடா வொன்பதிந்த நவமூலத்தை
 எஞ்சான யிருவத்தஞ்சரை தோறுந்தான்
 முன்பின்னாய்ப் போடு
 உஞ்சான உள்வட்டம் உரிம் நரிம் வரிம் மென்றுந்தான்
 ஓகோகோ யம் யரிம் மென்றுந்தானுரை செய்வீரே. (413)

உரையான உள்வட்டம் சொன்னோம்பாரு
 ஓகோகோ புறவட்டம் உரைப்போம் நாமும்
 அரையான அரிம் ஓம் ஆம் ஊம் கிரியுமென்று
 அப்பனே புறவட்டம் அடைவாய்ப்போடு
 தெரையான யிப்பீசமஞ்சு மைந்தா
 தெளிவாகச் சுற்றிலுந்தான் தென்பாய்மாறு
 கரையான யிருவட்டம் துரையாய்ச் சொன்னோம்
 காவியந்தானின் னூலில் கண்டுபாரே. (414)

ஞான காவியம்

(சத்திமூலம் பீசம் அட்சரமறியவும் உபதேசம் கோசபீசம்,
ரேகை பீசம் உள் வட்டமூல பீசம் பிறவட்டமூல பீசம் நால்
வாசல் கோச பீசவுபதேசம் முன் தகட்டில் மாறுதல்)

பாரப்பா நால்வாசல் ஐயும் கிலியும்

பரிவான சவ்வும் கிரியும் பண்பாய் நாலு

போரப்பாபோடு யிம்மூல மாறு

புகழான அஷ்டதுவார பாலாள்பீசம்

மூரப்பா கோணமென்ற திசைகளெல்லாம்

மூர்க்க மென்ற அங்சிங் கென்று

ஆரப்பா அறிவார்கள் முன் தகட்டில் மாறி

அப்பனே ஆதார பூசை செய்யே.

(415)

செய்யடா சிவயோகக் குகைதானேகி

சிறுபிள்ளாய் சகலகனி அறுசுவையோடையா

பையடா பதினெண் வாத்தியத்தோடப்பா

பாலகனே வராகிதம் பனத்தின்மூலம்

தையடா சக்கரத்தின் மூலத்தைக் கொண்டு

தருவான தம்பனத்தை மவுனத்தாலே

மெய்யடா முன்னாலாம் சருக்கம்பாகம்

விவேக முள்ளபாலகனே பூசிப்பாயே.

(416)

பூசித்தால் வராகியவள் பிரசன்னமாகி

பூவைபோல் முன் நின்று கொஞ்சுவாள்பார்

ஆசித்தால் தம்பனந்தான் அதீதவித்தை

அண்டரண்ட புவனமெல்லாந் தம்பனமேயாகும்

தேசித்தால் தேவசித்தர் மவுன ஞானி

தெளிவான முவுலகும் தம்பனமே யாகும்

நாசித்தால் வராகி தம்பனத்தைச் சொன்னோம்

நாயகியாள் மயேந்திரையின் பேதனத்தைகேளே.

(417)

கேளப்பா புலத்தியனே ராசயோகி

கேள்மகனே மயேந்திரையின் பேதனத்தைச் சொல்வோம்

நாளப்பா வெகுநாளுச் செல்லாதப்பா

நாயகியாள் மயேந்திரையின் பேதனத்தின்மூலம்

கோளப்பாவாராது குறுக்கே யாறு

கூறுகிறோம் நெடுக்காறுவரையே கீறு

ஆளப்பா அவ்வரைதான் பனிரெண்டாச்சு

அறையுறோம்-இருபத்தஞ் சூடதாச்சு.

(418)

அகத்திய முனிவர்

ஆச்சப்பா வீடுதனில் ரேகைகேளு
 அறையுறோ மிருவத்தஞ்சறைக்கும் ரேகை
 ஏச்சப்பா ரேகையது யிருவத்தஞ்ச
 யென்மகனே உள்வட்டம் புறவட்டம் ரெண்டு
 நாச்சப்பா ரேகையதின் மேலேவாசல்
 நால்வாசலஷ்டகோ சந்திசைகள் காணு
 பாச்சப்பா பஞ்சாட்சர சக்கரமேயாச்சு
 பாடுகிறோ மூலமென்ற அட்சரத்தைக் காணே. (419)

(நாலாம் சருக்கத்தில் பாகமறியவும் வராகிபிரசன்னம்
 மயேந்திரை பேதனம் சக்க வரைமூலம், மூல அட்சரம்
 சிவமூலம் பஞ்ச அட்சரம், சத்திமூலம் பஞ்சாட்சரம்)

காணடா மூலமென்ற எழுத்தைக்கேளு
 கருக்குருவாய்ச் சொல்லுகிறோம் கருத்தாய்கேளு
 ஆணடா யவசிமந நமசிவய
 அப்பனே வயநமசி வசிமநய வென்று
 வாணடா வசிநயம மிருபத்தஞ்ச
 வசனித்தோம் சிவபஞ்சாட்சரமே யாச்சு
 மூணடா சிவமூலம் சொன்னோம்பாரு
 மூதண்ட சத்தி பஞ்சாட்சரத்தைக் காணே. (420)

காணப்பா சத்திபஞ்சாட்சரத்தைக் கேளு
 கருவாகச் சொல்லுகிறோம் கருத்தாய்நாமும்
 நாணப்பா நவ்வும் மவ்வும் கிரிம் உரிம் யங்கென்று
 நாட்டடா முதல்வீடு நளினமாக
 ஆணப்பா யரிம் வரிம் சிரிம் மென்றுந்தான்
 அப்பனே மங் நங் கென்று அடைவாய்த்தீரு
 ஏணப்பா யிரண்டாம் வீடிதுவே யாச்சு.
 யென்மகனே மூன்றாம் வீடியம்பக் கேளே. (421)

கேளும்தீ புலத்தியனே மூன்றாம்வீடு
 கேள்மகனே சிவ்வும் மவ்வும் நரிமங்கென்று
 வாளுநீ வங்கென்று யிட்டுத்தீரு
 வசனிப்போம் நாலாம் வீடறையக்கேளு
 ஆளுநீ யறிம் நறிம் மங்சிங் கென்று
 அறையான வரைதனிலே வவ்வும்போடு
 ஏளுநீ மங்கென்றும் யங்கென்றும்
 யென்மகனே சிவ்வும் வரிமென்றியம் பிடரே. (422)

ஞான காவியம்

இயம்பிடர் இவ்வரை நால் அறையுஞ் சொன்னோம்

யென்மகனே பஞ்சவரை யியல்பாய் சொன்னோம்
சுயம்பிடர் அவ்வறைதான் யிருவத்தஞ்சும்

அதுக்கதுக்கு ரேகையது யிருவத்தஞ்சு
மயம்பிடர் ரேகை யிருபத்தஞ்சுமூலம்

மாட்டுகிறோம் ஓம் அரிம் சிரிமென்றுந்தான்
நயம்பிடர் கிரியும் இரியும் உரி அங்கோடு

நாட்டா ரேகை யெல்லாமிவ் வெழுத்தால் மாறே. (423)

மாரடா பரமூலம் ஐயும் சிரியும்

மாறியடை கிலியும் சவ்வும் முதல் வட்டமாகில்
ஆரடா உள்வட்டம் பஞ்சாட்சரத்தைச் சுற்றி

அறைவிளங்கா மூலமிதை அடைத்து நீயும்
தேரடா உள்வட்டமிட்டு மேரு

திருபிறை வட்டமிது யிரண்டாம் வட்டம்
நாரடா நரி ஓம் இரியுமென்று

நாட்டா மரிம் சிரிமென்று நாட்டுவாயே. (424)

நாட்டுவாய் புலத்தியனே யிரண்டாம்வட்டம்

ஞானிகளார் பஞ்சாட்சரத்தை அறிவாரய்யா
ஆட்டுவாய் மேல்வட்டம் அதில் மேல்வாசல்

அறையுறோம் நால்வாசல் மூலங்கேளு
ஏட்டுவாய் ஓங் அங் அங் கிஷாயாஐ ஊம்

யென்மகனே பஞ்சாட்சரத்தான் ஆம் அரி இரியும்
வாட்டுவாய் சிரியும் மென்று நாலெழுத்தைத் தானும்

மைந்தனே முதலெழுத்து ஆண்பெண் ரெண்டே. (425)

ரெண்டான ஒன்றெழுத்துச் சொல்லக்கேளு

நிகழ்த்துகிறோம் அம்மென்று நிகழ்ந்த உண்மை
தண்டான தராதரமா மாறாதாரம்

தனைமுழுத்து ஒரெழுத்தாம் ஞானிவாழ்க்கை
ஒன்றான இவ்வெழுத்தால் மயேந்திரைவாணி

உரைசெய்த பேதனந்தான் ஒரெழுத்திதாகும்
நன்றான நடுயிந்திர திசையியல் மைந்தா

நடுவாசலிவ் வெழுத்தை நாட்டுவாயே. (426)

அகத்திய முனிவர்

நாட்டுவாய் முன்சொன்ன தகட்டில் மைந்தா
 நளினமென்ற சருக்க நால்முறைதான் மைந்தா
 ஆட்டுவா யங்கலந்தான் அடிதட்டாமல்
 அச்சக்கரத்தில் மூலமெல்லாஞ் செய்து முடிப்பித்து
 தேட்டுவாய் சிவயோகக் குகையில் மைந்தா
 திரிபுரையாள் பேதன சக்கரத்தை நீயும்
 முட்டுவாய் முன்னாதார பூசைபோலே
 முக்கியமுள்ள பஞ்சாட்சரத்தைத் தெரிசிப்பாயே. (427)

(நடுவாசல், ஓரெழுத்து நாலுவாசல் முகிதல்
 நாலாஞ் சருக்கமறியவும்
 பதினெண் வாத்தியம் அர்ச்சித்துப் பணிதல்
 குரு சித்தர் வாழ்க்கை யறியவும்
 ஏழம் சருக்கம் அறியவும்)

தெரிசிப்பாய் பதினெண் வரத்தியம் முழங்க
 தேவி திருபுரையினுடை பேதனத்தை நீயும்
 அரிசிப்பாய் பேதனத்தை மவுனஞ்சாதி
 அவ்வெழுத்தால் சகல சக்கரத்துக்குந்தான்
 பரிசிப்பாய் முன்று முன்னுற்றருபதுந்தான்
 பரிவாக ஓராண்டு ஒரு நிலையாய் நின்றோர்
 வருசிப்பார் பதினாறாயிரங்கோடி ஆண்டு
 வாழ்ந்தார்கள் குருச்சித்தர் வாழ்க்கை கேளே. (428)

வாழ்கையாமவர் மகிமை புலத்தியாகேள்
 வசனிப்போம் பரஞான ஆயிரத்தில் மைந்தா
 ஆழ்க்கையாமவர் சமத்துஆர் தான்கண்டார்
 அடிமுடியை யறிந்தவர்தான் அயனுங்காணார்
 யாழ்க்கையாம் பரமவாழ் யுகாயுகங்கள்
 பானுமதி ரவிசூரியன் போலே வாழ்ந்தார்
 தாழ்க்கையாமவர் பெருமை சருக்கமேழில்
 தாவித்தோம் புலத்தியனே சார்ந்துபாரே. (429)

சார்ந்துபார் முன்சொன்ன மயேந்திரைக் கமலம்
 தாவித்தாவில் வளவும் தவறாதய்யா
 ஆர்ந்துபார் அவள்பதத்தை பூசித்தோர்கள்
 அடிமுடியை யறிந்தவனே யார்தானாவார்
 தேர்ந்துபாரின் னூலில் ஞானத்தோர்கள்
 தேவியேந்திரையினுடைய திறங்கண்டோர்கள்
 நார்ந்துபார் ஆயிரந்தான் ஞானமாகில்
 நளினமதா யின்னுலில் நவிலுவோமே. (430)

ஞான காவியம்

நவிலுவோம் புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 நாம்சொன்னோம் மயேந்திரையின் நடத்தையெல்லாம்
 அவிலுவோ மடுபத்தின் ச்கரத்தைச் சொன்னோம்
 அருளினோமகத்தியன் வாக்க மிர்த்தத்தாலே
 மவிலுவோம் மயேந்திரையைச் சொன்னோம்பாரு
 மகுத்துவமாம் யாமளா தேவி நேர்மை
 கவிலுவோம் கெவுரி பஞ்சாட்சரத்தை நாமும்
 கணமணியே சொல்லிவிட்டோம் கனிந்துபாரே. (431)

(மயேந்திரை முற்றும் அகத்திய சுவாமிகள்
 அமுர்தவாக்கியம் யாமளாதேவி ஆகிருஷ்ண
 சக்தியறியவும் வரை பனிரெண்டு யாமளா தேவி
 பஞ்சாட்சர சிவ மூலம் பீசமறியவும்)

கனிந்துபார் பேதனத்தைச் சொன்னோம்பாரு
 கருவான ஆகிருஷ்ணத்தின் கருவியே கேள்
 அணிந்துபார் யாமளா ஆகிருஷ்ணத்தின் மூலம்
 அறையுறோந் தெளிவுள்ளோரறிந்து பாரு
 மனிந்துபார் கிருஷ்ணத்தின் சக்கரத்தின்மேரு
 மருளுவோம் புலத்தியனே வரையைக் கேளு
 நனிந்துபார் நெடுவரையாறு கீழ்வரையாறு கேளு
 நவிலுவோம் வீடிருவத்தஞ்சு மாச்சே. (432)

அஞ்சான ஆகிருஷ்ணப் பஞ்சாட்சர வீடுதன்னில்
 அருளுவோம் ரேகையது இருவத்தஞ்சும்
 நஞ்சான அதின்மேலோர் வட்டம் ரெண்டு
 வட்டதின் அதின்மேலோர் வாசல் நாலு
 வஞ்சான யாமளையின் மேருவாச்சு
 மகமேரு பீடமதின் சிவமூலங்கேள்
 எஞ்சான மாயிரந்தான் காவிய மன்னுரில்
 யெடுத்துரைப்போம் பஞ்சாட்சரத்தியல்பு கேளே. (433)

கேளடா யாமளாதேவி மூலம்
 கிருபையுடன் சொல்லுகிறோம் கேட்டிடாய் நீ
 ஆளடா சிவமூலஞ் சொல்லக்கேளு
 அறையுறோம் வசிமநய மசிவயன வென்று
 நாளடாநயசிவம யவசிமந வென்று
 நாட்டடா மவநயசி மிருவத்தஞ்சு
 கேளடா சிவமூல மிருவத்தஞ்சும்
 செயலாகச் சொன்னமப்பா செயமாய்க்கேளே. (434)

அகத்திய முனிவர்

கேளப்பா சிவமூலஞ் சொன்னோம் மைந்தா
 'கெடியான யாமளாசத்தி மூலம்
 நாளப்பா நாம்சொல்வோம் வங் சிங் மங் கென்று
 நவிலுமயவ்வும் மும்மூல முதல்வீடாச்சு
 ஆளப்பா மவ்வும் சிவ்வும் வங் யரி மென்று
 அருளாக நங்கென்று ஆடுவாய் நீ
 ஏளப்பா இரண்டாம் வீடிதுவே யாச்சு
 யெடுத்துரைப்போம் மூன்றாம்வீடியல்பாய் னாமும் (435)

நாமென்ற யவ்வும் வங் சிங் மரிம் மென்று
 நளிணமதாய் மூன்றாம் வீடு நண்பாய்ச்சொன்னோம்
 ஏமென்ற நாலாம்வீடு சொல்லக்கேளு
 யென்மகனே யங் வவ்வும் சிங் மரிமென்று
 வாமென்ற நரிம் மென்றும் நாலதாச்சு
 மைந்தனே அஞ்சாம் வீடறையக்கேளு
 வேமென்ற மங் வரி நவ்வும் யரிம் சிங்கென்று
 விளங்கவே பஞ்சாட்சர மிருவத்தஞ்சே. (436)

அஞ்சென்ற சத்தி பஞ்சாட்சரமே சொன்னோம்
 அறையுறோம் வட்டத்தின் உள்மூலத்தை
 மஞ்சென்ற உள்வட்டம் மரி அரி ஓம் சிங் கென்று
 மாறடா நரி ஓவ்வும் அவ்வுமென்று
 எஞ்சென்ற இவ்வெழுத்தை சுற்றிலும் மாறி
 யென்மகனே உள்வட்டம் புறவட்டங்கேள்
 நெஞ்சென்ற யிரண்டாம் வட்டம் சிரியு மவ்வும்
 நிகழ்த்துகிறோம் அவ்வும் உரிம் நங்யம யென்றே. (437)

என்னவே யிரண்டாம் வீடறைந்தோம்பாரு
 யென்மகனே நால்வாசல் மூலங்கேளு
 ஒன்னவே ஓம் கிலியும் சவ்வும் ஐயும்
 உரிம் வரிம் அரிம் அங் கென்று உற்றுப்பாரு
 நன்னவே நரிம் சிவ்வும் மவுமித்தோடே
 நால்வாசல் நடுமூலயிந்திரன் நேரில் தாக்கு
 அன்னவே அஷ்டகெசம் துவாரபாலாள்
 அவ்வும் ஓம் அங்கு சிங்கு நங்கு வங் கென்றே. (438)

ஞான காவியம்

(சத்திமூலம் பஞ்சவீடு மாறல்
 அஞ்சாம் வீடு யாமளாதேவி சத்தி மூலபஞ்சாட்சரம்
 முதல்வீடு உள்வட்டம் இரண்டாம் வீடு புறவட்டம்
 நாலுவாசல் மூலம்.
 தகட்டில் சக்கரமாறவும் ஆகிருஷ்ணம் தம்பிக்கவும்)

எண்ணப்பா இறோகுறோம் யென்றஷ்டபாலாள்
 இவருடைய மூலமதை யியம்பினோம்னாம்
 அண்ணப்பா அஷ்டகெசம் மூலமாறி
 அருளான முன்தகட்டில் அடைத்துநீயும்
 கண்ணப்பா சிவயோகக் குகைதன்னிலேகி
 கருணைதர வேணுமென்று கருத்திலெண்ணி
 விண்ணப்பா சக்கரத்தின் பஞ்சாட்சரமூலத்தை
 விவேகமுள்ள ஆகிருஷ்ணத்தே விளங்குவாயே. (439)

விளங்குவாய் ஸ்தம்பித்து மௌனங்கொண்டு
 மேவுவாய் யாமளாதேவியைத்தான்
 அளங்குவாள் ஆகிருஷ்ணத்தி லாடுவாள்பார்
 அரகரா பிரசன்ன மாவாளய்யா
 நளங்குவார் மூன்று முன்னுற்றருவதுக்குள்
 நவிலுவோம் ஓராண்டுக்குள்ளே மைந்தா
 தெளங்குவாய் ஒருநிலையாய்க் கிருஷ்ணமே செய்தால்
 தெளியலாம் யுகயுகாந்திரங் களாமே. (440)

ஆமப்பா புலத்தியனே சக்கரத்தை மைந்தா
 அடைவான பதினெண் வாத்தியமுழங்க
 போமப்பா பூசித்தால் யாமளாதேவி
 புகலுவோம் பிரசன்னமனேகங் காலம்
 போமப்பா வுனைவிட்டுப் பிரியாள்பாரு
 பேசுவாளருகில் நின்று பிரசன்னமாவாள்
 பாமப்பா முன்னுதாரப் பூசைபோலே
 பன்மையதாய் செய்திடுவீர் பரிவாய்த்தானே. (441)

(யுகாந்திரத் தெளிவு

சக்கரபூசை

சாமளா தேவி பஞ்சாட்சர வித்துவேஷணச் சக்கரம்

சிவமூல பீசகோசம் அட்சரம்

சத்திமூலம் பிசகோசம் அட்சரம்)

தானென்ற கிருஷ்ணந்தான் யாமளாதேவி
 தருவான பஞ்சாட்சரச் சக்கரத்தைச் சொன்னோம்
 நானென்ற ஞானிகளாய்த் தேறுவோர்கள்
 நாயகியாள் கிருபையினால் சித்தியாவார்
 ஆனென்ற அதிக சித்திப் பெற்றுவாழ்வார்
 அனேகயுக நாவ்யசு மிகவேநன்றாம்
 மானென்ற யாமளையின் கிருஷ்ணத்தைச் சொன்னோம்
 மாது சாமளாதேவி மகிமைகாணே. (442)

காண்டா ராசானந்த யோகவானே
 கருவாகச் சொல்லுகிறோம் மகத்தாய்க்கேளு
 நாண்டா வித்துவேஷணந்தான் சாமளாதேவி
 நாயகியாள் பஞ்சாட்சரச் சக்கரத்தைக்கேளு
 மாண்டா மறைக்கவில்லை வெளியாய்ச் சொல்வோம்
 வரைகுறுக்கா நெடுவரையார் பனிரெண்டாய்க்கீறு
 ஏண்டா யிருவத்து அஞ்சுடாச்சு
 இயம்புவோம் ரேகையது யிருவத்தஞ்சே. (443)

அஞ்சென்ற ரேகையதை சுற்றிவட்டம்
 அரகரா உள்வட்டம் பிறவட்டம் ரெண்டு
 மஞ்சென்ற மதின்மேலோர் வாசல்னாலு
 மஷ்டகெசம் அஷ்டபாலாள் துவாரபாலர்
 எஞ்சென்ற வித்துவேஷணத்தின் சாமளாதேவி
 இயம்பினோம் வரையிருவத்தஞ்சும் சொன்னோம்
 செஞ்சென்ற பஞ்சாட்சரமாம் சிவத்தின்மூலம்
 செப்புகிறோம் புலத்தியனே செப்பக்கேளே. (444)

செப்புகிறோம் அசுவனியினருள் தன்னாலே
 சிவசிவா மெஞ்ஞான மாயிரந்தானின்னுல்
 அப்புகிறோம் பஞ்சாட்சரத்தை யறையக்கேளு
 அரகரா சிவயநம் மநயவசி யென்று

நப்புகிறோம் நமசிவய நயவசிம வென்று
நவிலுவோம் நவசியம நாட்டுவாய் நீ
தெப்புகிறோ மிருபத்தஞ் செழுத்ததாச்சு
சிவமூல மிருபத்தஞ்சட்சரமே யாச்சே. (445)

ஆச்சென்ற வித்துவேஷணந்தான் சாமளாதேவி
அறையுறோம் சிவசத்தி மூலங்கேளு
தேச்சென்ற மரிம் நரிம் யவ்வும் வவ்வும்
சிங்கென்று முதல்வீடு செயலாய்மாறு
நாச்சென்ற மங்நங் யங் கென்றுந்தான்
நளினமதாய் வரிம்சிவ்வும் யிரண்டாம்வீடு
யேச்சென்ற நங்மரிம் சிவ்வும்
யியல்பாக வரிம் யரிம் மென்றிட்டாயே. (446)

இட்டிடாய் மவ்வும் இவ்வும் வரியங் நங்கென்று
யியல்பான கோசமதால் பீசமாறு
நட்டிடாய் நால்வாசல் வீடேசொன்னோம்
நவிலுவோம் அஞ்சாம் வீடறையக்கேளு
அட்டிடாய் நவ்வும் வவ்வும் சிரிங் யங்கென்று
ஆச்சப்பா பஞ்சாட்சரத்தின் மூலம்
எட்டிடாயிரு வட்டமுள் வட்டங்கேள்
இரி ஓம் நங் கிரியும் சிரிம்வயவ்வு மென்றே. (447)

என்றான உம் நம் ஆ மென்றுந்தான்
இயம்புவாய் கிலியுமென்று உள்வட்டமாச்சு
சென்றான சுற்றிலுமே யிவ்வட்சரத்தைப்போடு
செயலான உள்வட்டம் பிறவட்டங்கேளு
அன்றான அங் உங் சிங் மங்கென்று
அடையடா ஓங் சீங் கிரிங் கென்றுந்தான்
நன்றான நங் கென்று மெட்டதாச்சு
நாட்டடா யிருவட்டம் மேலேவாசல். (448)

வாசலென்ற நால்வாசல் சாமளாதேவி
வாமுமெஞ்ஞான பரமவுன வாசல்
நாசலென்ற நால்வாசல் வித்துவேஷணத்தின் மூலம்
நாம்சொல்வோம் கீழ்திசையில் கிரிஓமென்று
தேசலென்ற தென்திசையில் அரிண மென்று
தெளிவான மேல்திசையில் சிரிஆ மென்று
மாசலென்ற வடதிசையில் ஐயும்அம் மென்று
மாறினோ மிந்திர திசைநடுவில் கேளே. (449)

(உள்மூலவட்டம் கோசபீசம் பிறமூல வட்டம் கோசபீசம்
நால்வாசல் அஷ்டபாலாள் பீசம்)

கேளடா நடுநியாச மம்மென்றுந்தான்
கெணிதமாய் மாறியடை கோசத்தாலே
நேளடா ரேகை நெடுஅங்கனி யாசஞ்செய்து
நேரான ரேகை யிருவத்தஞ்சு தன்னில்
மூளடா முன்பின்னாய்ச் சொன்னோம்பாரு
மூலமதை யறிந்துநீ ரேகைமாறு
யேளடா ஓம் ஆம் ஊம் என்றே
யென்மகனே யிரி மரிம் அரிஓமென்றே. (450)

என்னவே சிங்கு வங்கு அங்ஙங்கு சாயா
யிட்டிடாய் ஐயென்று நவ்வும் கிரியும்
அன்னவே ரேகை தன்னில் பீசமாறு
அடையடா முன்சொன்ன சக்கரத்தில் மைந்தா
நன்னவே அங்கலங்கள் பிறளாமல்தான்
நாயகியாள் சாமளாதேவி வித்து வேஷணத்தை
பன்னவே சிவமூலம் சத்திமூலம்
பரிவான பஞ்சாட்சரம் வரைந்து ஆச்சே. (451)

ஆச்சென்ற வித்து வேஷணந்தான் சாமளாதேவி
அருளினோம் சிவயோகக் குகைதனிலேகி
வாச்சென்ற புட்பமலர் வாசம்போலே
வசனித்தோம் சக்கரத்தை வைத்துநீயும்
பாச்சென்ற ஆதாரப்பூசைபோல
பதினெண்வாத்தியத்தோடு தீபதூபம்
காச்சென்ற ரேசக கும்பகமுஞ் செய்து
கனிந்து கரன்னியாசம் நியாசம் செய்யே. (452)

செய்யப்பா சக்கரத்தின் மூலத்தாலே
செவியப்பா வித்துவேஷணத்தின் செயலாய் நீயும்
அய்யப்பா முன்சொன்ன நாலாங் காண்டம்
அருளினோம் அதுமுறைபோல் அடைவாய்ச்செய்து
மெய்யப்பா சொல்லிவிட்டோம் யாமளாதேவி
விசிதமுடன் உன்பங்கில் விளையாடுவாள்பார்
பையப்பா பிரசன்னமாகிதேவி
பக்க நின்று கொஞ்சிவிளையாடுவாளே. (453)

கொஞ்சியவள் பிரசன்ன மாவாள்தேவி
 கூறுவாள் சகலசித்தி ஞானசித்தி
 அஞ்சியவள் கேட்டதெல்லா மீவாளத்தாள்
 அறைநொடிக்குள் அஷ்டசித்தி யருள்வார்பார்
 மிஞ்சிநின்று வாதாடும் சத்துருக்களேதான்
 வித்துவேஷணத்தின் பஞ்சாட்சரத்தால் வெட்டுவாள்பார்
 நஞ்சியவர் போகவல்லோ சிரோமணித்தாய்
 நாட்டுவாள் பாசத்தால் வாட்டுவாளே. (454)

வாளென்ற வாளெடுத்தால் சாமளாதேவி
 வையகங்கள் முழுதுமவள் வாள்தன்னாலே
 மாளென்ற வாள்பட்டுச் சேதமாகி
 மாண்டிடுவார் சத்துருக்களவள் தன்னாலே
 நாளென்ற வெகுநாளு செல்லாதையா
 நாம்சொன்னோம் சாமளாதேவி வித்துவேஷணத்தை
 கோனொன்று வாராது சிவயோகத்தில்
 கோதையிவள் வாழ்மயிலைப் பூசிப்பாயே. (455)

பூசித்து மண்டலந்தான் தெரிசித்துநீயும்
 புனிதமொடு வாசியோகம் செய்யவென்றால்
 மாசித்துமென்று ஒருநிலை தானுண்டு
 மைந்தனே அஞ்சாண்டு வாசியோகம்
 கூசமில்லாச் செய்வதையென்றால் புலத்தியனேகேளு
 கோடானகோடி யுகம் காயம்நிற்கும்
 வாச பரிமளம் வீசம் தேகமெல்லாம்
 வச்சிரம் போலிருந்து நீவாழ்வாய் பாரே. (456)

பாரப்பா சாமளாதேவி வித்துவேஷணத்தை
 பாடினோம் பஞ்சாட்சரமாய் பரிவாய்நாமும்
 நாரப்பா ஞானமின்னுலாயிரந்தான் காவியம்
 நாடதிலே புண்ணியர்க்கு நண்பாய்ச் சொன்னோம்
 ஏரப்பா யிவ்வளவும் சொன்னோம் மைந்தா
 யியம்புகிறோம் சவுந்திரியின் மாரணத்தைக்கேளு
 ஆரப்பா அஷ்டபஞ்சாட்சரத்தை நாமும்
 அருளுகிறோம் சின்மயத்தை அறிந்துபாரே. (457)

அகத்திய முனிவர்

அறிந்துபார் மாரணச் சக்கரத்தைக்கேளு
 அறியுறோம்வரை குறுக்காமேல் வரைதானாறு
 பரிந்துபார் பனிரெண்டுவரை தானாச்சு
 பரிவான வீடிருவத்தஞ்சு மாச்சு
 மரிந்துபார் ரேகையிருபத்தஞ்சும் போடு
 மகத்தான யிருவட்டமதினமேல் போடு
 வரிந்துபார் வட்டமதினமேலே வாசல்
 மைந்தனே நால்வாசல் மதீதங்கானே. (458)

(சவுந்திரதேவி அஷ்டமாரண பஞ்சாட்சரம்.

சிவமூலமாரணம்

சத்திமூலமாரணம்)

காணுகின்ற அஷ்டநாக அஷ்டபாலாள்
 கருவான துவாரபாலர் வாசலொன்றுக்கு
 மாணுகின்ற மரிங்காரம் அரிங்காரம்போட்டு
 மருளினோமஷ்டவரை யதுவே பீசம்
 ஆணுகின்ற அறைவரைதன் சக்கரமே சொன்னோம்
 அஷ்டமாரணத்தின் பஞ்சாட்சரத்தைக் கேளு
 சேணுகின்ற சிவமூல மாரணத்தைக்கேளு
 செப்புகிறோம் சவுந்திரியின் செய்கையென்னே. (459)

என்னவே மசியநவ வநயசிம
 யென்மகனே நசிவயம மயவசிநவென்று
 அன்னவே யசிநவம அஞ்சதாச்சு
 ஐயஞ்சுமிருபத் தஞ்செழுத்து மாச்சு
 தென்னவே சிவமூல மாரணமேயாச்சு
 தெளிவாக சத்தியுடை மூலங்கேளு
 மன்னவே மரிம் சிரிம் யவ்வும் நவ்வும்
 வங்கென்று முதல்வீடு மருவுவாயே. (460)

மருவுவாய் அவ்வும் நவ்வும் யங்சிங் மரிமென்று
 மாட்டடா யிரண்டாவது வீடேசொன்னோம்
 நருவுவாய் நரிம் சிரிம் வவ்வும் யவ்வு மங்கென்று
 நாட்டடா மூன்றாம் வீடு நலமாய் நீயும்
 அருவுவாய் மங் யங் வங் சிரிம் நவ்வும்
 அருளினோம் நாலாம்வீடு அடைவாய்த் தானும்
 வருவுவாய் யரிம் சிரிம் நவ்வும் வங் மங் கென்று
 வசனித்தோம் சத்திமாரணந்தானஞ்சே. (461)

அஞ்சான சத்தியுடை மூலஞ்சொன்னோம்

அறையுறோம் ரேகையிருவத் தஞ்சங்கேளு
நஞ்சான ஓம் அரிம் இரிம் மரிம் அங்கிஷாயா

நவிலுவோம் சிரியும் கிரியும் உரியுமென்று
எஞ்சான யிருவத்தஞ்சரைக் குளிருந்து

யேகபரிபூரண மாரணத்தைப் போடு

வஞ்சான ரேகையிதின் மேலேவட்டம்

மகத்தான உள்வட்டம் மருவிடாயே.

(462)

மருவிடாய் உள்வட்டம் ஓங் அங் சிரியும்

மகத்தான் கிலியும் கிரியும் சவ்வும் ஐயும்

அருவிடாய் உம்மென்று முன்பின்னாக

அறைவட்டம் சுற்றிலுமே அடைத்துமாறு

மெருவிடாய் பிறவட்டம் சொல்லக்கேளு

மெஞ்ஞான நிர்மலத்தை மேவுவோம் நாம்

வருவிடாய் ஓம் வவ்வும் யவ்வும் வவ்வும்

மாறியடை நவ்வும் மவ்வும் சிவ்வும் சிரியென்றே. (463)

(ரேகை மூலமாரணம்

உள் மூலவட்டமாரணம்

பிறவட்ட மூலமாரணம்.

நால்வாசல் மூலமாரணம்

உயிர் மூலமாரணம்

ஆத்தாள்... நாதா... சித்தெல்லா.....)

யென்னப்பா பிறவட்டம் சொன்னோம்பாரு

யென்மகனே நால்வாசல் மாரணத்தைக்கேளு

கென்னப்பா கீழ்திசையில் கிரி ஓம் அவ்வும்

கெணிதமென்ற தென்திசைதான் சொல்லக்கேளு

தென்னப்பா ஓம் சிரியும் நவ்வுமென்று

தென்திசைக்கு மேல்திசையைத் தெளிவாய்கேளு

மென்னப்பா ஓம் சிரியும் ஐயுமென்று

மேலான மேல்திசையைச் சொன்னோம்பாரே.

(464)

சொன்னோமே மேல்திசைதான் வடதிசையைக்கேளு

சொலப்பெரிய ஓம் உரியும் மவ்வுமென்று

நன்னோமே நால்திசையின் வாசல் சொன்னோம்

நவிலுவோ மிந்திரதிசை உயிரெழுத்தைக்கேளு

அகத்திய முனிவர்

அன்னோமே மம்மென்றும் உயிர்தானாச்சு
 அன்பத்தோ ரட்சரமுமில் வெழுத்திலாச்சு
 உன்னோமே ஊமையடா வாயுவுதானும்
 உறுதியாய்ச் சடலமதிலடங்கிப் போச்சே. (465)

அடங்காத வாசியப்பா இவ்வெழுத்தினாலே
 அடக்கமதாய் மூலமதிலடங்கிப் போச்சு
 வடங்காத யோகமெல்லா மிவ்வெழுத்தாலாச்சு
 வசனித்தோம் மவுனமெல்லா மிவ்வெழுத்தாலாச்சு
 நடங்காத ஞானமெல்லா மிவ்வெழுத்தாலாச்சு
 நாதாந்த சித்தெல்லா மிவ்வெழுத்தாலாச்சு
 உடங்காத ஊமையடா வாய்தான்மூடும்
 ஓகோகோ உலகமெல்லா மடங்கிப்போச்சே. (466)

போச்சென்ற மாரணந்தான் சவுந்திரதேவி
 புனிதமுடன் முன்சொன்ன தகட்டில் மைந்தா
 வாச்சென்ற வரைபிறளாய்ச் செய்துகொண்டு
 மகத்தான மூலமிதைத் தகட்டில்மாறி
 மாச்சென்றகோசபீசம் நன்றாய்ச் செய்து
 மகத்தான சிவயோக குகைதானேகி
 நாச்சென்ற முன்னாதாரப் பூசைபோல
 நவிலு சக்கரத்தின் மாரணத்தைக்காணே. (467)

காணப்பா புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 கருவாகப் பதினெண்வாத்தியத் தோடய்யா
 தூண்ப்பா தூபதீப நெய் வேத்தியத்தோடு
 துதிசெய்வாய் சக்கரத்தின் மாரணத்தின்மூலம்
 பூண்ப்பா பூசைசெய்து தியானஞ் செய்தால்
 பொல்லாத கசடரவர் மாரணமேயாவார்
 ஆண்ப்பா மூவுலகும் மாரணமேயாகும்
 அண்டரண்ட பகிரண்டமாகுந் தானே. (468)

தானென்ற சவுந்திரியைத்தாயே தேவி
 தாள்பணிவாய் அங்கன்னியாசம் நியாசம்செய்து
 கானென்ற கரன்னியாசம் நவுன்னியாசம்
 கருவான சோடசந்தான் கனிந்துநீயும்
 மானென்ற மவுனமதில் மாரணத்தை உன்னு
 மகத்தான வாசியது வெளிவராது
 ஏனென்ற யிவ்வாசி மம்மென்றுந்தான்
 யென்மகனே அஞ்சாண்டு தம்பிப்பாயே. (469)

ஞான காவியம்

தம்பிப்பாய் அஞ்சாண்டு ஒருநிலையாய் நின்றால்
 சதாகோடி யுகயுகாந்திரங்கள் தானும்
 உம்பிப்பாய் உனைவிட்டுப் பிரியாதப்பா
 உண்மையப்பா கோடாகோடி வயசோந்தான்
 அம்பிப்பாய் சவுந்திரியும் வசியமாகி
 ஆட் கொள்வான் அனேகயுக மாரணமேசித்தி
 மம்பிப்பாய் மஷ்டபஞ்சாட் சரந்தான் மைந்தா
 மாடுமடா அஷ்டசத்திப் பிரசன்னந்தானே. (470)

தானென்ற ஞானமடா ஆயிரந்தானின்னுல்
 தவறாது காவியந்தானின்னுல்பூசை
 ஆனென்ற அஷ்டபஞ்சாட் சரத்தின்பூசை
 ஆச்சுதப்பா அகத்தியன் வாக்கமுதத்தத்தாலே
 வானென்ற பூசை அஷ்டசத்தி நேர்மை
 வசனித்தோம் காவியந்தான் சருக்கமஞ்சில்
 கோனென்ற குருவருளால் பலிதசித்தி
 கூறினோம் அஷ்டசத்திப் பூசையாச்சே. (471)

ஆச்சென்ற சவுந்திரியின் பூசைசொன்னோம்
 அறையுறோ மஷ்டனாகப் பூசைகேளும்
 கேச்சென்ற முக்கோணம் உள்வட்டமொன்று
 கெடியான நால்வாசல் ரேகை மூணு
 மூச்சென்ற முக்கோண மூலங்கேளு
 மூதண்டகிலியும் ஓம் ஆம் சிரியும் ஊமென்று
 ஏச்சென்ற ரேகை ஓம் அவ்வும் சவ்வும் கிலியும்
 யெடுத்துமார் சிரியுமென்று யியம்பிடரே. (472)

(முக்கோணபீசம், நால்வாசல் பீசம் பரித்தகடு அங்கலம்
 நாலு பூசை உருலெட்சம் வசியம்)

இயம்பிடர் முக்கோண வட்டந்தன்னில்
 இரியும் ஓம் அரியும் அவ்வும் சிரியுமென்று
 சுயம்பிடர் சுற்றிலுமே முப்பீசமாறு
 சொல்லுகிறோம் நால்வாசல் மூலங்கேளு
 அயம்பிடர் ஓம் அங் ஐயும் அங்கிஷாயா
 அரகரா மவ்வும் சிவ்வும் அடைவாய்ப்போடு
 முயம்பிடர் முக்கோணச் சக்கரத்தைமைந்தா
 மூர்க்கமென்ற பரித்தகட்டில் அங்கலந்தானாலே. (473)

நாலான அத்தகட்டில் இச்சக்கரத்தைக் கீறி
 நவிலுவோம் அட்டநாக மூலமாறி
 மூலான முன்னாதாரப் பூசைபோல
 மூர்க்கமென்ற தூபதீப நெய்வேத்தியத்தோடய்யா
 ஏலான லெட்சுமுருத் தியானஞ்செய்தால்
 என்ன சொல்வோ மஷ்டநாக வசியமாவார்
 ஆலான பிரசன்ன மாவாரையா
 அஷ்டநாகப் பூசையை நாமருளினோமே. (474)

அருளினோமஷ்ட நாகப்பூசை சொன்னோம்
 அரகரா சிதம்பரச் சக்கரத்தின்பூசை
 கருளினோ மாயிரந்தான் ஞானகாவியம்
 ஞானிகள் தான் செய்வதற்குச் சிதம்பரத்தின் பூசை
 வருளினோம் புலத்தியனே வாழ்வோருக்கு
 வசனிப்போ மகத்தியனான் மகிழ்ந்து நாமும்
 தெருளினோமிப் பூசையார் தான் செய்வார்
 சிதம்பரச் சக்கரத்தினுடைய செய்கைகாணே. (475)

காணுகின்ற சிதம்பரத்தைச் சொல்லக்கேளு
 காசிதனில் மனிதர்முதல்அற வுள்ளோர்கள்
 ஆணுகின்ற ஆனவொரு பூசைசெய்தால்
 அட்டமா சித்தி அறுபத்து நாலும்
 மூணுகின்ற வசியமடா சிவாலயங்களெல்லாம்
 உயிரில்லாத் தெய்வமெல்லா முயிரேயாக
 தாணுகின்ற சக்கரத்தை வசியஞ் செய்து
 தாவித்தால் சிவாலயங்கள் சணத்திலாமே. (476)

ஆமப்பா புலத்தியனே சிதம்பரத்தின்
 அருளான சக்கரத்தின் வரையேகேளு
 ஏமப்பா யிருவத்தஞ்சரையே கீறி
 யென்மகனே ரேகையிருவத்தஞ்சு மிட்டு
 வாமப்பா அதின்மேலோரு வட்டமிட்டு
 வட்டத்தின்மேலே யெண் கோணமிட்டு
 நாமப்பா அக்கோணம தின்மேல்வட்டம்
 நவிலுவோ மிருவட்டம் நளினமென்றே. (477)

என்றான மவ்வட்டத்தின் மேலேகேளு
யிருவட்டம் வாசல் நாலியல்பாய்போடு
நன்றான உள்ளிருவத்தஞ்சு வீட்டில்
நயவசிம மரி சிரி வரி யவ்வும் நவ்வும் போடு
அன்றான யவசிமந நரி மவ்வும் சிவ்வும்
வவ்வு மயங்கென்றிட்டு அடைவாய் நீயும்
மன்றான மசிவயந நங் யங் வவ்வும் சிவ்வும்
மரிமென்றுந்தான் நாட்டா சிதம்பரத்தின் செய்திகேளே (478)

கேளடா சிமநய வவ்வும் யவ்வும் நரிமரி சிங்கென்று
கெணிதமதாய் நால்வரை மேலஞ்சைக்கேளு
வாளடா வசிய நம் யசிம நவ மரி சிவ்வும் வவ்வும்
மாரடா யிருவத்தஞ் சூடாதாச்சு
ஆளடா மம ஓம அன்பத்தொன்று
ஆச்சுதப்பா சிதம்பரத்தின் நடுப்பீடந்தான்
ஏளடா யிப்பீடம் சுற்றிரேகை
யியம்புவோ மூல அட்சரத்தைக்கேளே. (479)

கேளப்பா மூலமென்ற ரேகைதன்னில்
கீறடா ஓம் சிங் சிரி அவ்வும் மவ்வும்
நாளப்பா நரிம் கிரிம் சிரிம் கிலியும் சவ்வும்
நாட்டடா ஐயும் அங் அங்கிஷாயா
ஆளப்பா அரிம் வரிம் ஆம் மம் இரிமென்றுந்தான்
அரகரா கிரியும் கரசர ரீயும் ரீயும்
கோளப்பா வாராது பம மம திங் கென்று
கூறடா ரேகையது யிருவத்தஞ்சே. (480)

அஞ்சென்ற ரேகைமேல் உள்வட்டத்தில்
அடையடா ஓம்சிரிமென்று மிருபத்தஞ்சு
நெஞ்சென்ற பிறவட்டம் உள்ளிதழைக்கேளு
நீமகனே ஓம்அரிம் மென்றுயிருவத்தஞ்சு
நஞ்சென்ற யிருவட்டமிதழைச் சொன்னோம்
நவிலுவோ மெண்கோணம் நவிலக்கேளு
யெஞ்சென்ற யிதழதுதான் கோணத்துக்கு
யெண்முன்று மொன்றுடனே யிருவத்தஞ்சே. (481)

(உள்வட்டம் பிறவட்டமூலம்
கோணயிதழ் யிருவத்தஞ்சு
யெண்கோண பீசம்
நவ மூலமிதழ் பதினாறு
ஒன்பதுயிதழ்)

அஞ்சான ஒவ்வொருக் கோணத்துக்கும்
அறையுறோ மூன்றிதழ் தானறிந்துபாரு
எஞ்சான யெண்கோண மூலங்கேளு
இரியும் ஓம் கிரியும் ஆம் சிரியும்ஊ மென்று
நஞ்சான சிரியங்கிலியும் சவ்வும் ஐயும்
நாட்டடா யெண்கோணம் நடுமூலந்தான்
பஞ்சான நவமூலம் ஒன்பதாச்சு
பாடுகிறோம் பதினாறு யிதழுஞ் சுற்றே. (482)

சுற்றான யிதழ்மூன்று கோணத்துக்கு
சுறுக்கான பதினாறு யிதழ்பீசந்தான்
அத்தான அவ்வும் உவ்வும் மவ்வும் நவ்வும்
ஐயுங்கிலியும் சவ்வும் அரி ஓம் சிரிங் கிரிங்கென்று
முத்தான இரியும் சிரியும் வரியும் அங் அங்
முறையான மூல நவ பீசங்கேளு
வித்தான ஓம் ஆம் ஊம் உரிம் அரிம்
விளங்குகிறோம் மரியும் ஐயும் நரிஓ மென்றே. (483)

யென்னவே யெண்கோணத்திதழின்மேலே
யியம்புகிறோமிருவட்டம் மூலங்கேளு
நன்னவே உள்வட்டம் ஓம் சிரியும் ஐயும்
நாட்டடா இவ்வெழுத்தைச் சுற்றிப்போடு
பென்னவே பிறவட்டம் சொல்லக்கேளு
பேசுகிறோம் ஓம் இரியும் சவ்வுமாகில்
அன்னவே யிப்பீசம் சுற்றிப்போடு
ஆச்சுதப்பா யிதழ்ரேகைவாசல் கேளே. (484)

கேளடா நால்வாசல் கணபதியுங் கந்தன்
கெணிதமென்ற வீரபத்திரன் பயிரவன்தான்நாலு
காளடா யிவர்நால் வரிதழைக்கேளு
கருவாகச் சொல்லுகிறோம் கருத்தாய் நாமும்

ஞான காவியம்

ஆளடா ஆம் ஊம் ஓம் மென்றுந்தான்
 அடையடா கீழ் திசைவாசல் தன்னில்
 தேளடா தென்திசையில் ஓம் சிரிம் கிரிமென்றுந்தான்
 திருவுருவாய் மாறியிதைத் தெளிந்திடாயே. (485)

தெளிந்திடாய் மேல்திசையில் சிரி ஓமென்றுந்தான்
 செயலாக அத்திசையிலிவ் வட்சரத்தைப்போடு
 வளிந்திடாய் வடதிசையில் வரிம் ஓம் கிரியும்மென்று
 வாழ்த்தியடை வடகிழக்கு ஓம் நரிமரிமென்று
 மளிந்திடாய் தென்கிழக்கு ஓம் மரிமவ்வுமென்று
 மாறடா தென்மேற்கு மூலங்களிலேற்ற
 வளிந்திடாய் ஓம் அவ்வும் உவ்வுமென்று
 வசனித்தோம் வடமேற்கு வளங்காண்பாயே. (486)

(நாலுவாசல் மூலயிதழ்
 வாதகாவிய நவலோகத்தகடு அங்கலமறியவும்)

காண்பாயே வடமேற்கு வரிம் ஓம் ஐயென்று
 கருக்குருவாய் நால்திசையு மெட்டுதிக்கு
 ஆண்பாயே அட்டபாலாள் துவாரபாலர்
 அருளினோம் வாமகிரக சிதம்பரமேயாச்சு
 மாண்பாயே மவுனசித்தர்க்காக நாமும்
 அருளினோம் புலத்தியனே மாந்தர் காணார்
 தேண்பாயே தெளிவுள்ள புண்ணியர்க்கே யெய்தும்
 சிவயோகி ஞானிகளுக்கும் சிதம்பரந்தான்பாரே. (487)

பாரப்பா புலத்தியனே வாதகாவியம்
 பரிவான நவலோகத் தகடே கொண்டு
 ஓரப்பா அங்கலந்தான் ஒன்பதுவேயாகும்
 ஒன்றான நவலோக நால்ச் சதிரமாக
 மாரப்பா சிதம்பரத்தை அத்தகட்டில்மாறி
 மகத்தான பனிநீரில் சுத்திசெய்து
 ஆரப்பா யெவருமறியாமல் தானும்
 ஆதாரச் சிவயோகக் குகைக்குச்செல்லே. (488)

செல்லடா புலத்தியனே ராசயோகி
 சிதம்பரந்தான் செயசித்தி ஆகவென்று
 மெல்லடா மேடைசிவ குகையில்வைத்து
 மேலான வைகைநதி தீர்த்தமாட

அகத்திய முனிவர்

எல்லடா வைகையது யேகிநீயும்

யென்மகனே ஸ்தானபானம் நேமநிஷ்டை
சல்லடா சந்திசிவ தபோபலங்கள்

சமத்தான அநுஷ்டானம் சார்ந்துசெய்யே.

(489)

செய்யப்பா குண்டலியின் கணேசபூசை

செய்து முடிப்பித்துநீ சூரியபூசை

அய்யப்பா சிவபூசை சத்தி பூசை

ஆதார நேமநிஷ்டை அடைவாய்ச்செய்து
வையப்பா வைகைவிட்டு குகைதானேகி

மகத்தான அஷ்டபந்தனமே செய்து

தெய்யப்பா திக்குபந்தனமே செய்து

தெளிவான ஓம தர்ப்பணங்கள் செய்யே.

(490)

செய்யடா புலத்தியனே கும்பகத்தின் பூசை

செயலான ரேசக பூரகத்தின்பூசை

பையடா பஞ்சாக்கினை நவனியாசம்

பரிவான அங்கனியாசம் கரன்னியாசஞ் செய்து

மையடா மவுனியாசம் ரசகலசபூசை

மகத்தான நேமமெல்லா முடித்துக்கொண்டு

அய்யடா ஆதார பூசைபோல

அனேக கனிஅன்னமறு சுவையும்வையே.

(491)

வையப்பா தூபதீப நெய்வேத்தியத்தோடு

வசனித்தோம் பதினெண்வாத்தியம் முழங்க

மையப்பா சிதம்பரத்தை மேடைதன்னில்

மகத்தான புட்ப பரிமளங்கள் சாத்தி

அய்யப்பா ஆசனத்தின் மேலிருந்து

அர்ச்சனைகள் வில்வமலர் சக்கரத்தின் மூலம்

தெய்யப்பா தியானமதாய் லெட்சம் செபி

சேவித்தால் தெரிசினமாஞ் சிதம்பரந்தான்பாரே.

(492)

பாரேநீ சிதம்பரத்தை மவுனஞ்சாதி

பஞ்சபூத ஆறாதார மொடுங்கும் நேர்மை

தேரேநீ அவ்வாசல் பீடம் தோற்றும்

தெரிசிப்பாய பஞ்சகர்த்தாள் சிதம்பரத்தை நீயும்

மாரேநீ யவரொடுங்கும் நிலையைக் கண்டு
மமமென்று அஞ்சாண்டு வருஷந்தானும்
ஒரேநீ ஒருநிலையாய் மவுனஞ்சாதி
யுகயுகாந்திரத் தினுடை உறுதிகாணே. (493)

காணுகின்ற சிதம்பரத்தின் மூலத்தாலே
கண்மணியே உயிரெழுத்தால் கருதினாக்கால்
கோணுகின்ற கோடாகோடியுங்கள் வாழ்வாய்
கூறினோம் ஆயுகதான் என்னால்சொல்ல
நாணுகின்ற நாவேது கூறப்போமோ
நவகோடி கோடாகோடி சடலம் நிற்கும்
ஆணுகின்ற சிதம்பரச் சக்கரத்தை மைந்தா
அனுதினமும் மவுனமதில் பூசிப்பாயே. (494)

(வாலை நாற்பத்து முக்கோணச் சக்கரம்)

பூசிப்பாய் ஆயிரத்தைப் பூசித்தப்பா
புனிதமென்ற சிதம்பரத்தை அடிபணிந்து
மாசிப்பாய் மவுன மெஞ்ஞானமாகி
மாயிதிரோ தாயிபதம் மவுனமேவி
நாசிப்பாய் ஞானகாவிய மின்னூல்
நாதாந்த சிவயோகக் குகையில்வைத்து
வாசிப்பாய் பூசைசெய்து தெரிசித்துநின்றால்
வாழலாம் கோடாகோடி காலந்தானே. (495)

தானான சிதம்பரச் சக்கரத்தை நாமும்
சதாகாலம் யோகமதில் தாவித்தோம்பார்
ஆனான மதியறிவு உள்ளபேர்கள்
அகத்தியனான் சொன்னபடி மதீதங்கண்டால்
ஏனான வெனைப்போல வனேகங்காலம்
இருப்பார்கள் உறுதிகண்ட இன்புள்ளோர்கள்
ஆனான சிதம்பரமும் வசியமாகும்
அஷ்டசித்து அரைநொடியி லாடலாமே. (496)

ஆடலாம் சிதம்பரச் சக்கரத்தின் பூசை
அருளினோம் சகலசித்தி அத்தம் சொன்னோம்
வாடலாம் வாலை சக்கரத்தின் பூசை
வசனிப்போம் நாற்பத்து முக்கோணமேரு

நாடலா முக்கோணமிட்டுத் தீரு
 நளிணமதாம் ஐங்கோணமதின் மேல்கீறு
 ஏடலா மெண்கோணமதின் மேல்தீரு
 யென்மகனே யெண்கோணமிட்டுத் தீரே. (497)

தீரடா நாற்கோணமதின் மேல்போடு
 தெளிவான பதினாறு கோணம் தீரு
 ஆரடா நாற்பத்தி ரெண்டதாச்சு
 அறையுறோம் நடுப்பீடயிதழ் தானென்று
 நாரடா நாற்பத்தி முக்கோணமாச்சு
 நவிலுகிறோம் ரேகை அட்சரங்கள் கேளு
 மாறடா முக்கோணம் ஐயும் சிரியும்
 கிரியும் ஓம் ஆம் ஊம் மென்று
 மாறடா உயிர் மூலம் மாறிடாயே. (498)

மாறிடாய் முக்கோணமதின்மேல் நின்ற
 மகத்தான ஐங்கோண அட்சரத்தைக்கேளு
 ஆறிடாய் அவ்வும் நவ்வும் சவ்வும் கிலியும்
 அரிஓம் என்ற உயிரெழுத்தைப்போடு
 வாறிடாய் ஐங்கோணமதின் மேல்நின்ற
 அறுகோணச் சக்கரத்தின் மூலங்கேளு
 தேறிடாய் சிவ்வும் இரியும் வவ்வும் உரியுமென்று
 தெளிவான மரிம் ஓம் செயலாய்மாறே. (499)

மாறப்பா அறுகோணமதின் மேல்நின்ற
 மகத்தான யெண்கோண மட்சரத்தைக்கேளு
 ஏறப்பா இங் இரியும் அங் அரியும் உவ்வும் நவ்வும்
 இயல்பான யநமசிவ சிதம்பரத்தின்மூலம்
 ஆறப்பா ஐயும் கிலியும் சவ்வும்
 அடையடா யெண்கோணமதின் மேல்கேளு
 நாறப்பா நங்மரி... வவ்வும் வங்கென்று
 நாற்கோண நடுப்பீடம்யங் கென்றுபோடே. (500)

போடப்பா புலத்தியனே நாற்கோணத்தின்மேல்
 புனிதமென்ற பதினாறு கோணமாகில்
 வாடப்பா வங் யங் அறும் சிரியுமென்று
 வாழ்த்தடா ஓம் இரியும் சிரியும் கிரியுமென்று

நாடப்பா வயநமசி சிதம்பரத்தின்மூலம்
 நரிம சிவ்வும் அரிமவவ்வும் உரியாமென்று
 ஆடப்பா யவசிமந ஓம்வசிம நவ்வும் மவ்வும்
 ஆடினால் ஆமென்று ஆடலாமே. (501)

ஆடலாமுள் விந்து அரிம மமென்று
 ஐயும் ஊம் அங்கென்று மாடலாம்பார்
 நாடலாம் நாற்பத்து முக்கோணமாச்சு
 நவிலுவோம் ஒருவட்டம் சுற்றிப்போடு
 ஏடலாம் வட்டம் நாற்பத்து மூன்று
 யென்மகனே ரேகையடா அட்சரத்தைக்கேளு
 தோடலாம் ஓம் அரி மென்றுந்தான்
 தெளிவான அட்சரத்தைச் சுற்றிப்போடே. (502)

போடப்பா வட்டத்தின் மேலேகேளு
 புகழான நால்வாசல் கணபதியும் கந்தன்
 வேடப்பா வீரபத்திரன் பயிரவன்தான்
 விளங்குகிறோம் அஷ்டநாக மட்டபாலாள்
 தூடப்பா துவார பாலர் கிரகபீசம்
 சொல்லுகிறோம் புலத்தியனே துருவமாக
 ஆடப்பா கீழ்த்திசையில் கணபதிதான்
 அருளுகிறோ மட்சரம் ஓம் ஆம் ஊமென்றே. (503)

யென்னவே வடதிசையில் கந்தன் தானும்
 யென்மகனே அட்சரந்தான் உரிம் அரிம்
 ஓரி மென்றியம்பிடாய் நீ
 வென்னவே மேல்திசையில் வீரபத்தின்
 மேலான அட்சரத்தான் ஓங் ஆங் உங் கென்றுமாறு
 தென்னவே தென்திசையில் பயிரவன்தான்
 தெளிவான அஷ்ட்சரந்தான் ஊம் ஆம் ஓமென்று தீரு
 நன்னவே நால்வருடை மூலமாச்சு
 நவிலுவோ மஷ்டகெசம் நவிலுவோமே. (504)

நவிலுவோ மஷ்டதிசை பாலர்பீசம்
 நங் மங் யரி வவ்வும் சிரியுமென்று
 அவிலுவோம் அரியும் சிரியும் ஓம் உரியுமென்று
 அஷ்டபாலாள் பீசமிது அறிந்துபாரு

அகத்திய முனிவர்

மவிலுவோம் நால்வாசல் அஷ்டபீசம்
 அருளினோம் நாற்பத்து முக்கோணமாச்சு
 பவிலுவோம் பஞ்சலோகத் தகடுமைந்தா
 பாடினோம் மகாகாவியந்தான் வாதம்னாலே. (505)

நூலான அன்னூலில் தகடுதானும்
 நுண்மையதாய் நவமூல அங்கலந்தான்கொண்டு
 நூலான நாற்பத்து முக்கோணத்தை
 நளிணமதாய் பஞ்சலோகத் தகட்டில் வெட்டி
 ஆலான நெலக்கதனமாகச் செய்து
 அறைதோறு மட்சரத்தை நன்றாய்மாறி
 சூலான சுத்திசெய்து சிவயோகஞ்செய்து
 சுத்தமுள்ள குகைதனிலே மேடைகாணே. (506)

காணப்பா வைகை நதியேகி நீயும்
 கண்மணியே ஸ்நானபான நேமநிஷ்டை
 தானப்பா சந்திசேபமனுஷ டானங்கள்
 தருவான ரேசக கும்பகமுஞ் செய்து
 ஆணப்பா சூரிய செபம் கும்பகமே செய்து
 அப்பனே சிவயோகக் குகைக்குச்சென்று
 ஊணப்பா ஓம தர்ப்பணங்கள் தியானம்
 ஓகோகோ பஞ்சாக்கினை நியாசம் செய்யே. (507)

செய்யப்பா ரசக்கலசம் அங்கன்னியாசம்
 செயலான மர்மநூல் தெப்பைக்கிரகம்
 கையப்பா கரன்னியாசம் நவன்னியாசம்
 கருவான கோடசத்தோடாதார பூசை
 பையப்பா பஞ்சகர்த்தாள் பூசைபோல
 பதினெண்வாத்தியத் தோடேதூப தீபம்
 அய்யப்பா நெய்வேத்தியங்கள் கர்ப்பூரவாசம்
 அலங்கிருத பரிமளங்கள் சக்கரத்துக்கீயே. (508)

ஈயந்திடாய் கதம்ப கஸ்த்தூரிவாசம்
 யியல்பான சகலபரிமளங்கள் வீச
 வாய்ந்திடாய் ஐம்பத்து முக்கோணமூலம்
 மைந்தனே ஆசணத்தின் மேலிருந்து
 வேய்ந்திடாய் வாலையுடைத் தியானந்தன்னை
 யென்மகனே லெட்சமுரு தியானஞ்செய்தால்
 மாய்ந்திடாய் வரவீரப் பிரசன்ன மாவாள்
 மைந்தனே யுனைவிட்டுப் பிரியாள் பாரே. (509)

ஞான காவியம்

பாரப்பா புலத்தியனே மவுனவாலை
 பரிவான மூலமதால் சொல்லக்கேளு
 ஆரப்பா அஞ்சாண்டு வருஷந்தானும்
 அப்பனே ஒருநிலையாய்த் தம்பித்தாயானால்
 வாரப்பா வச்சிரதேகம் கல்பம் போலாகும்
 வயசதுதான் கோடாகோடி வசனித்தோம்பார்
 மாரப்பா யுகயுகாந்திரங்கள் வாலை
 வசியமடா நாம்சொன்னோம் வாழலாமே. (510)

வாழலாம் மவுனவாலை வசியமானால்
 அஷ்டமாசித்தி அறுபத்தி னாலும்
 மாழலாம் அதீத சித்தி ஆடுமாடும்
 ஆதாரம் பஞ்சபூதம் சித்தியாகும்
 ஆளலாம் வாதசித்தி அரைநொடிக்குள்ளாகும்
 அப்பனே வாசிசித்தி தேகசித்தி
 நாழலாம் நாற்பத்து முக்கோணசித்தி
 ஞானிகளுக்கு யிச்சித்தியாக வேணும். (511)

வேணுமப்பா யோகசித்தி மவுனசித்தி
 மேலான ஞானசித்தி கவுனசித்தி
 ஆணுமப்பா குளிகை சித்திமந்திரங்கள் சித்தி
 ஆடினாள் சித்தருடன் நடனஞ் செய்தாள்
 தேணுமப்பா தெரிசித்தோம் தேவியானை
 தேனமுர்த மூட்டினாள்பார் தேவிவாலை
 மாணுமப்பா அவள்வசிய மாச்சுதானால்
 மண்டலத்தில் சித்தரென்றும் பேராவாரே. (512)

ஆவாரே அவள் வசியமாகத்தானும்
 அருளினோம் நாற்பத்து முக்கோணமேரு
 பாவாரே மேருதனைப் பூசை செய்தோர்
 பணிந்தோம் நாம் அவள் பதத்தில் பரிவாய்த்தானும்
 நாவாலே கேட்டதெல்லா மீந்தாளய்யா
 ஞானிகளாய் னேகங்கால மவளால் வாழ்ந்தோம்
 தேவாரே திருவடிதன் கமலந்தன்னில்
 தெரிசித்தோமவள் பதத்தில் பூசித்தோமே. (513)

அகத்திய முனிவர்

ஒமென்ற ஞானமப்பா ஆயிரந்தானின்னுல்
 ஓகோகோ சகலபூசை சக்கரங்கள் சொன்னோம்
 ஆமென்ற அனேகசித்தி முத்திசொன்னோம்
 அளவில்லா மந்திரங்கள் பூசைசொன்னோம்
 நாமென்ற சிதம்பரத்தின் சூட்சு சொன்னோம்
 நாற்பத்தி முக்கோண மேருவாலை சொன்னோம்
 மாமென்ற சருக்கமஞ்சில் கோடாகோடி
 யளவில்லாப் பூசையெல்லா மருளினோமே. (514)

அருளினோம் காவியந்தான் ஞானகாவியம்
 அஞ்சாவது சருக்கமின்னுல் பாடல்கேளு
 நருளினோம் நூற்றிப் பதினொன்றுக்குள்ளே
 நாற்பத்து முக்கோண வாலைசித்தி
 வருளினோம் அகத்தியனான முர்தவாக்கியம்
 வசனித்தோம் பரஞானம் வாழ்வோர்க்கையா
 துருளினோம் வாலை சவுந்தரியினாலே
 துதிபெற்றோம் சருக்கமஞ்சினாதி முற்றே. (515)

அகத்திய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞானக்காவியம்
 ஐந்தாம் காண்டம் முற்றும்

தேவி சகாயம் வாலாம்பிகை துணை
 ஹரிஓம் நன்றாக குருவாழ்க குருவே துணை

ஞான காவியம்

உ

கடவுள் துணை

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த ஞான காவியம் 1000

ஆறாம் காண்டம்

ஆதிபர வெளிக்கப்பால் வெளியுந்தாண்டி
 அகண்ட வொளி சச்சிதானந்தம்போற்றி
 சோதிவெளி நிர்மலத்தின் சூட்சமான
 சுடரொளியின் கமலபதம் துதியேபோற்றி
 வேதி ஒளிகுருப பரபிரம்மானந்த
 விந்து நாதப்பதியின் னந்தி போற்றி
 நாதவெளி சத்த சாகரங்கள் சூழ்ந்த
 நாதாந்தக் குண்டலியின் பாதங்காப்பே. (516)

பாதமென்ற ஞானகருக் குருவின்பாதம்
 பணிந்தமருள்ளருள் தெளிந்தோம் நந்திபாதம்
 வேதமென்ற சரவேத பரபிரம்மந்தான்
 விளங்கியதோர் விஷ்ணுருத்திர விருபொற்பாதம்
 நீதமென்ற மயேசுவரத்தின் சதாசிவத்தின் பாதம்
 நிர்மலமாய் நின்ற சருவாணிபாதம்
 நாதமென்ற பசுவதியின் மும்மூலமான
 மறைநாலு வேதத்தின் மருளேகாப்பு
 நீதமுடன் மெஞ்ஞான காவியத்தின் காப்பு
 நறைந்த நிர்மலங்காப்பு அகண்டங் காப்பே. (517)

அகண்டமா யந்தமாய் ஆதியான
 அருபமாய் சுருபமாய் நிருவமான
 தகண்டமாய் தராதரமாய் நிராமயமாய் நின்ற
 தற்பரத்தின் அருவமெல்லாந் தருவாய் சொல்வோம்
 நகண்டமாய் நின்ற யின்னுல் ஞானகாவியம்
 நவிலுவோ மாறாவது சருக்கந்தன்னில்
 புகண்டமாய் நின்றயிந்த ஞானகாவியத்தின்
 பூட்டெல்லாம் புலத்தியனே புகழக்கேளே. (518)

அகத்திய முனிவர்

புகலுவோம் பூசையுடைத் திறத்தைக்கேளு
 புலத்தியனே யோகத்தின் மவுனபூசை
 நவிலுவோம் ஞானசத்தி வாமபூசை
 நளினமென்ற அஷ்டசித்தி கெவுனபூசை
 அவிலுவோம் அஷ்டகும்பக் குளிகைபூசை
 அப்பனே குருபூசை சித்திரபூசை
 மவிலுவோம் பூரணத்தின் உபநிடத்தின்பூசை
 மகத்தான திரோதாயி முன்னோர் பூசையாமே. (519)

நவக்கிரகச் சக்கரபூசை சிலமூல பஞ்சாட்சரம் உள்மூல
 முப்பது அட்சரம்.

ஆமென்ற அங்கன்னியா சக்கரன்னியாசபூசை
 அரகரா உடல்பூசைதத்துவத்தின் பூசை
 நேமென்ற நிர்க்குணத்தின் வாதபூசை
 நிர்மலமாய்நின்ற மந்திர வயித்தியத்தின் பூசை
 மூனென்ற தியான மண்டலத்தின் பூசை
 மூனுலட்சம் சகத்திரத்தின் மூலபூசை
 மாமென்ற அறுவத்து நாலுக்குந்தான்
 மாட்டுகிறோம் நவக்கிரக பூசையாமே. (520)

ஆமேதான் பூசையெல்லாஞ் சித்தியாக
 அறையுறோமிதுக் கெல்லாம் நவக்கிரகபூசை
 நாமேதானாயிரத்தின் ஞானகாவியம்
 நவிலுவோ மாறாவது சருக்கந்தன்னில்
 வாமேதான் ஞானசித்தர் மவுனசித்தர்
 மகத்தான யோகசித்தர் வாசிசித்தர்
 சேமேதானிவர் நால்வர் குறையாய்ச் செய்வோம்
 தெளிவான பூசைநவக்கிரகந்தானே. (521)

தானென்ற நவக்கிரகம் ஒன்பதுந்தான்
 தருவாக ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லக்கேளு
 பானென்ற வரைபத்துக் குறுக்கேகீறு
 பரிவான மேல்வரைதான் னெடுப்பத்தாகும்
 கேனென்ற கீழ்பத்து வடபத்தாகும்
 கேள்மகனே யெண்பத்தோர் வீடுமாச்சு
 ஆனென்ற அறைவீடு தோறுமாற
 அறையுறோம் பஞ்சாட்சர மறிந்துபாரே. (522)

அறிந்துபார் புலத்தியனே பஞ்சாட்சரந்தான்
 அன்பத்தோ ரட்சரமும் அடைவாய் மாற
 செறிந்துபார் சிவமூலம் ஓம்சிம் நயவென்று
 செயலான யிவ்வெழுத்தை அன்பத்தொன்றாய்
 மறிந்துபார் மாறியிதின் மூலங்கேளு
 மரிம் அரிம் சிரிம் நரிம் யரிமென்றுமாட்டுவாய்நீ
 ஒறிந்துபார் ஓம்நயவசி யென்றுந்தான்
 உவ்வும் சிவ்வும் நவ்வும் யவ்வும் வவ்வு மென்றே. (523)

யென்னவே நயவசிம மங்சிங் வங் யங் நங்கென்று
 யிறுத்தடா புலத்தியனே மும்மூலந்தான்
 அன்னவே யவசிம நயரீம வவும் சிங் மங் நவ்வும் நரீமென்று
 அறைவிலங்காய் வீடுதோறுமாறு மாறு
 வன்னவே வசிமநய வங் சிங் மவ்வும் நவ்வும் மயரீமென்று
 மாட்டடாயிம் மூலம் நவமூலங்கொண்டு
 மன்னவே அன்பத்தொன்றிதுவே யாச்சு
 மகத்தான உள்மூலம் முப்பதுவுங்கேளே. (524)

அட்சரம் எண்பத்தொன்று உள்வட்டமூல பீசம்
 பிறவட்ட மூல பீசம்
 கணபதிபீசம்
 வயிரவ பீசம் வீரபத்திரர் பீசம்.

கேளப்பா நமசிவய நங் வங் சிங் வரிம் யவ்வும்
 கெணிதமென்ற மூலமடா கேளுகேளு
 தேளப்பா சிவயமந சிரீம் வரீம் யரீம் நவ்வு மங்கென்று
 தெளிவான மூலமிதை அடைத்துமாறு
 வாளப்பா வநயசிம வங் நங் யங்
 மாறடா சிவ்வும் மரிமென்றுங் காணும்
 மாளப்பா மமமென்று முப்பத்தொன்றாச்சு
 மாறினோ மெண்பத்தோ ரட்சரந்தானாச்சே. (525)

ஆச்சென்ற யெண்பத்தோர் வீடுதன்னில்
 அன்பத்தோ ரட்சரத்தை யடைவாய்மாறி
 வாச்சென்ற வரைமேலே ரேகை கீறிக்கேளு
 வசனிப்போ மன்பத்தொன்று ரேகையாகும்

அகத்திய முனிவர்

மாச்சென்ற அவர் ரேகைதனிலே கேளு
மம அரிம் ஒம்மென்று மடைவாய்ப்போடு
யேச்சென்ற யதின்மேலே யிருவட்டமிட்டு
யென்மகனே உள்வட்டமியம் பிடாயே. (526)

இயம்பிடாய் உள்வட்டம் ஒம் இரீம் மென்று
இயல்பான யிவ்வட்சரந்தா னிருபத்தொன்று
சுயம்பிடாய் சுற்றி யிவ்வட்சரத்தை யிட்டு
சுறுக்கானபுற வட்டஞ் சொல்லக்கேளு
பெயம்பிடாய் பிறவட்டம் மூலங்கேளு
பெலமான அட்சரந்தான் ஒம் ஷ்ரீமென்று
மயம்பிடாயிப் பீசம் சுற்றிப்போடு
மைந்தனே பதினொன்று மாறுமாறே. (527)

மாரடா மதின்மேலோர் வாசல் நாலு
மைந்தனே கீழ்வாசல் கணபதியின்பீசம்
ஓரடா ஒம் ஆம் ஊம் மென்று
ஓகோகோ கீழ்வாசல் பீசமாறு
பாரடா தென்திசையில் வயிரவன் தான்
பம் பம் பம் ஒம் மென்று பரிவாய்ப்போடு
ஆரடா உனக்கீடு மேல்திசையைக்கேளு
அப்பனே வீரபத்திரன் அரி ஒம் இரியுமென்றே. (528)

சுப்பிரமணியர் பீசம்

அஷ்டபாலாள் பீசம்

பரித்தகடு பனிரெண்டங்குலம் நெலக்கதனம்.

என்றான விடவாசல் சொல்லக்கேளு
யியம்புவோம் சுப்பிரமணியன் பீசந்தன்னை
ஒன்றான பீசமடா ஒம் ஆம் உரிம் சாசாவென்று
உள்வட்ட சுப்பிரமணியன் பீசமாச்சு
அன்றான அஷ்டபாலாள் அஷ்டநாகம்
அப்பனே துவாரபாலர் பீசங்கேளு
நன்றான வட்டம் வாசல் நடுப்பக்கத்தில்
நரி ஒம் அரீம் அங் ஐயென்றுபோடே.

போடப்பா புலத்தியனே நவக்கரகந்தான்
 புனிதமென்ற பஞ்சாட்சர சக்கரத்தின்மூலம்
 ஓடப்பா ஒன்பதுக்கும் பெரிதாய் நின்ற
 ஒன்றான பூரணமாமா ராதாரம்
 ஆடப்பா அஞ்செழுத்தால் அனேகம் சித்து
 அறுபத்து நாலுசித்து மிதனாலாடும்
 பாடப்பா பரித்தகட்டிவிச் சக்கரத்தைக்கேளு
 பனிரெண்டு அங்கலந்தான் நெலக்கதனமாக்கே. (530)

ஆக்கடா புலத்தியனே சக்கரத்தைக்கீறி
 அதினுள்ளே அன்பத்தோ ரட்சரத்தை கீறி மாறி
 முக்கடா சுழிமுனைதான் பிசகாதப்பா
 மும்மூலம் முப்பத்தொருகோச பீசம்
 நாக்கடா பிசகாமல் நால்தேவதைகள் பீசம்
 நளினமென்ற அஷ்டபாலாள் பீசமாறி
 வாக்கடா அகத்தியனுடை அமுர்தவாக்கியம்
 வசனித்தோம் ரேகையெல்லா மட்சரத்தைமாறே. (531)

மாறியே நவக்கிரகச் சக்கரத்தை நீயும்
 மகத்தான சிவயோகக் குகைக்கே கொண்டு
 நேறியே மேடைதனில் நவக்கிரகத்தை வைத்து
 நிமிஷத்தில் வைகை நதியேகி நீயும்
 சாரியே ஸ்நானபானம் நேமநிஷ்டை
 சந்திசிவ தவத்துடனே அனுஷ்டானஞ்செய்து
 காரியே கணபதியின் பூசைசெய்து
 கதிர்கூரியன் பூசைதன்னில் கருதுவாயே. (532)

கருதுவாய் அங் கன்னியாசம் நியாசம் செய்து
 கதிரோனைப் பூசித்துக் குகைதானேகி
 நருதுவாய் நால்மேடை நாலுருவே வைத்து
 நவன்னியாச மென்ற பஞ்ச கலசம் வைத்து
 ஒருதுவாய் ஓம தர்ப்பணங்கள் செய்து
 ஒன்றான நிராதார பூசைசெய்து
 பருதுவாய் பதபன்னியாசங் கரன்னியாசஞ்செய்து
 பரித்தகடு கதம்ப பரிமளங்கள் சாத்தே. (533)

அகத்திய முனிவர்

சாத்தடா கதம்ப கஸ்த்தூரிபுட்பம்

சமத்தான நியாச மெல்லா முடித்துக்கொண்டு

ஊத்தடா ஒன்பது நவக்கிரகந்தானும்

ஓகோகோ செயசித்திப் பெறுவதற்கு

வாத்தடா நவக்கிரகம் வசியமாக

வசனித்தோம் கிரக சக்கரத்தின் மூலம்

ஆத்தடா நேமமெல்லா முடித்துக்கொண்டு

ஆதாரப் பூசையதுபோலே செய்யே.

(534)

செய்யப்பா நவக்கிரகச் சக்கரத்தின் மூலம்

செயசித்திப் பெறுவதற்கு எடுத்துக்கொண்டு

அய்யப்பா லட்சுமுரு ரசமணி தன்னாலே

அப்பனே செய்து முடிப்பித்துக்கொண்டு

மையப்பா நவக்கிரகத் தியானந்தன்னை

மண்டலங் கொண்டுருவாகச் செபித்தாயானால்

மையப்பா மவுனமதில் சாதித்தாக்கால்

அறுவத்து நாலுசித்தும் வசியமாச்சே.

(535)

ஆச்சப்பா சிவயோகம் சித்தியாச்சு

அஞ்செழுத்தால் மவுனயோகம் ஞானம்சித்தி

மாச்சப்பா கெவுனயோகங் குளிகைசித்தி

மகத்தான சத்தியோகம் வாசிசித்தி

வாச்சப்பா வாதவைத்தியமும் சித்தி

வாமி சிவகாமியென்ற வாலைசித்தி

நாச்சப்பா நவதுர்கி அஷ்டசத்தி

நவகோடி கோடாகோடி சித்தரென்றே.

(536)

என்றான ஞானிகள்தான் மவுனசித்தர்

யெண்ண வொண்ணாயோகி சித்தர் வூசியமாகும்

அன்றான ஆறாதாரம் சிதம்பரமுங் கூட

அரகரா நாற்பத்து முக்கோணம் சித்தி

கன்றான நவக்கிரகம் வசியமானால்

சகலசித்திப் பூசையெல்லாமிச் சணத்திலாகும்

மன்றான வாதவைத்தியம் செய்வோர்க்கு

வசனித்தோம் நவக்கிரக சித்தி வேணும்பாரே.

(537)

பாரே நீ நவக்கிரமொன்பதுக்கு மைந்தா
 பாடினோ மொன்றப்பா சகலத்திற்கும்
 ஆரேநீ ஆதாரபஞ்சாட்சரத்தால் மாறி
 அளவிறந்த பூசையெல்லா மடக்கிச் சொன்னோம்
 ஓரேநீ ஒன்றான சக்கரத்தைக் கொண்டு
 ஓகோகோ அறுவத்து நாலுசித்துமாடு
 நாரேநீ நவக்கிரகங்களடங்கிப் போச்சு
 நவகோடி சித்துகள் தானாடலாச்சே. (538)

ஆச்சப்பா ஆயிரந்தான் ஞானகாவியம்
 ஆரணியிலார் கொடுக்கப் போராரப்பா
 ஏச்சப்பா யின்னாலு யெவர்க்குங்கிட்டா
 யிறைவனைத்தான் தினமுந்தொழும் புண்ணியற்கே கிடும்
 மாச்சப்பா யின்னுலைச் சித்தியாக்கி
 மாந்திரிகக் காவியந்தானாடு ஆடு
 நாச்சப்பா நாவதனால் சொல்லிப் போட்டோம்
 நாடதிலே யின்னுல் கண்டோர் பதனம்பண்ணே. (539)

பண்ணப்பா வென்னுடைய சீடர்க்கெல்லாம்
 பரமபதமாவதற்குப் பாடினோம் நாம்
 எண்ணப்பா கண்ணதுபோலின் னூல்தன்னை
 யிகத்திலே வெளிவிட வேண்டாமையா
 வெண்ணப்பா வெளிவிட்டால் கோடாகோடி
 விளங்கினோ மகாசாப மெய்தும்மெய்தும்
 கண்ணப்பா பொருவருக்குங் கண்ணில்காட்டார்
 கருத்துவைத்து ஆயிரத்தைப் பாருபாரே. (540)

பாரடா புலத்தியனே நவக்கிரகஞ் சொன்னோம்
 பாடுகிறோம் வயிரவத்தின் பூசைகேளு
 ஆரடா வரைமேல் கீழாறுங்கீறி
 அறுகோணச் சக்கரத்தை அதின்மேல் போட்டு
 யேரடா யிருவளையம் வாசல் நாலு
 யின்பமென்ற யிருபத்தஞ் சூட்டில்கேளு
 நேரடா ரேகையிருபத்தஞ்சும்போட்டு
 நேரான வயிரவத்தின் வரைகளாமே. (541)

அகத்திய முனிவர்

ஆமென்ற வயிரவத்தின் சக்கரத்தினுள்ளே
 அடையடா பஞ்சாட்சரந்தான் சொல்லக்கேளு
 நாமென்ற நசியமவ வமயசிந நமசிவய யவசிமநவென்று
 நாட்டா சிவமூலம் நன்றாய்ப்போடு
 யேமென்ற யிம்மூலம் ஐயஞ்சுமாக
 யிகழ்த்தினோ மென்றாக யியல்பாய்க்கேளு
 வாமென்ற யிம்மூலமதின் கீழ்மைந்தா
 மாட்டுகிறோம் சிவசத்தி மூலங்கேளே. (542)

கேளெனவே புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 கீரடா சத்திபஞ்சாட்சரத்தை மைந்தா
 நாளெனவே நமசிவ யவ்வும் மவ்வும்
 நாட்டா வரிமென்று நண்பாய் நீயும்
 வாளெனவே வரீம் மரீம் யரீம் சிவ்வும் நங்கென்று
 மைந்தனே அறைவிலங்காய் மாட்டுவாய் நீ
 ஆளெனவே நவ்வும் யவ்வும் வங் சிங் மரீமென்று
 அரகரா மூலமணிமாறு வாயே. (543)

மாறடா நங் மரீம் சிவ்வும் மவ்வும்
 மாறியடை யவ்வுமென்று மைந்தா நீயும்
 ஆரடா யரீம் வரீம் சிரீம் மவ்வும் நங்கென்று
 அடையடா சத்தியுடை மூலமாச்சு
 நாரடா யிம்மூலமடைத்து மாறி
 நாதாந்தச் சக்கரத்தின் ரேகைதன்னில்
 யூரடா அரீம் சவ்வும் கிரியும் ஐயும் அங்குசாயாவென்று
 ஓகோகோ ரேகையெல்லா மிவ்வட்சரத்தைப்போடே (544)

போட்டா ரேகையதின் மேலேகேளு
 பூட்டா அறுகோண அட்சரத்தைக் கேளு
 ஆட்டா ஓம் ஐயும் அறியும் சவ்வும்
 அரகரா சிலியும் கிரியுமம மென்றுந்தான்
 நாட்டா அறுகோணம் சுற்றிரேகை
 நாட்டா ஆருக்கும் நலமாய் நீயும்
 வாட்டா ஓம் வரியும் மென்றுநீயும்
 மைந்தனே ரேகை தன்னில் மாட்டுவாயே. (545)

மாட்டுவாய தின்மேலுள் வட்டந்தன்னில்
 மாரடா ஓம் ஆம் ஊம் மென்றுநீயும்
 நாட்டுவாய் பிறவட்டம் ஓரியும் அரியும் உரியுமென்று
 நவிலுவோம் நால்வாசல் அட்சரத்தைக்கேளு
 ஆட்டுவாய் கீழ்த் திசையில் அரியும்மென்று
 அப்பனே வடதிசையில் உரியும் ஐயென்று
 மேட்டுவாய் மேல்திசையில் சிரியு நமமென்று
 மேலான தென்திசையில் சொல்லக்கேளே. (546)

கேளப்பா இரியும் யம்மென்றுநீயும்
 கெணித மென்ற தென்திசையோடு நால்தானாகும்
 ஆளப்பா வயிரவத்தின் சக்கரத்தை மைந்தா
 அத்திமாம்பலகை தனில் அடைத்துமாறி
 வாளப்பா அங்கலந்தான் பனிரெண்டாகும்
 வசனித்தோம் நெலக்கதனமாகச் செய்து
 கோளப்பா வாராது குகைதானேகிக்
 குருவான மேடைதனில் சக்கரத்தைவையே. (547)

வையப்பா சக்கரத்தை வைத்து நீயும்
 வைகை. நதியேகியே ஸ்நானபானம்
 நையப்பா நேமநிஷ்டை சக்திசெபஞ்செய்து
 நளினமதாய்ச் சூரியன்தான் பூசைசெய்து
 மெய்யப்பா அனுஷ்டானம் அங்கன்னியாசம்
 மேலான கரன்னியாசம் நியாசஞ்செய்து
 பொய்யப்பா போகாமல் தபோ பலங்கள்
 புனிதமதாய்ச் செய்து முடிப்பித்துக்கொள்ளே. (548)

கொள்ளுகின்ற வைகைவிட்டுக் குகைதானேகி
 குருவான ஓம் தர்ப்பணங்கள் செய்து
 நெள்ளுகின்ற நேமமெல்லா முடித்துக்கொண்டு
 நிராதாரப் பூசையைப் போல்செய்து முடிப்பித்து
 அள்ளுகின்ற ஆதாரப்பூசைபோல
 அருளினோம் வயிரவத்தின் தியானந்தன்னை
 சள்ளுகின்ற சக்கரத்தின் மூலங்கொண்டு
 சமத்தான லெட்சுமுரு ரசமணிதான் காணே. (549)

காணப்பா புலத்தியனே மவுனமேவி
 கருத்தாக வயிரவனைப் பூசித்தாக்கால்
 ஆணப்பா மண்டலத்தில் வசியமாவார்
 அவர்பெருமை யென்னாலே சொல்லப்போமோ

அகத்திய முனிவர்

பேணப்பா வயிரவனும் பிரசன்னமாவார்
 பேசினோம் மகாசித்திப் பேணிப்பாரு
 நாணப்பா நாம் சொன்னோம் வயிரவத்தின் பூசை
 நவகோடி காலமட்டும் பூசிப்பாயே. (550)

பூசிப்பாய் வயிரவன் தன் சக்கரத்தை நாமும்
 புனிதமதாய்ப் பூசித்தோ மனேகங்காலம்
 ஆசிப்பாய் அவர் பெருமை யென்னால் சொல்ல
 அரகரா முடியாது அய்யா அய்யா
 வாசிப்பாய் சிவயோகஞ் செய்யும்போது
 மகத்தான வயிரவனைத் தியானஞ் செய்தால்
 பாசிப்பாய் கேட்டதெல்லா மீவாரய்யா
 பானுசதாகோடி காலம் வாழலாமே. (551)

வாழ்வென்றால் வயிரவன் சக்கரத்தைச் சொன்னோம்
 மாட்டுகிறோம் வீரபத்திரன் சக்கரத்தைக் கேளு
 ஆழ்வென்றால் வரைகுறுக்குப் பதினொன்றாகும்
 அரகரா நெடுவரைதான் பதினொன்றாகும்
 ஏழ்வென்றால் ரேகையது நாற்பத்தினாலு
 யென்மகனே யிருவட்டம் வாசல் நாலு
 தாழ்வென்றால் வீடதுதான் நூறதாகும்
 தருவான உள்விந்து ஒன்றதாமே. (552)

ஒன்றான சிவமூலபஞ்சாட் சரத்தைக்கேளு
 ஓகோகோ சிவயநம சிமநயவ வென்று
 நன்றான நயவசிம நமசிவய
 நளினமென்ற மசிவயந மநயவசியென்று
 அன்றான யவசிமந யநமசி வவென்று
 அப்பனே வயநமசி வசிமநயவென்று
 மன்றான மயநசிவ வசிநயமவென்று
 மைந்தனே வயநசிம வசிநயமவென்றே. (553)

யென்னவே புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 யென்மகனே நமயவசி வமநயசி வென்று
 அன்னவே வயநமசி வமநயசியென்று
 அரகரா மவநயசி மயவநசியென்று
 உன்னவே ஓம் இரியும் மம்அரியும் விந்து
 ஓகோகோ வீரபத்திர சீவமூலந்தான்
 நன்னவே நாம் சொன்னோம் பஞ்சாட்சர நிதானம்
 நலமான சக்கரத்தின்மேல் ரேகைகளே. (554)

ஞான காவியம்

கேளப்பா ராசாங்க மவுனயோகி

கெணிதமென்ற ரேகையதின் மூலங்கேளு

ஆளப்பா ஓம் அரீம் இரீம் மென்றுந்தான்

அப்பனே சக்கரத்தைச் சுற்றிப்போடு

நாளப்பா வெகுநாளு சொல்லாதய்யா

நாதசத்தி உள்மூலமரக்கக்கேளு

சேளப்பா சிவமூலஞ் சொன்னோம் நாடும்

சிவசத்தி மூலமதைச் செப்பக்கேளே.

(555)

கேளடா புலத்தியனே ராசயோகி

கெணிதமென்ற ஆயிரந்தான் ஞானகாவியம்

ஆளடா சத்தியுடை பீசங்கேளு

அறையுறோம் பஞ்சாட்சரத்தாலடுத்துமாறு

ஏளடா யிப்பீசமார்தான் சொன்னார்

யீசனவர் எடுத்துரைத்தாரிப் பீசத்தை

நாளடா நாம்சோன்னோம் வீரபத்திரன்

நளினமென்ற மூலமதை நவிலுவோமே.

(556)

நவிலுவோம் சத்தியுடை பீசமாறல்

நாம்சொல்வோம் சிரிமவயம நவ்வு மங்கென்று

அவிலுவோம் சிவ்வும் மவ்வும் நரிமயங்கென்றுந்தான்

அறைதோறும் பிசகாமல் அடைத்துமாறு

வவிலுவோம் நங் யங் வரிம் சிரிம் மமமென்றுந்தான்

மாட்டுவாய் அறைவிலங்கா மாட்டக்கேளு

மவிலுவோம் நவ்வும் மவ்வும் சிவ்வுமென்றுமாறு

வாயு வங்லுயரிம மென்றுமாறுவாயே.

(557)

மாறுவாய் மவ்வும் சிவ்வும் வரிமயங் நங்கென்று

மாட்டுவாய் மமயமநம வவ்வும் சிரிம வகையாய்தானும்

ஆறுவாய் யங்வங் கரிம் மரிம் நவ்வுமென்று

மைந்தனே யவ்வும் நவ்வும் மரிம் சிரிம் வங்கென்று

மடைவாய் போடு

தேறுவாய் வவ்வும் யவ்வும் நவ்வுமென்றும்

ரீம் சிங்கென்று செயலாய் நீயும்

நாறுவாய் வங் சிங் மங் நவ்வும் யரிமென்று

மைந்தனே மவ்வுயங் நரிம் சிவ்வும் வவ்வென்றுமாறே. (558)

அகத்திய முனிவர்

மாறப்பா புலத்தியனே வரிம சிரிம நயமங்கென்று
 மைந்தனே வங் யங் நவ்வும் சிவ்வும் மரிமென்றுந்தான்
 ஆரப்பா அறிவார்கள் அகோரமந்திரம்
 அகத்தியனான் சொன்னவித்தை அத்தீதமாகும்
 வாரப்பா வவ்வும் சிவ்வும் நவ்வும் யவ்வும்
 மைந்தனே மரிம்மென்று மாறுவாய் நீ
 தேரப்பா மங் நங் யங் வரிம சிவவென்று
 தெளிந்திடாய் யிப்பீசந் தேறுவாயே. (559)

தேறுதற்குப் புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 சிவயோக மவுனசித்தர் ஆர்தான் சொன்னார்
 வாறுதற்கு வங் மங் நவ்வும் யவ்வும் சிரிமென்று
 மைந்தனே வங் யங் நவ்வும் மென்று அடைவாய்த்தானும்
 ஆறுதற்கு வம் மம் நம் யங் சிரிமென்று
 அரகரா மங் வரீம் நம் யரிம் சிரிமென்று மாறக்கேளு
 யேறுதற்கு மறியரிம்வ ரீரிம் நவ்வும் சிங்கென்று
 யியல்பாக முன்றெழுத்து மொன்றில்பாரே. (560)

பாரப்பா மும்மூலமொன்றிற் கேளு
 பாடினார் தர்ம மந்திரி ஐயாயிரத்தில்
 ஆரப்பா அன்னாலுக்கின் னூலதிகம்
 ஆயிரத்தைப் போலேயொரு நூலுண்டோபார்
 தேரப்பா யின்னூலி லனேகம் சித்தர்
 தேசத்தில் வெகுகோடி தேறினார்கள்
 ஏரப்பா வரையாறு மின்னூலில் கண்டு
 யெண்ணவொண்ணாக் கோடிவயசைக்கானே. (561)

காணப்பா மும்மூலமோ ரெழுத்தைக்கேளு
 கைப்பாக மாகவல்லோ சொல்லக்கேளு
 ஊணப்பா உம்மென்று முயிர்தான் மைந்தா
 ஒளித்தார்கள் முன்னோர்கள் ஊமைஊமை
 வாணப்பா வாய் திறவாதெழுத்திது தான்மைந்தா
 வாசியென்ற வாயுவை அரைநொடிக்குள் கட்டும்
 நாணப்பா நாம் சொன்னோம் வீரபத்திரன்
 நமக்கு முன்னோர் நாதாக்கள் சொல்லார்பாரே. (562)

பாரடா புலத்தியனே ராசயோகி
பரிவான சக்கரத்தின் வட்டங்கேளு
ஆரடா உள்வட்டம் மும்மூலந்தான்
அருளுகிறோம் ஓம் அரிம் உரிமென்றிட்டு
சோரடா சுற்றிலுமே யிவ்வெழுத்தைப்போடு
சொல்லுகிறோம் பிறைவட்டம் சொல்லக்கேளு
நாரடா ஓம் சிரிம் கிரிமென்றுந்தான்
நாம்சொன்னோம் பிறைவட்டம் நால்வாசல் கேளே. (563)

கேளப்பா நால்வாசல் மூலந்தன்னை
கெணிதமதாய் நாம்சொல்வோம் ஒவ்வொன்றாய்க்கேள்
நாளப்பா வெகுநாளு செல்லாதையா
நாம்சொல்வோம் கீழ்திசையில் ஓம் சிரிம் மம்மென்றுந்தான்
வாளப்பா வடதிசையில் ஓம் நரிம் வரிமென்று
நாட்டடா மேல்திசையின் மூலங்கேளு
ஏளப்பா ஓம் இரிம் ஐயுமென்று
யென்மகனே தென்திசையை யியம்பக்கேளே. (564)

இயம்பக்கேள் புலத்தியனே ராசயோகி
இயல்பாகச் சொல்லுகிறோம் ஓம் மரி சவ்வும் இப்பீசந்தான்
நயம்பக் கேள் நால்வாசல் பீசமாச்சு
நளினமென்ற வீரபத்திரச் சக்கரந்தான் மைந்தா
அயம்பக்கேள் ஆயிரந்தான் ஞானகாவியம்
அருளினோம் நவலோகத் தகட்டில் மைந்தா
மயம்பக் கேளங்கலந்தான் பதிமூன்றாகும்
அப்பனே நெலக்கதன நலச்சவுக்க மாக்கே. (565)

ஆக்கடா வீரபத்திர ரிம்மூலத்தை
அடையடா வீடுதோறும் மாறுமாறு
நாக்கடா மாறியதை யெடுத்துக்கொண்டு
நவிலுவோம் சிவயோகக் குகைக்குச்சென்று
வாக்கடா மேடைதனில் பதனம் பண்ணி
வைகை நதியேகியே ஸ்நானபானம்
நேக்கடா நேமநிஷ்டை சந்திசெபம்செய்து
நிகழ்த்துகிறோம் நேம அநுஷ்டானஞ் செய்யே. (566)

செய்யப்பா ரேசக கும்பகமுஞ் செய்து
செயலான சூரிய செபம் அங்கன்னியாசம்
நய்யப்பா நவன்னியாசம் கரன்னியாசம்
நலமான பஞ்சாக்கினை சோடசந்தான் செய்து

அகத்திய முனிவர்

வெய்யப்பா வைகை விட்டுக்குகையே சென்று
 விளங்குகிறோம் சக்கரத்தைச் சுத்திசெய்து
 அய்யப்பா புட்ப பரிமளகதம்பம்
 அனேகவித வாசமெல்லாஞ் சக்கரத்துக்கீயே. (567)

ஈய்ந்து அந்தமேருதனைச் சொல்லக்கேளு
 யின்பமென்ற நால்திசையும் நாலுருவேவைத்து
 ஆய்ந்து அந்த கலசமஞ்சு மங்கங்கே வைத்து
 அன்பான பரிமளங்கள் புட்பஞ்சாத்தி
 ஓய்ந்து அந்த ஓம தர்ப்பணங்கள் செய்து
 ஒன்றான அன்ன மறுசுவையோடையா
 தேய்ந்து அந்த தூபதீப நெய்வேத்தியத்தோடொக்க
 செய்கண்டி பதினெண் வாத்தியங்கள்தானே. (568)

தானென்ற பூசையெல்லாஞ் செய்து முடிப்பித்து
 தருவான பூரகரேசகமுஞ் செய்து
 ஆனென்ற தூபாதி ஆபதிகள் செய்து
 அகோர சக்கரத்தினுடை மூலத்தியானம்
 ஏனென்ற ரசமணிதன்னாலே மைந்தா
 யென்மகனே லெட்சுமுரு மவுனஞ்சாதி
 மானென்ற மண்டலந்தான் சாதித்தூக்கால்
 மாகோர வீரபத்திரரும் வசியந்தானே. (569)

தானென்ற அகோர வீரர் மந்திரத்தியானம்
 தருவாகத் தியானித்தால் வசியமாவார்
 பேனென்ற பிரசன்ன மாவாறய்யா
 பேசுவார் மவுனமதில் பேராகத்தான்
 ஆனென்ற அவர்மகிமை யென்னால்சொல்ல
 ஆகாது யின்னாலாயிரந்தான் சொல்லும்
 தேனென்ற வீரபத்திரர் வசியமாவார்
 தெரிசிப்பாய் அவர்பதத்திற் பூசிப்பாயே. (570)

பூசிப்பாய் புலத்தியனே அகோரத்தாலே
 புவனமெல்லாம் வசியமதாய்ப் புகழும்பாரு
 ஆசிப்பாய் அகோர மந்திரத்தினாலே
 அளவில்லாச் சித்தி பெற்று முத்தியாவாய்
 நாசிப்பாயிம் மூலத்தால நேகங்காலம்
 நவகோடி கோடாகோடி காலம் வாழ்வாய்
 மாசிப்பாய் மானாக்களிப் பூசைசெய்தால்
 அளவில்லா ஆயுகதான் வளர்ந்தே போச்சே. (571)

போச்சப்பா புலத்தியனே ஆதாரபூசை
 புனிதமென்ற அட்டபஞ்சாட்சரத்தின் பூசை
 ஓச்சப்பா ஓமதர்ப்பணங்கள் நேமம்
 ஓகோகோ தகடுமணிபலகை தானும்
 ஆச்சப்பா ஆசனங்கள் குகையோகங்கள்
 அளவில்லாத் தியான மந்திர மூலங்கள்
 வாச்சப்பா யோகத்தின் மவுனபூசை
 மகத்தான ஞானசித்தர் பூசைதானே.

(572)

தானென்ற அளவில்லாப் பூசையெல்லாம்
 தாவித்தோம் ஆயிரந்தான் ஞானகாவியம்
 ஆனென்ற ஆயிரத்தில் சொன்ன பூசை
 ஆர்சொன்னார் தன்மந்திர ஐயாயிரத்தில்
 நானென்ற மூலமெல்லாம் நன்றாய்ச் சொன்னார்
 நாம்சொன்னோமாயிரத்தில் நளினமாக
 வானென்ற யின்னூலு யில்லாவிட்டால்
 வாதகாவியந்தானும் பலியாதென்னே.

(573)

என்னவே யின்னூலை வைத்துக் கொண்டு
 யென்மகனே வாதபூசை செய்தாயானால்
 நன்னவே வாதமெல்லாம் பலிதசித்தி
 ஞானகாவிய மில்லாவிட்டால் சித்தியில்லை
 அன்னவே சகலத்துக்குமிப் பூசைவேணும்
 ஆதார சித்தியோக சித்திவேணும்
 வன்னவே சிதம்பரத்தின் சித்திவேணும்
 வாலைசித்தி அஷ்டசித்தி வேணும்பாரே.

(574)

பாரப்பா கணபதியின் பூசைவேணும்
 கந்தன் வீரன் வயிரவன்றன் பூசைவேணும்
 நாரப்பா நாவமுர்த மிதனால் சித்தி
 நவகோடி பூசையெல்லாஞ் சித்தியாகும்
 தேரப்பா யிப்பூசை செய்துகொண்டு
 சிவயோக மவுனதிறஞ் சேர்ந்தாயானால்
 ஆரப்பா உனக்கீடு அளவில்லாத
 அறுவத்து நாலுசித்து மாடலாமே.

(575)

அகத்திய முனிவர்

ஆடலா மஷ்டமாவித்தை யெல்லாம்
 அளவில்லா வாயிரத்தின் பூசையாலே
 வாடலாம் வாதவயித்தியமுஞ் சித்தி
 மவுன மெஞ்ஞான முதல் மகத்தாம் சித்தி
 காடலாம் காமுகர்க்கு யின்னுலைத்தான்
 காட்டாதே வெகுகோடி சாபமெய்தும்
 ஓடலா மொளிவாய சடலத்தோர்க்கு
 ஓட்டினா லோடாது உகந்துகாணே. (576)

காணப்பா சரவேத ஞானமின்னுல்
 காட்டாதே வொருவருக்குங் காட்டினாக்கால்
 ஆணப்பா அன்னமிட்டுக் கழுத்தறுப்பார்
 ஆரணியில் மனிதர் மெத்த அவரோடய்யா
 நாணப்பா யின்னுலைக் காட்டினாக்கால்
 நாம்சொன்னோ முனக்குயெதிர் நானென்பார்கள்
 ஏணப்பா கருமியோடு றவாகாது
 யெடுத்துரைத்தோ மின்னுலையீயா தென்றே. (577)

என்றான காவியந்தானார் கொடுக்கப்போறார்
 யிகத்திலுள்ளோர் கண்டவர்கள் கொடாரப்பாகேள்
 ஒன்றான புராணத்தைக் கண்டோம் நாமும்
 உறுதியுள்ளோர்க் கெய்துமப்பா உண்மைஉண்மை
 அன்றான ஆயிரத்தைப் பதனம்பண்ணி
 ஆயிதிரோ தாயியைத்தான் அடிவணங்கி
 தென்றான காவியத்தைப் பூசைசெய்து
 தெரிசித்து நிராமயத்தில் தெளிந்திடாயே. (578)

தெளிந்திடவே புலத்தியனே சேதிகேளு
 செயசித்தி பெறுவதற்குத் திருவேகேளு
 நளிந்திடாய் நாமப்பா அகத்தியன் வாக்கு
 நவசித்தர் திருநடன மாடினார்கள்
 எளிந்திடா யளவில்லாப் பூசையெல்லாம்
 இயம்பினோந் தேவரெல்லாம் புட்பமாரி
 பொழிந்தார்கள் அகத்தீசுவரன் தானென்று
 போற்றினார் தேவரெல்லாம் புகழ்ந்தார்பாரே. (579)

ஞான் காவியம்

பாரப்பா புலத்தியனே வியாசர்தானும்
 பரிவாக எனைப்பணிந்து தெண்டஞ்செய்தார்
 வாரப்பா வசிட்டர் வால்மீகி கலைக்கோட்டர்தானும்
 அளவில்லா ரிஷிகளெல்லாம் போற்றி செய்தார்
 ஆரப்பா ஆவார்களா யிரத்தைத்தானும்
 அடிபணிந்து காவியத்தைத் தெரிசித்தார்பார்
 நாரப்பா நமஸ்கரித்துப் பூசித்தார்கள்
 நவகோடி கோடிகோடி ரிஷிகளாமே. (580)

ஆமேதான் சக்கரங்கள் பூசைநேமம்
 அருளினோம் புலத்தியனே ஆயிரத்தில்
 நாமே தானிவ்வளவும் பார்த்துத் தேறி
 நவப்பிரம்ம பரம்போலே நண்பாய்வாழ்ந்தோம்
 ஏமேதானிவ்வளவுஞ் சொன்னோம் மைந்தா
 யெடுத்த வடிபிறழாது சருக்கம் மாறில்
 போமே தான்பூசை யெல்லாம் சொல்லிப்போட்டோம்
 புகலுவோ மாதியென்ற வழலைகேளே. (581)

கேளப்பா புலத்தியனே ராசயோகி
 கெணிதமென்ற ஆதியந்த மண்டபிண்டம்
 வேளப்பா வேத விஸ்த்தாரமான
 விளங்கு ரசவாதியடா ஞானிஞானி
 ஆளப்பா அஞ்ஞானி பரமஞானி
 அவருடைய கூற்றையெல்லா மருளுவோனாம்
 வேளப்பா யெரித்த நெற்றிக் கண்தான்முன்று
 யீசனுரைத்திடுதலுமே ஞானிவாழ்க்கை
 கோளப்பா வாராது ஞானகாவியம்
 கூறுகிற வித்தையெல்லா முண்மைதானே. (582)

தானென்ற மூலமெல்லாம் வாதிக்காக
 தருவிப்போம் புலத்தியனே சார்ந்துகேளு
 ஆனென்ற அடிமூலம் முடிமூலங்கேள்
 அரகரா நடுமூலமும் மூலந்தான்
 மானென்ற வாமியடா காமிகாமி
 மாயிதிரோ தாயினுடை வரத்தினாலே
 நானென்ற நடுமூலஞ் சொல்லக்கேளு
 நாம் சொல்வோ மகத்தியன் வாக்கமுர்தமாமே. (583)

ஆமப்பா ராசானந்த யோகவானே
அரகரா நடுமூலம் உகாரமாகும்
மூமப்பா முடிமூலம் அகாரமாகும்
ஓங்காரம் கெணேச குண்டலிதானாகும்
நாமப்பா மும்மூலம் சொல்லிப்போட்டோம்
நாதாந்த வாமியடா வாவைவாவை
காமப்பா கன்னிசிறு வாவைப் பெண்தான்
காணரிது காணரிது கண்டோம்நாமே. (584)

நாமென்ற மும்மூலம் உயிரே சொன்னோம்
நவிலுகிறோ மஞ்செழுத்தின் நாமம் கேளு
ஆமென்ற ஓங்காரம் பீடம்பீடம்
அதினருகே நகாரமென்ற மூலமாகும்
மாமென்ற அதினருகே மகாரமாகும்
அதினருகே சிகாரமென்ற மூலமாகும்
வாமென்ற வதினருகே வகாரமாகும்
வசனித்தோம் ரகாரம் யகாரமாமே. (585)

ஆமப்பா அஞ்செழுத்தின் உயிரே கேளு
அருளுகிறோ மகத்தியனானறிந்த மட்டும்
ஓமப்பா ஓங்கார மண்டமேரு
உயாந்துநின்ற நகாரமடா பிருதிவிதானாகும்
தேமப்பா அதுக்கு தெய்வம் பரப்பிரம்மந்தான்
தெளிவான மகாரமடா அப்புவாகும்
ஏமப்பா யிதுக்கு தெய்வமிதுவே யாகும்
யென்மகனே சிகாரமடா தேய்வுதேய்வு. (586)

தேய்வு என்ற சிகாரத்தில் ருத்திரனாகும்
தெளிவான அப்பிருந்தவிஷ்ணு நேர்மை
வாய்வென்ற வகாரமடா மயேசுவரன்றான்
வளர்ந்ததொரு யாகாரம் சதாசிவனாகும்
ஆய்வென்ற அஞ்சு பஞ்சநாதாக்கள் நேர்மை
ஆதியந்த மண்டபிண்டமதி லொடுங்கும்
வேய் வென்ற நால்வேத சாத்திரங்களான
விதிமுறைகள் ரூபமெல்லாம் விளங்குவோமே. (587)

பஞ்சாட்சரம் பஞ்சபூத தேவதைமந்திரம்

விளங்குகிறோ மாதியடா அந்தமந்தம்
 விவேகமேன்ற அந்தமதின் விளக்கமெல்லாம்
 புளங்குகிறோம் பூரணமாய் ஒளியாய் நின்ற
 பூரகந்தான் ரேசகத்தின் புதுமையெல்லாம்
 அளங்குகின்ற ஆதியடா சோதியான
 அண்டபிண்டமாய் நிறைந்த அருபமெல்லாம்
 களங்குகின்ற காயாதி மவுனவாமி
 கருக்குருவாய் நின்ற சிவகாமிதானே. (588)

தானென்ற வாலையடா அதிருபமான
 தாயான வாமியடா வயதோபத்து
 தேனென்ற மொழியுடைய காமிநேர்மை
 தெளிவாகச் சொல்லுகிறோம் சேதியெல்லாம்
 நானென்ற பூரணமா மஸ்தமஸ்தம்
 நாதாந்த சிரோமணியின் நடத்தையாலே
 ஆனென்ற அகத்திய னான்புருவங்கண்டு
 அருளுகிறோம் வாதத்தின டைவுகேளே. (589)
 அடைவான அண்டபிண்டங் கருக்குருவாய் நின்ற
 அரகரா சுழிணையடா ஊமைஊமை
 நடைவான நடத்தையடா வெள்ளைக்கல்லு
 நாடதிலே மெத்தவுண்டு நவப்பிரம்மக்கல்
 தெடைவான திருமேரு அமுர்த்தக்கல்லு
 செனித்த தடா பங்குனியில் கல்லுத்தானும்
 மடைவான பிறவற்றோ டறுவதுக்குள்
 வானமென்ற மேலண்ட மேகந்தானே. (590)

தானான வானமெல்லாம் மேகமாகி
 தருவான ஆகாசம் சத்தமாகி
 வேனான சமுத்திரந்தான் கடலதாகி
 வெடிவேக மின்னல்களாய்ச் சத்தம்சூழ்ந்து
 ஏனான யிடிமின்னல் நால்திசையும் மைந்தா
 யிரவுபகலர வதுந்தான் பொழியுமாறி
 கானான கன்மழைதானுலக மெல்லாங்
 கருமேகங் கொண்டு சாடிக்குந்தானே. (591)

அகத்திய முனிவர்

தானென்ற கருமேக மென்ன சொல்வேன்
 சதாகோடி கோடிகோடி மின்னல்வேகம்
 யெனென்ற யிடியிடிக்கும் அண்டமெல்லாம்
 யென்மகனே யோரிடியாயிடிக்கும் பாரு
 ஆனென்ற அவ்விடியில் மனிதர் சேதம்
 ஆகும்பா யிறந்திடுவாராறிந்துபாரு
 நானென்ற பொருளறிந்து புலத்தியனேகேளு
 நவிலுவோ மட்சேந்திர நடத்தைபாரே. (592)

உடலக்கல்லு அத்தினி சித்தினி பதுமனி சத்தினி.

பாரப்பா பனம்நுங்குத் தேங்காய்போல
 பாலகனே கல்மழைதான் பொழியும்பாரு
 ஆரப்பா அறிவார்கள் உடலக்கல்லுத்தான்
 அறிந்தமப்பா மட்சேந்திர மடைவைக்கேளு
 நாரப்பா நாம்சோல்வோம் பிருதிவியென்ற
 நவிலுவோம் பூமிதனில் விழுகுந்தானும்
 ஏரப்பா யில்லமதில் வாழுங்கோழி
 யென்மகனே யடங்கிருக்கும் அஸ்தினிதான்கானே. (593)
 காணப்பா புலத்தியனே சங்கினிதான் மாது
 கருவான பூமாது சித்தினிதானாகும்
 ஆணப்பா பத்மினிதான் காமரூபி
 அழகிலையும் மிகுத்தவடா வாமிவாலை
 நாணப்பா நாம்சொன்னோம் நாலுசாதி
 நலமான சாதியடா அஸ்தினிதானாகும்
 ஏணப்பா யிவர்நால்வர் இல்லத்தைவிட்டு
 யிறகிருந்த கோழியென்று நவிலுவானே. (594)

வானென்ற கல்மழைதான் பொழிந்துவிட்டு
 வசனித்தோம் விடுதல் கண்டுகிறங்கும்பாரு
 நானென்ற தேங்காய் போலிருந்த கல்லு
 நல்லபனம் நுங்கு சிறுமணிபோலாகும்
 ஆனென்ற யிக்கல்லை முழுங்குமைந்தா
 ஆதியென்ற அஸ்தினிதான் முதல்முலந்தான்
 வேனென்ற விதுகண்டு மூன்றுசாதி
 விந்துவென்ற சிவவிந்து விவேகந்தானே. (595)

ஞான காவியம்

விவேகமென்ற விந்து தனைஉண்டால் மைந்தா
 மேலான புருவக் கல்லுற்பவிக்கும்
 மபேகமென்ற மச்சேந்திரம் விந்துவிந்து
 மணிமணியாய் அண்டக்கல் பிறவியாகும்
 நபேகமென்ற விந்து கருவாகப் பற்றி
 நாத உற்பத்தியுடனாகு மாகும்
 அபேகமென்ற நால்சாதி நாளிருவத்தொன்றில்
 அரகரா அண்டமுட்டை யீன்றுந்தானே.

(596)

தானென்ற அதுநாள்தான் நாள்தான் கேளு
 தருவான பதினெட்டு நாளைக்குள்ளே
 ஆனென்ற அண்டமெல்லா மின்றுமப்பா
 அவையம் வைப்பாய் பதினெட்டு அப்பால்கேளு
 போனென்ற அந்நாளு சரியானாக்கால்
 பொரிக்குமப்பா நால்சாதி விடையைப்பாரு
 நானென்ற நால்சாதி வருணஞ்சொல்வோம்
 நாயகியா எஸ்தினி வெண்ணிறமதாமே.

(597)

தாமேதான் சங்கினியின் வருணங்கேளு
 சாதி மஞ்சள் போலநிறந் தகமையாகும்
 சேமேதானிந்திர கோபம் சித்தினியின்வருணம்
 செப்புகிறோம் பத்மினிதான் கருப்பதாகும்
 நாமேதான் நால்சாதி விடையின் வருணம்
 நளினமதாய் சொன்னமப்பா பரீட்சைபாரு
 ஆமேதான தினுள்ளே பூர்வக்கல்லு
 அரகரா உதித்த உடல் கல்லைக்கானே.

(598)

கல்லான கல்லப்பா விஷக்கல்லுத்தான்
 கருவான யீரலிருகுலையின் கீழே
 வல்லான மையப்பா புருவப்பைதான்
 அதனுள்ளே உடலக்கல்லு வதீதமாகும்
 பல்லான விஷமணிதானிந்திர கோபம்
 பருமணிதானல்லவடா நெல்மணிதான்போல
 அல்லான அஞ்சுமணி பஞ்சபூதம்
 அதிலொடுங்கும் விஷமணிதான் சமாதிக்கல்லே.

(599)

அகத்திய முனிவர்

சமாதியென்ற யோகமடா சிவயோகந்தான்
 சராசரங்களுள்ள சித்தரிருந்த வீடு
 சமாதியென்ற அகமதுவாம் யுகங்களாலும்
 அரகரா குகைவீடு ஆர்தான் காண்பார்
 வமாதியென்றாக்கால் சாதி விடையைக்கேளு
 வசனித்தோம் ஒவ்வொன்றிலஞ் சதாக
 வெமாதியென்ற வெண்சாரை மஞ்சள்சாரை
 விளங்கினோமிந்திர கோபங் கருப்பதாமே. (600)

தாமேதானிது நாலும் வாழும் நேர்மை
 சதுரகிரி நேர்வடக்கே சோதிவிருட்சம்
 நாமேதான் பங்குனியில் வெள்ளியுத்திரம்
 நவிலுவோமதின் காலம் நாலுங்கேளு
 சோமேதான் கிரிக்குள்ளே குகை தானொன்று
 சுத்தவெண் சாரையென்ற பாம்புனாலும்
 ஆமேதான் திலிருந்து வேகமாக
 அப்பனே ஓராண்டுக் கொருதரந்தான்காணே. (601)

காணப்பா நால்சாதிப் பாம்புங்கூட
 கதிரோனு முற்பவிக்கு முன்பதாக
 வாணப்பா வனவேகமாக வந்து
 வலம் யிடமாய் விருட்சத்தைப் பிரதிஷ்டமாக
 ஓணப்பா சுற்றிவந்து நமஸ்கரித்து
 ஓகோகோ சதுர கிரிச்சாரல் போகும்
 வேணப்பா அதுக்கு முன்பதாக நீயும்
 வீரபத்திர ஸ்தம்பனத்தாலுச் சாடிப்பாயே. (602)

அகத்திய சுவாமிகள் முலமந்திரம்

உச்சாடித்தால் நால்சாதிப் பாம்புதானும்
 ஓர் நிலையாய் நிற்குமப்பா ஓகோகோ கேளு
 அச்சாடிப்பா யென்னுடைய தியானந்தன்னை
 யநமசிவ ஓம் யரிம் சிரிம் உரிம் ஊம்
 ஆம் ஓம் கிரியும் சவ்வும் ஐயுமென்று
 உசாடிப்பாய் நூற்றியெட்டு செபந்தான் செய்து
 உண்மையென்ற நால் சாதிப் பாம்பைத்தானும்
 வச்சாடிப்பாய் வலதுகரக்கையினாலே
 மைந்தனே நடுமய்யம் வெண்சாரையாமே. (603)

ஞான காவியம்

ஆமென்ற விழுது கள்ளிப் பால்கறந்து
 அப்பனே யிருகையில் தடவிநீயும்
 ஓமென்று நடுமய்யம் பிடித்தாயானால்
 ஓகோகோ யிருதுண்டமாகிப் போகும்
 தாமென்ற தலைத்துண்டம் தள்ளிப்போட்டு
 தடுவான நடுத்துண்டம் வயிறைக் கீறி
 கோமென்ற கொளுப்பெடுத்து ஓம் சரியும் சவ்வென்று
 உச்சாடித்துத் தின்றாயானால் யுகங்களாமே. (604)

யுகமான அச்சாரைக் கொளுப்பு பலம்பத்து நீ
 உண்டப்பா அ...யத்தில் கணக்கதாகும்
 அகமான ஒருபலந்தான் தின்றாயானால்
 அளவில்லா யுகயுகாந்திரங்கள் தானும்
 சிவமாமையோக ஸ்தம்பம் பண்ணலாகும்
 செயம்பெறலாம் சிவசிவத்தின் யென்போலாவாய்
 நவமாக யிருந்து பரப்பிரம்மமாவாய்
 நாலுனுடைக் கொளுப்பெடுத்துப் பதனம் பண்ணே. (605)

பண்ணுவதோர் நாலினுடைப் பிச்சைக்கொண்டு
 பரிவாக அண்டோட்டால் கலசம்செய்து
 எண்ணுவதோரிக் கொளுப்பைப் பதனம் பண்ணு
 யென்மகனே யிப்பிச்சை யெடுத்துக்கொண்டு நீயும்
 சண்ணுவதோர் அஸ்தினி சங்கினி சித்தினி பத்மினியிது
 நாலுக்குந்
 தருவான கொளுப்பும் பிச்சும் சரியிடையாகத்தான்
 வண்ணுவதோர் விழுது கள்ளிப்பாலில் தோய்த்து
 மைந்தனே வட்டுக்குள் உண்டை செய்யே. (606)

செய்யப்பா செய்து முடிப்பித்துக் கொண்டு
 செயலாகக் கோமுகப் பட்சியிது நாலுக்கும்
 பொய்யப்பா போகாது பே....
 புனிதமென்ற பூரண மாம்பூருவப்பையும்
 வையப்பா பைய்யினுடை உளம் வொத்து
 வாயினாலே கக்குமடா மைந்தா கேளு
 நையப்பா நாலினுடைப் பையே கொண்டு
 நலமான சலம்விட்டு ஏழுதரங்கமுவே. (607)

அகத்திய முனிவர்

கமுவியே பையெடுத்து நடுவிற்பிளந்து
 கருணைதர வேணுமென்று கணபதியைப் பூசித்து
 பமுவியே அண்டோட்டின் பீங்கான் தன்னில்
 பனிநீரை யீரிரண்டு பலம் பரிவாய் விட்டு
 கமுவினதோர் மணியெடுத்து அதனிலூறவைத்து
 கண்மணியே சுத்த செலமிப்படியாய்ச் செய்து
 நமுவியது போகாமல் மணியிருவதுந்தான் கொண்டு
 நலம்பெறவே விழுது கள்ளிப் பாலாலாட்டே. (608)

ஆட்டுகிற வகையென்ன புலத்தியனே கேளு
 அறுமுகன்றான் சொன்னமுறை யானுங்கண்டேன்
 வாட்டுநீ யிம்மணியைக் கல்வத்திட்டு
 வளம்பெறவே யப்பாலைவிட்டு ஆட்டுவாய் நீ
 நீட்டுகிற பாகமென்ன ஓர்சாமமாட்டி
 நிலைபெற வேணப்பட்டதிலே அண்டோட்டுச் சுன்னம்
 நாட்டு நீ விந்தை விட்டுக் குழைத்துக்கொண்டு
 நலம்பெறவே ஆட்டினதோர் மெழுகுபில்லை செய்யே. (609)

செய்ததொரு வில்லையதின் மேலேகேளு
 செயலாக யீச்சீலையேழுஞ் செய்து
 நைய்து பில்லையைத்தான் ரவியில் சாமம் வைத்து
 நலம்பெறவே விழுது கள்ளிமரத்தான் சுட்டு
 அய்ததொரு கரியாக்கி யெடுத்துநீயும்
 அப்பனே நிலைதுருத்தியாகச் செய்து
 பொய்த்து யிதுபோகாமல் வில்லைதனைக்கேளு
 புனிதமென்ற கரிக்குள்ளே யிப்பில்லை வைத்து. (610)

வைத்துநீ புலத்தியனே அக்கினியை மூட்டி
 வசனித்தோம் காளமேகம்போலே சாமம்
 உத்துநீ ஊதிடுவாய் விஷப் பசுப்பந்தான்
 உறுதியப்பா காரமடா சாரஞ்சாரம்
 அத்துநீ யதையெடுத்து மேல் கவிழ்த்தட்டி
 அருமையென்ற உடல் பசுப்பம் அப்பாகொண்டு
 ஒத்துநீ ஓம் ரீம் இரிம் சிரியும் கிரியும்
 ஐயும் அங்கு சாயாயே யென்று
 ஓகோகோநீ நூற்றியெட்டு உருசெய்வாயே. (611)
 பசுப்பம் = பஸ்பம்

ஞான காவியம்

செய்யப்பா யித்தியானம் வல்லபையுஞ் சத்தி
 செயமாது பிரசன்னத்தியானமப்பா
 முய்யப்பா முடிப்பித்துக் கொண்டு சீசாதன்னில்
 ஓகோகோ பதனமதாய் வைத்து நீயும்
 ஐயப்பா யென்தாயே பரிமளக் கன்னி
 ஆமப்பா யென்பங்கில் வசியமாவாய்
 மெய்யப்பா செகந்தனிலே உற்பவித்தமாண்பர்
 மேலான சடலமதின் வியாதிகேளே.

(612)

வல்லபை சத்தி செயமாது பிரசன்னத்தியானம்

கேளப்பா புலத்தியனே சடலநோய்க் கெல்லாம்
 கெடியான கர்மத்தால் வந்த நோய்க்கு
 வாளப்பா வாதத்தாலெழுந்த வாய்வு
 வசனித்தோ மிருபத்தோராயிரத்தறு நூறுமுண்டு
 போகப்பா.... உடலப் பசுப்பந்தான்
 பரிவாக விராகனிலை நாவிலொன்று
 ஏளப்பா யெடுத்ததனை வெத்திலைக்கம்மாறு
 யியல்பாகச் சாற்பிழிந்து சுக்குத் தூளாய்ச்செய்து
 ஆளப்பா யிச்சாறு விட்டுப் பிசைந்து நீயும்
 அதினுள்ளே யிப்பசுப்பம் அடைவாய் வைத்து.

(613)

வைத்திதனை உருண்டையாய்ச் செய்து முடிப்பித்து
 வசனித்தோம் வயித்தியரே உங்களுக்காய்
 பெத்திதனை யுலகமெல்லாம் பேரெடுக்க
 பிரபல்லியமாக வல்லோ பேசினோம்பார்
 நொத்திதனை நோயாளி ரவிமுன்பாக
 னோகோகோ புலப்படாமல் நாவிலேற்றி
 உத்திதனைப் பத்து நாளிரு போதுண்ண
 ஓடிவிடும் வாதமெல்லாம் திலெடுத்தனோயே.

(614)

நோயான வாதத்தா லெடுத்த நோய்கள்
 உடலை விட்டு வோடிவிடும் பத்தியமாய்க் கொண்டால்
 காயான கல்போலே சடலமெல்லாங்
 கட்டுமடா வச்சிரம்போல் தேகமாகும்
 மாயான மன்மதன்போல் நரைதிரையும் போகும்
 மாண்பறிந்து முறையறிந்து செபித்தாரானால்
 வாயான நோய் தீர்ந்து வயசோ கேளு
 வசனித்தோம் ஆண்டு நூறெமனில்லைதானே.

(615)

அகத்திய முனிவர்

தானென்ன யிப்பசுப்பம் உடல்க்கல் பசுப்பம்
 தனையறிந்து கருக்குருவாய்ச் செய்துகொண்டு
 ஆனென்ற அனுபான வாயுவுக் கெல்லாம்
 அருளினோம் வெவ்வேறே யறிந்துநாமும்
 வேனென்ற வேதாந்தம் வயித்தியோற்கு
 விவேகமதாயச் சொன்னமப்பா அறிந்துபாரு
 நானென்ற யிப்பசுப்பம் கொண்டாலையா
 நவகோடி கோடாகோடி கர்மம்போச்சே. (616)

போச்சென்ற வயித்திய பண்டிதஞ் செய்வோற்கு
 புனிதமென்ற சற்குருத்தான் சகலத்துக்கும்
 யேச்சென்ற யெண்ண வொண்ணாப் பசுப்பம்பலேகியம்
 யென்மகனே நெய்க்கிருதம் சுரசங்கியாழம்
 தாச்சென்ற தயிலங்கள் லேகியங்கள்
 தருவான சூரணங்கள் வருக்கத்துக்கும்
 கோச்சென்ற குளிகை மாத்திரைக் கட்டுக்குங்
 கோடான கோடித்திராவகந்தான் பாரே. (617)

பாரப்பா புலத்தியனே ராசயோகி
 பரிவான விதுக்கெல்லாங் கடுகின்வீதம்
 சாரப்பா சற்குருத்தானுடல்கல்.... பசுப்பத்தை
 சார்வாகத்தொட்டு பண்டிதஞ் செய்தாக்கால்
 ஆரப்பா செயசித்தி பலிதமாகும்
 அருளினோம் பண்டிதர்க்குக் குருவேசொன்னோம்
 நாரப்பா ஆயிரந்தானின் னூல்ஞானம்
 நளினமென்ற காவியந்தான விலுவோமே. (618)

ஓமப்பா ஆறாவது சருக்கமின்னூல்
 ஒருபுத்தி அறிவதனாலறிந்து சொன்னோம்
 தேமப்பா தெளிவுள்ளோர்க் கெய்தும்பாரு
 தெளிவில்லாக் கருமிகளுக்குச் சித்தியில்லை
 ஆமப்பா நாம்சொன்னோம் சருக்கமாறு
 அகத்தியன் வாக்கமிர்தமப்பா ஞானகாவியம்
 காமப்பா புலத்தியனே பூரணத்தினாதி
 கருவி கரணாதியருள் சருக்கமுற்றே. (619)

அகத்திய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞானக்காவியம்
 ஆறாம் காண்டம் முற்றும்

உ

கடவுள் துணை

ஹரிஓம் நன்றாக குருவாழ்க குருவே துணை

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த

ஞான காவியம் 1000

ஏழாம் காண்டம்

பூரணமே யென்குருவின் கமலமான
 புகழ்பெரிய குண்டலித்தாய் பொருளே போற்றி
 வாரணமாய் நின்றிலங்கும் வாமிவாலை
 மதியான பிரணவத்தின்மாதே போற்றி
 காரணங்கள் ரூபமெல்லா மறிந்தோன்போற்றி
 காவியந்தான் ஞான ஆயிரத்தின்போற்றி
 ஆரணமே ஆதியந்த அகண்டமண்டம்
 அருள்தரு குஞ்சுட்ச சடாதாரங்காப்பாமே. (620)

காப்பான கணபதிதன் சுழிக்கப்பாலே
 கருதியென்ற துரியதீதக் கமலங்காப்பு
 சாப்பான சரகோண பரப்பிரம்ம வாலை
 தாயினுடைக் கமலபதத்தாளே காப்பு
 ஆப்பான காவியந்தான் சருக்கமேழு
 அண்ட சராசரப் பொருளின் அதீதங்காப்பு
 நாப்பான நவசித்தர் எனக்கு முன்னோர்
 நால்மறையின் பொருள் காப்பு விந்துகாப்பே. (621)

விந்துதித்த நேர்மையுடைத் தபோபலத்தால்
 மெஞ்ஞான ஞானியடா அண்டபிண்டம்
 நஞ்சான சாரையடா நாவின்பித்தும்
 நவிலுவோமதின் கொளுப்புஞ் சரியிடையாய்க் கொண்டு
 துஞ்சாதே நீமகனே கெஞ்சாவித்துந்
 துடியானை யிதுமூன்று மெடுத்தாக்கொண்டு
 அஞ்சாதே வெருவருக்கும் சனையவேண்டாம்
 அருள்தருகும் விழுது கள்ளி அப்புலகானே. (622)

அகத்திய முனிவர்

காணப்பா அப்பாலைவிட்டுக் கலவந்தன்னில்
 கருதியென்ற யிதுமுன்றுங் கணக்காய்ப் போட்டு
 ஆணப்பா வெண்கருவை முன்பசவம் போட்டு
 அரகரா தெளிய வைத்துப் பனிநீராக்கி
 கோணப்பா யிப்பனிநீர் கூடச்சேர்த்து
 கூட்டுற வாயாட்டிடுவாய்ச் சாமந்தானும்
 ஏணப்பா ஆட்டயிலே மெழுகாய்ப்போகும்
 யிம்மெழுகைவளித்து உண்டை நெல்மணிபோலாக்கே. (623)

ஆக்கடா மணியெடுத்துத் தவுடுக்குள்ளே
 அப்பனே யிவ்வுண்டைவைத்து அடைவாய்ச்செய்து
 வாக்கடா நால்சாதிப் பட்சிக்குந்தான்
 வாய்திறந்து யிறையோடு வத்தமாக
 நாக்கடா வாக்கமுர்தம் பொய்போகாது
 நால்சாதிப் பட்சி யதுக்கும்பாரு
 பாக்கடா யிம்மருந்தால் பை(ய)வேர்த்துப்
 பாலகனே வாயதனால் கக்குந்தானே. (624)

**விழுது கள்ளிப்பால் அறியவும். உடல் மெழுகு கற்பம்,
 உடல்ப் பை, உடல்க்கல்லு, பூரணாதி செந்தூரம்)**

தானென்ற உடல்பைதான் விழுகும்பாரு
 தானையெடுத்துச் சலமதுவால் கழுவிப்போட்டு
 கானென்ற கத்திகொண்டு நடுவே பிளந்து
 கண்மணியே பார்த்தாக்கால் உடல் கல்லுத்தான்
 நானென்ற வாக்கதனால் சொல்விப்போட்டேன்
 நால்சாதிப் பையதனையறுத்துப் பாரு
 ஆனென்ற அதினுள்ளே அஞ்சுமணியுண்டு
 அரகரா நாலஞ்சு யெடுத்துக் கொள்ளே. (625)

கொள்ளப்பா அம்மணியை சலம்விட்டுக் கழுவி
 கூறான பனிநீரிலூறப் போட்டு
 அள்ளப்பா அதையெடுத்துப் பூரணாதிசெந்தூரம்
 அருளுகிறோமுடல்க் கல்லா லானவாறு
 கள்ளப்பா கலவத்தில் நாலஞ்சும் போட்டு
 காளகண்டமென்ற கள்ளி விழுதுபாலால்
 ஒள்ளப்பா பலமுன்று நிறுத்தெடுத்து
 ஓகோகோ சாரையுடை கொளுப்பு பலமொன்றே. (626)

ஞான காவியம்

ஒன்றான உடல்மணியைக் கலவத்திட்டு

ஒருமை பரிபூரணத்தைப் பூசைசெய்து
அன்றான அக்கொளுப்பு மதனிலிட்டு

ஆனதொரு பாலைவிட்டு ஆட்டுசாமம்
மென்றானமெமுகுபோலா மந்தப்பாகம்

மேலான மெமுகுவழித்துச் சொல்லக்கேளு
நன்றான பூரணாதி செந்தூரந்தான்

நாம்சொல்வோம் உண்மையப்பா நவிலுவோமே. (627)

நவிலுவோம் அம்மெமுகைப் பில்லைசெய்து

நளினமதாய் ரவியுலர்த்தி யெடுத்துக்கொண்டு

கவிலுவோம் வெண்கருவை முன்பகவமிட்டு

கண்மணியே வாமியுடைப் பனிநீர் விட்டு ஆக்கி
அவிலுவோம் வெண்பட்டில் பன்னீர்விட்டு

அரகரா பில்லையதுக் கவசஞ் செய்து

எவிலுவோ மக்கவசமேழுஞ் செய்து

இரவியென்ற ரவிசாமம் உலர்த்துவாயே.

(628)

மெமுகுபில்லை பூரணாதி பூசை

அக்கினி பரிபூரணாதி செந்தூரம்

சகல சித்தி பெறவேணும்

வாதம் இருநூற்றிருபத்து ஓராயிரத்தறுநூறு வாயுவும்

உலர்ந்தவுடன் பூரணத்தைச் சொல்லக்கேளு

உண்மையதாய் புலத்தியனே ஓகோகோகேளு

அரன் அமரர் வாசமடா பூரணாதி

அண்டபிண்டப் பிரம்மமடா ஆர்தான் காண்பார்

மலர்ந்த பில்லையெடுத்ததனைத் துருத்திகொண்டு

வாமகனே கரியெருவு ஆனாலுந்தான்

நலமான புட்ப பரிமளங்கள் வாத்தியம்

நன்மையதாய்க் கணபதியைப் பூசிப்பாயே.

(629)

பூசித்து அக்கினியை மூட்டி நீயும்

புகழாகக் கார்மேகம்போலே சாடு

ஆசித்து சாமமது சாடினாக்கால்

அரன் சொன்ன வாக்கதனால் செந்தூரமாகும்

அகத்திய முனிவர்

நேசித்து செந்தூர பில்லையைத்தான்
 நீமகனே அதையெடுத்துக் கவளந்தட்டி
 பாசித்துப் பூசைசெய்து பார்த்தாயானால்
 பரிபூரணாதி செந்தூரந்தானே. (630)

தானென்ற செந்தூரமென்ன சொல்வேன்
 தாரணியிலா ரறிவார் தவத்தோர் காண்பார்
 ஆனென்ற செந்தூரஞ் செய்யவென்றால்
 அரன் சொன்னார் சிவபூசை சத்திபூசை
 தேனென்ற செபம் தியானம் நிஷ்டையாகம்
 செயலான சோடசந்தானிது வல்லாமல்
 வானென்ற வாசியைத் தானிறுத்த வேணும்
 வசனித்தோ மிதுவெல்லா மிருந்தோர்கேளே. (631)

கேளடா மந்திரத்தின் சித்திவேணும்
 கெணிதமென்ற ஆதாரம் சித்திவேணும்
 வாளடா மாய்கையென்ற ஸ்திரீயைத் தள்ளி
 வசனித்தோம் தாயென்று தெரிசித்தோற்கு
 ஏளடா விதுவெல்லாஞ் சித்தியாகும்
 யெடுத்த தொழிலாடுமடா யீசன் சொன்னார்
 நாளடா நாம் கண்டு பரீட்சையெல்லாம்
 ஞானகாவிய மின்னாலாயிரந்தான் கானே. (632)

காணப்பா யிருநூற்றிருவத்தோ ராயிரத்தறுநூறு
 கண்கண்ட வாயுவதின் கல்மசங்களெல்லாம்
 ஆணப்பா விந்திதனா லுற்பவித்து
 அதன்பிறகு கருமத்தால் வந்தவாயுவு
 ஏணப்பா வெல்லோக்கும் வியாதிக்கீடு
 யெண்பத்தி நாலதுதான் பிரிந்தவாயுவு
 பேணப்பா விந்திதனாலுற்பவித்த நேர்மை
 பித்தமென்ற நூற்றிபதினாயிரத் தெண்ணூறாமே. (633)

ஞான காவியம்

பித்தம் நூற்றிப் பதினாயிரத்தெண்ணூறு
 சிலேற்பனம் ஐந்நூற்றையாயிரத்து நாநூறு
 அனுபானம்
 பண்டிதர் குணம்
 பித்த வியாதி அனுபானம்
 சிலேற்பனத்துக்கு அனுபானம்.

ஆமென்ற பூமிதனில் விழுந்த நேர்மை
 அதன்பிறகு கன்மத்தால் வந்தபித்தம்
 நாமென்ற நாற்பத்தி ரெண்டதாகும்
 நவிலுவோம் சிலேற்பனத்தின் நடத்தைகேளு
 ஊமென்ற விந்ததினாலுற்பவித்த நேர்மை
 உலுத்தருக்கு அளந்த சட்டம் ஓகோகோ கேளு
 மாமென்ற ஐந்நூற்றை யாயிரத்து நாநூறும்
 மகத்தான சிலேற்பனத்தின் மகிமைபாரே. (634)

பாரப்பா புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 பாடினோமதன் பிறகு காமத்தாலே
 வாரப்பா வந்த சிலேற்பனத்தின் மேகம்
 வசனித்தோம் யிருவத்தொன்றருளிச் செய்தோம்
 யேரப்பா யிவ்வளவும் பரிசுத்தமாக
 யெடுத்துரைத்தோம் பூரணாதி செந்தூரந்தான்
 ஆரப்பா அறிவார்கள் ஞானகாவியம்
 அருளினோமாயிரத் தினடைவைக் காணே. (635)

காண்டா புலத்தியனே ராசயோகி
 கருவாகச் சொல்லுகிறோங்கனிந்து கேளு
 ஆண்டா வாதபித்தம் சிலேற்பனந்தான்
 அதிலெடுத்த வியாதியெல்லா மற்றுப்போக
 நாண்டா நோயாளி தனக்குக் கேளு
 நாம்சொல்வோம் யிஞ்சி ரசம் அனுபானத்தில்
 பூண்டா பூரணாதி செந்தூரத்தைப்
 புகழாக விராகனொன் றிலெடுத்துக் கொள்ளே. (636)

கொள்ளென்ற பண்டிதரே சொல்லக்கேளுங்
 கூறுகிறோஞ் செந்தூரமிஞ்சிச் சாற்றிப்
 பள்ளென்ற பல்படா நாவிலேத்துப்
 பண்டிதரே உங்களுக்குப் பலிதமாகும்

அகத்திய முனிவர்

அள்ளென்ற பித்தத்தா லெடுத்த நோய்க்கு
 அரகரா நெல்லிக் காய்ச்சாற்றில் கொள்ளு
 உள்ளென்ற பித்தத்தா லெழுந்தநோய்கள்
 உடலைவிட்டு ஓடுமடா உண்மைதானே. (637)

தானென்ற சிலேற்பனோயற்றுப் போக
 தான் கொடுக்க அனுபானம் தனதாய்க் கேளு
 ஆனென்ற தேனதிலே செந்தூரமிட்டு
 அரகரா குழைத்துமே பல்படாமல்
 நானென்ற நாவுதனில் ஏற்றிடாய் நீ
 நாம்சொன்னோம் நாள்பத்து கொடுத்தாயானால்
 தேனென்ற மன்மதனைப் போலே மைந்தா
 தேகமெல்லாம் வச்சிரம்போ லாகுந்தானே. (638)

இந்த செந்தூரத்தால் சகல வியாதியும் போம்
 நூலறியும்படி வழலைவாதி பிறவி உற்பவிக்கும்
 அறு நூலகத்துகை... கடலிக் காண்டம் பார்க்கவும்
 நிகண்டறிய வைத்திய நூல்

தானான செகந்தனிலே மனிதருக்குத்
 தப்பாதே செந்தூரங் கொடுத்தாயானால்
 ஏனான நோயெல்லாமோடிப் போகும்
 யீசெனென்று உனைப்பணிவார் செகத்தோரையா
 வானென்ற பண்டிதங்களிவ் விதமாய்ச் செய்வோர்
 வயித்தியரி லரிதப்பா வாதிவாதி
 தேனான அவர்களுக்கு யிந்தபாகம்
 செப்பினோம் பூரணாதி செந்தூரந்தானே. (639)

தானப்பா உடல்பசுப்பம் பூரணாதி செந்தூரந்
 தனதாகச் சொன்னமப்பா தவத்தோற்கெய்தும்
 நானப்பா பதினாறு லட்சம் பாடல்தோறும்
 நாம் சொல்லயில்லையடா செந்தூரப்பசுப்பம்
 காணப்பா கைக்கருணைச் சித்தருக்கு
 கவடில்லா செந்தூரப் பசுப்பம் கண்டாரானால்
 ஆணப்பா அவ்வாதி வழலை காண்பார்
 அண்டபிண்ட மதீன்பிறகு அறிவார் பாரே. (640)

பசுப்பம் = பஸ்பம்

ஞான காவியம்

பாரடா புலத்தியனே செந்தூரப் பசுப்பம்
 பார்தனிலே மனிதர் செய்யும் தவத்தினாலே
 ஆரடா விந்துதித்த அன்று முதலாக
 அறிவதற்கு ஒருபிள்ளை யுற்பவிப்பான்
 நேரடா அவன் வாதி ஆசான் வேண்டாம்
 நினைத்த நூற்பொருளெல்லா மறிவான்பாரு
 மாரடா சகலநூல் பிறட்டுங் காண்பான்
 மாறாட்டமில்லாமல் மகிழ்வானே.

(641)

வானென்ற சகல நூலித்தொழிலைக் காண்பான்
 வாதகாவியத்தோடே யஞ்சங் கொண்டு
 சானென்ற சவும்மிய சாகரத்தோடாறும்
 தானெடுத்துப் பூசைசெய்து தாவிப்பான்பார்
 மானென்ற வாத காவியத்தில் மைந்தா
 வாதமென்ற வழலையைத் தானறிவான்பாரு
 நானென்ற ஞானகாவிய மின்னுலில்
 நலத்த அதின் பூசை தீட்சையறிவான்பாரே.

(642)

அறிவதற்குக் கடைக்காண்டமைந் நூறுபாரு
 அருளினோ மெண்ணூறு நிகண்டு பாரு
 நறிவதற்கு செந்தூரப் பசுப்பமிரண்டுங் கொண்டு
 நவகோடி கோடாகோடி வியாதிக் கெல்லாம்
 அறிவதற்கு அனுபான மறிந்து செய்தால்
 நாடதிலே யுனைப்போலே பண்டிதன் தானாரு
 பறிவதற்குப் பதினாயிரந்தான் வயித்தியஞ் சொன்னோம்
 பரிவான யிக்குருக் கொண்டாடுவாயே.

(643)

ஆடுவாய் ஆயிரத்தைந் நூறுவயித்தியஞ் சொன்னோம்
 அதுக் கெல்லாமிப்பசுவம் செந்தூரந்தொட்டு
 நாடுவாயிரண்டு குருவாலே மைந்தா
 நவகோடி கோடாகோடி பண்டிதன் செய்வாய்நீ
 வாடுவாய் வயித்திய நூல் கோர்வைக்கெல்லாம்
 வசனித்தோங்கருக் குருவாய் வயித்தியற்கு
 தேடுவாய் பூரணாதி செந்தூரஞ் சொன்னோம்
 சித்தர்களா யாவதற்குச் செய்திகேளே.

(644)

கேளப்பா கல்மலைகள் நவரத்தினங்கள்
 கெடியான சரக்கு அறுபத்து நாலும்
 தாளப்பா தண்ணீர் வார் தழைகளெல்லாம்
 தருவான அண்டபிண்டந் தண்ணீராக
 கோளப்பா வாராது குருக்கல்ச் சுண்ணம்
 கூறுகிறோம் விஷச்சுண்ணம் உடல்ச்சுண்ணந்தான்
 நாளப்பா நவசித்தாள் மறைத்தாரையா
 நாம்வெளியாய்க் காவியத்தில் நவிலுவோமே. (645)

நவிலுவோம் புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 நால்சத்தி உடல்க்கல்லு மெடுத்துக் கொண்டு
 அவிலுவோம் அண்டோட்டின் சுண்ணத்தாலே
 அரகரா விழுதுகளிப் பாலேவிட்டு
 எவிலுவோம் கலீவத்தில் சுண்ணமிட்டு
 யென்மகனே அப்பால்விட்டு சாமமாட்டு
 அவிலுவோ மாட்டிவர மெழுகாய்ப் போகும்
 மைந்தனே யம்மெழுகைக் குகையாய்ப் பண்ணே. (646)

பண்ணியே குகையெடுத்து உடல்க்கல்லைத்தான்
 பரிவான குகையினுள்ளே கல்லைப்போட்டு
 வெண்ணியே விழுதுகளிப் பலம்பால் விட்டு
 விவேகமுள்ள செந்தூரப் பசுப்பந்தானும்
 அண்ணியே குகையினுள்ளே விராகனிடேபோட்டு
 அப்பனே அண்டமெழுக்கவசஞ் செய்து
 நண்ணியே வெண்பட்டில் அம்மெழுகுப் பாலை
 நளிமதாய்க் குழைத்து சீலையதின் மேல்பூசே. (647)

பூசடா அச்சீலையேழு சீலை
 புகழாகக் கவசமதின் மேலேசெய்து
 ஆசடா ரவிசாமம் உலர்த்தி நன்றாய்
 அப்பனே துருத்திகொண்டு...வைத்து
 ஏசடா யெக்கரிதானானா லென்ன
 யென்மகனே கரிக்குள்ளே குகையைவைத்து
 ஊசடா துருத்திவாய் மூடிநன்றாய்
 ஓகோகோ சாடுவாய்ச் சாமந்தானே. (648)

தானென்ற சாமமது சாடினாக்கால்
 சமத்தான உடல் மணிதானுருகும் பாரு
 தேனென்ற தங்கம்போல் வருதல்கண்டு
 சிவசிவா குகையதனை யெடுத்துநீயும்

பானென்ற குகை சீலைக் கவசந்தட்டிப்
பார்த்தாக்கா லென்ன சொல்வேன் பரிவாய்த்தானும்
நானென்ற மணியிருவதுந்தான் கேளு
நாதாந்தக் குளிகைமணி நண்பாமென்னே. (649)

என்னவே புலத்தியனே சிறுமாங்காய்போல்
யென்மகனே யுருகியது மணியாய்நிற்கும்
அன்னவே மணியெடுத்து சிவயோகத்தில்
அப்பனே பயிரவன்தன் பூசைசெய்து
வன்னவே வாலையூசை சிதம்பரத்தின்பூசை
மானதமாம் பூசைசெய்து மணியேகொண்டு
நன்னவே முன்னுடல பசுப்ப செந்தூரத்தை
நளிமதாய் வகைக்கு யிடைவிராகன் ரெண்டே. (650)

ரெண்டான பசுவஞ் செந்தூரங்கொண்டு
நேர்மைய தாய்விழுது கள்ளி அப்பால்தானும்
அண்டானைப் பால்கொண்டு குழைத்து அதனை
அரகரா உடல் மணிமேல் நெலக்கதனமாக
ஒண்டான பூசியதை ரவியுலர்த்தி
உத்தமனே முன்சொன்ன குகைக்குள் வைத்து
நன்றான மேல்க்கவசம் மெழுகால் செய்து
நளிமதாய் முன்னேழு சீலைசெய்யே. (651)

செய்து நீ முன் துருத்திக் கருக்குள் வைத்து
செயமாகச் சாமமெட்டும் சாடுவாய்நீ
நைய்து நீசாடி வாயென்ன சொல்வேன்
நாதாக்கள் பணிந்திடுவாரிச் சுண்ணங்கண்டால்
எய்து நீ குகையெடுத்துக் கவசஞ்சீலை
யென்மகனே தட்டியதை யெடுத்துப்பாரு
எய்துநீ யிதின்பேரு அண்டவாலைச் சுண்ணம்
எவர் செய்வார் யாருமறியார்கள் பாரே. (652)

பாரப்பா யிச்சுண்ணம் சீசாதன்னில்
பரிவாகப் பதனமதாய் வைத்து நீயும்
ஆரப்பா வாலை அபிராமி பூசை
அப்பனே செய்து முடிப்பித்துக் கொண்டு
நேரப்பா சகலத்துக்கு முடல் கல்சுண்ணம்
நேரான சரக்கு அறுபத்துநாலும்
வேரப்பா நிறாக்குமிந்தச் சுண்ணம்
வேதாந்தி ஞானிகளுக்கு வேணும்பாரே. (653)

அகத்திய முனிவர்

பாரடா புலத்தியனே அண்டபிண்டம்
 பரிவான வெண்கருத்தான் விந்துநாதம்
 ஆரடா அறிவார்களிச் சுண்ணத்தாலே
 அமுர்தபனி சுத்த செலமாகும்பாரு
 தாரடா சலம்வார்த்த தழைகளெல்லாம்
 தப்பாது யிச்சுண்ணம் பட்டதானால்
 மாரடா மது சலந்தானாறா யோடும்
 மக்களே யிச்சுண்ணமதால் வாதமாச்சே. (654)

ஆச்சுதப்பா சித்தியெல்லாமிச் சுண்ணத்தாலே
 அறுவத்து நாலு சுத்தியிச் சுண்ணத்தால்
 பாச்சப்பா சிவயோகம் சத்தியோகம்
 பரிவான மவுனத்தின் ஞானயோகம்
 வாச்சப்பா வாசியோகமிச் சுண்ணத்தால்
 மகத்தான சித்தியெல்லாமிச் சுண்ணத்தால்
 நாச்சப்பா யிச்சுண்ணங் கொண்டு நீயும்
 நவகோடி கோடாகோடி தொழில் செய்வாயே. (655)

செய்யப்பா புலத்தியனே உடலச் சுண்ணம்
 தெளிவான சுண்ணமில்லாவிட்டால் கேளு
 ஓய்யப்பா ஒன்றும் பலியாது பாருமைந்தா
 ஒருகோடி சாஸ்திரங்கள் பார்த்தாலென்ன
 அய்யப்பா யிச்சுண்ணம் பலிக்கவென்றால்
 அப்பனே சிவவிந்தாய்ப் பிறக்கவேணும்
 எய்யப்பா யிதுக் கென்று பிறப்பான்பிள்ளை
 யெடுத்ததெல்லாம் பலிக்குமடா அவற்குத்தானே. (656)

அவறான அண்டவாலைச் சுண்ணஞ் சொன்னோம்
 அருளுகிறோ முடல்கல்லுச் செந்தூரங்கேளு
 தெவறான செந்தூரச் சுண்ணமார்தான் காண்பார்
 சிவன் சொன்ன முறையிதுதான் தெளிந்துபாரு
 கொவறான முன்அண்டக் குகையைக் கொண்டு
 கூறினோ முன்பாகமதாய் மணியுருக்கி
 மவறான மணியெடுத்து முன்பால் கொண்டு
 மகத்தான ரசக்கலசமதனில் வாரே. (657)

ஞான காவியம்

வாரப்பா முன்செந்தூரப் பசுவங்கொண்டு
 மைந்தனே சரிவிரா கனிடையாகத்தான்
 ஆரப்பா பாலிலிது ரெண்டுமிட்டு
 அரகரா மணியெடுத்து அதனில்போட்டு
 நாரப்பா ரவிசாமமுற வைத்தால்
 நாராகத் துவளுமடா மணியுந்தானும்
 மாரப்பா மணியெடுத்துமுன் செந்தூரப்பசுவம்
 மகத்தான பாலெவிட்டுக் குழைத்திடாயே. (658)

பசுவம் = பஸ்மம்

குழைத்ததனை மணியதின் மேல் நெலக்கதனமாக
 கூறினோங் கவசமது குணமாய்ச் செய்து
 அழைத்ததனை ரவியுலர்த்திக் குகைக்குள்ளிட்டு
 அப்பனே குகைக்கு மெழுகவசஞ் செய்து
 வழைத்ததனை யப்பாலை சீலைமேல் தடவி
 மகத்தான குகைக்கு யெழுசீலை செய்து
 நுழைத்ததனை முன்போலே ரவியுலர்த்தி
 நாதாந்த துருத்தி கொண்டு கரிக்குள்வையே. (659)

வையப்பா கரிக்குள்ளே வைத்துநீயும்
 வளமாக அக்கரிக்குள் அக்கினியை மூட்டு
 அய்யப்பா ஓர் சாமம் காளமேகம்போல
 அப்பனே சாடிவர அதின்பாகங்கேள்
 மெய்யப்பா சொல்லிவிட்டேன் புலத்தியனே மைந்தா
 மேலான புகையதுதான் தங்கம் போலாம்
 நையப்பா குகையெடுத்து ஆறவைத்து
 நலமாக மேல்கவசஞ் சீலைதட்டே. (660)

தட்டடா யெ்னமகனே சீலையேமும்
 தருவான கவசமதைக் கழற்றிப் பார்த்தால்
 அட்டடா அதினுள்ளே செந்தூரந்தானும்
 அரகரா யிந்திர கோபமதுபோல் காணும்
 செட்டடா செந்தூரச் சுண்ணமென்ன சொல்வேன்
 சிவா சிவநாவதனாற் சொல்லப்போமோ
 கட்டடா சிவயோக மவுனபூசை
 கணபதியின் பூசை செய்து பதனம்பண்ணே. (661)

அகத்திய முனிவர்

பண்ணப்பா உடல்கல்லுச் செந்தூரச் சுண்ணம்
 பாடினோ மிதுபோலே பாயாதையா
 நண்ணப்பா நவகிரிகள் நீராய்ப் போகும்
 நவசரா சரங்களெல்லாம் நீறதாகும்
 அண்ணப்பா நவரத்தினங்கள் நீற்றுப்போகும்
 அண்டவிந்து நாதமது செலமேயாகும்
 மண்ணப்பா யிதுக்கு நிகரெதுவுமில்லை
 மகத்தான சரக்கு அறுபத்தினாலும் நீறிப்போமே. (662)

போமென்ற மலைக்கிரிகள் பசுவமாகும்
 புனிதமென்ற காரமடா காரசாரம்
 ஆமென்ற சாரமது காரமாகி
 அக்காரமதுவாலே யெல்லாம் நீரும்
 கோமென்ற குளிகை சாரணைக் குமிந்த
 குரு...ச் செந்தூரம் வேணும்பாரு
 மாமென்ற உடல்ச் சுண்ணஞ் செந்தூரமானால்
 மண்டலத்தில் நீயுமொருசித்தனாமே. (663)

சித்தனருள் வேணுமென்றால் செந்தூரச் சுண்ணம்
 சித்திக்கும் மகாகோடி வேதையாகும்
 அத்தனருள் முத்திபெற்று வாழலாகும்
 ஆண்பிள்ளை யானாக்கால் செந்தூரஞ் செய்வாய்
 கர்த்தனருளிதுவே பார் பவிதமானால்
 கண்மணியே யுனைப்போலே சித்ராரும்
 வெற்றி பெற்று யுகயுகங்கள் வாழலாகும்
 வேதாந்த மின்னாலாயிரந்தான் பாரே. (664)

பாரடா புலத்தியனே ஞானகாவியம்
 பாடினோ மேழாவது சருக்கந்தன்னில்
 வீரடா ஆர் கொடுக்கப் போறாரப்பா
 விட்டகுறை யிருந்ததனாலின் னூலெய்தும்
 ஆரடா ஆயிரம்போலொரு நூலுண்டோ
 ஆடலாங் கோடாகோடி ஞானசித்து
 தேரடா யின்னூலில் தேறினாக்கால்
 சிவசித்தன் மவுனியடா யெனைப்போல்கானே. (665)

ஞான காவியம்

காணப்பா ராசானந்த யோகவானே

கருக்குருவாய்ச் சொல்லிவிட்டோம் உடல்கல்சேதி
வாணப்பா உடல்கல்லின் பசுவ செந்தூரம்

வசனித்தோ முடல்ச் சுண்ணம் செந்தூரச் சுண்ணம்
ஆணப்பா நாம் சொன்னோம் ஆயிரத்தில்

அருளுகிறோம் வழலை முறை ஆட்டமெல்லாம்
நாணப்பா ஞானியடா உலகிலுண்டு

நாமறையாய்ச் சொல்லுகிறோம் நண்பாய்க் கேளே. (666)

கேளப்பா யேழாவது சருக்கந்தன்னில்

கெணிதமென்ற பொருள்களெல்லாங் கிருபையாக
நாளப்பா வழலையுடைத் திறத்தைக்கேளு

நாதசத்தி வாமியடா வாலைவாலை
வாளப்பா வாமியென்ற வாலைதன்னை

வசனிக்க நாவுமுண்டோ வஞ்சிமாது
கோளப்பா வாராது வயதோ பத்து

கொடிதான அஸ்தினியின் கூறைக்கேளே. (667)

கூறக்கேள் பங்குனியின் சித்திரை நாள்தன்னில்

கூறுகிறோம் மேலண்ட வானந்தப்பி
பாறக்கேள்க் காலம் பனிசோரப் பேயும்

பாரமலை யோரமதில்ச் சாரல்கேளு
காரக்கேள் காடு புனல் பூமிதேடிக்

கண்மணியே போய்ப் பார்த்தால் பூமிதானும்
ஆரக்கேள் அடியப்பா வெடிநீர்தானும்

அதின்மேலே படைபடையாய்ப் பூக்குந்தானே. (668)

பூக்கின்ற பூனீரையெடுத்துக் கொண்டு

புகழான பழம்பாண்டந் தன்னிலிட்டு
கோர்க்கின்ற தேசி நீர்படியஞ்சப்பா

கூறான பாண்டமதிலின்னீர் விட்டுக்
கார்க்கின்ற கரமது வால்கலக்கி நீயும்

கண்மணியே தெளியவைத்து மறுபாண்டத்தில்
ஆக்கின்ற தெளிவதனை யெடுத்திறுத்தால்

அதில்விழுகும் முத்துபனி நீரதாமே. (669)

அகத்திய முனிவர்

நீரான அன்னீரின் பாண்டங் கொண்டு
 நீமகனே மேல்ச்சட்டிவிரைவாய் மூடி
 ஆரான ஆத்திவிறகாலே கேளு
 ஆடுவாய் அவ்விரகால் அக்கினியை மூட்டு
 ஏரான தீயெரிப்பாய் சாமந்தானும்
 என்ன சொல்வேன் குழம்பதுபோல் வருதல்கண்டு
 நாரான பாண்டமதை யிறக்கிப் பார்த்தால்
 நாமென்ன சொல்வமப்பா பாலைதானே. (670)

பாலையென்ற குழம்பதுவில் தேசிநீரு
 படியிரண்டு அரைவிட்டுக் குழப்பித்தானும்
 காலையென்ற கரமதுவால் கலக்கிநீயும்
 கண்மணியே தெளியவைத்து மறுபாண்டத்தில்
 ஆலையென்ற தெளிவதனை யெடுத்துநீயும்
 அதில்விட்டு மேல்சட்டி அளவாய் மூடி
 மாலையிலே அடுப்பின் மேலெடுத்து வைத்து
 மாவிறகால் அக்கினியை மூட்டுவாயே. (671)

மூட்டுவாய் சாமமதுயெரித் தாயானால்
 மூதண்டக் குழம்பதுபோல் வருதல்கண்டு
 ஆட்டுவாயிறக்கி வைத்து பாண்டத்தேதான்
 அதின்மேலே மூடினதோர் சட்டிவாங்கி
 வாட்டுவாய் பாரதையென்றால் குழம்பதுபோல் காணும்
 கன்னி சிறுதேசிநீர்படி யொன்றேகால்
 வாட்டுவாய் வார்த்ததிலே கரைத்தால் மைந்தா
 வசனித்தோம் கலக்கியதைத் தெளியவையே. (672)

வையடா தெளிந்த நீர் மறுபாண்டத்தில்
 வார்த்ததனை மேல்சட்டி வளைவாய்மூடி
 அய்யடா பாண்டத்தை அடுப்பிலேற்றி
 அரகரா வேர்ப்பிலா விறகால் மைந்தா
 எய்யடா தீயெரிப்பாய் அவ்விறகால்தானும்
 யென்மகனே சாமஞ் சென்றிரக்கிப் பார்த்தால்
 நையடா யிரண்டுவிசை பூனீருக்கு
 நாலிலொன்று குழம்பது போலிருக்குந்தானே. (673)

ஞான காவியம்

இருக்கின்ற குழம்பதுவை அண்டமெழுப்பீங்கான்
 யென்மகனே யிரண்டு செய்து முடிப்பித்து நீயும்
 நருக்கின்ற பீங்கானில் குழம்பைத் தானும்
 நன்றாக யெடுத்துவிட்டு நண்பாய் நீயும்
 அருக்கின்ற கடும் ரவியில் எடுத்துவைத்து
 அப்பனே நாளொன்றுக்கிரண்டு சாமம்
 மருக்கின்ற பத்துநாளிவ் விதமாய்வைத்து
 மைந்தனே பாகமதை மறக்கொண்ணாதே. (674)

ஒண்ணான சாமமது யிரண்டுங்காய்ந்தால்
 ஓகோகோ யிரங்குமப்பா முருக்கம்பூப்போல்
 கண்ணான முருக்கம்பூரசத்தை மைந்தா
 கண்மணியே அக்கசுவை யிறுத்திடாய் நீ
 அண்ணான மண்ணப்பா சவட்டு மண்ணு
 அம்மண்ணு உழமண்ணுப் பூநீறாகும்
 உண்ணான உளர்தனிலே யிருக்குமண்ணை
 உலுத்தரவர் கரைத்திறுத்தாலுப் பாகாதே. (675)

உப்பான நாள்பத்தும் ரவியில் காய்ந்தால்
 ஒன்றான வழலையுப்பு படரும்பாரு
 அப்பான நீரெல்லாம் கயண்டு போனால்
 அதில் பற்றுங் கம்பியுப்பு அதுக்குப்பேரு
 நப்பான நாள்பத்தும் நலமாய்க் காய்ந்தால்
 நலமான பாரையுப்பு அடியுப்பாகும்
 செப்பொண்ணா வுப்புதனை யார்தான் கண்டார்
 சிவவுப்பு யிதுக்குப்பேர் செப்பினோமே. (676)

(சிவ உப்பு வழலையுப்பு செய்நீர் அஞ்சு சுண்ணக் குகை

செப்பினதோருப் பெடுத்துச் சீசாதன்னில்
 சிவசிவா பதனமதாய் செயமாய் வைத்து
 தெப்பினதோர் சிவயோகம் மவுனயோகம்
 செயலான ஞானயோகம் வாசியோகம்
 அப்பினதோர் பூசைசெய்து அடக்கம்பண்ணி
 அரகரா ஆறாதாரப் பூசைசெய்து
 நப்பினதோருப்பதிலே செரங்கை கொண்டு
 நளினமென்ற ரசப்பீங்கானதனில் வையே. (677)

அகத்திய முனிவர்

வைத்ததொரு வுப்பதிலே செய்நீர் கேளு
 மகத்தான செய்நீரு ஆர்தான் செய்வார்
 அத்ததொன்றா முன்சொன்ன யிரண்டு சுண்ணம்
 அப்பனே செந்தூரச் சுண்ணமுடலச் சுண்ணம்
 வெத்ததொரு விராகனிடே சரியாய்க் கொண்டு
 வேதாந்த வழலையுப்பில் விதமாய்ப்போட்டு
 நைத்ததொரு ரவிதனிலே நிமிஷம் வைத்தால்
 நவசித்தாள் கிருபையினால் செய்நீறாமே. (678)

ஆமேதானப் பீங்கானெடுத்துப் பார்த்தால்
 அரகரா அதின் வர்ணமென்னால் சொல்ல
 நாமேதான் நாவதனால் சொல்லப்போமோ
 நாடதிலே முருக்கம் பூவர்ணம் போலாம்
 யேமேதான் அண்டரசச் சீசாதன்னில்
 யென்மகனே செய்நீரையெடுத்து விட்டு
 தேமேதான் தேவி அபிராமி வாலை
 சிதம்பரத்தின் பூசை செய்து தெளிந்திடாயே. (679)

தெளிந்திடாய் புலத்தியனே செய்நீரைச் சொன்னோம்
 தெளிவான வழலையுப்பின் சுண்ணங்கேளு
 வளிந்திடாய் வழலையுப்பில் செரங்கைகொண்டு
 மைந்தனே நண்டோடு சிப்பியோடு
 நளிந்திடாய் ஊமைச்சி நத்சிந்தையோடு
 நலமான தேசியுடைகால் குளம்பு
 மளிந்திடாய் அஞ்சோடும் பொடிபொடியாய்ச் செய்து
 மகத்தான வெண்பட்டில் கிழியாய்க் கட்டே. (680)

கட்டப்பா அக்கிழியை யெடுத்துக்கொண்டு
 கருவான அண்டத்தின் பீங்கான் தன்னில்
 தேடப்பா முப்பலந்தான் செய்நீர் விட்டு
 தெளிவான கிளியதனை அதனில் போட்டு
 எட்டப்பா யிரண்டு நாழிகை சென்றாக்கால்
 யெடுத்ததனைக் கலவத்தில் யியல்பாய்க்கேளு
 அட்டப்பா அக்கிழியை அவிழ்த்து நீயும்
 அரகரா கலவமதிலடைவாய்ப் போடே. (681)

ஞான காவியம்

போட்டதொரு வோடதிலே செய்நீர் விட்டுப்
 புகழாக மெழுகதுபோல் ஆட்டுவாய் நீ
 நாட்டதொரு மெழுப்போலாம் மெழுகைத் தானும்
 நவிலுவோம் அவிழ்த்தெடுத்துக் குகையாய்ச் செய்து
 வாட்டதொரு குகைதனிலே வழலையுப்பை
 வசனித்தோமதிலிட்டு மதின் மெழுகினாலே
 காட்டதொரு கவசமது சீலையேழு
 கண்மணியே செய்து முடிப்பித்துக் கொள்ளே. (682)

கொள்ளடா யென்மகனே ராசயோகி
 குருவான ரவிதனிலே யிரண்டு நாழி
 அள்ளடா முன்போலே துருத்தி கொண்டு
 அரகரா அத்துருத்திக் கரிக்குள்ளிட்டு
 நள்ளடா துருத்திவாய்ப் பருத்திமுடி
 நலமான குகையெடுத்துக் கரிக்குள் வைத்துக்
 கள்ளடா சாமமது அக்கினியை மூட்டி
 கனதுருத்திக் காளமேகமதுபோல் சாடே. (683)

சாடப்பா புகை விலங்க முறங்கொண்டப்பா
 சமத்தாக வீசிடுவாய் புகையெல்லாம்போம்
 ஆடப்பா அதன்பிறகு சொல்லக்கேளு
 அரகரா தங்கம்போல் புகையெழும்பும்
 நாடப்பா அப்புகையைக் கண்டாயானால்
 நலமான குகையகதுவும் கணீலென்ற சத்தம்
 ஏடப்பா யிதுபாகமெடுத்துக் கொண்டு
 யென்மகனே ஆறவைப்பாய் குகையைத்தானே. (684)

தானான அக்குகையை ஆறவைத்து
 தருவான கவசமதின் சீலையெல்லாம்
 ஆனான கயடெறிஞ்சு பார்த்தாயானால்
 அதினுள்ளே பூத்திருக்கும் வழலைச் சுண்ணம்
 மானான சீசாவில் பதனஞ் செய்து
 மாது துரந்தரிவாமி வாலையுசை
 ஏனான சிதம்பரத்தின் பூசைசெய்து
 யெண்ணவொண்ணா சிவயோகப் பூசைசெய்யே. (685)

செய்து யிந்த சுண்ணமதில் வேதை செய்ய
 செயலான தொழிலொன்று செப்பக்கேளு
 அய்துயிந்த ஐம்பத்து சேர்தான் கொண்டு
 அப்பனே அதின்மேலே கவசங்கேளு

அகத்திய முனிவர்

நைய்துயிந்த செயநீரில் சாமந்தானும்
 நலமாக ஓறினபின்னெடுத்துக் கொண்டு
 மைதுயிந்த அயத்துமேல் மெழுகண்டந்தான்
 மகத்தான மெழுகு பலமிருபதாமே. (686)

தாமென்ற மெழுகதுவுமண்டோட்டின் சுண்ணம்
 தப்பாமல் பலம் ரெண்டு நிறுத்தெடுத்து
 ஆமென்ற கலவத்தில் செயநீர் விட்டு
 அதுரெண்டுந் தனிலிட்டு அரைசாமமாட்டி
 நாமென்ற அம்மெழுகை வழித்துக் கொண்டு
 நவிலுவோ மயமதுபோல்க் கவசஞ் செய்து
 தேமென்ற நெலக்கதனமாக மைந்தா
 நீமகனே கவசமதை நினைவாய்ச் செய்யே. (687)

செய்யப்பா அம்மெழுகால் சீலையேழு
 செய்து முடிப்பித்ததனை செயலாய் நீயும்
 அய்யப்பா ரவிதனிலே சாமம் வைத்து
 அரகரா யெடுத்ததனை முந்துருத்திக் கொண்டு
 கையப்பா உமிகொட்டிக் கரியே யிட்டுக்
 கரிக்குள்ளே அயமதுவையெடுத்து வைத்து
 மெய்யப்பா மேலுமிதான் வலுவாய்க் கொட்டி
 மேலான அக்கினியை மூட்டுவாயே. (688)

மூட்டியே அகோர காலாக்கினிதான் வீச
 மூதண்டமாகவல்லோ சாமஞ்சாடு
 ஆட்டியே சாமமது சாடினாக்கால்
 அயம்வெந்து செம்பாகும் அப்பா உண்மை
 காட்டியே யெடுத்ததனைக் கவசச் சீலை
 கண்மணியே தட்டியதைப் பார்த்தாயானால்
 நாட்டிலே யிச்செம்பு உண்மைபாரு
 நாம்சொன்னோம் புலத்தியனே நண்பாமென்னே. (689)

என்னவே யிச்செம்பை யெடுத்துக்கொண்டு
 யென்மகனே அண்டக்குகை அதினுள் வைத்து
 சொன்னவே விஷக்கல்லுச் சுண்ணம் செந்நூரம்
 துதிபெறவே கடுகிலது பாதிகொண்டு
 நன்னவே வழலை சுண்ணம் பணவிடைதான் கொண்டு
 நலமாக மூன்றதுவை யொன்றாய்ச் சேர்த்து
 கன்னவே குகையதுக்குக் கவசஞ் செய்து
 கண்மணியே துருத்திகொண்டு கரிக்குள்வையே. (690)

ஞான காவியம்

வைத்ததனை அக்கினியைக் காளமேக
 மாக வல்லோ தீயை நன்றாய்ச்சாடு
 அத்தீயை யிரண்டு நாழிகைதான் சாடு
 அப்பனே உருகும்பா குறட்டால் தானும்
 எத்தனைக் கவசமதை விலக்கிநீயும்
 யெண்ண வொண்ணாச் சுண்ணமதை யெடுத்துப்போட்டால்
 பைத்தனைப் பழுப்பாகும் மாத்தென்னாலே
 பரியேம மென்னசொல்வேன் பகரொண்ணாதே. (691)

பகரார்கள் பெரியோர்கள் மாண்பருக்குப்
 பலங்கண்டார் குறும்சித்தராயிரம்பேர்
 வகரார்கள் வாசிசித்தர் சீசாளப்பா
 வசனித்தோம் குரும் சித்தர்வளத்தைக் கேளு
 எகரர்களிவ் வேதை யவரே செய்தார்
 ஏறினார் குளிகை கொண்டு ஆயிரத்தெட்டண்டம்
 நகரார் களித்தங்கமெடுத்து நீயும்
 நாதாந்த சிதம்பரத்தின் பூசைசெய்யே. (692)

செய்யப்பா ஞானியென்றால் செடத்தை வாழ்த்து
 சிவயோகியானாக்கால் செடத்தைப்போடு
 மையப்பா மவுனியென்றால் வாய்வால்வாழு
 மகத்தான சித்தனென்றால் வரையாறேறு
 பொய்யப்பா சொல்லவில்லை ஞானகாவியம்
 பேர்பெற்ற தருமருக்குக் குருநூல் மைந்தா
 அய்யப்பா அவர்பெருமை யென்னால் சொல்ல
 ஆச்சரியமாச் சரியம் அருளக்கேளே. (693)

அருளக்கே எவருடைய கற்பமுறைகேளு
 ஆச்சரியமாயிரம் போலொரு நூலுண்டோ
 பெருளக்கேள் பேர்பெற்றார் கூர்மசித்தர்
 யென்பெரு நூலாயிரந்தான் வாதகாவியம்
 நருளக்கேள் வேதையிலே யனேகங்கண்டார்
 ரசவாதி யவர்க்கீடு சித்தருண்டோ
 வருளக்கேள் வாசிசித்தராயிரம் பேர்மைந்தா
 வாழ்ந்தார்கள் பஞ்ச கிரிமலைச் சாரல்கேளே. (694)

சாரலென்றால் மயேந்திர கிரி வடபாரி சத்துக்கப்பால்
 சார்ந்ததொரு வெள்ளியங்கிரிமலையு முண்டு
 ஆரலென்றும் அம்மலையில் குகைதானுண்டு
 அக்குகைக்குள்ளாயிரம்பேர் குறும்பர் சித்தர்

அகத்திய முனிவர்

மாரலென்றால் சிவயோகம் மவுனயோகம்
 மகத்தான ஞானயோகம் வாசியோகம்
 தேரலென்றால் சத்தியோகம் கெவுனயோகம்
 தெளிந்தார்கள் அத்தீத கற்பம் செய்கைபாரே. (695)

பாரப்பா அவருடைய யோகவாழ்வு
 பலாபலன்களறிந்து வுண்மைப கருவோனாம்
 ஆரப்பா அறிவார்கள் வெண்சாரை சாரை
 அத்தீதமென்ற கற்பமதை யருளுவோம்னாம்
 வாரப்பா அக்குகையில் வாதஞ்செய்தார்
 வாசி சித்தராயிரம்பேர் வண்மைகேளு
 நாரப்பா நாம்சொல்வோம் வாதிநேர்மை
 நவகோடி கற்பமெல்லாம் நவிலுவோமே. (696)

நவிலுவோம் வெண்சாரைக் கற்பஞ்சொல்வோம்
 நாதசத்தி நாதமடா விந்துநாதம்
 அவிலுவோம் அஸ்வினியினண்ட மஞ்சு
 அரகரா அதைக் கொண்டு பீங்கான்தன்னில்
 வவிலுவோ முடைதத்ததனை யநாதவிந்தை
 வளமான வகையிரண்டுஞ் சரியாய்ச் சேர்த்து
 முவிலுவோமுன் சொன்ன உடல்கல் சுண்ணம்
 முற்கமென்ற செந்தூரச்சுண்ணம் பணவிடைதான்காணே. (697)

காணப்பா நாதவிந்திலிச் சுண்ணம்போட்டால்
 களங்கமில்லாக் காமியடா வாமியீரு
 வாணப்பா வாலையடா முத்துப்போல
 மகத்தான பனிநீரு போலேகாணும்
 ஆணப்பா அன்னீரில் வெண்சாரைமைந்தா
 அதினுடைய கொளுப்புபலம் அஞ்சுபோட்டு
 நாணப்பா முன்சொன்ன செய்நீர்பல மூன்று
 நாதாந்த உப்பு பலமஞ்சதாமே. (698)

ஆமேதான் உடல் பசுவம் பூரணாதி செந்தூரம்
 அறையுறோ முடல் சுண்ணம் அன்ன செந்தூரம்
 ஊமோதானூற வைப்பாய் சாமம்பத்து
 ஓகோகோ ஊறினதை யெடுத்துக்கொண்டு
 காமேதான் கலவத்தி விதுவெல்லாம் போட்டு
 கண்மணியே விழுதுகளளிப் பாலும்விட்டு
 நாமேதான் சாமம் பத்து மெழுப்போலாட்டு
 நன்றாகவே வழித்து யெடுத்துக் கொள்ளே. (699)

கொள்ளப்பா சீனிசர்க்கரைதான் மைந்தா
 குறையாமல் பலமஞ்சு தேனுபலமஞ்சு
 அள்ளப்பா சாதிக்காய் ஏலம்லவங்கம்
 சமத்தான பத்திரியும் மிளகு சீரகம்
 வெள்ளப்பா யிவ்வகைகள் பலமொன்றாகும்
 இடித்ததனை வடிகட்டி வடித்ததூளை
 சள்ளப்பா அண்டத்தின் பீங்காந்தன்னில்
 அருளான முன்மெழுகையதனில் போடே. (700)

போடப்பா யித்தாளும் அம்மெழுகுமைந்தா
 புகழாகத் தேனைவிட்டு ரவியில்வை சாமம்
 ஆடப்பா ஒருசாமஞ் சென்றதானால்
 அதின்வேக மென்ன சொல்வேன் பொங்கும்பாரு
 வேடப்பா வெண்சாரை அதுபோல் சீறும்
 வேதாந்த லேகியம்போல் வருதல் கண்டு
 காடப்பா கம்பதனால் கிளறிக்கிண்டி
 கைப்பாகம் பிசகாமல் யெடுத்துக் கொள்ளே. (701)

கொள்ளடா யென்மகனே வெண்சாரை கற்பம்
 குருபூசை சிவயோகப் பூசைசெய்து
 செள்ளடா சிதம்பரத்தின் வாலையூசை
 செயலாகக் கணபதியின் கந்தன் பூசை
 வெள்ளடா வீரபத்திரன் வயிரவன் தன்பூசை
 மேலான பூசையெல்லாஞ் செய்து முடிப்பித்து
 மள்ளடா மவுனயோகஞ் செய்யும்போது
 மகத்தான கற்பமதையுண்டு பாரே. (702)

பாரப்பா கூர்மசித்தர் உண்டகற்பம்
 பாடினோமதி காலம் வைகையேகி
 தாரப்பா ஸ்நானபானம் நேமநிஷ்டை
 சந்திசெப மனுஷ்டானம் தபோபலங்கள்
 சேரப்பா செய்து முடிப்பித்து நீயும்
 சிவசிவா உத்தளமாய்த் திருநீறைப் பூசு
 ஆரப்பா அங்கன்னியாசம் கரன்னியாசம்
 அப்பனே நியாசமெல்லா முடித்துக்கொள்ளே. (703)

அகத்திய முனிவர்

கொள்ளென்ற ரேசக பூரகமுங்கும்பங்

குருவான நிஷ்டையெல்லா முடித்துக்கொண்டு
அள்ளென்ற ஓம் மம ஊம் அம்சிம் மென்றுந்தான்

அரகரா நூற்றியெட்டு செபமேசெய்து
நள்ளென்ற நெல்லிக்காயுள் பருப்பின்பாகம்
நாதாந்த லேகியத்தை யெடுத்துக் கொண்டு
உள்ளென்ற காயமது உறுதியாக

உண்டிடாய் வெண்சாரைக் கற்பந்தானே.

(704)

தானென்ற வெண்சாரைக் கற்பமுண்டு

தனதாக மமமென்று வாசியேத்தி

கோனென்று கும்பித்துத் தம்பித்தாக்கால்

கொடிமுடிகள் தெரியுமடா கற்பத்தாலே

ஆனென்றேன் போதையிலே லகிரிதான் மெத்த

ஆகுமடா மண்டலந்தான் ஒருகற்பங் கொள்ள

மானென்ற வாசியது நிலையாய்ப் போச்சு

மகத்தான கல்போலே தேகமாச்சே.

(705)

ஆச்சென்ற மண்டலந்தான் கொண்டாயானால்

அப்பாசமிக் கற்பத்தால டங்கிப்போச்சு

மாச்சென்ற மண்டலங்கள் மூன்றுங்காணும்

மறுசபையும் தெரியுமடா யிக்கற்பத்தாலே

நாச்சென்ற மண்டலந்தான் பத்துங்கொண்டால்

நவப்பிரம்மம் நீயாவாய் நாமிங்கேது

பாச்சென்ற பத்து மண்டலங் கொண்டாக்கால்

பரிவான சட்டை தள்ளிப் பரமாவாயே.

(706)

ஆவாயே பத்து மண்டலத்துக்குள்ளே

அரகரா சட்டை தொண்ணூற்றாறுமைந்தா

ஊவாயே உரிந்து நவரத்தினதேகம்

ஒன்றான யீசனைப் போலாவாய் பாரு

நாவாயே யிம்மண்டலம் பத்துங்கொண்டால்

நவகோடி கோடா கோடியுடிகள் தானும்

காவாயே காயமது கல்போலாகும்

கனக வச்சிரதேகமடா காணுகானே.

(707)

காணுகின்ற கற்பமது கொள்ளும்போது

காத்து வெய்யில் நடையோட்ட முறக்கமாகா

பாணுகின்ற பத்தியமாய்க் கொள்ளுகொள்ளு

பத்தியத்திற்குறையிருந்தால் பழுதோமெத்த

ஒணுகின்ற வொருபோது அன்னமுண்ணு
ஓகோகோ சிறுபயறு பச்சரிசிப் பாலும்
நாணுகின்ற யிதுமுன்றுமொன்றாய்ப் பொங்கி
நாம்சொன்னோம் வழலையுப்புக் கூட்டிக்கொள்ளே. (708)

கொள்ளுகிற வகையென்ன புளிப்புமாகா
குருவான பிளியாரைக் கூட்டிக்கொள்ளு
பொள்ளுகின்ற போகிலை சுண்ணமுப்புந் தள்ளு
பொல்லாத ஸ்த்ரீபோக மதுவுந்தள்ளு
நள்ளுகின்ற நாடதிலே மனிதருண்ணும்
நலங்கெட்டவஸ்த்துகளை யுண்ணலாகா
அள்ளுகின்ற களவுகன்னம் சூதுமாகா
அரகரா நிராமயம் போலருள் காண்பாயே. (709)

அருளானமுப்பு சுண்ணமாகு மாகும்
அப்பனே மறுசுண்ண மாகாதையா
எருளான யிவ்விதமாய் பத்தியமாய்க் கொண்டால்
யிருக்கலாங்கோடா கோடிவய சென்றாலே
நருளான நாவதனாற் சொல்லப்போமோ
நாதாந்த கூர்மசித்தர் நடத்தையே தான்
மருளானமவர் போலே கற்பங்கொண்டோர்
ஆருமில்லை சித்தர்களின் மகத்துவந்தானே (710)

தானென்ற கூர்மசித்தராயிரம் பேர்
சமத்தான யிக்கற்பம் கொண்டாரையா
நானென்ற கற்பலே கிரியே கொண்டு
நவகோடி யுகாயுகங்கள் வாழ்ந்தாரையா
ஏனென்ற காவியந்தான் ஞானமின்னூல்
எடுத்தோமே ஆயிரந்தான் சருக்கமேழு
கோனென்ற குருவருளால் சொன்னோஞ் சொன்னோம்
கூர்மசித்தர் ஆதிகற்பம் கூறுவாம்முற்றே. (711)

அகத்திய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞானக்காவியம்
ஏழாம் காண்டம் முற்றும்

உ

கடவுள் துணை

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த ஞான காவியம் 1000

எட்டாம் காண்டம்

முற்றுமதி நிறைந்த சருமெஞ்ஞானத்தின்
 மும்மூல சச்சிதானந்தம் போற்றி
 சற்றுமதி ரவியாய் விளங்குமப்பா மெஞ்ஞானம்
 சச்சிதானந்த வெளித்தலமே போற்றி
 கற்ற கருக்குருவினடி விளங்காநின்ற
 காமி அபிராமியுடைக்கமலம் போற்றி
 நித்தம் துதிப்பவர்களுக்குத் தொண்டனானேன்
 நிர்மலமாய் நின்ற குண்டலி காப்பாமே. (712)

நிர்மலத்தின் ரூபமென்ற சோதிபாதம்
 நிராமயமாய் விளங்குகின்ற குண்டலியின்பாதம்
 வர்மலத்தின் சோதிசுடர் வாமிபாதம்
 வாலை செளத்தரியினுடைக் கமலபாதம்
 நர்மலத்தின் பஞ்சகத்தாள் விமலோர்பாதம்
 நான் மறையின் நவசித்தாள் ரிஷியோர்பாதம்
 அர்மலத்தின் ஆதாரமாக்கினையின் பாதம்
 அனுதினமு மாயிரத்தின் பீடங்காப்பே. (713)

காப்பான யீசனுமைக் கமலங்காப்பு
 கருணை நந்தி கமலமதின் கனிந்தோன் காப்பு
 தாப்பான தன்மந்திரி அசுவனியின் காப்பு
 தருவான அகத்தியனருளாயி காப்பு
 நாப்பான முன்னோர்கள் தேவர் காப்பு
 ஞானகாவியத்தினருள் பீடங் காப்பு
 நேப்பான சருக்கமெட்டாமிதமுங் காப்பு
 நிராமயமாய் நின்ற கணபதி காப்பாமே. (714)

அதீதமென்ற ஞானகாவிய மின்னானலத்தான்

அருளுகிறோம் சருக்கமெட்டா மதீதங்கேளும்
நதீதமென்ற யேழாவது சருக்கந்தன்னில்

நாம்சொன்னோம் கூர்மசித்தர் வெண்சாரைகற்பம்
எதீதமென்ற யெட்டாவது சருக்கந்தன்னில்

யெடுத்துரைப்போ மதீதகற்பமியல்பு கேளும்
மதீதமென்ற சாரையடா மஞ்சள்சாரை
மகத்தான கற்பமதை மாட்டுறோமே.

(715)

மாட்டுகிறோம் கூர்மசித்தாளுண்ட கற்பம்

அகத்தியனான் சருக்கமெட்டில் அருளக்கேளு
கூட்டுகிறோம் மஞ்சள் சாரைகொளுப்பு பலம்பத்துக்

கூறினோம் பீங்கானில் கொளுப்பே யிட்டு
ஆட்டுகிறோம் அக்கொளுப்பில் செய்நீர்விட்டு

அரகரா உடல் பசுவம்பூரணாதி செந்தூரம்
ஊட்டுகிறோம் உடல்சுண்ணம் செந்தூர சுண்ணம்
ஓகோகோ வழலை சுண்ணம் ஓக்கப்போடே.

(716)

குறும்சித்தாளுண்ட மஞ்சள் சாரைகற்பம்

போடப்பா அண்டபனிநீர்தான் அஞ்சு

புகழான பலம் நிறுத்துப் புனிதமாக
பாடப்பா சாமம்பத்து ஊறிற்றானால்

பரிவான யிதுவெல்லாம் கலுவத்திலிட்டு
ஆடப்பா விதுகளளிப் பாலாலாட்டு

அப்பனே சாமம்பத்து அரைக்கக்கேளு
வாடப்பா வழலையுப்பு பலமஞ்சிட்டு

மகத்தான பனிநீரு அப்பாலாட்டே.

(717)

ஆட்டுவாய் சாமம்பத்து விழுதுகளளிப்பாலால்

அப்பனே பனிநீரும் சரியாய்ச் சேர்த்து
நாட்டுவாயாட்டியதை மெழுபோலாக்கி

நலமான அம்மெழுகை வழித்துக்கொண்டு
போட்டுவாய் பீங்கானில் அம்மெழுகையிட்டு

போான தேனஞ்சு பலந்தானிட்டு
கூட்டுவாய் வகையென்ன சொல்லக்கேளு

குறுங்கெஞ்சா விரை தள்ளிச் சடையைக்கேளே.

(718)

அகத்திய முனிவர்

சடையான வாதகாவியத்திற் சொன்னோம்
 சடைகெஞ்சா பலமஞ்சு நிறுத்துக்கொண்டு
 அடையான செய்நீரிலுறப் போட்டு
 அப்பனே யிரண்டுநாழிகை சென்றாக்கால்
 எடையான சடையது கையெடுத்துக்கொண்டு
 யென்மகனே மதிதனிலே யுலரவைத்து
 நடையான கடைச்சரக்குச் சாதிக்கா பலம்
 நலமான சுக்குயேல அரிசிகூட்டே.

(719)

கூட்டுகிற வகையென்ற மிளகு சீரகம்
 கூறினோம் திப்பிலியும் பரங்கித்தானும்
 வாட்டுகிற வகையொன்று பலந்தானொன்று
 வசனித்தோ மிதுவெல்லாம் ரவியுலர்த்தி
 நாட்டுகிற சடைக்கெஞ்சா கூடச்சேர்த்து
 நலமான கல்லுரலிலிடித்துத் தூளாய்
 ஆட்டுகிற தூளதனை வடித்துக் கொண்டு
 அம்மம்மா சீனிசர்க்கரையுங் கூட்டே.

(720)

கூட்டியே கலந்ததனை முன்பீங்கான் தன்னில்
 குருவான யித்தூளை யதனிலிட்டு
 காட்டியே கம்பதனால் கிளறிக் கிண்டி
 கருணைபெற வேணுமென்று ரவியில் வைப்பாய்
 ஆட்டியே சாரைமஞ்சள் போலேசீறும்
 அம்மம்மா அதின்வேகஞ் சொல்லொண்ணாது
 நாட்டிலிதை யார் செய்வாரிந்தக் கற்பம்
 நாதாந்தக் கூர்மசித்தர் முறைதான்காணே.

(721)

காணப்பா யிம்முறைதான் யெவர்தான் செய்தார்
 கருவாக நான் செய்தேன் அவருஞ் செய்தார்
 ஆணப்பா அவர்பெருமை யின்னூல் ஞானம்
 அதீத மென்ற காவியந்தான் சருக்கமெட்டில்
 நாணப்பா மஞ்சள் சாரைக்கற்பத்தே தான்
 நாதாக்கள் பூசித்தாரனந்த காலம்
 வாணப்பா ரவியில் வைத்த கற்பந்தானும்
 வஸ்துவைப்போல் கொதிக்குமடா வசனித்தோமே.

(722)

ஞான காவியம்

வசனித்தோங் கொதித்ததுவும் லேகியம் போலாகும்
 மகத்தான அப்பாகங் கண்டாயானால்
 அசனித்தோம் மஞ்சள்சாரை லேகியத்தை நீயும்
 ஆதார நிராதாரப்பூசை செய்து
 நசனித்தோம் சிதம்பரத்தின் வாலையூசை
 நாதாந்த வயிரவன்றன் பூசைசெய்து
 உசனித்தோ மிக்கற்பம் சிவயோகத்தின்
 ஓகோகோ மானதமாம் பூசை செய்யே. (723)

செய்யடா புலத்தியனே கற்பமுண்ணச்
 செய்பாக்கு சொல்லுகிறோம் செயலாய்க்கேளு
 மெய்யடா சொல்லிவிட்டோ மத்தகற்பம்
 மேலான கூர்மசித் தருண்ட கற்பம்
 பொய்யடா போகாது ராசியானால்
 புனிதமென்ற கெணராசி பிறவியோர்க்கு
 தையடா பலித்திடுங்காணிந்தக் கற்பம்
 தாயான மனோன்மணியின் தவத்தினாலே. (724)

தவமான புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 தவறாமலதி காலையெழுந்து நீயும்
 அவமான மில்லாமல் வைகையேகி
 அரகரா ஸ்நான் பானம் நேம நிஷ்டை
 சவமான பிணம்போலத் திரிந்திடாதே
 சந்திசிவ அனுஷ்டான சூரியபூசை
 அவமான அங்கன்னியாசம் கரன்னியாசம்
 அரகரா பஞ்சாக்கினி நியாசஞ் செய்யே. (725)

செய்யடா நேமமெல்லாழுடித்துக் கொண்டு
 திருநீறு பஞ்சாட்சரத்தை உத்தளமாய்ப்பூசி
 வையடா வைகைவிட்டுக் குகைதானேகி
 வளமான சிவயோகப் பூசைசெய்து
 அய்யடா ஓம் ஹரீம் சிரீம் அரீம் சிரீம்
 அரகரா சிரீம் அங்கு சாயாவென்று
 மெய்யடா நூற்றியெட்டுச் செபமேசெய்து
 மேலான சேதியதைச் சொல்லக்கேளே. (726)

அகத்திய முனிவர்

சொல்லக்கேள் புலத்தியனே மஞ்சள் சாரை
 சூட்சாதி சூட்சமென்ற லேகியத்தைத் தானும்
 நெல்லக்கேள் நெல்லிக்காயுள் பருப்பின்பாகம்
 நேரான கற்பத்தை யெடுத்துக்கொண்டு
 நல்லக்கே ஞாண்டுவிடு புலத்தியனே யய்யா
 நாம்சொன்னோம் லேகரிதான் கவுனம்பாயும்
 மல்லக்கேள் மமமென்று தம்பித்தாயானால்
 மண்டலங்கள் மூன்றுமுன் கண்ணில்கானே. (727)

காண்டா மண்டலந்தான் பத்தியமாய்க் கொள்ளு
 கருவான கற்பமடா யிதுபோலுண்டோ
 ஆண்டா பத்து மண்டலந்தான் கொண்டால்
 அரனுனக்கு யீடோபார் அகத்தியனாவாய்
 மாண்டா கற்பத்தை யுண்டு நீயும்
 மங்கென்று வாசியை நீ தம்பித்தாக்கால்
 ஊண்டா ஒன்பது துவாரந்தானும்
 ஓகோகோ அடைந்து வாசலொடுங்கு மபாரே. (728)

பாரப்பா பத்தான வாசல் தன்னில்
 பரிவான வாய்வு பத்தும் அபானத்துள்ளே
 ஆரப்பா அறிவார்கள் கற்பவேகம்
 ஆச்சரிய மாச்சரியம் அரன் நீயாவாய்
 மாரப்பா பத்து மண்டலத்துக்குள்ளே
 மருளினோம் தொண்ணூற்றாறு சட்டைபோகும்
 நாரப்பா நவப்பிரம்மம் தேகமாகும்
 ஞானியென்றால் கற்ப முறைஉண்டுதேறே. (729)

தேறினோர் கூர்மசித்தர் யிக்கற்பத்தாலே
 தெரிந்தார்கள் கோடாகோடி யுகங்கள் கண்டார்
 காறினோரில்லையடா பத்தியமாய்க் கொண்டு
 கண்மணியே பத்தியத்தில் குறைவிருந்தால்
 ஆறினதோர் சடலமெல்லாம் வெடித்துப்போகும்
 ஆயுசுதான் குறைந்து அது தேகம் புண்ணாம்
 மாறினோமிந்தப் படிபுலத்தியனே அய்யா
 மாண்டிடுவார் பத்தியத்தில் பழுதுண்டோற்கே. (730)

ஞான காவியம்

உண்ணையிலே முன்சொன்ன பாகமாக
 உண்ணப்பா பத்தியமாய் உண்டுதேறு
 உண்ணையிலே உன்தேகங்கல்ப் போலாகும்
 உறுதியடா தேகவச்சிரம் எஃகுப்போலாகும்
 அண்ணையிலே மன்மதனைப் போலேயாவாய்
 ஆயிரத்தெட் டண்டமு நீயறையிற் காண்பாய்
 தெண்ணையிலே தேகமெல்லாம் தங்கம்போலாம்
 செயகற்பம் உண்போர்க்குச் சித்திதானே. (731)

குறும் சித்தர் செஞ்சாரைக் கற்பம்

சித்தியென்ற யென்னுல்தான் பதினாறுலட்சம்
 செயமான சாத்திரத்தைச் சுருக்கியானும்
 முத்திபெற மூனு லெட்சம் காப்புச் சொன்னோம்
 முக்கியமுள்ள இக்கற்பஞ் சொல்லவில்லை
 அத்தியுரி யிடைதரித்த ஈசன் சொன்னார்
 அத்தமென்ற சாரை மஞ்சள் கற்பந்தானும்
 வெற்றி பெறச்சொல்லிவிட்டோம் கூர்மசித்தர்
 விளங்கினார் யுகயுகங்கள் விசிதமென்றே. (732)

யென்றான கற்பத்தால் மவுனயோகம்
 யெண்ணவொண்ணாச் சிவயோகம் சத்தியோகம்
 நன்றான கெவுனத்தின் ஞானயோகம்
 நாதாக்கள் பணியுமிந்த வாசியோகம்
 அன்றான குளிகையென்ற கனயோகந்தான்
 அஷ்டமா யோகங்கண்டார் கூர்மசித்தர்
 மன்றான யிக்கற்பத்தாலே தேறி
 வாழ்ந்தார்கள் வாசியதால் மவுனத்தோறந்ரே (733)

மௌனமென்ற யோகமெல்லா மவரே கண்டார்
 மகத்தான ஆயிரத்தெட்டண்டம் பாய்ந்தார்
 அவுனமென்ற தொண்ணூற்றாறு சபையங்கண்டார்
 ஐம்பது லட்சம் பாடல்களருளிச் செய்தார்
 சவுனமென்ற சச்சிதானந்தங் கண்டார்
 சராசரங்க ளொடுங்கு கின்றவாசல் கண்டார்
 நவுனமென்ற வாசித்தர் சீசாளய்யா
 நவகோடி கோடிகோடி யுகங்கண்டாரே. (734)

அகத்திய முனிவர்

கண்டதொரு காட்சியெல்லா மின்னுல் ஞானம்
 கரைகாணாக் கற்பமெல்லாம் பேசும்பேசும்
 அண்டதொரு மஞ்சள் சாரைக்கற்பஞ் சொன்னோம்
 அருளுகிறோம் சிவப்புவருணச் சாரைகற்பம்
 தெண்டதொரு செஞ்சாரைக் கற்பங்கேளு
 சித்தருண்ணு மதீதகற்பம் தெளிவாய்ச் சொல்வோம்
 வண்டதொரு செஞ்சாரைக் கொழுப்பு பலம் பத்து
 வசனித்தோ மண்டத்தின் பீங்கான் தன்னில் (735)

தன்னிலொரு கொழுப்பதுவை யதனிற்போட்டு
 தருவான செய்நீர்தான் அஞ்சுபலம்விட்டு
 அன்னிலொரு அக்கொழுப்பில்உடல் பசுவஞ் செந்தூரம்
 அதீதமென்ற உடல் சுண்ணம் செந்தூரச்சுண்ணம்
 முன்னிலொரு வழலை சுண்ணம் அஞ்சும்போட்டு
 முக்கியமாய் வகையொன்றுக் கால்பலமதாக
 நன்னிலொரு வழலையுப்பு பலம் பத்திட்டு
 நலமாக சாமம்பத்து ஊறவையே. (736)

வையப்பா சாமம் பத்து ஊறிற்றானால்
 மகத்தான கலவமதிவிது வெல்லாமிட்டு
 அய்யப்பா விழுதுகளிப் பலம்பத்துப்பால்
 அப்பனே விட்டதனை ஆட்டுவாய் நீ
 மெய்யப்பா சாமமஞ்சு யிப்பாலாலாட்டு
 மேலான பனிநீரில் அஞ்சு சாமம்
 நையப்பா சாமம்பத்து ஆட்டினாக்கால்
 நாதாந்த மெழுகதுபோல் திரளும்பாரே. (737)

பாரப்பா திரண்டதொரு மெழுகெடுத்து
 பரிவான பீங்கானில் மெழுகே வைத்து
 தேரப்பா தேனதிலே பலம் பத்திட்டு
 தெளிவான மதிதனிலே பதனமாக
 ஆரப்பா வைத்ததனிற் கடைச்சரக்கு
 அதில்போடும் வகையதனையருளக் கேளுங்
 காரப்பா சாதிக்காய் கார்கோல யேலம்
 கருவான மிளகுசுக்கு பரங்கிதானே. (738)

ஞான காவியம்

தானென்ற யேலஅரிசி திப்பிலியுங்கூட
 தருவான முன்கெஞ்சா பதம்போல் பாகம்
 ஏனென்ற சீரகமும் கசகசாவும்
 யென்மகனே மராட்டிமொக்குயிது வகைகளெல்லாம்
 நானென்ற யிடித்திதனை வடிதான்கட்டி
 நலமான தூளதிலே சர்க்கரையைக் கலந்து
 வானென்ற முன்பீங்கான் மெழுகில்ப் போட்டு
 வசனித்தோம் கம்பதினால் கிளறிவையே. (739)

வையப்பா ரவிதனிலே யிரண்டு நாழி
 வைத்தாக்கால் செஞ்சாரைக்கற்பம் கற்பம்
 கொய்யப்பா கொதித்து அது குழம்பாகும்பார்
 கூறினோம் தங்கம்போல் வருணங்காணும்
 அய்யப்பா செஞ்சாரை அதுபோல்சீறும்
 அதீதமென்ற லேகியம்போல் வருதல்கண்டு
 எய்யப்பா யெடுத்து அந்தப் பீங்கான்தன்னை
 யெண்ணவொண்ணாச் சிவயோகப் பூசைசெய்யே. (740)

செய்யடா யென்மகனே மவுனயோகி
 செயமான சிதம்பரத்தின் வாலையூசை
 பையடா பயிரவன் தன்பூசை செய்து
 பராசத்தி ஞானசத்திப் பூசைசெய்து
 மெய்யடா குகைக்குள்ளே வைத்து நீயும்
 மேலான வைகை நதியேகி நீயும்
 ஐயடா ஸ்நானபானம் நேமநிஷ்டை
 அருளினோம் சந்திசெபமடைவாய்ச் செய்யே (741)

அடைவான கணபதியும் கந்தன்பூசை
 அகோர வீரபத்திரரோடு வயிரவன்றன் பூசை
 மடவான சூரிய செபமனுஷ்டானஞ் செய்து
 மகத்தான தபோபலத்தால் நியாசஞ் செய்து
 உடலான விபூதிருத்திராட்ச மாலை
 ஓகோகோ பஞ்சாட்சரத்தியானஞ் செய்து
 விடவான திருவெண்ணீர் உத்தளமாய்ப்பூசி
 விவேகமதாய் வைகைவிட்டு குகைக்குச் செல்லே. (742)

அகத்திய முனிவர்

செல்லடா சிவயோக குகைக்குத்தானும்
 செயலான ஆதாரத்தியானஞ் செய்து
 அல்லடா சிதம்பரத்தின் வாலைத்தியானம்
 அதுக்கதுக்கு நூற்றியெட்டு செபங்கள்செய்து
 கல்லடா உன்தேகம் எகுப்போலாகக்
 கருவான செஞ்சாரைக் கற்பத்துக்கு
 ஒல்லடா ஓம் ஆம் ஊம் சவ்வும் கிரியும் ஐயுமென்று
 ஓகோகோ நூற்றியெட்டு உருச்செய்வாயே. (743)

உருவான கற்பத்தை யெடுத்துநீயும்
 உண்மையதாய் லேகியத்தை நெல்லிப்பருப்பின் பாகம்
 அருவான தியானமதை செவித்துநீயும்
 அரகரா உண்டுவிட்டால் செஞ்சாரை கற்பம்
 மருவான உண்டு அரை நாழிபோனால்
 மகத்தான வாசியது தூக்கும்பாரு
 கருவான கூர்மசித்தருண்ட கற்பம்
 காசினியில் மனிதர்களே யிக்கற்ப முண்ணே. (744)

உண்ணப்பா மண்டலம் பத்துண்டாயானால்
 ஓகோகோ செடலமதின் சட்டைபோகும்
 நண்ணப்பா யிக்கற்பமதை யுண்டுநீயும்
 நங்கென்று வாசியைத் தானிழுத்துக்கும்பி
 அண்ணப்பா அண்டரண்டந் தூக்கும்பாரு
 அதீதமென்ற கற்பத்தால் வாசிவேகம்
 யென்னென்று சொல்லுவோம்நாம் லகரிதான் மெத்த
 யெழும்பினால் யோசனை யெண்ணு
 ராயிரந்தான் காணே. (745)

காணுகின்ற மண்டலந்தான் பத்துக்குள்ளே
 கருவான தொண்ணூற்றாறு சட்டைபோகும்
 மாணுகின்ற கல்போலாமிந்த தேகம்
 மதிகமென்ற மன்மதனைப் போலே உருவம்
 வாணுகின்ற வச்சிரம்போல் அள்ளியோவீசும்
 மண்டலத்திலுனைப் போலார் சித்தரில்லை
 ஊணுகின்ற யுகயுகங்கள் காணலாகும்
 ஒருமை பரிபூரணத்தில் செல்லலாமே. (746)

செல்லவென்றால் செஞ்சாரைக் கற்பத்தாலே
 சிவனென்ற சதாசிவன்போல் சித்தியாவாய்
 அல்லவென்றாலிந்தக் கற்பமுண்ணும்போது
 அரகரா பத்தியமாய் உண்டுதேறு
 சொல்லவென்றால் கூர்மசித்தர் செய்தகற்பம்
 சொல்லி விட்டோ மாயிரத்திலடக்கமாக
 நல்லவென்றாலிந்தக் கற்ப முண்டாரையா
 ஞானசித் ராயிரம்பேர் கூர்மந்தானே. (747)

தானென்ற செஞ்சாரைக் கற்பஞ் சொன்னோம்
 சாற்றுகிறோம் கருஞ்சாரைக் கற்பஞ்கேளு
 மானான ஞானியென்ற மவுனத்தோற்கு
 வாய்க்குமடா யிந்தக்கற்பம் மகுத்துவந்தன்னை
 ஆனான அகத்தியன் வாக்கமுர் தத்தாலே
 அருளுகிறோ மாயிரத்தில் அனைவோருக்கும்
 கானான கருஞ்சாரைக் கொழுப்பு பலம்பத்து
 கருவான பீங்கானில் கணக்காய்ப் போடே. (748)

போட்பா கருஞ்சாரைக் கொழுப்பைத்தானும்
 போட்டதிலே செய்நீரு பலமஞ்சிட்டு
 ஆட்பா அக்கொழுப்பில் உடல்பசுவம் பூரணாதி செந்தூரம்
 அரகரா உடல்கண்ணம் செந்தூரரசுண்ணம்
 வாட்பா வழலை சுண்ணம் அஞ்சமிட்டு
 மகத்தான வழலையுப்பு பலம்பத்திட்டு
 பாட்பா பனிநீரு அஞ்சுபலம் விட்டுப்
 பரிவாக மதிதனிலே சாமம்பத்தே. (749)

பத்தான சாமஞ்சென்றெடுத்துக் கொண்டு
 பரிவாகக் காலவமதில் பண்பாய்ப் போட்டு
 வத்தான விழுதுகளிப்பலம் பால்விட்டு
 மைந்தனே சாமமஞ்சு வளமாயாட்டு
 அத்தான அதின்பிறகு பனிநீர் கொண்டு
 அப்பனே பலம் பத்து அறிவாய்ச்சாடு
 நைத்தாகச் சாடையிலே மெழுப்போலாகும்
 நாதாக்கள் பணிந்திடுவாரிம் மெழுகைக்கேளே. (750)

அகத்திய முனிவர்

கேளப்பா யிம்மெழுகை வழித்துநீயும்
 கிருபையென்ற அண்டமதின் பீங்கான்தன்னில்
 ஆளப்பா மெழுகெடுத்து அதனிலிட்டு
 அரகரா செந்தேனுமதனில் வாரு
 வாளப்பா மதிதனிலே வைத்துநீயும்
 வசனிப்போமதில் சேரும் சரக்கைக்கேளு
 நாளப்பா சாதிக்காய் யேலம் லவங்கம்
 நளினமென்ற சுக்குடனே மிளகுங் கூட்டே. (751)

கூட்டா புலத்தியனே தேவதாரங்
 கூறுகிறோம் கசகசா வால்மிளகும்
 ஆட்டா பரங்கிப் பட்டை லவங்கப் பட்டை
 அருளான சீரகமும் மராட்டா மொக்கும்
 வாட்டா வல்லாரை பட்டை தும்புராஷ்டரம்
 வசனிப்போமிது வெல்லாம் திப்பிலியோடையா
 மூட்டா முன்சொன்ன சடைக்கெஞ்சாத்தான்
 முறையாக முன்பாக முதுபோலச் செய்யே. (752)

செய்யப்பா யிதுவெல்லாம் கல்லுரலிட்டு
 செயலான யிருப்புலக்கையதனால் மைந்தா
 எய்யப்பா யிடித்தனைத் தூளதாக்கி
 யியல்பாக வடிகட்டி யெடுத்துக்கொண்டு
 பொய்யப்பா சொல்லவில்லை சர்க்கரைதான் சீனி
 புதிதாக அஞ்சுபல்ம் நிறுத்துப்போடு
 மெய்யப்பா கலந்ததொரு தூளெடுத்து
 மேலான மெழுப்பீங்கான் தண்ணில்போடே. (753)

போடப்பா பீங்கானிலித்தூளைப் போட்டு
 புனிதமென்ற கம்பதினால் கிளறிக் கிண்டி
 ஆடப்பா ரவிதனிலே அரைச்சாமம் வைத்தால்
 அரகரா யென்னசொல்வேன் கருஞ்சாரைலேகியம்
 நாடப்பா கொள்ளாது இந்தக் கற்பம்
 நாதாந்தக் கூர்மசித்தர் செய்த கற்பம்
 தேடப்பா செகந்தனிலே மனிதர் செய்தால்
 சிவயோகப் பதவியடா நாலதாச்சே. (754)

ஞான காவியம்

ஆச்சதென்ற பீங்கானிலிருந்த லேகியம்
 அப்பனே பொங்கியது கொதிக்கும்பாரு
 வேச்சதென்ற லேகியமடா அதிகவேகம்
 விளங்கவே சீறுமப்பா கருஞ்சாரைபோல
 மாச்சதென்ற அதன்வருணம் கருநீலம்போல்
 மடாமத்தாம் கற்பம்
 வாச்சதென்ற லேகியத்தை யெடுத்துக் கொண்டு
 மவுன சிவயோக பூசைமருளுவீரே. (755)

மருளுவீர் சிதம்பரத்தின் வாலையுசை
 மகத்தான வயிரவன்றன் பூசைசெய்து
 அருளுவீர் சிவயோகஞ் செய்வதற்கு
 அரகரா கருஞ்சாரை லேகியத்தை மைந்தா
 பெருளுவீர் எடுத்திதனைக் குகைக்குச் சென்று
 யென்மகனே பதஞ்செய்து வைகையேகி
 நருளுவீர் ஸ்நான பானம் நேமநிஷ்டை
 நளினமென்ற சந்திசெப அனுஷ்டானஞ் செய்யே. (756)

செய்யடா யென்மகனே சூரியசெபஞ் செய்து
 செயலான அங்கன்னியாசம் கரன்னியாசம்
 பையடா பஞ்சாக்கினை நியாசஞ் செய்து
 பஞ்சாட்சர செபமாலைக் கழுத்திலிட்டு
 கையடா காதிலே குண்டலமு மிட்டு
 கரமதுவில் கமண்டலமும் கருவாய்ச் செய்து
 மெய்யடா விபூதி உத்தளமாய்ப் பூசி
 மேலான மாத்திரைக்கோலடவு தானே. (757)

அடவான லங்கோடு கவுபீனஞ் செய்து
 அரகரா தொண்ணுற்றாறங்கலந்தான்சென்ற
 கடவான காசாங்கம் வேஷ்டியொன்று
 கணக்கிதுதான் சடலந்தெரியாமல் மைந்தா
 மடவான மான்தோலு யிவ்விதமாய்ச் செய்து
 மகத்தான வைகைவிட்டுக் குகைக்குச்செல்லு
 நடவான கூர்மசித்தர் செய்தமார்க்கம்
 நாடதிலே தேறுமெஞ்ஞானி செய்யே. (758)

அகத்திய முனிவர்

செய்து நீ குகைதனிலே யோகஞ் செய்ய
 செபுகிறோம் புலத்தியனே சிறுபிள்ளாய்கேள்
 கைத்து நீ கணபதியின் பூசை செய்து
 கந்தர் வீரர் வயிரவர்தன் பூசைசெய்து
 அய்துநீ ஆதாரப்பூசையைப் போல
 அரகரா பாகம(து) தவறாமல் செய்து
 உய்து நீ ஓம் சிரீம் அரீம் சிரீம்
 ஓகோகோ கிரியும் சவ்வும் கிலியும் ஐயுமென்னே. (759)

என்னவே புலத்தியனே ராசயோகி
 யிவ்விதங்காண் முறைதவறா வியல்பில் செய்து
 கன்னவே கருஞ்சாரை லேகியத்தை மைந்தா
 கருநெல்லி உள்பருப்பின் வீதமாக
 அன்னவே வுண்டுவிடு பத்தியமாய்த்தானும்
 அருளினோம் மண்டலம் பத்துண்டாயானால்
 நன்னவே தொண்ணூற்றாறு சட்டைதானும்
 நாம்சொன்னோம் உரிந்துவிடும் நண்பாமென்னே. (760)

எண்ணமென்னக் கவுனமென்னக் கனவுமென்ன
 யிவ்விதங்காண் முறைசெய்தோ ரீசனாகும்
 அண்ணலறிந்திடுதல் கற்பம் அத்தேவகம்
 ஆத்மாவில்பஞ் சவையும் அறியலாம்பார்
 கன்னல்விளங்கு ரவிமதிபோல் வாழ்வாயப்பா
 கல்போலாமுன் தேகம் கற்பத்தாலே
 மண்ணும்விண்ணு முற்பவித்தோன் நவப்பிரம்மன்போல
 மகத்தான யுகங்கள் பல் வாழலாமே. (761)

வாழ்வதற்குக் கருஞ்சாரை லேகியத்தைத்தானும்
 மண்டலம் பத்துண்டாயென்றால் மன்மதனைப் போலாம்
 தாழ்வு மொருகால முந்தான் தவறாதய்யா
 தங்கம்போல் உந்தேகம் ரூபமாகும்
 ஆழ்வதற்கு தேகம்வச்சிர காயமாகும்
 அருளினோம் வயதஞ்சு கற்பத்தாலே
 நாழ்வதற்கு நவப்பிரம்மம் நீயேயாவாய்
 நாம்சொன்னோம் கூர்மசித்தர் நடத்தைகளே. (762)

கேளப்பா அவர்நடத்தை யார்தான் காண்பார்

கெடியான வாசிசித்தர்

யேளப்பா யிவர்போலே வரைஅண்டங்கள்

யேறினார் ஆயிரத்தெட்டண்டந்தானும்

நாளப்பா வெகுநாள் செல்ல.....

நாதாந்த கருஞ்சாரை லேகியத்தையுண்போர்

வாளப்பா வாசியது செடலம் விட்டு

வாராது ஒரு நாளுமறிந்து கொள்ளே.

(763)

கொள்ளடா யிந்தக்கற்ப முண்டுதேறி

குருவான வாசியைநீ நிறுத்திப்பாரு

எள்ளளவுந்தவறாது கருஞ்சாரைக் கற்பம்

யிருக்கலாம் யுகயுகங்கள் யென்போலப்பா

அள்ளடா மண்ணிதுதான் தங்கம்தங்கம்

ஆத்மாவை வேதையென்று அறிவாரில்லை

பொள்ளடா போதாது முன் சொன்னமார்க்கம்

புனிதமதாய்ப் பத்தியமாயிருப்பீர் தாமே.

(764)

இருப்பீர்களென்று சொல்லிக் கற்பஞ் சொன்னோம்

எண்ணவொண்ணா வாதமுறை யியல்பாய்ச் சொன்னோம்

செருப்பீர்கள் கற்பத்தால் காயமாச்சு

செயலான வழலையதால் தேகம்தங்கம்

மருப்பீர்கள் வழலையுப்பைச் சுன்னமாக்கி

மகத்தான பசும்நெய்யிற் கொண்டாயானால்

இருப்பீர்கள் யுகயுகாந்திரங்கள் தானும்

இருத்துமடா மண்டலத்துளிரவாய்ப் பாரே.

(765)

பாரப்பா கற்பத்தை யுண்டு தேறி

பரிவான வாசியைநீ வொடுக்க மாக்கி

வாரப்பா வழலை சுன்னம்அப்பேர் கொண்டால்

வாழலாஞ் சதாசிவம்போல் வாழலாகும்

ஆரப்பா அறிவார்கள் ஞானகாவியம்

அருளினோமாயிரந்தான் சருக்கமெட்டில்

நேரப்பா கற்பமுறை நன்றாய்ச் சொன்னோம்

நேரான கூர்மசித்தர் நெகிழ்ந்த தாமே.

766

அகத்திய முனிவர்

நெகிழ்ந்தார்கள் வெள்ளியங்கிரிமேருதன்னில்
 நின்றார்கள் சிவயோக நேர்மையாலே
 அகழ்ந்தார்கள் வயதவற்குயென்னாளுமைந்தா
 அஞ்ச வயதாகியவர் அனேகங்காலம்
 வகழ்ந்தார்கள் வாசிசித்தர் யிவ்விதமாய் மைந்தா .
 அளவில்லா சதாகோடியுட்கங்கள் வாழ்ந்தார்
 புகழ்ந்தார்கள் நவசித்தாள் அவரைத் தானும்
 பூலோகமுள்ளவரும் வாழென்றாரே. (767)

என்றாரே கூர்மசித்தர் கற்பம் நன்றாய்
 யியல்பாகச் சொன்னமப்பா யின்னங்கேளு
 நன்றாரே காவியந்தான் ஞானகாவியம்
 நாம்சொன்னோம் ஆயிரந்தான் சருக்கமெட்டில்
 அன்றாதே ஆயிரம்போலொரு நூலுண்டோ
 ஆச்சரிய மாச்சரிய மருளக்கேளு
 வன்றாரே கூர்மசித்தர் வளப்பஞ் சொன்னோம்
 அவர் வாழும் வெள்ளியங்கிரி வசனித்தோமே. (768)

வசனித்தோம் என்மகனே புலத்தியனே
 மகத்தான கூர்மசித்தர் வாதமுறை கேளு
 அசனித்தோமவர் வாதிமெஞ்ஞானி யோகி
 அவர்பெருமை யென்னாலே சொல்லப்போமோ
 நசனித்தோம் ஞானமதில் நன்றாய்ச் சொன்னோம்
 ஞானசித்தர் வளப்பமெல்லாம் நண்பாய்க்கேளு
 துசனித்தோம் மாணாக்களவர் போலுண்டோ
 துதிபெற்ற வாதமுறை சொல்லக்கேளே. (769)

சொல்லக்கேளாதி யந்த மண்டபீடஞ்
 சொல்லொண்ணாப் பூட்டையெல்லாஞ் சொல்லுறோம் நாம்
 அல்லக்கேள் மயேந்திர கிரிவட பாரிசத்துள்
 அரகரா வெள்ளியங்கிரி துர்கமுண்டு
 மல்லக்கேளத் துருக்கம் குகையுமுண்டு
 அக்குகைக்குள் ஆயிரம்பேர் கூர்மசித்தர்
 வல்லக்கேள் அவர் செய்தார் அக்குகையில்
 வாதமென்ற கருக்குருவை வசனிப்போமே. (770)

ஞான காவியம்

வசனிப்போம் வழலையடா புலத்தியனே அய்யா

மகத்தான ஞானியடா அண்டபிண்டம்
அசனிப்போம் அவ்வண்டஞ் சொல்லக்கேளு

அரகரா ஆரறிவார் அறியப்பூட்டு
நசனிப்போம் ஸத்தினிதான் வாமிவாமி

நாதாந்த வாலையடா வயதோபத்து
எசனிப்போம் வாய.....

யென்ன சொல்வோம் கன்னியடா ஞானிதானே. (771)

ஞானியென்ற அஸ்தினியின் அண்டம்பத்து

நவிலுவோம் சங்கினிதானண்டம் பத்து
ஆனியென்ற சித்தியினண்டம் பத்து

அருளுகிறோம் பத்மினியின் அண்டம்பத்து
வானியென்ற அண்டமடா நாலுசாதி

வசனிப்போம் அவ்வண்டம் நாற்பதாகும்
ஏனென்ற அண்டம் நாற்பதுவைக் கொண்டு

யென்னசொல்வோ மதில்வாத மிரவாய்க்கேளே. (772)

கேளடா அவ்வண்டமெடுத்துக் கொண்டு

கிருபையென்ற அண்டத்தின் பீங்கான்தன்னில்
நாளடா உடைத்ததனை விந்துநாதம்

நளினமதாய் ஒன்றாகச் சரியாய்ச் சேர்த்து
வேளடா விஷக் கல்பசுவ செந்தூரம்

விளங்கியதோர் உடல் சுன்னம் செந்தூரச் சுன்னம்
கோளடா அண்ட சுன்னம் தவறாதய்யா

கொள்ளடா சரியெடையாப் பணந்தான்ஞ்சே. (773)

அஞ்சான அவ்வஞ்சுமெடுத்துக் கொண்டு

ஆதியென்ற நாதவிந்திலிவ்வஞ்சும் போட்டால்
துஞ்சாமலிருந்தக் கல்போல நீரையையா

துதிபெறவே தெனியவைக்குமிந்த அஞ்சும்
நஞ்சான விடத்தையுண்ட யீசன்சொன்ன

நாதாக்கள் பணிநிதிடுவாரிந்தச் சுண்ணம்
வஞ்சகரை மடித்திடுங்காணிந்தச் சுண்ணம்

ஆனாதி யென்றதொரு விஷக்கல்தானே. (774)

தானென்ற யிச்சுண்ணம்பட்ட போதே
 தண்ணீராயாகிவிடும் நாதவிந்து
 தேனென்ற நாதவிந்து தெளிந்தே போகும்
 தெளிந்ததொரு பனிநீரை யெடுத்துக்கொண்டு
 மானென்ற சீசாவில் பதனம் பண்ணி
 மாது துரந்தரிவாலை பூசைசெய்து
 ஏனென்ற ரசவாதி தானேயானால்
 யெடுத்ததொரு தொழில்களெல்லா மிதனால்சித்தே. (775)

சித்தான அறுபத்து நாலு சித்தம்
 செயமாக வேணுமென்று தியானித்துநீ
 அத்தான கர்த்தன் சொன்ன அண்டபிண்டம்
 ஆரறிவார் வெள்ளக்கல் பிரம்ம கற்பம்
 எத்தான கற்பமடா சித்தருக்கு
 யேமமென்ற பரியோம மிதனாலாகும்
 முத்தான அஸ்தினியின் அண்டம்பத்து
 மேலான சங்கினியின் அண்டம்பத்தே. (776)

பத்தான சித்தினியினண்டம் பத்து
 பாடுகிறோம் பத்மினியினண்டம் பத்து
 வித்தான அண்டம் நாற்பதுவுங் கொண்டு
 விளங்கியதோர் முன்சொன்ன செய்நீரில் மைந்தர்
 கொத்தாக வெடுத்ததனை செய்நீரில் போட்டு
 குரு அருளே வேணுமென்று ஒரு நாழிவைத்தால்
 கத்தனருளாலே யப்பா அண்டசுத்தி
 கருவான முதண்டஞ் சுத்தியாச்சே. (777)

ஆச்சுதிந்த அண்டம்நாற் பதுவுங்கொண்டு
 அரகரா கணபதியின் பூசைசெய்து
 காச்சுதிந்தக் கல்லுரலில் அண்டமிட்டுக்
 கருவான பனிநீரைப் பலம்பத்திட்டு
 நாச்சுதிந்த யிருப்புலக்கை கொண்டுநீயும்
 நளிமதாய் ஓர்சாமம் நன்றாய்ச் சாட
 வாச்சுதிந்த வாதமுறை யிதனால்சித்தி
 மாப்போலாம் தூள்மாவை யெடுத்துக்கொள்ளே. (778)

கொள்ளப்பா பனீநீரை பாண்டத்திட்டுக்

குருவான மாவதனை அதனிற் போட்டு
கள்ளப்பா கரமதுவால் கரைத்து நன்றாய்க்
கண்மணியே மறுபாண்டமிறுத்துக் கொண்டு
தெள்ளப்பா தெளியவைத்துத் தெளிந்தநீரை
தென்பாக யிறுத்திடுவாய் மறுபாண்டத்தில்
வள்ளப்பா யிறுத்ததொரு தெளிந்தநீரை
வகைவிபரமாக வல்லோ வசனிப்போமே. (779)

வசனிப்போம் தெளிவிறுத்த பாண்டத்தேதான்
வளமாகக் கொண்டுநீ அடுப்பிலேற்றி
தெசனிப்போம் கொஞ்ச விறகானால் நீயும்
தெளிவாக அக்கினியைத் தென்பாய்முட்டு
எசனிப்போ மெரித்திடுவாயிரண்டு சாமம்
யென்மகனே கைப்பாக மிடைவிடாமல்
அசனிப்போங் குழம்பது போலாகுமாகும்
அரகரா பாண்டமதை யிறக்கிவையே. (780)

வைத்ததொரு குழம்பதுவை பீங்கான் நாலில்
வளமாக வெடுத்து நீ வகையாய்விட்டு
ஐத்ததொரு பத்துநாள் ரவியில்வைத்து
அருளுகிறோமதின் கசிவை யிறுத்திடாய்நீ
நைத்ததொரு நாளொன்றுக் கிருசாமந்தான்
நளிமதாய் வைத்து அதின்மேல் பார்த்தாக்கால்
செய்த்ததொரு அண்டபிண்டங் கசிவே...ங்கும்
சிதறாமல் நீகேளு செல்வத்தோனே. (781)

செல்வமென்ற யெண்ணெயடா யிறங்கும்பாரு
தென்பான... வரணம் போலேகாணும்
எல்வமென்ற யெண்ணெயைத் தானிறுத்துப்போடு
யென்மகனே பத்துநாள் முறைபாகந்தான்
பல்வமென்ற பத்துமுறை யிப்படியே பாகம்
பதறாமல் செய்பாகம் பண்பாயானால்
நல்வமென்ற பீங்கான்மேல் கம்பிவுப்பு
நாம்சொன்னோ மதுக்கடியிக் கல்லுப்பாமே. (782)

அகத்திய முனிவர்

ஆமென்ற அதுக்கடியில் பாரையுப்பு
 அருளினோம் விதவிதமாய் மூன்றுவுப்பு
 நாமென்ற யிவ்விதமாய்ப் படரும்பாரு
 நாதாந்த உப்புவின் பேரைக்கேளு
 ஏமென்ற அகத்திலே விளைந்த உப்பு
 யெண்ணவொண்ணா வடியுப்புப் பாரையுப்பு
 தேமென்ற அதுக்குமேல் சாகா உப்பு
 திருவான வெடியுப்புக் கல்லுப்பாமே. (783)

ஆமேதானிதுக்கு மேல் வேகாஉப்பு
 அரகரா முடியுப்புக் கம்பியுப்பு
 நாமேதான் நவமூலம் ஒன்பதாச்சு
 நாதாந்த சிவம் சத்தி அண்டமாச்சு
 வேமேதான் ஆதியந்தம் பிண்டமாச்சு
 விவேகமுள்ள வுப்புதனையார்தான் காண்பார்
 மாமேதானிவ்வுப்பை யறிந்தோன் வாதி
 யல்லாட்டால் உலுத்தரென்ற மாடுதானே. (784)

தானென்ற யிவ்வுப்பை யெடுத்துப் பார்த்தால்
 சந்திரன் றானிதுக்கு ஒவ்வாதுபாரு
 வானென்ற வர்ணமப்பா அதிகவர்ணம்
 வஸ்து வென்றும் பானமென்று மிதுக்குப்பேரு
 தேனென்ற சுரபானமென்றும் பேரு
 தேகியென்றும் யோகியென்றும் ஞானியென்றும் பேரு
 ஆனென்ற அகோர வேலென்றும்பேரு
 அரகரா ராமபாணமென்றும் பேரே. (785)

பேரான மூன்றுப்பு முப்புவின்பேரு
 பேசாத ஊமையென்றும் உருளையென்றும்
 ஆரான அண்டத்துக் கனேகம்பேரு
 அளவில்லா வுப்புக்கு அனேகம்பேரு
 நீரான நீருக்கு அனேகம் பேரு
 நேரான ஆதியந்த மென்றும்பேரு
 வீரான ஆனையென்றும் அத்தியென்றும்பேர்
 விளங்கியதோர் குஞ்சரமென்றும் பேரே. (786)

பேரான வுப்புக்கு அனந்தம் பேர்கள்
 பேசுதற்கு நாவுமுண்டோ பேசார்பேசார்
 ஆறான அகத்திலே விளைந்தவுப்பை
 அரகரா சீசாவில் பதனம் பண்ணி

ஞான காவியம்

சோரான சிவயோக குகைக்குச்சென்று
 சிவபூசை சத்தியென்ற வாலையபூசை
 காரான கணபதியின் கந்தன் பூசை
 கருவான வயிரவன்றன் வாமபூசையென்றே. (787)

என்றான யிப்பூசையெல்லாஞ் செய்து முடிப்பித்து
 யெள்ளளவும் பிசகாமலியல்பாய் நீயும்
 சென்றான சீசாவிலிருந்த உப்பை
 சிதறாம லண்டமதின் பீங்காந்தன்னில்
 நன்றாக வெடுத்துவிட்டு முன்சொன்ன செய்நீர்
 நளினமென்ற பலம்பத்து உப்பில்சேர்த்து
 அன்றாடம் செயசித்திபெறு வதற்கு
 ஆரகரா சிவயோக மேடைகாணே. (788)

தானென்ற மேடையது உசரச் செய்து
 சங்கையில்லாப் பீங்கானை மேடைமீதில்
 வானென்ற மண்டலங் கொண்டடவாய் மைந்தா
 மகத்தான பனிநீரு நாள் தோரய்யா
 ஏனென்ற விந்தமுறை நாற்பது நாளுக்கும்
 எள்ளளவும் பிசகாமலிவ் விதமாய்ச் செய்தால்
 கோனென்ற குறைவராது உண்மையாகும்
 குருவான முப்பூவும் பூக்குங்காணே. (789)

கானான வாலையடா வாமபூசை
 கருவாக மண்டலங் கொண்டடவாய்ச் செய்து
 நாளுன நாளதுதான் நாற்பதானால்
 நல்லுப்பு முப்பாகப் பூக்கும்பாரு
 ஏனான யிந்தமுப்பு யென்னசொல்வேன்
 யேமமெல்லா மிதுக்குள்ளே யாடுமாடும்
 கோனான குருவப்பா முப்பூவுக்கு
 கோகில மென்றிதுக்கும் பேர்கூறுவோமே. (790)

கூறுவோம் மதிமயக்கி யென்றும்பேரு
 குருவான மூலியென்றுமிதுக்கும் பேரு
 தேறுவோம் சிவமூலி யென்றும்பேரு
 தெளிவான திகப்பூடு வென்றும்பேரு
 பூறுவோந் திகைப்பூக்கி யென்றும்பேரு
 பூலோக மூலியென்று மிதுக்கும்பேரு
 வேறுவோம் விஷ்ணு மூலியென்றும்பேரு
 விதமான கரந்தையென்று விளங்கும்பேரே. (791)

அகத்திய முனிவர்

பேராக நாம் சொன்ன நிகண்டெண்ணூற்றில்
 பிரபல்வியமாக வல்லோ பேசினோம்பார்
 ஆறான அன்னுலு யென்னசொல்வேன்
 அருளினோம் காவியந்தான் அஞ்சக்கும்பேர்
 தேறான தெளிவாகச் சொன்னோமப்பா
 தெளிவான செளம்மிய சாகரந்தான்பாரு
 காறான கடைக்காண்டங் கருவைக்காணு
 கருத்தான ஞானமாயிர மின்னுலே. (792)

நூலான வெகுநூலு நுணுக்கமெல்லாம்
 நூதனமாய்ப் பாடியதோர் அன்னுல்மைந்தா
 ஆலான மும்பூவுமுடிந்தே யாச்சு
 அருளுகிறோம் முப்பு சுண்ணமடைவே கேளும்.
 பாலான அண்டமெழுக் குகையே செய்து
 பரிவான முப்பூவை அதுக்குள் வைத்து
 நாலான மேல்க் கவுழம் மெழுகால் செய்து
 நளினமென்ற விந்ததனால் சீலையேழே. (793)

சீலையென்ற ஏழுசீலை மெழுகால் செய்த
 சித்திக்கவேணு மென்ற ரவியுலர்த்தி
 ஆலையென்ற அதன் பிறகு காட்டு கிட்டை
 அருளான ரகச புடந்தான் போட்டாயானால்
 மாலையென்ற புடப் போட்டு எடுக்கப் பாகம்
 வசனிப்போம் புலத்தியனே மகிழ்ந்து கேளு
 சேலையென்ற புகை நிறந்தான் சிகப்பாய்ச் காணும்
 சிறுபிள்ளாய் பாகங்கண்டால் செய்திகேளே (794)

கேளடா புலத்தியனே பாகங்கண்டு
 கெணிதமதாய்ப் புடமாறியெடுத்த தாயானால்
 நாளடா குகையெடுத்துக் கவசந்தட்டி
 நலம்பெறவே சீலையெல்லா மவிழ்த்துப் போட்டு
 கோளடா வாராது முப்பூச்சுண்ணம்
 குருவான சுண்ணமதைச் சீசாவில்தான்
 ஆளடா யிச்சுண்ணமதனிவிட்டு
 அரகரா சிதம்பரத்தின் பூசைசெய்யே. (795)

ஞான காவியம்

செய்யப்பா யிச்சுண்ணம் மகத்தாம் சுண்ணம்

கெடியான சுண்ணத்தில் வேதைகேளு
அய்யப்பா அயச்செம்பு சேர்பத்தாகும்

அப்பனே மூசைசெய்து மூசைக்குள்ளே
வையப்பா அயச் செம்பை வைத்து நீயும்
வளமாகத் துருத்தி கொண்டு வலையிலுது
மெய்யப்பா உருகியது நீராய்ப் போகும்
மேலான பாகமதைக் காணுகானே.

(796)

காண்டா அயச்செம்பு உருகும்பாரு

கருவான முப்புசுண்ணம் விராகன் போட்டால்
ஆண்டா பதிந்ததங்க மேழுமாகும்

ஆயிரத்தியெட்டு மாத்தளவிடாது
தாண்டா தங்கநிற மென்னசொல்வேன்
தருவான சூரியன்றானிதுக் கீடுண்டோ
நாண்டா யித்தங்கம் பூசைசெய்து
நாதசத்தி வாலையுடைப் பூசைசெய்யே.

(797)

செய்யப்பா புலத்தியனே ராசயோகி

செயமான தங்கமதைப் பதனம் பண்ணு
அய்யப்பா வுனக்கெளுமை வருகுங் காலம்
அருளினோ மாறியிதைச் செலவு செய்து
கொய்யப்பா குறைவாரா திந்தயேமங்
கூறினோ மாயிரந்தான் ஞானகாவியம்
பொய்யப்பா போகாது யின்னுல்தானும்
புகழ்பெற்ற சித்தருக்கு குருநூல்பாரே.

(798)

பாரடா வேதையின்னுலடக்கிச் சொன்னோம்

பாடினோம் பார்வதிதன் அனுக்ரஹத்தால்
தேரடா அறிவுள்ளோர் செய்துபாரு
செய்சித்தி யாகுமடா தெளிவாய்ச் சொன்னோம்
ஆரடா சொன்னார்கள் இந்தவேதை
ஆச்சரியமாச் சரியம் மலைபொன்னாகும்
வேரடா சகலத்துக்கும் குருவே சொன்னோம்
வேதாந்தி யானாக்கால் விளம்புவாரே.

(799)

அகத்திய முனிவர்

விளம்புதற்கு யின்னமொரு சேதிகேளு
 விதமாகச் சொல்லுகிறோம் விளக்கமாக
 அளம்புதற்கு முப்புச் சுண்ணஞ் சொன்னோம்பாரு
 ஆரணியிலாரறிவார் மனிதர் செய்தால்
 செளம்புதற்கு சித்தனடா அவனேவாதி
 செயலான மவுனியடா சித்தன் சித்தன்
 நளம்புதற்கு ஞானியடா பரமஞானி
 நாலுதிசை சித்தருக்கு மதிகமாமே. (800)

அதிகமென்ற முப்புச் சுண்ணம் அடவாய்ச் சொன்னோம்
 அரகரா முப்புச் செந்தூரங்கேளு
 பதிகமென்ற முப்புவை யெடுத்துக் கொண்டு
 பரிவாக முன்சொன்ன குகைக்குள்போட்டு
 நதிகமென்ற சீலையது எட்டுஞ் செய்து
 நளிமதாய்க் கவசமது நண்பாய்ச் செய்து
 மதிகமென்ற காட்டு முட்டை கெசுபுடமாய்ச் செய்து
 நலமாக பாகமதாய் எடுத்துக்கொள்ளே. (801)

கொள்ளடா யென்மகனே ராசயோகி
 கருவான முப்புச் செந்தூரந்தானும்
 மெள்ளடா கவசமது சீலைதட்டிப்போட்டு
 மேலான சீசாவில் செந்தூரமிட்டு
 அள்ளடா சிவபூசை சத்திபூசை
 அரகரா செய்து முடிப்பித்து நீயும்
 நள்ளடா முப்புச் செந்தூரத்தைத் தான்
 நலமாகத் தொழுதுதினம் தெரிசிப்பாயே. (802)

தெரிசிப்பா யதில் வேதை செப்பக்கேளு
 செயமான அயச்செம்பு சேர்பத்தாக
 அரிசிப்பாய் மூசையதில் அயச்செம்பிட்டு
 அரகரா துருத்தி நடுகரிக்குள்ளிட்டு
 வரிசிப்பா யக்கினியை மூட்டி நன்றாய்
 வளமாக வருக்கிவிடு மைந்தாநீயும்
 நரிசிப்பாய் உருகியது நீறாகும்போது
 நாம்சொன்னோம் முப்புச் செந்தூரமாமே. (803)

ஞான காவியம்

ஆமென்ற முப்புச் செந்தூரத்தேதான்
 அருளுகிறோம் விராகனெடை யெடுத்துக்கொண்டு
 தேமென்ற உருகினதோர் அயச்செம்பில் தான்
 திருவான செந்தூரம் போட்டால் மைந்தா
 நாமென்ற அயமெல்லாந் தங்கமாகும்
 நளினமென்ற மணியதுபோலாடு மாடும்
 மாமென்ற தங்கமதை யெடுத்துச் சாய்த்து
 மாத்துரைத்துப் பார்த்திடுவாய் மைந்தாபாரே. (804)

கூர்மசித்தர் ரசக்குளிகை அறியவும்
 வாத காவியத்தில் ரசக்குளிகை அறியவும்

பாரடா அயத்தங்க மென்ன சொல்வேன்
 பாடினார் தர்மமந்திரி அய்யாயிரத்தில்
 நாரடா நாம்சொன்னோம் ஞானகாவியம்
 நாடதிலே யொருவருக்குமீய வேண்டாம்
 மாரடா மாத்ததுவுஞ் சொல்லக்கேளு
 மைந்தனே ஆயிரத்தெட்டாகுங் கண்டர்
 தேரடா தங்கமதை யெடுத்துக் கொண்டு
 செலவு செய்து சிவயோகஞ் செய்திடரே. (805)

செய்திடர் முப்புச் சுண்ணம் முப்புச் செந்தூரம்
 செய்திடர் கூர்மசித்தர் வாதந்தானும்
 அய்திடர் அவர்பெருமை யென்னால் சொல்ல
 அருமையப்பா சொல்லொண்ணா ஆட்டமாட்டம்
 நைய்திடர் நவசித்தாள் மெச்சினார்கள்
 நவகோடி சித்தருக்கு மதிகமென்றார்
 பைய்திடர் அவர் செய்தவாத முறை சொன்னோம்
 பாடினோம் கற்பமுறை பரிவாய்த்தானே. (806)

தானென்ற கூர்மசித்தர் சரித்திரங்களெல்லாம்
 சந்தேக மில்லாமல் சார்வாய்ச் சொன்னோம்
 ஆனென்ற ஆயிரம்பேர் குளிகை சித்தாள்
 அவருடைய ரசக்குளிகை ஆட்டங்கேளு
 நானென்ற குளிகையுடை வித்தையெல்லாம்
 நவிலுவோம் புலத்தியனே நலமாய்த்தானும்
 மானென்ற பூமலரின் வாசம்போல
 வசனிப்போம் ஞானகாவியத் திற்கானே. (807)

அகத்திய முனிவர்

காணடா யென்மகனே புலத்தியனே கேளு
 கன்னிசிறு நாதமடா விந்து நாதம்
 யேண்டா நாதவிந்து யிரண்டுபலம் வாங்கி
 யெண்ணவொண்ணாப் பீங்கானிலிவ் விந்தையூற்றி
 வாண்டா வாதகாவியத்திற் சொன்ன
 வசனித்த யானையடா கும்புடானை
 ஆண்டா அவரசந்தான் பலமைஞ்சாகும்
 அரகரா நாதவிந்திலடைவாய்ப் போடே. (808)

போட்டதனை சாமஞ்சென்றுறிற்றானால்
 புனிதமென்ற சுத்தவெள்ளிப் புகழாய் நிற்கும்
 நாட்டதனை ரசம் வெளுத்து சோதிகாணும்
 நலமான நாதவிந்தைவோ டொட்டாது
 கூட்டதனைக் குடிக்கும்பா ரேணுவை யில்லாமல்
 குடித்த ரசமேயெடுத்து முன்சொன்ன செய்நீர்
 ஆட்டதனைப் பீங்கானில் செய்நீர் விட்டு
 அரகரா செய்நீரில் ரசத்தைவாரே. (809)

வார்த்ததனை சாமஞ்சென்றுறிற்றானால்
 வளமாகக் கட்டுமப்பா செய் ரசந்தான்
 ஆர்த்ததனை மணியாகக் கட்டி நிற்கும்
 அம்மணியை யெடுத்துநீ அய்யா கேளு
 பார்த்ததனை மறுபீங்கான் கொண்டுநீயும்
 பன்னீரைப் பலம்பத்துப் பீங்கானிலிட்டு
 நார்த்ததனை யிம்மணியைப் பன்னீரில் போட்டால்
 நல்ல பனிநீரை யெல்லாங் குடிக்குந்தானே. (810)

தானான குளிகையடா கெவனம் பாயும்
 தருவாகக் காகனுடை நரம்பே கொண்டு
 ஏனான யிம்மணியை யதனிற்கோர்த்து
 யென்மகனே சிவபூசை சத்திபூசை
 கோனான குருபூசை சிவயோகபூசை
 கூறினோம் கணவதியின் பூசைகெ...
 கானான யிம்மணியின் பரிட்சை காண
 கண்மணியே சொல்லுகிறோம் காணுகானே. (811)

காணப்பா ராசகுளிகை யிதுபோலுண்டோ
 கருவான கூர்மசித்தர் செய்த மார்க்கம்
 ஆணப்பா குளிகை நரம்பதுவே கேளு
 அவர் நரம்பின் முந்நூறு முழக்கவறே கட்டி
 ஏணப்பா சமுத்திரத்தின் கரையொட்டில் நின்று
 யியல்பான குளிகையைத்தான் எறிந்திடாய் நீ
 வாணப்பா யெறிந்திட்டால் சமுத்திர நீரெல்லாம்
 வாங்குமப்பா குளிகை ரசமணிதான் பாரே. (812)

பாரப்பா கடல் நீரெல்லாங் குடிக்கும்பாரு
 பரிவான குளிகையிது ஆர்தான் செய்தார்
 நாரப்பா நாம் செய்தோம் கூர்மர் செய்தார்
 நாடதிலே சித்தரறியார்கள் பாரு
 வேரப்பா சிவயோக மிதனால் சத்தி
 வேதாந்த குளிகைமணி வாயில்ப்போட்டு
 ஆரப்பா ஓம மம மென்று செபித்தால்
 அசையாது வாய்வு அது ஆட்டங்கேளே. (813)

கேளப்பா வாசியது செடலந்தன்னிற்
 கெணிதமதாய் ஒடுங்குமப்பா குளிகையாலே
 நாளப்பா வெகுநாள்தான் செல்லாதையா
 நாதாந்த குளிகையிதால் யோகசித்தி
 ஆளப்பா அயப்பாச மிதனாலாகும்
 ஆயிரத் தெட்டண்டவரை யேறலாகும்
 வேளப்பா குளிகையிதை வாயிற்போட்டு
 வெளியென்ற பரவெளியைக் காணலாமே. (814)

காணலாம் வாயுவதை நாழிகை தானஞ்சு
 கருதியே குளிகையிதால் தம்பித்து நீயும்
 ஆணலாம் நால்திசையும் காணவென்று
 அங் மங் என்று நீ வாசியைத் தானும்
 ஏணலாமிடது கலைத் தம்பித்து நீயும்
 யென்மகனே வடகலையில் விட்டாயானால்
 தூணலாந் தூக்குமப்பா அண்டரண்டம்
 துதிபெறலாங் குளிகையிதால் சொக்கலாமே. (815)

அகத்திய முனிவர்

சொக்கலாங் குளிகை கொண்டு நால்திசையுமைந்தா
 சொற்பெரிய திக்கெல்லாங் காணலாகும்
 தெக்கலா தேச தேசாந்திரங்கள்
 தெளிவான குளிகையிதால் காணலாகும்
 வக்கலாம் வாயுவு தம்பமிதனால்க் காணும்
 வைபோக சேனாதிபதியாய் வாழலாகும்
 குக்கலாய்த் திரிந்ததனால் ஆவதென்ன
 கூர்மசித்தர் குளிகை யதைக் கூறினோமே. (816)

கூறினோம் புலத்தியனே சருக்கமெட்டு
 கூர்மசித்தர் ஆட்டமெல்லாங் குணமாய்ச் சொன்னோம்
 ஆறினோ மாயிரந்தான் ஞானகாவியம்
 அருளினோ மெட்டாவது சருக்கந்தன்னில்
 தேறினோமின்னூலில் அகத்தியனானுந்
 தெளிந்தனப்பா புலத்தியனே தென்பாய்ச் சொன்னோம்
 வாறினோமஞ்சாறு கருவே கொண்டு
 வசனித்தோம் சவும்மிய சாகரமும் பாரே. (817)

பாரடா யிதுக்கெல்லாம் நிகண்டுபாரு
 பரீட்சையதை யறிவதற்கு கடைக்காண்டம்பாரு
 தேரடா மந்திரசித்தி ஆயிரந்தான் பாரு
 தெளிவதற்கு லெட்சணமாயிரந்தான் பாரு
 வேரடா வேதாந்த மன்னுறைப் பாரு
 விட்டகுறை அறிவதற்கு சித்தாந்தம் பாரு
 வாரடா வயித்தியமாயிரந்தான் பாரு
 வசனித்த வாதகாவியந்தான் பாரே. (818)

பார்த்தோர் களிவ்வளவும் பார்த்துத் தேறி
 பாவபுண்ணியம் நல்வினை தீவினையைக் கண்டு
 கார்த்தோர்கள் குருவிடத்திற் கல்வி கேட்டு
 கைபாகஞ் செய்பாகங் கண்டு தேறி
 நாற்றிசையும் புகழ் பெறவே ஞானகாவியம்
 நளினமென்ற உபதேசம் நண்பாய்ப் பெற்று
 ஏர்த்த சிவயோக அயப்பாசங் கண்டு
 எட்டாவது சருக்கமாதிரி யிரவிமுற்றே. (819)

அகத்திய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞானக்காவியம்
 எட்டாம் காண்டம் முற்றும்

உ

கடவுள் துணை

ஹரி ஓம் நன்றாக குருவாழ்க

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த ஞான காவியம் 1000

ஒன்பதாம் காண்டம்

ஆதியிலே ரவியொளியின் மதியே கண்டு

அருளுகிறோம் சின்மயத்தினருளே போற்றி
சோதிநிறமயமான பூரத்தினாலே

துரியம் துரியாதீத சொற்பனமே போற்றி
நீதிபெற சித்தருக்கு உரைத்தஞானம்

நிர்மலத்தின் ஆதியந்த நிர்குணமே போற்றி
சாதிபல வுயிரெறும்பு சகலத்தோர்க்கும்
சச்சிதானந்த மாயிரங் காப்பாமே. (820)

காப்பாகுஞ் ஞானமாயிரத் தெண்டீடம்

கருவான நவமூல கணபதியே காப்பு
நாப்பாகுங் காவியத்தின் பீடஞான

நாதாந்த சிவசத்திக் கமலங்காப்பு
தேற்பாகப் பாடியதோர் ஞானத்தோற்கு

தெறிந்தவுரை சருக்க மொன்பதுவே காப்பு
சேர்ப்பாகும் ஞான சிவயோகமான
சிவசத்திக் குண்டலியின் பாதங்காப்பே. (821)

சிவமான பூரணமே குருவே அய்யா

செனத்த பொருள் ஞானதேசிக னுன்பாதம்
நவமான நிர்மலமே அகத்தியனானும்

நவசித்தாள் கமலபதம் ரிஷியோர் பாதம்
அவமான மில்லாமல் அனுதினமுமையா

அடிவணங்கும் அகத்தியனான் முனியோர்பாதம்
மவமான யென் குருத்தான் கந்தன் பாதம்

மறைநாலு வேதவிந்து நாதங்காப்பே. (822)

அகத்திய முனிவர்

நாதாந்த சித்தருக்கு மவுனத்தோற்கு
 ஞானத்தோர் சிவயோக நால்வோருக்கும்
 வேதாந்தப் பொருளாகத் தீட்சையானும்
 விளங்குகிறோம் ஒன்பதாஞ் சருக்கந்தன்னில்
 போதாந்த மாகவும் நீ கேளுகேளு
 புலத்தியனே யோக ராசானந்தவானே
 கோதானந்த பரிபூரணத்தினாலே
 கூறுகிறோந் தீட்சை யாயிரத்தில்நாமே. (823)

ஆமென்ற பூரண சூத்திரந்தான் மைந்தா
 அருளினோ மிருநூற்றுப் பதினாறுக்குள்
 தேமென்ற யிதிலடக்கிச் சூட்சாகுட்சந்
 தெளிந்தோற்குச் சொன்னமப்பா தீட்சையானும்
 மாமென்ற நால்வோர்க்கும் பெருநூல் பீடம்
 மகத்தான ஞான காவியந் தானின்னுல்
 கோமென்ற குழந்தைகட்குத் தெரியாதாக
 குருநாலு வொன்பதாஞ் சருக்கங்கேளே. (824)

(பணம் வைத்திருக்கிற பாவிகளுக்குச் சொல்லுவது)

கேளப்பா புலத்தியனே கணபதியின் தீட்சை
 கெடியான சிவதீட்சை சத்திதீட்சை
 ஆளப்பா ஆதார மவுன தீட்சை
 அறையுறோம் கந்தன் வீரபத்திரன் தீட்சை
 வேளப்பா யெரித்தசிவன் சொன்னாரிந்த
 விவேகமுள்ள வயிரவத்தின் சத்த நாதாக்கள் தீட்சை
 கோளப்பா வாராமல் கருச்சொல்லயானும்
 கூறுகிறோம் மறையாம லுரைதான் காணே. (825)

காணடா புலத்தியனே காமுகர்க்கு
 கழுதை யென்ற கருமிகட்குப் பலிதமில்லை
 ஆணடா வானாலும் மந்திர சித்தி
 ஆகவேனு மதன்பிறகு எல்லாம் சித்தி
 நாணடா யிந்தபடி வுலகோருக்கு
 நல்வினை கண்டிருப்போர்க்கு அதீதசித்தி
 சேணடா அதீத செல்வமிருந்தாலென்ன
 சித்திபெற சாஸ்த்திரத்தைப் பாரார் பாரே. (826)

ஞான காவியம்

பாரார்கள் பணமிருப்போர் சாஸ்த்திரப் பேயென்பார்
 பாவிகள்தான் யிறந்திடுவோர்க் கென்னபுத்தி
 ஆரர்களதிக பணமிருந்தா லென்ன
 ஆயுசுதா னதீத வயதாக வேண்டி
 தேரார்கள் திரவியத்தைச் செலவு செய்து
 தெளிவதற்குக் கற்ப முறையோகம்பாரார்
 காரார்கள் குருவிடத்தில் தொண்டு செய்யார்
 கனகமதைப் பார்த்து பார்த்தலைவார்தாமே. (827)

அலைவோர்க்கு யென்ன பணமிருந்தா லென்ன
 அதிக செல்வபூபதிபோ லிருந்தாலென்ன
 தெலைவார்கள் ஸ்த்ரீவலைக் குளகப்பட்டேதான்
 செத்திறந்து மாய்கையிலே பிறப்போருக்கு
 குலைவார்கள் நாய்போலே கொஞ்சகாலம்
 குதிகொள்வார் உலகோர் மெய்க்க கூறுவார்பார்
 புலைவோர்கள் பாடியதோர் கர்மத்துக்கு
 புனிதமென்ற சித்தம்பலப் பேயாவாரே. (828)

பேயான காமுகற்கு யென்ன புத்தி
 பெத்தபிள்ளை யிவலையு மதீத பேய்தான்
 நாயான குக்கனைப்போல் சூத்துப் பார்ப்பான்
 நாடதிலே கருங்கல்லைத் தெய்வமென்பான்
 தாயான மனோன்மணியைத் தன்னுக்குள்ளே
 தத்துவங்களறியாத சண்டிமாடு
 காயாத கனி பழத்தை யுண்பாரய்யா
 கன்னி திரோதாயிடத்தில் களிப்பார்பாரே. (829)

களிப்பார்க்கு யென்னமதி அறிவு பாழாம்
 கழுதை சென்ம மெடுத்ததினால் களிவுண்டாமோ
 அளிப்பார்கள் புருஷரத்தினம் கோடாகோடி
 அறிவான வொருபிள்ளை யுகத்துக்கொன்று
 மளிப்பான குருவினுடை அருமை காண்பான்
 மகத்தான சாஸ்த்திரங்கள் பார்ப்பான் பாரு
 நளிப்பான காவியந்தான் அஞ்சங் காண்பான்
 நாதாந்தக் கோர்வைநூல் சேர்ப்பான்பாரே. (830)

பாரப்பா புலத்தியனே சாஸ்த்திரங்கள்
 பாராமல் வாதவயித்தியங்கள் செய்வோர்க்கையா
 காரப்பா காசனோய் யிருமல்காணும்
 கர்ம மனுபொதிபெற்றுக் கடைத்தேரார்கள்

அகத்திய முனிவர்

வாரப்பா வாதியென்றால் வாதமுறை பாரு
வயித்தியெனென்று பேறுபெற நாடிபாரு
யோரப்பா யோகியென்றால் வாயுவைக் காணு
ஒன்றான ஞானி யென்றால் ஞானம்பாரே. (831)

பாரடா வேதாந்த சாஸ்த்திரத்தைப் பாரு
பலகாலம் ஞானமதை மறந்திடாதே
மாரடா மவுனியென்றால் வாய்திறவாதே
மகத்தான மவுனமதில் பலகலையுங்காணு
தேரடா வெளிவிட்டால் சுவாசமெல்லாம்
செடலமென்ற மூலமதில் செனித்துப்பாரு
ஆரடா அயப்பாசம் செய்வோரய்யா
அவரறிவார் வரையாறு மறிவுள்ளோரே. (832)

அறிவுள்ளோன் மவுனியடா ஞானவான்தான்
அதீதமென்ற யோகியடா சித்தன் சித்தன்
குறுவமுஷை அவர்க்கெய்தும் குணமுள்ளோன்தான்
கூறினோம் ஞானியவரே யாகும்
திருவுருவம் கருக்குருவும் அவர்க்கே யெய்தும்
தெளிந்த பலகலையுமென்ற மவுனமெய்தும்
வெறிகொண்டு நாய்போலே திரிவோருக்கு
வேதமென்ன தீட்சையென்ன விளங்குவோமே. (833)

விளங்குவோம் புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
விருதான சித்தருக்குத் தீட்சைகேளு
அளங்குவோம் முதல் தீட்சை கணபதியின் மூலம்
அருளுகிறோம் ஞானகாவிய மின்னூலில்
களங்குவோம் கணபதியின் தீட்சையானால்
களங்கமில்லாப் பொருளாகக் கனிவாய்ச் சொல்வோம்
வளங்குவோ முதல்தீட்சை ஐங்கோணம்சித்தி
வசனிப்போம் உபதேச வளங்காண்பாயே. (834)

வாதிக்கும் வயித்தியனுக்கும் சொல்லுவது

காண்பாயே முதல்தீட்சை யருளக்கேளு
கண்மணியே ஓம ஐயும் அங் சிங் யநமசிவவென்று
ஆண்வாயே முதல் தீட்சை யருளினோம்நாம்
அரகரா யிரண்டாவது தீட்சைகேளு

வாண்வாயே ஓம் கிலியும் அம் சிங் கென்று
வயநமசி யென்று நீ வளமாய்ச் செவி
ஏண்வாயே யிரண்டாவது தீட்சை சொன்னோம்
இயல்பான மூன்றாவது தீட்சை கேளே. (835)

கேளப்பா ஓம் நங் சிங்கு சவ்வும்
கெடியான நநயவசி கிருபையாக
மூளப்பா மூன்றாவது தீட்சை சொன்னோம்
மூர்க்கமென்ற நாலாவது தீட்சைகேளு
நாளப்பா ஓம் வங் வரிம் கிரியுமென்று
நாலாவது மசிவயந தீட்சை சொன்னோம்
ஏளப்பா அஞ்சாவது தீட்சை கேளு
யென்மகனே ஓம் யங் மங் இரியும் வசிமநயவென்னே. (836)

யென்னவே அஞ்சாவது தீட்சை சொன்னோம்
யெடுத்துரைப்போ மாறாவதுதீட்சை கேளு
நன்னவே ஓம் நரீம் சிரியும் கிரியும்
நவசிவய வென்று நீ நலமாய்ச் செவி
அன்னவே ஆறாவதுதீட்சை சொன்னோம்
அருளுகிறோம் ஏழாவதுதீட்சை கேளும்
மன்னவே ஓம் மரியும் நங் யங் என்று
நயவசிம வென்றுநீ நலமாய்த்தானே. (837)

தானென்ற யேழாவது தீட்சை சொன்னோம்
சாற்றுகிறோ மெட்டாவதுதீட்சை யானால்
முனென்ற ஓம் அங் அங்கு சாயா
முக்கியமுள்ள சிரிம் யவ்வும் சிமநயவவென்றால்
ஏனென்ற யெட்டாவது தீட்சை சொன்னோம்
யென்மகனே ஒன்பதாந்தீட்சை கேளு
நானென்ற நவமூலம் ஓம் அரீம்
நவவும் யநமசிவ வென்று நீ செவிப்பாயே. (838)

செவிப்பாயே ஒன்பதாந் தீட்சை சொன்னோம்
செயசித்தி யாகுமடா பத்தாந் தீட்சை
பவித்துப்பார் பத்தாவது தீட்சைகேளு
பாவிப்போம் புலத்தியனே பண்மையாக

அகத்திய முனிவர்

உவித்துப்பார் ஓம் வவ்வு ஓரீம் சிவயநமா வென்று
 ஓகோகோ சிவாயநமா வென்று
 செவித்துப்பார் பத்தாவது தீட்சை சொன்னோம்
 மகத்தான பதினொன்றாந் தீட்சை கேளே. (839)

கேளப்பா ஓம் அரியும் மரியவ்வும் நவ்வும்
 கெடியான நசிமவய கெணிதமாக
 ஆளப்பா ஐங்கோண மிதனால் சித்தி
 அறுவத்து நாலுசித்தி அஷ்டகேசம் சித்தி
 வாளப்பா வாதவயித்தியமும் சித்தி
 மகத்தான யோகஞான மதீதசித்தி
 ஏளப்பா பதினோரு கணேச தீட்சை
 யியல்பான உபதேசக் குருசொல்வாரே. (840)

சொல்வாரே குருசொல்ல யானுங்கண்டு
 சொல்பெரிய யின்னூலில் கொட்டினோம்பார்
 ஒவ்வாரே வொவ்வொன்று தீட்சைக்குந்தான்
 ஓகோகோ லெட்சமுரு செவித் தாயானால்
 பல்வாரே வல்லபையுமுன் கண்ணில் காணும்
 பலகலையும் விள்ளுமடா வுன்மவுனமீதில்
 எவ்வாரே கெணேசன் வல்லபையுங்கூட
 யென்மகனே வசியமதாயிருப்பார் தானே. (841)

தானவனாய் நின்றவற்கே யெய்துமெய்தும்
 சண்டாளது ரோகிகட்கு எய்துமோபார்
 பேனான பெண்வலைக்குள் அகப்பட்ட பேர்க்கு
 பேரின்ப சாஸ்த்திரங்க ளெய்துமோதான்
 கோனான காயம் பலப்படுவதற்கு
 கூறினோம் கற்பமுறை குணமுள்ளோற்கு
 வானான வாலமுர்தம் சித்தியாக
 வசனித்தோம் கணேசனுடைய தீட்சையாமே. (842)

ஆமென்ற தீட்சை பதினொன்றுஞ் சொன்னோம்
 அருளினோம் கணேச குண்டலியின் தீட்சை
 தேமென்ற சிவதீட்சை சொல்லக்கேளு
 தெளிவுள்ளோ ரறிவதற்குத் தெளியச் சொல்வோம்
 மாமென்ற பூமலரின் வாசம்போல
 வசனிப்போம் ஞானகாவியம் இன்னூலில்
 வாமென்ற ஒருபுத்தி அறிவுடையோர்
 அறிந்து கொள்ளுமுதல் தீட்சை வசனிப்போமே. (843)

ஞான காவியம்

வசனிப்போம் புலத்தியனே ராசயோகி
 வணங்கி யடிபணிந்து நீ வளமாய்க்கேளு
 நெசனிப்போம் சிரியும் சிவ்வும் சிங் ஓம் மென்று
 சிவயநம வென்று நீ செவிப்பாய் லெட்சம்
 முசனிப்போம் முதல் தீட்சை சொன்னோம்பாரு
 முதண்ட யிரண்டாவது தீட்சை கேளு
 எசனிப்போம் இரியும் உரியும் மரியுது ஓமென்றும்
 இன்பமென்ற யவசிமந யியம்பிடரே. (844)

இயம்பிடர் யிரண்டாவது தீட்சை சொன்னோம்
 யென்மகனே மூன்றாவது தீட்சை கேளு
 அயம்பிடர் அங் உங் சிங் ஓமென்றால்
 அரகரா நமசிவய அருளக்கேளு
 முயம்பிடர் மூன்றாவது தீட்சை சொன்னோம்
 முக்கியமுள்ள நாலாவது தீட்சைகேளு
 நயம்பிடர் யங் மங் வங் ஓமென்று
 நளினமென்ற யவசிமந நண்பாமென்னே. (845)

யென்னவே நாலாவது தீட்சை சொன்னோம்
 யியம்புகிறோம் அஞ்சாவது தீட்சை கேளு
 நன்னவே நரிம் நங் நவ்வும் ஓமென்று
 நயவசிம யென்றுநீ நண்பாய் செவி
 அன்னவே அஞ்சாவது தீட்சைசொன்னோம்
 அருளுகிறோ மாறாவதுதீட்சை கேளு
 மன்னவே மரிம்மங் மவ்வு ஓமென்று
 மநயவசி யென்று நீ மாட்டுமாட்டே. (846)

மாட்டடா ஆறாவதுதீட்சை சொன்னோம்
 மைந்தனே யெழாவது தீட்சைகேளு
 ஆட்டடா அவ்வும் மவ்வும் வவ்வும் ஓமென்று
 அரகரா யசிமநவ அருளக்கேளு
 நாட்டடா யேழாவதுதீட்சை சொன்னோம்
 நவிலுவோம் எட்டாவது தீட்சை நண்பாய்
 காட்டடா ஒவ்வும் உரிம் உங் ஓமென்று
 கருக்குருவாய்ச் சொல்லிவிட்டோம் வசியநமவாமே. (847)

அகத்திய முனிவர்

வாமென்ற யெட்டாவது தீட்சை சொன்னோம்
 வசனிப்போம் நவமூலம் ஒன்பதாந் தீட்சை
 மாமென்ற வங்வவ்வும் வரியும் ஒமென்று
 வமநயசி யென்று நீ வளமாய்ச் செவி
 ஒமென்று ஒன்பதாந் தீட்சை சொன்னோம்
 ஒகோகோ தசபத்தாந் தீட்சைகேளு
 தேமென்ற சிவ்வும் சிரியும் சிங் ஒமென்று
 செவியடா சியமவந செப்பக்கேளே. (84.1)

செப்பக்கேள் பத்தாவது தீட்சை சொன்னோம்
 செயமான பதினொன்றாந் தீட்சை கேளு
 அப்பக்கேள் யவ்வு நவ்வு அரியும் ஒமென்று
 அரகரா யமசிநவ வென்றாடுவாய் நீ
 நப்பக்கேள் சிவதீட்சை பதினொன்றுந்தான்
 நாட்டினோ மொவ்வொன்றாய் ஞானியோர்க்கு
 தப்பிதங்கள் வாராது தவஞ்செய்வோர்க்கு
 தன்னுக்குள் அச்சிவ தீட்சை தளங்காண்பாயே. (849)

காண்பாயே புலத்தியனே மவுனயோகி
 கருவான தீட்சையிது ஆர்தான் சொன்னார்
 ஏண்பாயே யித்தீட்சை ஒவ்வொன்றுக்கும்
 யென்மகனே லெட்சமுரு செபித்தாயானால்
 தாண்பாயே தன்னுக்குள் சதாசிவன்தான்
 தச்சுருபமாக அவர் வசியமாவார்
 ஏண்பாயே கேட்டதெல்லா மீவாரய்யா
 யெடுத்ததொரு தொழில்களெல்லாஞ் சித்திதானே. (850)

தானென்ற சிவதீட்சை உபதேசந்தான்
 தன்னுக்குள் ளறிந்த பண்போர் தவசிசொல்ல
 தேனென்ற யித்தீட்சையவர் வாயாலே
 செப்பினால் வாக்கமுர்தம் சிதராதய்யா
 ஏனென்ற கர்மிகள்தான் யித்தீட்சைமைந்தா
 யெடுத்த உருசெய்தாலும் பலியாதையா
 ஆனென்ற அவரெடுத்து யித்தீட்சைஓத
 அறுவத்து நாலுசித்தி ஆடுந்தானே. (851)

ஆடுமப்பா காயசித்தி வாசியோகம்

அளவிறந்த சித்தியெல்லாம் பெற்றவர்தான் சொன்னார்
தேடுமப்பா தெனியலாம் சிவயோகி யாவார்

தேசத்தில் முன்னோர்கள் திரிவாரையா
காடுமப்பா காமிகட்கு அகப்படார்கள்

கண்ணிலவர் தோற்றார்கள் கடினமாகும்

நாடுமப்பா சென்மராசி உதித்தோருக்கு

ஞானிகள்தான் அவர்கண்ணில் காண்பார்பாரே. (852)

பாரடா புலத்தியனே ஞானியோர்கள்

பயனறிந்த ஞான காவியத்தை மைந்தா

காரடா வைத்திருப்பார் காவிய மஞ்சந்தான்

கண்டாக்கால் அவர் பெருமை கருவாளித்தான்

தேரடா அவர்க் கடுமைத் தொண்டு பண்ணி

செய்சித்தி பெறுவதற்குப் பன்னிரண்டாண்டு

மாரடா காரத்துத் தெரிசினஞ் செய்தாக்கால்

மகத்தான காவியத்தின் பயன் சொல்வாரே. (853)

சொல்வாரே தச தீட்சைப் பயனைச் சொல்வார்

தொண்ணுற்றார் கருவி தத்துவமுஞ் சொல்வார்

அல்வாரே அன்புத சபையுஞ் சொல்வார்

அவரொடுங்கும் பாலாசல ருளுவார்பார்

நல்வாரே ஆதார மெல்லாதாரம்

நாதாந்த வித்துநிலை நவிலுவார்பார்

வல்வாரே வாசிநிலை யோகஞ்சொல்வார்

வசனிப்பார் அஷ்டமா சித்திதானே. (854)

தானான யோகிகளுக்கு நிதானஞ் சொல்வார்

சமத்தான மவுனிகட்குத் தவமுஞ் சொல்வார்

நானான ஞானிகட்கு கருவுஞ் சொல்வார்

நாதாந்த சித்தாளுக்கு கெவுனஞ் சொல்வார்

வேனான வேதாந்திகட்கு வேடஞ் சொல்வார்

விபரமுள்ள தவசிகட்குக் கருவுஞ் சொல்வார்

ஆனான சகலத்துக்கு மூலஞ் சொல்வார்

அறுவத்து நாலு சித்தி அருளுவாரே. (855)

அகத்திய முனிவர்

அருளுவாரவர் ராசியிருந்த பேர்க்கு

ஆடுமப்பா சகலசித்தும் அவரேஞானி

தெருளுவா ருலகமதில் வேடம் பூண்டு

தேகியைப்போல் யோகியைப்போல் ஞானியைப்போல்

மருளுவார் மவுனியைப்போல் சித்தர்போல

மாடுகள்போல் திரிவார்கள் வையமீதில்

பருளுவார் அவர்களைத்தான் பார்த்தாயானால்

பல்பிடுங்கி விருதுகளைக் கயட்டிடரே.

(856)

கயட்டிடர் புலத்தியனே சொல்லக்கேளு

கருவான சிவதீட்சை கணக்காய்ச் சொன்னோம்

அயட்டிடர் சத்தியுடை தீட்சைபதி னொன்றும்

அருளுகிறோம் சிவயோக ஞானிகளே கேளும்

முயட்டிடர் முதல்தீட்சை சொல்லக்கேளு

முதண்டமாக வல்லோ வுரைப்போனாமும்

வயட்டிடர் வாலையடா வாமிவாமி

மாது துரந்தரியினுடை தீட்சைகேளே.

(857)

கேளப்பா முதல் தீட்சை ஓம் ரியும் இரியும்சவ்வும்

கெடியான வவ்வும் நவ்வும் யவ்வும் சிவ்வும்

மவ்வும் கெணிதஞ் சொன்னோம்

நாளப்பா முதல் தீட்சை நன்றாய்ச் சொன்னோம்

ஞானிகளே உங்களுக்கு நவிலுவோனாம்

யேளப்பா யிரண்டாவது தீட்சை கேளு

யென்மகளே ஓம் உரியும் உங் அங் அங்குசாயா

வாளப்பா வரிம் யரிம் நரிம் மரிம் சிரிமென்றுந்தான்

மகத்தான யிரண்டாவது தீட்சையாச்சே.

(858)

ஆச்சப்பா யிரண்டாவது தீட்சை சொன்னோம்

அறையுறோம் முன்றாந் தீட்சையருளக்கேளு

ஊச்சப்பா ஓம் ஆம் ஊம் இரியும்

ஓமகளே ஒவ்வும் அவ்வும் உவ்வும் யிவ்வும்

சிவ்வும் என்றால்

முச்சப்பா முன்றாவது தீட்சை சொன்னோம்

முதண்ட நாலாவதுதீட்சை கேளு

ஓச்சப்பா ஓம் நவ்வும் ஐயும் கிலியுமென்றால்

ஓகோகோ சிவ்வும் வரிம்யவ்வும் நங்

மரிமென்றியம்பிடரே.

(859)

ஞான காவியம்

இயம்பிடர் நாலவது தீட்சை சொன்னோம்

யென்மகனே அஞ்சாவது தீட்சைகேளு

ஓயம்பிடர் ஓம் வவ்வும் யவ்வும் சிரியுமென்றால்

ஓதடா யரியும் யங் உரியும் வரியும் உவ்வுமாச்சு

அயம்பிடர் அஞ்சாவது தீட்சை சொன்னோம்

அருளுகிறோ மாறாவதுதீட்சை கேளு

நயம்பிடர் ஓம் சிரியும் இரியும் கிலியுமென்றால்

நங் மங் சிங் வரிம் யவ்வுமென்னே.

(860)

என்னப்பா ஆறாவது தீட்சை சொன்னாம்

யென்மகனே ஏழாந்தீட்சை யியம்பக்கேளு

மன்னப்பா ஓம் மரிம் அங்சிங் என்றுந்தான்

மைந்தனே நரிம் மவ்வும் சிரிம்வவ்வும் யங்கென்றுந்தானே

அன்னப்பா ஓம் அரியும் கரியும் இரியும்

அரகரா யவ்வும் நவ்வும் மவ்வும் சிவ்வும் வரிமென்றுந்தான்

நன்னப்பா நாம் சொன்னோம் ஏழாந்தீட்சை

நவிலுவோ மெட்டாவது தீட்சை கேளு.

(861)

தானென்ற யெட்டாவது தீட்சை சொன்னோம்

தருவான வொன்பதாந் தீட்சை கேளு

ஆனென்ற ஓம் கிலியும் ஐயும் சவ்வும்

அரகரா மங்நரிம் யவ்வும் வங் சிரீமென்றுந்தான்

ஊனென்ற ஒன்பதாந் தீட்சை சொன்னோம்

ஓமகனே பத்தாவது தீட்சை கேளு

நானென்ற ஓம் நங் வங் சிங்

நலமான யவ்வும் மரிஇம் சிரியும் உரியு நவிலுவோமே. (862)

நவிலுவோம் பத்தாவது தீட்சை சொன்னோம்

நளிணமதாய்ப் பதினொன்றாந் தீட்சைகேளு

அவிலுவோம் ஓம் அம் நம் சிம் அப்பனே

அரியும் நவ்வும் இரியும் சிவ்வும் உரியுமென்று

மவிலுவோம் பதினொன்றாந் தீட்சை சொன்னோம்

மைந்தனே ஒவ்வொன்றாய் அருளிச் செய்தோம்

வவிலுவோ மொவ்வொரு தீட்சைக்குந்தான்

மவுனிகளே லட்சமுரு மாட்டிடரே.

(863)

அகத்திய முனிவர்

மாட்டிடர் சிவயோக சித்தர்க்காக

வசனித்தோம் சத்தியுடை தீட்சை பதினொன்றும்
ஆட்டிடர் தீட்சை பூரணத்தில்

அருளினோம் சூட்சமடா ஆர்தான் காண்பார்
பாட்டிடர் தெளிந்தோர்க்கு அன்னுறில் சொன்னோம்

பாலகனே யின்னுலில் பரிவாய்ச் சொன்னோம் காண்பீர்
நாட்டிடர் ஆயிரந்தான் ஞானகாவியம்
நாலுதிசைத் சித்திரங்களே கண்டு கொள்ளே. (864)

கொண்டவன்தான் உலகமதில் விக்கிரமார்க்கன்

குவலயத்தில் அதீததவ முள்ளோனுள்ளான்
அண்டமெல்லாம் பேர்பெற்றோனவன் போலுண்டோ

அதீத மந்திரவாதியடா அரைகண்டோர்தான்
மண்டலங்கள் முழுதுமவ ராண்டாரையா

மகத்தான காவியந்தான் அஞ்சுமாய்ந்தோன்
கண்டவன்தான் கருக்குருவைக் கண்டானப்பா
கலியுகத்தில் பேர்பெற்றோனவன்தான் பாரே. (865)

பாரப்பா புலத்தியனே யுகாந்திரங்கள்

பானுரவி யுள்ளவரைப் பரிதங்கண்டோன்
ஆரப்பா அறிவார்கள் காயங்கண்டோர்

ஆறுவரை யதிசயங்கள் அதீதங்கண்டோன்
காரப்பா தத்துவந்தான் தொண்ணூற்றாறு

கண்டோன் தன்னுக்குள் பஞ்சபூத தலங்கள்கண்டோன்
கூரப்பா அஷ்டசித்தி சித்திகண்டோன்
கூடுவிட்டு மறுகூடு குறிகண்டோனையா. (866)

குறியான பூதபிரேத வேதாளங்கண்டோன்

குறிப்பான வேதாள மவற்கேகேளு
வறியான வசியமதாய் வாகனமாய் நிற்கும்

வாகனத்தின் மேலேறிக் குளிகைபாய்வான்
அறையான ஆயிரத்தெட்டண்டம் மைந்தா

அரைநொடிக்குள் அவரவர்தன் மனதில்பாய்வான்
எறியான எறும்பு கடையாவத்தார்க்கு

யிருதயத்தில் பாய்ந்து அவனியம்புவானே. (867)

ஞான காவியம்

வான் என்ற தபோபலத்தில் மிகுதியுள்ளோன்
 வஞ்சகங்கள் குதுகள்ளம் வாதுயில்லோன்
 ஆனென்ற பெரியோர்க்கு வணக்கமுள்ளோன்
 அனந்தலிலும் சிவாலயத்தை யருளமறவோன்
 நானென்ற ஆணுவங்களில்லை யப்பா
 நல்வினையுந் தீவினையும் நன்றாய்க் காண்போன்
 தானென்ற தானதர்மம் மிகுதியுள்ளோன்
 தத்துவத்தை யறிந்தசிவ தவசிதானே. (868)

தானவனாய் நின்று நால்திசையு மாள்வான்
 தருவான அவனுடைய தபோபலத்தைக் கண்டு
 நானவனாய்த் தேடிய நன்னிலைக்கு வந்து
 ஞானகாவியத்தினுடை பொருளை யெல்லாம்
 ஆனவனாய்ச் சொன்னமப்பா உபதேசந்தான்
 ஆயிரத்தின் பொருள்களெல்லாம் அவற்கே சொன்னோம்
 மானவனாய் நின்ற கணபதியின் பூசைதீட்சை
 வசனித்தோம் சிவசத்தி தீட்சைதானே. (869)

தானென்ற கந்தன் வீரவயிரவன்றன் தீட்சை
 தருவான ஆதார தீட்சை சொன்னோம்
 மானென்ற மந்திரங்கள் தந்திரங்கள்
 மகத்தான வாதவயித்தியமுஞ் சொன்னோம்
 நானென்ற மவுனஞான யோகஞ் சொன்னோம்
 நவதிரேக அஷ்டமா சித்துஞ் சொன்னோம்
 ஆனென்ற அறுவத்து நாலு சித்தி
 அதினுடைய பயனையெல்லாம் அளித்தோம்பாரே. (870)

பாரப்பா காயம்பிலப் படுவதற்கு
 பரிவான கற்பங்கள் அயப்பாகஞ் சொன்னோம்
 வேரப்பா அகத்தியனுடைய உபதேசம் பெற்றோன்
 விக்கிரமார்க்க நென்ற வேதாந்திபாரு
 ஆரப்பா யென்னுடைய சீடற்கெல்லாம்
 அரைமணங்கு அதிகமடா அவரேயாகும்
 சாரப்பா சரிதையிலே வெகுநாள் நின்று
 சாலோக சாம்ப சாருப சாயுச்சியங் கண்டோன். (871)

அகத்திய முனிவர்

கண்டவன்தான் நால்வேத சாஸ்திரந்தானாறுங்
 கருவான பூரணம் பதினெட்டுங் கண்டோன்
 அண்டர் பிரானவர்க்கு சித்திவசியம் பாரு
 அருளினான் வாதத்தில் ஆறுலட்சம்
 தொண்டனைப் போலுண்டோ பார் வயத்தியத்தில்
 சொன்னமொரு ஆறுலட்சம் தொகுதிபாடல்
 மண்டலத்தில் பேர்பெற்றோன் விக்கிரமார்க்கன்
 அவர்போலே சித்திபெற்றோ ராருங்கானே. (872)

காண்டா பனிரெண்டு லட்சம் பாடல்
 கருவான சூத்திரத்தில் கோடாகோடி
 ஆண்டா விக்கிரமார்க்கன் சொன்ன சாஸ்த்ரம்
 அரிதப்பா ஞானிகள் தான் கைவிடார்கள்
 கோண்டா குருமொழிக்கும் பலநூலாகுங்
 கூறினதோர் நூல்களெல்லாம் மறைப்பிராது
 ஏண்டா ஆயிரந்தான் ஞானகாவியம்
 எடுத்தனப்பா மகாசித்தி யிறக்கவானே. (873)

இறக்கமுள்ளோ னானதினால் அகத்தியனானும்
 இயம்பினோம் விக்கிரமார்க்கன் சரித்திரத்தை
 அறக்கமுள்ளோ னானதினால் உலகோருக்கு
 அருளினதோர் கதைகளிலே யறைந்த லட்சம்
 விளக்கமதா யிருக்குமப்பா அவர்சொன்ன நூல்தான்
 விருதான விக்கிரமார்க்கன் விசிதமுள்ளோன்
 களக்கமில்லா னானதினால் யானுஞ்சொன்னோம்
 கருவாளி அவர்க் கதிகம் புலத்தியனே கேளே. (874)

கேளப்பா ராசானந்த யோகவானே
 கெணிதமென்ற சத்தியுடை தீட்சை பதினொன்றும்
 வாளப்பா வசனித்தோ மாயிரத்தில்
 வையகத்தி லின்னூல் கண்டோர்பதனம் பண்ணு
 நாளப்பா வெகுநாளு செல்லாதையா
 நாதாந்த சத்தியுடை தீட்சை கண்டோர்
 கோளப்பா வாராது குறையங்கேது
 கூறுகிறோ மாதார தீட்சைகேளே. (875)

ஞான காவியம்

கேளடா மூலாதாரஞ் சுவாதிஷ்டானம்
 கெடியான மணிபூரம் அனாகதம் விசுத்தி
 ஆளடா ஆக்கினையோடா ராதாரம்
 ஆறுக்குமொன்றான தீட்சைகேளு
 யேளடா யிப்படியார் சொல்லப்போரார்
 யெடுத்துரைப்போ மகாதீட்சையிர வாய்க்கேளு
 மூளடா மூலச்சுழி காலைக்கண்டோர்
 மூதண்ட தச தீட்சைமுடி காண்பாரே. (876)

காண்பாரே தசதீட்சை சொல்லக்கேளு
 கண்மணியே ஆதாரமதீத தீட்சை
 ஊண்பாரே ஓம் நவ்வும் ரீம் சிவ்வும்
 ஓகோகோ வரிம் யவ்வும் ஒவ்வோடாறு
 ஆண்பாரே மூலதாரம் தீட்சையாச்சு
 அறையுறோம் சுவாதிஷ்டான மதீததீட்சை
 வாண்பாரே ஓம் வரீம் யவ்வும் நரீம்
 மவ்வும் சிவ்வும் உவ்வோடாறு
 மகத்தான சுவாதிஷ்டான தீட்சையாச்சே. (877)

ஆச்சப்பா சுவாதிஷ்டான தீட்சை சொன்னோம்
 அறையுறோ மணிபூரக தீட்சை கேளு
 மாச்சப்பா ஓம் மரிம் சிவ்வும் மரீம்
 யவ்வும் நரிம் சிரியும் யோடாறு
 மணிபூர தீட்சையிதை வசனித்தோயாம்
 வாச்சப்பா அனாகதத்தின் தீட்சை கேளு
 வசனிப்போம் ஓம் சிவ்வும் வரிம் யவ்வும்
 நரிம் மவ்வும் கிரியோடாறு
 நாச்சப்பா அனாகதத்தின் தீட்சை சொன்னோம்
 நவிலுவோம் விசுத்தியுடை தீட்சை கேளே. (878)

கேளடா விசுத்தியிருகோண தீட்சை
 கெடியான தீட்சையிதையார்தான் காண்பார்
 வாளடா ஓம் வரிம் யவ்வும் நரிம் மவ்வும்
 சிரியும் இரியும் மோடாறு
 வசனித்தோம் விசுத்தியுடை தீட்சையாச்சே
 ஆளடா ஆக்கினையோடா ராதாரம்
 அதீதமென்ற தீட்சையை நாம் அருளக்கேளு
 நாளடா ஓம் யரிம் நவ்வும் மரிம் சிவ்வும்
 வரிம் ஐயும் சவ்வும்
 நாதாந்த ஆராதார தீட்சையாச்சே. (879)

அகத்திய முனிவர்

ஆச்சப்பா ஆறாதார யொவ்வொன்றுக்கு
 அருளுகிறோம் லெட்சமுரு செவித்தாயானால்
 பாச்சப்பா அறுசபையும் உன்கண்ணில்காணும்
 பஞ்ச கர்த்தாள் ஐவருந்தான் பிரசன்னமாவார்
 கேச்சப்பா கேட்டதெல்லாம் கொடுப்பாரையா
 கெடியான உபதேச மருளுவார்பார்
 காச்சப்பா ஐவருந்தான் வசியமானால்
 காயம்பிலப்பட்டதடா கல்போலாச்சே. (880)

ஆச்சுதே தத்துவந்தான் தொண்ணூற்றாறும்
 அரைநொடிக்குள் வசியமதாய் ஆடுமாடும்
 நாச்சுதென்ற பஞ்சகர்த்தாள் தீட்சை பெற்றான்
 நவகோடி கோடாகோடி காலம் வாழ்வாய்
 வாச்சுதப்பா உன்தனுக்கு ஆறாதாரம்
 வசியமடா தசதீட்சை பிரசன்னமாகும்
 வேச்சப்பா வேதாந்தப் பிறவியோற்கு
 வெட்டவெளிச் சச்சிதானந்த மாமே. (881)

ஆமேதான் ஆதார தீட்சை சொன்னோம்
 அருளுகிறோம் சுப்பிரமணியர தீத்தீட்சை
 ஊமேதான் ஓம் உவ்வும் உரீம் உங்
 மவ்வும் மரீம் மங் மநயவசி
 மகத்தான மூலம்டா சரவணபவயா
 தேமேதான் ஆறாதார மிதுக் கீடுண்டோ
 தேசிகன் தானெனக்கு குருதெய்வந் தெய்வம்
 ஏமேதான் ஐங்கோணமதீத தீட்சை
 யென்மகனே லட்சமுருசெவித்துப் பாரே. (882)

வீரபத்திரன் தீட்சை

பாரடா யென்மகனே யித்தீட்சையானால்
 பலகலையுஞ் சித்தியடா னாலுவேதம்
 ஆரடா சாஸ்த்திரந்தான் ஆறும்சித்தி
 அறுவத்து நாலுசித்தி சுப்பிரமணியர்சித்தி
 தேரடா யிவருடைய தீட்சையாலே
 தெளியலாம் சிவயோகி ஞானியாவாய்
 காரடா குருவிடத்திற் பனிரெண்டாண்டு
 கடைத்தேறக் கார்த்திமந்தால குருசொல்வாரே. (883)

குருவான குருவிடத்தில் தீட்சை பெற்றால்
 குறையேது கறையேறி வரையாய்க் காண்பாய்
 அருவான சுருபமெல்லா மளிப்பாரையா
 ஆயிரத்தென்னிலையறிய அறிவுஞ் சொல்வார்
 பருவான கருக்க னெல்லாம் காண்பிப்பார் பார்
 பரசபையுந் தொண்ணூற்றாறு தத்துவமுஞ் சொல்வார்
 கருவான கருக்குருவு மாதியந்தம்
 காண்பிப்பார் சுப்பிரமணியர் கருச்சொல்வாரே. (884)

சொல்வாரே சுப்பிரமணியர் தீட்சை சொன்னோம்
 சொலப்பெரிய வீரபத்திரர் அகோர தீட்சை
 வல்வாரே வசனிப்போம் மகத்தாம் தீட்சை
 மவுனிகளே யுங்களுக்கும் அருளுவோம்பார்
 அவ்வாரே ஓம் அவ்வும் அரியும் சிரியும்
 கிரியும் உரியும் ஐயும் சவ்வும் அங்குசாயா
 அகோர வீர வரவரவசியா மென்ன
 நல்வாரே பிரசன்னமாவாரையா
 லட்சுமுரு செவித்துப் பார்வசியந்தானே. (885)

தானென்ற வீரபத்திரர் தீட்சையாலே
 தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறும் பிரசன்னமாகும்
 வானென்ற வசியமடா வீரபத்திரன்
 வசனித்தோம் கேட்டதெல்லா மீவார்பாரு
 நானென்ற நவகோடி கோடாகோடி
 நாதாந்த சித்தியெல்லா மளிப்பாரையா
 ஆனென்ற அவர் பெருமை ஆர்தான் காண்பார்
 அகத்தியனான் கண்டனப்பா அறிந்துபாரே. (886)

அறிந்துபார் மெய்ஞ்ஞான மவுனயோகி
 அரகரா சித்தர் நால்வருக்கும் சொன்னோம்
 நறிந்துபார் மானிடரில் நற்குண முள்ளோர்க்கு
 நாதாந்த அகோர வீரபத்திரன் தீட்சை சொன்னோம்
 எறிந்துபா ரிவ்வளவும் சொன்னோமையா
 எடுத்துரைப்போம் சேதியொன்று யியல்பாய்க்கேளு
 பறிந்துபார் வீரபத்திரனதீத தீட்சை
 பாடினோம் பண்புள்ளோரறிந்து பாரே. (887)

அகத்திய முனிவர்

பாரப்பா புலத்தியனே ராசயோகி
 பாடுகிறோம் வயிரவன்றன் தீட்சை கேளு
 ஆரப்பா அறிவார்கள் அதீத தீட்சை
 அறையுறோந் தெளிவுள்ளோ ரறிந்து கொள்ளும்
 தேரப்பா ஓம் உவ்வும் சிவ்வும் யரிம் சரியும்
 ஐயும் கிலியும் சவ்வும் யவ்வும் ஒவ்வுமென்று
 வாரப்பா யத்தீட்சை லட்சமுருவானால்
 வசியமடா வயிரவர்தான் வணங்கிக்கேளே. (888)

கேளென்ற வயிரவன் தானித்தீட்சையாலே
 கெணிதமென்ற அறுவத்து நாலுஞ்சித்தி
 ஆளென்ற அஷ்ட கெண மமிதப் பிரேதம்
 அஷ்டசத்தி வேதாளங்குட்டிச் சாத்தி
 மானென்ற மாடனகல்லேரி அனுமன்
 மகத்தான நவக்கிரக மிதனால் சித்தி
 கோளொன்றும் வாராது நவதுரகிகாளி
 கோடான கோடி முனிவசியந்தானே. (889)

தானென்ற வயிரவன்றன் தீட்சைபெற்றால்
 தன்னுக்குள் தொண்ணூற்றாறு தத்துவமுஞ்சித்தி
 தேனென்ற துவாரபாலாள் அஷ்டநாதர் சித்தி
 தேவதைகள் கோடாகோடி திருவுருவுஞ் சித்தி
 நானென் ஆதியந்த மண்டபிண்டம்
 நவசராசரங்க ளெல்லாஞ் சித்தியாகும்
 மானென்ற பூமலரின் வாசம் போல
 வசனித்தோ மின்னூலில் வண்மைபாரே. (890)

பாரப்பா புலத்தியனே கணேச தீட்சை
 பாடினோம் பதினொன்று பரிவாய் நாமும்
 தேரப்பா சிவதீட்சை பதினொன்றுஞ் சொன்னோம்
 தெளிவான சத்திதீட்சை பதினொன்றுஞ் சொன்னோம்
 ஆரப்பா ஆதார தீட்சை யாறுஞ் சொன்னோம்
 அருளினோம் சுப்பிரமணியர் தீட்சை சொன்னோம்
 வேரப்பா வீரபத்திரன் தீட்சை யொன்று சொன்னோம்
 விளம்பினோம் வயிரவன்தன் தீட்சையாமே. (891)

ஆமேதான் வயிரவன்றன் தீட்சை யொன்று சொன்னோம்
 அருளினோமாக தீட்சை நாற்பத்திரண்டு
 ஏமோதானிவ் வளவுமுபதேசம் பெற்றால்
 யீசனைப் போலென்னாந் மிருப்பாரய்யா
 நாமே தானிவ்வளவும் பார்த்துத் தேறி
 ஞானகாவிய மாயிரந்தான் நண்பாய்ச் சொன்னோம்
 வாமேதான் வசனித்த காவியம்பார்ப் போர்கள்
 வாழலா மென்னைப்போல் வாழ்வார்தாமே. (892).

தாமேதான் தற்பரம்போ லென்னாளும் வாழ்ந்தோம்
 தற்பரத்தோடாறு தலந்தனதாய்க் கண்டோம்
 ஆமேதான் ஞானப்பால் நாவுருசி கண்டோம்
 நவகோடி கோடா கோடியுகங்கள் கண்டோம்
 மாமேதான் அகம்மதிலே அகம்கோடி கட்டி
 அளவில்லா சராசரங்கள் ஆண்டோம்பாரே. (893)
 (ஒரு அடி குறைவு)

ஆண்டிருந்தோம் தொண்ணூற்றாறு திசுகுதிசை யாண்டோம்
 அதிலிருந்து அளவில்லா சதாயோகங் கண்டோம்
 சாண்டி கொண்டு கிரிமேலே யேறிவினையாடி
 தொண்ணூற்றாறு தத்துவமும் வெளியில் போட்டோம்
 தாண்டா அதுக்குயர் வேயேறிச் சென்று
 சராசரங்களுள்ள அதிசயமுங் கண்டோம்
 நாண்டா யிவன்பைய வேறுபரசபையோர் கண்டு
 நம்முடனே யெதிர்த்துப் போராடினாரே. (894)

போராடுஞ் சுழிமுனையில் அங்கென்றுதம்பித்தேன்
 போட்டனப்பா கெவுன குளியென்ன சொல்வேன்
 மாராடும் பரசபையோ ரென்னைக் கண்டு
 மடக்கினார் சுவாசமெல்லாம் அடக்கிப் போட்டேன்
 வாதாடும் பரசபையோர் கோபித்தென்மேல்
 வந்தவழி வாசலைத்தான் கட்டிக்கொண்டார்
 சேராடும் வாத காவியத்தில் சொன்ன
 செந்தூரப் பொட்டதனைத் திலர்தங் கொண்டேனே. (895)

கொண்டனப்பா அத்திலர்தம் நங் கென்றுந்தான்
 குணமாகத் தம்பித்துக் கெவுனம் பாய்ந்தேன்
 அண்டர்பிரான் கிருபையினால் சுவா திஷ்டானம்
 அத்தலமே வாசியது கொண்டுபோச்சு

மண்டலங்கள் மூன்றிரவி யொன்றாய்க்கூடும்
மகத்தான பரப்பிரம்ம பீடங் கண்டோம்
தொண்டனய்யா உன்தனக்கு அகத்தியனானும்
தொழுது அடிபணிந்து வரந்தாவென்றேன். (896)

துதித்தாற் சதுர்முகனும் சரசுபதியுமைந்தா
துருவான உபதேசந் தந்தாரய்யா
அத்தமென்றே வாவென்று ஆ ஓ ஊவென்றார்
அரகரா உபதேசம தீதம் பெற்றேன்
வத்தமென்றேன் நங்உங் என்று
வாசிகொண்டு வாயுவுதான் இருபத்தோ
ராயிரத்தறு நூறுந்தான்
மத்தமென்ற வடகலையும் இடகலையுமொட்டி
வாசியைத்தான் நாளிழுத்துத் தம்பித்தேன் பாரே. (897)

பாரப்பா தம்பித்து ஒரு நிலையாய் நின்று
பரிவான நகரவாசலுள் நுழைந்தேன்பாரு
ஆரப்பா அங்கே நின்று துரியத்தின் கீழ்
ஆயிரம்பேர் தெய்வ நாதாக்கள் தானும்
வாரப்பா வாசலதைப்போ கொட்டாமல்
மடக்கினாரவர் மகிமை மதியால் கண்டு
சேரப்பா மங்கென்று உருநூற்றெட்டு
செவித்துமனாய் செந்தூரமதில் தம்கொண்டோமே. (898)

கொண்டனப்பா யிருவத்தோராயிரத் தறுநூறு சுவாசம்
குணமாக மம் மென்று ஒருநிலையாய்த் தானும்
எண்டனப்பா வாசியை நாம் தம்பித்துக் கொண்டு
யெழும்பினோம் குளிகைகொண்டு
கேசரமே பாய்ந்தோம்
அண்டரண்டங் கொண்டோடி வாயுவுதானும்
ஆயிரத்தெட்டண்டங் கடந்தப்பால் சென்றோம்
மண்டலத்திற் பிறைகண்டோம் துரியா தீதங் கடந்தோம்
மகத்தான மணிபூரகம் வழிகண்டோமே. (899)

கண்டோமே கனவதுபோல சாக்கிரஞ் சொப்பனம்
கருவிகரணாதியென்ற மூலவெளி கண்டோம்
அண்டோமே அங்குநின்று மங்கென்று கும்பித்தோம்
அத்தமென்ற மணிபூரகமங்கே கண்டோம்

ஞான காவியம்

எண்டோமே விஷ்ணுலட்சுமி பீடங்கண்டோம்

யெனையழைத்தார் அகத்தியனேவா வென்றார்பார்
தெண்டனென்றே னிருவரையுந் தெரிசித்தேன்பார்
தீபவொளி சோதியிலே பூசித்தேனே. (900)

பூசித்த அகத்தியனை வாவென்றழைத்து

புகட்டினாருபதேசம் ஓம் மம் அம் ஊம் என்றார்பார்
ஆசித்தேனிருவரையும் அடிவணங்கி

அதீத உபதேசம் பெற்றேன் அவரிடத்தில்
வாசிபதம் பெறுவதற்குக் கோடாகோடி

வதீதமென்ற உலக தத்துவத்தைக் கண்டேன்
பாசுபதம் வரிடத்தி லருளப் பெற்றேன்

பராபரனு ரவிமதி யிரவிபதங் கண்டேனே. (901)

பதமான சுத்தியருள் அதீதம் பெற்றேன்

பரிவான யிருவரையும் பூசித்தப்பால்
வதமான தீபவொளி சுழித்தியோட்டி

வதீதமென்ற மணிபூரக மடைத்து அப்பால்
அதமாகப் போட்டிடுவோ மென்று சொல்லி

ஆயிரம்பேர் சுழித்திவாசல் காக்கும் மகத்துவத்தோர்கள்
மதமான பாசமதைக் கட்டிக் கொண்டு

மடக்கினா ராயிரம்பேர் மகிமை கேளே. (902)

கேளப்பா புலத்தியனே வாசல் வழிவிடாமல்

கெணிதமென்ற சபையோர்கள் எனைமடக்கி
தாளப்பா தர்க்கமிட்டா ரகத்தியன் பேரில்

சரமாரி அம்புசரந் தொடுத்தாப்போலே
ஆளப்பா முன்பின்னா யோடிப்பார்த்தேன்

ஆயிரம்பேரெனை மடக்கி யார் என்றார்கள்
வாளப்பா அகத்திய னென்றவர்க்குச் சொன்னேன்

வழிவிடாதெனை மடக்கி மாராட்டஞ் செய்தார்பாரே. (903)

மாரட்டஞ் செய்த தத்துவத்தோரைத் தான்

வங்கென்று வாசிகொண்டு தம்பித்தேன்பாரு
ஏராட்டமாகவும் நானிடது கலையிலொட்டி

இயல்பான குளிகை கொண்டுயேறினேன்பார்
தேராட்டமில்லாமல் செந்தூரத் திலதம்

தெளிவாக யிட்டுநாம் திரும்பிச் சென்று
சேராட்டமாகவுந் தான் அண்டரண்டமேழும்

செபத்தெண்டா லடித்தேனப்பாச் சிதற்குத்தானே. (904)

அகத்திய முனிவர்

தானென்ற சக்கரம் சொற்பனஞ் சித்தி
 தாண்டியே அண்டரண்டம் கெவுனம்பாய்ந்தேன்
 ஆனென்ற அச்சபையைத் தாண்டியானால்
 அனாகத்தின் பீடமதிலருகில் சென்றேன்
 சேனென்று வாசி கொண்டு சிங்கென்று தம்பித்தேனப்பா
 சிவசிவா ருத்திரன்ருத்திரி செயலைக்கண்டேன்
 மானென்ற மலர்பீடம் சோதிசுடர் ஓளியை
 அகத்தியனான் கண்டு மனமகிழ்ந்தேன் பாரே. (905)

பாரப்பா ருத்திரன் ருத்திரி யார் என்றார்கள்
 பாலகனே சொன்னபடி அகத்தியனென்றேன்
 வாரப்பா வாவென்று அருகிருத்தி
 வசனித்தார் உபதேசம் வளங்கண்டேன்பார்
 ஊரப்பா ஓம் கிரியும் ஐயும் இரியும்
 ஓகோகோ உபதேசஞ் சொன்னாரைய்யா
 மாரப்பா ருத்திரன் ருத்திரி அவரிடத்தில்
 மதீதமென்ற வுபதேச வளங்கண்டேனே. (906)

வளங்கண்டேன் அனாகதத்தில் அதீதமான
 மவுன மெஞ்ஞான வுபதேசம் பெற்றேன்
 அளங்கண்டேன் அனாகதத்துக் கப்பால் சென்றேன்
 ஆயிரத்தெட்டிதழ் கண்டேன் யிதழுக்கப்பால்
 மளங் கண்டேன் வடகலையில் யிடகலையையொட்டி
 மகத்தான பனிரெண்டு கலையுமொன்றாய்
 குளங்கண்டேன் கேசரத்தில் .மவுனங்கண்டேன்
 கும்பமேழு மொன்றாகக் கும்பித்தேனே. (907)

கும்பித்தேன் வங்கென்று வாசியூட்டிக்
 கூற்றிய குளிகைகொண்டு தம்பித்தேன்பார்
 அம்பித்தேன் அறுவது நாழிகை கும்பித்தேன்
 அனாகதத்துக் கப்புறத்தே விசுத்தி கண்டேன்
 மம்பித்தேன் மயேசுவரன் மயேசுவரியைக் கண்டேன்
 மகத்தான மவுனபீடம் வளங்கண்டேன்பார்
 தம்பித்தே னிருவருந்தான் களிகூர்ந்தப்பா
 தருவித்தா ருபதேசந்தா வென்றேனே. (908)

என்றேனே உபதேசஞ் சொன்னாரையா
 விவேகத்தால் நாம்கண்டு விளங்குவோம்பார்
 ஒன்றேனே உபதேசஞ் சொன்னாரய்யா
 ஓம் உவ்வும் அவ்வும் சிவ்வுமென்றார் பார்
 மன்றேனே அவரிடத்திலுபதேசந் தான்
 மதீதமென்ற தியானமெல்லாம் வசனித்தார்பார்
 நன்றேனே அவர் பதத்திற் பூசித்தேன்பார்
 நவகோடி சித்தியெல்லா மளித்தார்பாரே. (909)

பாரப்பா பானுமதி ரவியைக் கண்டேன்
 பரிவான பானுவிலே அனந்தங்காலம்
 சேரப்பா தீபச்சுடரதிலே நின்று
 சேனாபதியாய்த் தெரிசித்து வாழ்ந்தேனய்யா
 ஆரப்பா அறிவார்கள் மயேசுவரன்றன் பீடம்
 ஆயிரத்தெண்பீடமதி லிமைப் பாலுண்டேன்
 ஊரப்பா யுகயுகாந்திரங்கள் தானும்
 உறுதிபெறத் தம்பித்து வொருநிலை நின்றேனே. (910)

நின்றேனே தெரிசனத்திலந்தங் கண்டேன்
 நிராமயமாய் நின்றதொரு நிலையுங் கண்டேன்
 தொண்டனென்று பேறுபெற்றேன் தலத்தைவிட்டேன்
 துதிபெறவே பரவாசலுள் நுழையும்போது
 கண்டார்கள் ஆயிரம்பேர் கருவியோர்கள்
 கருவான பரவாசல் வழிவிடாமல்
 மன்றார்கள் அகத்தியனை மறைத்தாரய்யா
 மகத்தான ரசக்கண்ணாடி மையைக் கொண்டு. (911)

கொண்டேனே நெற்றிதனில்... லரதங் கொண்டு
 கும்பித்தேன் இரியுமென்று யெண்பது நாழிகைத்தான்
 அண்டேனே....ல் குளிகை கொண்டு
 ஆயிரம்பேர்... யோரைத் தெண்டினாலே
 மண்டேனே மடித்துக் கேசரத்தில் பாய்ந்தேன்
 மகத்தான கருவிகளைத் தாண்டியானும்
 தண்டேனே நவமூல மொன்பதுவுந் தாண்டி
 சச்சிதானந்த வெளிதாண்டினேனே. (912)

அகத்திய முனிவர்

தாண்டினேன் விசுத்தி அறுகோணத்தப்பால்
 தருவான ஆக்கினை தானென்றால் சொல்ல
 நாண்டினேன் நாவுமுண்டோ சொல்லப்போமோ
 ஞானகாவிய மின்னாலாயிரந்தான்
 ஆண்டினேன் பொருள் மெஞ்ஞானம்
 அதீதமென்ற வொன்பதாஞ் சருக்கமின்னூல்
 மாண்டினேன் யங் கென்று தொண்ணூறு நாழி
 வாசி கொண்டு வாய்வதனால் தம்பித்தேனே. (913)

தம்பித்தேனங்கு நின்று யாக்கினையில் நின்றேன்
 தருவான சதாசிவஞ் சத்திதெரிசினையைக் கண்டேன்
 அம்பித்தேன் அவர்பீடம் ஒளியைக் கண்டேன்
 ஆயிரத்தெட்டிதழ் தனிலே பூசித்தேன்பார்
 எம்பித்தே னெனைக் கண்டார் சதாசிவமுஞ்சத்தி
 யெனையழைத்து வாமகனே யென்று சொல்லி
 கும்பித்தேன் குணமுள்ளோன் அகத்தியனென்று
 குருசொன்னாருப தேசங் கூறினேன்பார் (914)

கூறினாருபதேசஞ் சொல்லக் கேளு
 குணமுள்ள புலத்தியனே கூறக்கேளு
 மீறினார் ஓம் யவ்வும் யரிம் சிவ்வும் மங் நரீமென்று
 வசனித்தாரெந் தனுக்கு வாங்கிக் கொண்டேன்
 தேறினோம் ஆக்கினை யோடா ராதாரந்
 தெளிந்தோமே பரஞானந் தேறினோம்பார்
 வாறினோம் தொண்ணூற்றாறு தத்துவமுஞ் சொன்னார்
 மகத்தான ஞானமெல்லாம் போதித்தாரே. (915)

போதித்தா ரெந்தனுக்குச் சடலத் திலுள்ள
 பொருள்களெல்லாம் புனிதமதாய்ப் புகட்டினார்பார்
 ஆதித்தார் ஐம்பொறியின் சூட்சஞ் சொன்னார்
 ஆக்கினை யோடாராதார மருளினார்பார்
 நாதித்தார் அவர்பதத்தில் பூசித்தேன்பார்
 நவகோடி கோடாகோடி காலமட்டும்
 மாசித்தார் அத்தலத்தைவிட்டு யானும்
 மவுன சேகரக் குளிகை வளங்கண்டேனே. (916)

வளங்கண்டேன் பரவாசல் தாண்டிப் போச்சே
 வகையான பதினொராயிரத்தறுநூறு சபையோர்கண்டு
 அளங்கண்டே னாரென்று மடக்கினார்பார்
 அகத்திய னானென்று சொல்லியருளினோம்பார்

ஞான காவியம்

எளங்கண்டேன் எனைடக்கத் தர்க்கஞ்செய்தார்

இரீமென்று வாசி கொண்டு யெண்ணுறு நாழி
நிளங்கண்டு ரசகண்ணாடி திலர்தமிட்டு

செபித்தேனே கேசரத்தின் குளிகையாலே.

(917)

குளிகை கொண்டு கும்பித்துத் தம்பித்தேன்பார்

குருவான சதாசிவத்தின் அனுக்கிரகத்தால்
அளிகை கொண்டேன் தண்டினால் பதினோராயித்தறுபேரை

அடித்து நான் ஆதாரங் கடந்தேனய்யா
எளிகை கொண்டு போகச்சே யிருவத்தோராயிரத்தறுநூறு
என்மகனே சுவாச தத்துவத்தோர் கண்டு

நளிகை பெற அகஸ்தியனை நமஸ்கரித்து
நாதாந்தச் சுவாமியென்று பணிந்தார்பாரே.

(918)

பணிந்தவரை நாம்கண்டு யெழுந்தீ ரென்று

பரிவான வென்னுடைய காமாங்கங்காவி

கணிந்தவரை யெனைமடக்கித் தர்க்கமிட்டீர்

கவடில்லா சபையோரைப் பணிந்து யானும்

அணிந்தவர்க்குக் கவுபீனம் லங்கோடு மோதிரைக்கோல்

அருளான குண்டல மதுவுங் கொடுத்தோம்

தெளிந்தவரே யென்னுடைய சீஷர்க்கெல்லாம்

தெண்டுடனே மான்தோலா சனந்தான் கானே.

(919)

காணப்பா திருமுடியில் சடைதானஞ்சு

குருவான கழுத்துதனில் குளிகையொன்று

ஆணப்பா அறைதனிலே சங்கிலிதான் வெள்ளி

அழகு திருமார்புதனில் முப்புரிநூல்தானும்

வாணப்பா கால்தனிலே பாதக்குறடு

வசனித்தோம் வாய்தனிலே வாலைரசமணிதான்

நாணப்பா யிவ்விருதைக் கொடுத்து யானும்

நளினமதாயவற்கு வுபதேசங் கேளே.

(920)

கேளடா வென்னுடைய தீட்சை கேளு

கெணிதமாயச் சொல்லுகிறோ மவர்க்கேயாகும்

ஊளடா ஓம் ஆம் ஊம் ஒவ்வும் அவ்வும் உவ்வும்

ஓகோகோ மூலமகத்தியர்தன் தியானம்

ஆளடா அரீம் ஓரீம் அரீம் உரீம் ஒன்பதாக

அருளுகிறோ மதுக்கு உயிர் யசிமநவ வென்று

நாளடா கிரியும் கிலியும் ஐயும் சவ்வும்

நளினமென்ற சிரியுமாம் அகத்தியா வாவாவென்றே.

(921)

அகத்திய முனிவர்

என்னவே.... ஆயிரத்தறு நூறுபேர்க்கும்
 யித்தீட்சை உபதேசமியம்பினோம்பார்
 அன்னவே அறுவத்து நாலு சித்தி
 அருளினோ மும்மூலமகங் கண்டோர்க்கு
 நன்னவே.... ரியு மென்று
நவின்றிட்டோம்..... பார்
 தென்னவே தெரிசித்துப் பணிந்தாரய்யா
 தென்பொதிகை சாரலிலே போவென்றேனே. (922)

என்றேனே உள்மூலஞ் செ.....
 யியம்பினோம் புலத்தியனே பிற.....
 உன்றேனே ஞானகாவிய மாயிரந்தானையா
 உறுதிபெற உந்தனுக்கு உபதேசித்தேன்
 அன்றேனே ஆயிரந்தான் வாதகாவியம்
 அருளினேன் உபதேசமுனக்குச் சொன்னேன்
 நன்றேனே யிஞ்ஞானம் பரமெஞ்ஞானம்
 நாதாந்த சித்தருக்குக் குருநூலாமே. (923)

நூலான யிந்நூலு மகத்தாம் நாலு
 நுணுக்கங்கள் கண்டறிந்தோனவனே ஞானி
 பாலான அமுர்தமடா ஞானதீர்த்தம்
 பரஞானி உண்பதற்கு மவுன தீர்த்தம்
 காலான தீர்த்தமதை நால்வோருண்பார்
 கருவி கரணாதியிலே கனிந்து நிற்பார்
 நாலான வேதமடா நாலு பேர்க்கும்
 நாதாந்த ஞான காவியந்தான் பாரே. (924)

பார்ப்போர்க்கு நலமூலஞ் சருக்கமாச்சு
 பாடினோம் ஒன்பதாஞ் சருக்கந் தன்னில்
 ஆர்ப்போர்களாயிரந்தான் மவுனபீடம்
 அருளினோம் பாடலுதுள்ளாயிரத்திருவத்து நாலு
 சேர்ப்போர்களிதன் கோர்வை செல்வத்தோர்கள்
 சிவசிவா அகத்தியனுடைய செயவாக்காலே
 தேர்ப்போர்கள் ஒன்பதாஞ் சருக்கமாச்சு
 செகச்சோதி சூட்சு சடாதார முற்றாமே. (925)

அகத்திய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞானக்காவியம்
 ஒன்பதாம் காண்டம் முற்றும்

உ

கடவுள் துணை

ஹரிஓம் நன்றாக குருவாழ்க குருவே துணை

அகத்திய சுவாமிகளருளிச் செய்த ஞான காவியம் 1000

பத்தாம் காண்டம்

சோதியெனு மாதியந்தம் விளங்கா நின்ற
துலங்கு நிராமயத்தினுட குண்டலியே போற்றி
நீதியெனும் நிறைந்த பரிபூரண மெஞ்ஞான
நிராதார அண்டபிண்ட நிர்க்குணமே போற்றி
வேதியெனும் வேதாந்த பரப்பம்ம பீடம்
விளங்கு சரசோதியினுடைக் கமலம்போற்றி
ஆதியெனு ஞானகாவியம் ஆயிரத்தின் பீடம்
அருள்தருகும் சருவாணி அம்பாள் காப்பே. (926)

அருள்தருகமதீத குண்டலியின் பாதம்
அனுதினமும் தெரிசித்தோம் ஆயிபாதம்
வருள் தருகும் வாமசிவாமி பாதம்
வாலை மனோன்மணியினுடைக் கமலபாதம்
மருள்தருகும் சின்மயத்தின் கணேசன் பாதம்
வல்லபையின் சோதி நிராமயத்தின்பாதம்
கருள்தருகும் நவசித்தாள் கமலபாதம்
கணபதியும் கந்தன் வீரன் பயிரவன் காப்பாமே. (927)

காப்பான காவியந்தான் ஞான காவியம்
கருவான சருக்கம் பத்து கணபதியின் காப்பு
தாப்பான தற்பரத்தின் விந்து நாதம்
சதாசிவத்தின் ஞான வொளி நிராதாரமே காப்பு
நேரப்பா பாடுகிறோம் நிரஞ்சனமாய்க் கேளு
நிர்க்குணத்தின் சுழினை சுழிநிர்மலமே காப்பு
நாப்பாகம் தசைபத்தாம் கருக்கமான
நாதாந்த மும்மூல கணேசன் காப்பே. (928)

அகத்திய முனிவர்

காப்பாகச் சொல்லுகிறோம் புலத்தியனே அய்யா
 கருவான சித்தருடை ஆட்டமெல்லாம்
 தேர்ப்பாக பாடுகிறோம் திறவு கோலு
 சிவயோக மவுனமெஞ்ஞான வாழ்க்கை
 நேர்ப்பாகச் சொல்லுகிறோம் நீகேள்...

நிரஞ்சனமாய் சில சித்தர் நேர்மையெல்லாம்
 மறைப்பொன்று மில்லாமல் தெளிவோருக்கு
 வசனிப்போம் ஞானதேசிகனே கானே.

(929)

காண்டா... சுண்ணம் செந்தூரம்

கருவான திராவகமும் செய்நீர்தானும்
 ஆண்டா ரசக்குளிகை காயாதி கற்பம்
 அருளான மாத்த மஞ்சனத்தோடய்யா
 வாரான வாடைபொடி தரையில் போடு
 வசனிப்போம்.... பனிரெண்டாகும்

சேண்டா சித்தர்மலை கிரிகள் பேரு

செப்புவோ மொவ்வொன்றாய் தெளிந்து கொள்ளே. (930)

கேளப்பா புலத்தியனே ஞானகாவியம்

கெணிதமான ... நற்பத்தாவது சருக்கமின்னுல்
 வாளப்பா சிவயோக சித்தர்க் கெல்லாம்

வசனித்தோம் குருநூலு யிதுபோலுண்டோ

ஆளப்பா யின்னுலில் சொன்ன தெல்லாம்

அறிவறிந்து தெளிவுள்ளோர் அறியவேணும்

நாளப்பா வெகுநாளு செல்லாதய்யா

நாதாக்கள் சரக்கு வைப்பை நாம் சொல்வோமே. (931)

சொல்வோமே புலத்தியனே ராசயோகி

சூட்சுமடா கற்பூர வைப்பே கேளு

புல்வோமே பொட்டுலுப்பு படிக்காரவுப்பு

பேரான கல்லுப்பு பாறையுப்பு

அல்வோமே கம்பியுப்பு வெடியுப்போடே

ஆகதுகை யாறுவுப்பு வறுத்துக் கொண்டு

எல்வோமே பலமிருபதாக மைந்தா

யெடுத்ததனை புலத்தியனே யிரவர்க்கேளே.

(932)

கேளப்பா இவ்வைப்பு ஆர்தான் சொன்னார்

கெ.... நவநாதாக்கள் சொன்னார்

சேளப்பா சீனம் வெங்கார அக்கராகாரம்

செயலான குங்கிலியம் செவ்வாமணக்குப் பருப்பும்

முளப்பா முன்சொன்ன செய்நீர்கொண்டு

முக்கிய முள்ள சரக்கை யெல்லாம் கலுவத்திலிட்டு

ஏளப்பா செய்நீரை விட்டு நீயும்

யியல்பாக யிருசாமம் ஆட்டுவாயே.

(933)

ஆட்டுவாயிரு சாமமாச்சு தானால்

அப்பனே முப்பூவும் பலந்தானஞ்சு

சாட்டுவாய் சுத்தசலம் விட்டு சாமம்

சமத்தாக ஆட்டிடுவாய் சார்வாய் நீயும்

நாட்டுவா யாட்டயிலே மெழுகுபோலாகும்

நலமான மெழுவழித்து ரசபாண்டந் தன்னில்

போட்டுநீ பனிநிறை பாண்டத்தில் வார்த்து

புகழாகக் குழம்பதுபோல் கரைத்திடாயே.

(934)

கரைத்திட்ட பாண்டமதின் மேலேகேளு

கண்மணியே அண்டமெழுக் கவசஞ் செய்து

அரைத்திட்ட விந்ததனால் யேழுசீலை

அதின்மேலே புத்து மண்ணுயேளு சீலை

பரைத்திட்ட சாணக்கை யதன்மேல் முடி

பளுவான நாமமண்ணு மேழுசீலை

வெரைத்திட்ட பூமியின் கீழ் குகைக்குள்ளேதான்

விளங்கவே முழக்குழிதான் வெட்டிடாயே.

(935)

வெட்டிடாய் முழக் குழிதான் விளங்கச் செய்து

விதமான பாண்டத்தை அதுக்குள் வைத்து

பட்டிடாய் பலகையதின் மேலே முடி

பக்குவமாய்க் குழிமேலே மண்பரப்பி

கட்டிடாய் இவ்விதமாய் செய்து முடிப்பித்து

கண்மணியே பத்துநாள் குருவாய்ச் செய்தால்

நாட்டிடாய் பாண்டமக் குழம்பு தானும்

நனமான சூடனது பூர்க்கும் பாரே.

(936)

பாரடா புலத்தியனே பாண்டத்தே தான்
பக்குவமாய் எடுத்ததனைச் சொல்லக்கேளு
காரடா மெழுஞ்சீலை மண் கவசந்தட்டி
கருவான பாண்டத்தைப் பார்த்தாயானால்
நாரடா கற்பூரக் கட்டித்தானால்
நாமென்ன சொல்வமப்பா யிதுபோ லுண்டோ
சூரடா வைப்பு முறை சூட்சா சூட்சம்
சொல்லிவிட்டோம் சூடன் வைப்பை சுளுவாய்த்தானே. (937)

தானென்ற சீசாவில் கற்பூரத்தை த்தான்
தருவாகப் பதனமதாய் வைத்துப் போற்றி
தேனென்ற சிவயோகப் பூசை செய்து
சிதம்பரத்தின் வாலை பூசை செயலாய்ச் செய்து
ஆனென்ற பரீகைஷயது பாருபாரு
அரகரா கற்பூரத்தைக் கொளுத்திநீயும்
மானென்ற தெரிசித்துப் பார்த்தாயானால்
அண்டரண்ட பகிரண்டம் சோதிதானே. (938)

சோதியென்றால் வெகுசோதி யென்ன சொல்வேன்
சொல்ல வொண்ணாதேவரிஷி நடனமாடும்
ஆதியென்றாலிது ஆதிசித்த ரெல்லாம்
அங்குநின்று திருநடன மாடுவார்கள்
நீதியுடன் சொன்னமப்பா... கயில்லை
நிராமயமாம் பரஞ்சோதி நின்றாடுவாள்பார்
போதினையாய் புலத்தியனே உந்தனுக்கு
புனிதமுடன் சொன்னமப்பா புகழ்ந்துகாணே. (939)

காணப்பா சூடன் வைப்பைச் சொல்லிவிட்டோம்
கருவான கற்பூரமதில் பலந்தான் வாங்கி
ஆணப்பா முன்சொன்ன செய்நீர் பலம் வாங்கி
அண்டபிண்ட..... பலந்தான் வாங்கி
முணப்பா முப்பூவில் பலந்தான் வாங்கி
மூதண்ட அழிஞ்சி விரைத்தயிலம் பலம்வாங்கி
நாணப்பா கலுவத்தி லஞ்சமிட்டு
நலமான சுத்தசலம் விட்டு ஆட்டே. (940)

ஆட்டடா புலத்தியனே சுத்த செலம்விட்டு
அரகரா சாமமட்டுஞ் சாடுசாடு
நாட்டடா சாடையிலே மெழுஞ் போலாகும்
நலமான கடைச்சரக்குச் சொல்லக்கேளு
தாட்டடா கஸ்தூரி

தம்பித்துக் கொச்சி மஞ்சள் கருவாய்க் கொண்டு
மூட்டடா மூன்றையுந்தான் மெழுகிவிட்டு
மேலான மறுசாமம் சாடுசாடே. (941)

சாடியே அதைவழித்துப் பார்த்தாயானால்
தங்கம் போலம் மெழுகு கருவாய்க்காணும்
நாடியே யம்மெழுகை ரசப்பீங்கான் தன்னில்
நலமாக வைத்து நீ நளினமாக
.....ரியாதே அஞ்சனத்தின் தயிலம்
மகத்தான ரவிதனிலே யிரண்டு நாழி
கூடியே வைத்தாக்காலிரங்கும் பாரு
கருவான தயிலமதையெடுத்துக் கொள்ளே. (942)

கொள்ளடா புலத்தியனே சீசாதன்னில்
கருவான தயிலமதை வைத்து நீயும்
மள்ளடா ஒரு நாழி வைத்தாயானால்
மைப்போலே கட்டுமப்பா மகத்தாம்மைதான்
அள்ளடா அஞ்சனந்தானிம் மையாலாடும்
அரன் சொன்னாரிந்த மைதான் யானுங்கண்டேன்
தெள்ளடா யிம்மையை யெடுத்துநீயும்
சிதம்பரத்தின் வாலை பூசை செயலாய்ச் செய்யே. (943)

செய்துநீ செகசோதியான மையை
சிரியும் ஓம் அவ்வும் ஊம் கிலியும் கிரியுமென்றுந்தான்
அய்துநீ நூற்றியெட்டு உருசெவித்து
அஞ்சனாதேவி யுடை மந்திரத்தினாலே
தெய்து நீ தியானமதை செய்து முடிப்பித்து
தெளிவான கருப்பு வெத்திலை தான் கொண்டு
பைய்து நீ பணமதுபோல் வெத்திலையில் தடவி
பார்த்தையென்றால் அண்டரண்டம் தெரியும்பாரே. (944)

அகத்திய முனிவர்

பாரப்பா பதினாயிரம் யோசனை தூரந்தான்
 பாலகனே தெரியும்பா பயப்படாதே
 தேரப்பா தேவதைகள் பிரசன்னமாவார்
 தெளிவான கணபதிதான் வருவார்பாரு
 ஆரப்பா கேட்டதெல்லாம் சொல்வாரய்யா
 ஆரணியில் தனங்கெல்லாம் காண்பிப்பார்கள்
 காரப்பா களவு கன்னம் காண்பாரய்யா
 கருவான சுப்பிரமணியர் வருவார்பாரே. (945)

பாரப்பா சுப்பிரமணியன் வீரபத்திரனும் பார்
 பயிரவனும் பிரசன்ன மாவாரய்யா
 கேரப்பா கேட்டதெல்லாம் சொல்வாரய்யா
 கிருபையென்ற புதையலெல்லா மெடுக்கலாகும்
 வேரப்பா பாதாள முருகும்பாரு
 வேதாள பூதாதி விதங்கள் காணும்
 காரப்பா காளிதூர்க்கி குட்டிச் சாத்தி
 கருவான பேய்ப் பூதங் காணும்பாரே. (946)

பாரப்பா புலத்தியனே யிதுகெல்லாம் காணும்
 பயப்படநீ வேண்டாமப்பா பண்புள்ளானை
 சேரப்பா சித்தர் வைத்த புதைகெல்லாம்
 சீமையிலே யனேகமுண்டு தெளிவாய்க் காணும்
 ஏரப்பா யிம்மையா லெடுக்கலாகும்
 யேமகிரிகள் மலைகள் முதலிதனால் காணும்
 தேரப்பா சித்தரெல்லாம் யிம்மையினாலே
 தெளிந்தார்கள் அஞ்சனத்தின்மை யிதாமே. (947)

ஆமேதானஞ்சனா தேவி மாயி
 ஆட்டமதாயாடுவாள் பாரிம் மையினாலே
 ஊமேதான் உனைவிட்டுப் பிரியாளய்யா
 யுக யுகாந்திரங்கள்.... பிரசன்னமாவாள்
 நாமேதான் அகத்திய னென்னும் பேரும் பெத்தோம்
 நவசரா சரங்கெல்லாமிம்மையால் கண்டோம்
 தேமேதான் ஞானகாவிய மாயிரந்தானின்னூல்
 தெளிந்தபுரை பத்தாவது சருக்கமாமே. (948)

ஆமென்ற அஞ்சனத்தின் மையைச் சொன்னோம்
 அருளுகிறோம்.....
 நாமென்ற அறுவதனா லின்னூல்பாடி
 ஞானிகளுக்கு மவுனிகளுக்கு முபதேசமாக
 வானென்ன வாதகாவியத்தில் சொன்ன
 வரிசைபெறும் லிங்கமதில் பலந்தானஞ்சு
 வேனென்ற வீரமது பலந்தானஞ்சு
 விளங்கி நின்ற பூரமஞ்சு வெள்ளையஞ்சே. (949)

அஞ்சான தாரமஞ்சு காரமஞ்சு
 ஆகதுறை முப்பதுவும் அடைவாய்க்கொண்டு
 துஞ்சாமல் நீ யெடுத்து செஞ்சாரை வெள்ளை
 துடியான கருஞ்சாரை மஞ்சள் சாரை
 கொஞ்சான மில்லாமல் நாலுசாதி
 காளப்பதனை பலமஞ்சு வொவ்வொன்றுக்கு
 மஞ்சான யிக்கொளுப்பை யெடுத்துநீயும்
 நலமான கலவமதில் நன்றாய் போடே. (950)

போடப்பா முன்சொன்ன சரக்கை யெல்லாம்
 புலத்தியனே கலுவமதில் புனிதமாக
 ஆடப்பா அச்சரக்கு மிக்கொளுப்புங் கூட்டி
 அண்டபனி நீரைவிட்டு ஆட்டுசாமம்
 நாடப்பா முச்சாமம். நன்றாயாட்டி
 நலமாக முன்சொன்ன செய்நீர் சாமம்
 முடப்பா மெழுபோலாமாட்ட வாட்ட
 முக்கிய முள்ள அம்மெழுகை வழித்துக் கொள்ளே. (951)

கொள்ளப்பா ரசப்பாண்டக் கலசங்கொண்டு
 கூற்றிய பனிநீரு அரைப்பொடிதான் விட்டு
 அள்ளப்பா கரமதுவால் கரைத்துவாங்கி
 அறிவுள்ள அம்மெழுகில் சரக்கைக்கேளு
 நள்ளப்பா வெடியுப்பு படிகாரவுப்பு
 நலமான யிந்துப்பு கல்லுப்பாகும்
 மெள்ளப்பா பாரையுப்பு கம்பியுப்பு
 மேலாறு உப்பையுந்தான் விளங்கக்கேளே. (952)

அகத்திய முனிவர்

கேளப்பா கலுவத்திலாறும்போட்டு
 கிருபைதர வேணுமென்று தெரிசிப்பாய் நீ
 ஆளப்பா முன்சொன்ன செய்நீர்பலம் ரெண்டு
 அறிவுள்ள அச்செய்நீர்விட்டு சாமம்
 மேளப்பா அரைத்ததனை யிக்குளம்பில்போட்டு
 விளங்கவேயினத் தோடேயினந்தான் சேர்த்து
 காளப்பா சொல்லவில்லைமேல் சாணக்கை
 கருவான அண்டமெழுக் கவசஞ்செய்யே. (953)

செய்யப்பா முன்போலே சீலையேழு
 செயலான புத்துமண்ணும் சீலையேழு
 ஐயப்பா செய்து முடிப்பித்து மைந்தா
 அழகான முன்போலே குகையில்நீயும்
 கொய்யப்பா குழிவெட்டி குழிக்குள் பாண்டம்
 கருவான பாண்டமதை யெடுத்துவைத்து
 பையப்பா பலகையது மேலேழுடி
 பளுவான மண்ணதுவும் பரிவாய்ச் செய்யே. (954)

செய்யடா புலத்தியனே மவுனவானே
 செயலான சாதிலிங்க வைப்பதாகும்
 அய்யடா மண்டலந்தான் புதைத்தாயானால்
 அப்பனே பாண்டத்துள் சாதிலிங்கம்
 பொய்யடா சொல்லவில்லை பூர்க்கும்பாரு
 பூர்க்குகின்ற சாதிலிங்க மிந்திரகோபம்
 வையடா வர்ணமது யென்ன சொல்வேன்
 வசனிக்க நாவுமுண்டோ வகையாய்க் காணே. (955)

காணப்பா சாதிலிங்கம் வர்ணகாந்தி
 கருவான பாண்டத்தை யெடுத்துநீயும்
 ஆணப்பா மெழுகுசீலைக் கவசந்தட்டி
 அரகரா சாதிலிங்க வைப்பேகொண்டு
 சேணப்பா சிதம்பரத்தின் வாலையுசை
 செயலான குருபூசை செய்து
 வாணப்பா சீசாவில் பதனம் பண்ணி
 வலை சுப்பிரமணியரை நீ தெரிசிப்பாயே. (956)

ஞான காவியம்

தெரிசித்துப் பூசிப்பாய் சாதிவிங்கம்

சித்தர் செய்யும் வைப்பப்பா தேசத்தோர்கள்
அரிசித்து இவ்வைப்புச் செய்வாரோதான்

அருமையப்பா செய்தவர்கள் சித்தர் சித்தர்
நரிசித்து நாம் செய்தோம் மனிதர் செய்யார்

ஞானிகள்தான் மவுனிகளும் யோகிகள் செய்வார்
பரிசித்து சாதிவிங்க வைப்பைச் சொன்னோம்

பாடுகிறோமதில் தொழில்தான் பரிவாய்க் கேளே. (957)

கேளப்பா விங்க ரசக்குளிகை கேளு

கேச... பால்பாடு குறோம்கெணிதமாக
சாளப்பா சாதிவிங்கம் வைப்பில் பலம்பத்து

தருவாக யெடுத்ததனை முன்செய் நீர்பலம்பத்து
ஆளப்பா விங்கமதை கலுவத்திலிட்டு

அருளான செய்நீரை விட்டுசாமம்
மாளப்பா ஆட்டிடுவாய் ஆட்டயிலே கேளு

மகத்தான சாதிவிங்கம் மெழுகாய்ப் போமே. (958)

போமென்ற மெழுகெடுத்து ரசப்பீங்கானிலிட்டு

புகழான வழலை சுண்ணம் பணவிடைதான் போடு
ஆமென்றே போட்டவுடன் ரசமிறங்கும் பாரு

அருளான ரவிதனிலே பீங்காந்தன்னை
ஏமென்ற பீங்கானை யெடுத்து வைத்தால்

இறங்குமப்பா சாதிவிங்க ரசந்தான் காணும்
நாமென்ற ரசமதுதான் கோடாகோடி

நவனீதம் போலிருக்கும் நண்பாமென்னே. (959)

என்னவே விங்கரசம் எவர்தான் காண்பார்

யிரவிகரு உண்ணுபரப்ரம்மங் காண்பார்
நன்னவே நாம் கண்டோம் ஞானி கண்டார்

நாடதிலே மனிதர்கள் தான் ஒருவர் காணார்
தேனென்றே சீசாவில் பதனம் பண்ணி

சிதம்பரத்தின் வாழைபூசை செயலாய்ச் செய்து
இன்னமென்ன புலத்தியனே சொல்லக்கேளு

யெடுத்துரைப்போம் விங்கரசக் குளிகைகாணே. (960)

அகத்திய முனிவர்

காண்பதற்கு யின்னமொரு குருவே கேளு
 கருவான அண்டமடா ஞானிஅண்டம்
 பாண்பதற்கு பற்பனி சாதியிலே முதல்தான்
 பரிவான விடையினுடை அண்டமொன்று
 நாண்பதற்கு அண்டநடு சில்லுபோக்கி
 நாதாந்த நாதமதை யெடுத்துப்போட்டு
 வேண்பதற்கு லிங்கரசம் பலம்ரெண்டப்பா
 ரேணுவைத்தான் குறையாமல் எடுத்துக் கொள்ளே. (961)

கொள்ளடா அண்டமதில் ரசத்தை விட்டு
 கருவான விந்ததுவும் செதறொட்டாமல்
 வெள்ளடா அண்டமெழுகு துவாரத்துக்கு
 மேலான கவசஞ் செய்துமதியில் வைத்தால்
 கள்ளடா அண்டமது கல்போலாகும்
 கருங்கல்லா லுடைத்தாலு முடையாதய்யா
 அள்ளடா முன்சொன்ன செய்நீர் பலம்பத்து
 அருளான ரசப்பீங்கான் தன்னில்வாரே. (962)

வார்த்து யிந்தச் செய்நீரில் அண்டத்தை வைத்து
 வளமான ரசப்பீங்கான சீலையெழு
 சேர்த்து நன்றாய் செய்து முடிப்பித்து நீயும்
 செயலான ரவிதனிலே ஓர் நாழிவைத்தால்
 கார்த்து நன்றாய் எடுத்ததனைக் கவசந்தட்டி
 கருவான பீங்கானைப் பார்த்தாயானால்
 நாற்றிசையும் பிரகாசிக்கும் ரசத்தின் சோதி
 நலமான புலத்தியனே நன்றாயக் கேளே. (963)

கேளப்பா லிங்கரசங்கட்டிப் போச்சு
 கெணிதமதாய் கெவுனமதுபாய லாச்சு
 கேளப்பா வாராது குளிகை வேகம்
 குவலயத்தி விதுவதிகம் கூறாரய்யா
 காளப்பா காகனுடை நரம்பே வாங்கி
 கருவான ரசமணியில் தோற்றும் நீயும்
 கேளப்பா சிவயோக மவுனபூசை
 சிதம்பரத்தின் வாலை பூசை செய்து முடிப்பித்து. (964)

ஞான காவியம்

முடிப்பித்து சிவயோகஞ் செய்தாயானால்
 மூலமென்ற யிம்மணியை வாயில்போட்டு
 அடிப்பித்து மம்மென்று தியானித்தாக்கால்
 அண்டரண்டம் பகிரண்டம் தூக்கும்பாரு
 நடிப்பித்து ஆதாரம் மேலாதாரம்
 நளினமென்ற பனிரெண்டும் தாண்டியோடும்
 மடிப்பித்துக் கும்பித்து வாசிவிட்டால்
 ஆயிரத்தெட்டண்டமே தான் சென்றுபோவே. (965)

சென்றுநீ போகச்சே மும்மூலத்தில்
 தியானித்து நம்மென்று தம்பித்தாக்கால்
 அன்றுநீ செனனித்த பொருள் அங்கே தோற்றும்
 ஆத்துமாவும் ஒடுங்குகிற வீடுந்தோற்றும்
 நின்றுநீ அங்கென்று கும்பித்தாக்கால்
 நிராமயமா மென்ற நிற்குணமுந் தோற்றும்
 கண்டுமனம் களிகூர்ந்து வாசிவிட்டால்
 கருவி கரணாதிகளும் காணும் பாரே. (966)

காணுகின்ற அத்தலத்தில் கோடாகோடி
 கருவானகருக்களெல்லாம் காணுங்காணும்
 வேணுமென்று வேதாந்தி நீயானக்கால்
 விட்ட அடி தொட்ட அடி விளங்கும்பாரு
 ஒணுமென்று ஒருமனதாய்ப் பலநினைவைவிட்டு
 ஒடுங்குகின்ற சுழினையிலே உகந்து நில்லு
 சேனாபதியாய் வாழ்வாய் புலத்தியனே அய்யா
 செகமுழுது முன்னுடலில் செனித்தவாரே. (967)

வாரானரசக் குளிகையது ஆர்தான் செய்தார்
 அருங்கெதியும் போங்கெதியுஞ் வசனித்தார் பார்
 சேறான யோனிவலைக்குள்ளகப் பட்டார்க்கு
 செரிக்குமோ மானிடர்க்கு தய்யா
 காறான காயமதைப் பிலப்படுத்தி
 கருவான ஆயுசைத்தான் வளர்த்திக் கொள்ளு
 ஆறான அதன்பிறகு யோகாதியோகம்
 அளவிறந்த தொழில் காளல்லாமாடுவாயே. (968)

அகத்திய முனிவர்

ஆடுவாய் லிங்கரசக் குளிகை சொன்னோம்
 அறிவுள்ள பாலகரை அறிந்து கொள்ளும்
 மூடுவாய் நாம் சொன்ன கர்ப்பூரவைப்பில்
 முக்கியமதாய் பலமஞ்சு யெடுத்துக்கொண்டு
 தேடுவாய் மாத்தமையான் நால்வோருக்கும்
 தெளிந்த மைதான தீதபொருள்.....
 நாடுவாய் லிங்கவைப்பில் பலந்தானஞ்சு
 நாதாந்த முப்பூவும் பலந்தானஞ்சே. (9690)

அஞ்சான வெடியுப்பு பலந்தானஞ்சு
 அறையுறோம் கம்பியுப்பு பலந்தானஞ்சு
 நஞ்சான கல்லுப்பு பலந்தானஞ்சு
 நளினமென்ற பாறையுப்பு பலந்தானஞ்சு
 பொஞ்சான பொட்டுலுப்பு பலந்தானஞ்சு
 புனிதமென்ற சீனம் படிக்காரமஞ்சு
 வஞ்சான வகையெல்லாமெடுத்துக் கொண்டு
 மகத்தான கலுவத்தில் தூளதாக்கே. (970)

ஆக்கியே பத்துவய துடுத்துங்களி
 அருளான சீலையதில்தனியே கொஞ்சம்
 வாக்கிலே கிழித்துவை சதுரமாக்கி
 மகத்தான சுத்தசெலம்பலந்தான் கொண்டு
 தூக்கியே தூள்தனிலே விட்டு நீயும்
 துவளாமல் பிசைந்ததுவை சீலையிலே பரப்பி
 மூக்கியே திரிமுன்று செய்துகொண்டு
 முக்கியமுள்ள செய்நீருபலம் பத்தாமே. (971)

ஆனென்ற அண்டமெழுக்கதனால் மைந்தா
 அரகரா அகலளவுஞ் செய்துகொண்டு
 சேமென்ற செய்நீரை அதினில் விட்டு
 சிவசிவா திரியதனை மூன்றுமிட்டு
 ஒமென்ற மேடையது ஓசரச் செய்து
 ஒகோகோ முக்காலி அதன்மேல் வைத்து
 மாமென்ற முக்காலிமேலே கேளு
 மகத்தான அகலெடுத்துவைத்திடரே. (972)

ஞான காவியம்

வைத்திடர் சுந்தரமே தீபமேத்தி
 மகத்தான தீபசுடர் புகையே கப்ப
 பேத்திடர் பேரண்டமான வோடு
 பேரான தலைப்பிள்ளை ஓடுகொண்டு
 வாத்திடர் தீபத்துமேல் படியவைத்து
 மாத்தமை படிவார்க்கு மூன்று சாமம்
 தேத்துரவாய் தீபமது யேத்திநீயும்
 தெளிவதற்கு ஓம் ஐயும் கிலியும்
 கவ்வுமென்று செபந்தான் செய்யே. (973)

செய்யடா புலத்தியனே ராசயோகி
 செயலான கபால ஓடுமேலே கேளு
 ஐயடா அதின்மேலே மையே தங்கும்
 அருளான மாத்தமையை யென்னசொல்வேன்
 வையடா வழித்தனை நவசுரைப் பரணியில்
 மகத்தான மையதனை அடக்கம் பண்ணி
 பொய்யடா சொல்லவில்லை புளுகுசட்டம்
 புனிதமெனக் கதம்ப கஸ்தூரி வாசம். (974)

வாசமென்ற கஸ்தூரி பொடித்துத் தூளாய்
 மாத்தமைக்கு வெகுவாச வீசதாக
 தேசமெல்லா மொரு நொடிக்குள் தாண்டலாம்பார்
 செகத்திலுள்ளோர் அவர்மனதில் செனிக்கலாம்பார்
 பாசமெல்லாம் இம்மையிலறியலாகும்
 பகிரண்ட அண்டமெல்லாம் அறியலாகும்
 பூசை நதியிருக்குகின்ற ஆறாதாரம்
 புகழான மேலாதாரங் காணலாகுமே. (975)

காணப்பா சிவயோக சிதம்பரத்தின் பூசை
 கருவான வாலை கணபதிகந்தன் பூசை
 வேணலாம் வீரபத்திரன் பயிரவன்றன் பூசை
 விளங்கவே யிம்மைக்கு செய்து முடிப்பித்து
 ஆணலாம் ஓம் ஆம் ஊம் ஒவ்வும் அவ்வும் உவ்வும்
 ஓகோகோ சிரியும் கிலியும் கிரியுமென்று
 நாணலா மித்தியானம் நூற்றியெட்டு
 ஞானியென்றால் செபஞ்செய்வாய் நூன்றாய்த்தானே. (976)

அகத்திய முனிவர்

தானான நேமமெல்லா முடித்துக்கொண்டு
 தருவான மாத்தமையில் கடுகிப்பாதி
 தேனான திலதமிட்டு மும்மூலத்தைக் கொண்டு
 தியானிப்பாய் புலத்தியனே தெளிவுள்ளோனே
 ஆனான தியானித்து மும்மண்டலத்திலுள்ளோர்
 ஆருந்தான் தெரியாமல் அப்பால் தாண்டி
 கானான அதிசயங்கள் காணக்காண
 கருவான மறைப்புமையால் காணலாமே. (977)

காணலா மதிசயங்கள் கோடாகோடி
 கண்மூடி வித்தையிது நிசமான வித்தை
 ஊணலாமொ ருவருக்குத் தெரியாமல்தான்
 யோக சித்தி.....
 ஆணலா மரப்புமைதான் ஆர்தான் செய்தார்
 அருளினோ மாயிரத்திலறிந்து பாரு
 நாணலா மிம்மையை நாமே சொன்னோம்
 ஞானகாவியச் சருக்கம் பத்ததாமே. (978)

பத்தான யிம்மையில் கோடாகோடி
 பரிவான தொந்தமெல்லாம் ஆடலாகும்
 சித்தான அறுவத்து நாலுசித்தி
 சித்தெல்லாம் புலத்தியனே செய்துபாரு
 அத்தான கர்த்தனைப்போல் அனேகங்காலம்
 ஆயுசைதான மிகவளர்த்தி அதன்பிற்பாடு
 கத்தான காயமிது பிலப்படுவதற்கு
 கருவான மாத்துமையைச் சொன்னோம்பாரே. (979)

பாரப்பா யோக ராசனந்தவானே
 பாடினோமிம் மையைப் பலிதமாக
 ஆரப்பா செய்வார்கள் அருளுள்ளோர்கள்
 ஆயிரத்தின் கருவதனை யறிந்த பண்போர்
 வேரப்பா சித்தருக்கு யின்னுல் ஞானம்
 வேதாந்த ஆயிரத்தைப் பதனம் பண்ணு
 தேரப்பா யின்னாலில் தேறினாக்கால்
 சித்தனென்று மவுனியென்று யோகிதானே. (980)

ஞானவாடைப் பொடியை அறிதல்

தானென்ற மாத்துமையைச் சொன்னோம் சொன்னோம்
தருவான வாடைப்பொடியிது போலுண்டோ
தேனென்ற யிவ்வாடை அதிகவாடை
செகமுழுதும் மயக்குமடா யிந்தவாடை
கானான மூவுலகும் மயக்கும்வாடை
கலியுகத்து மாண்பெல்லாம் மயக்கும்வாடை
வேனென்ற புருஷாக்காள்.....
மேவுலக ராசருந்தான் மயங்குவாரே. (981)

வாரான வாதையிது யார்தான் செய்வார்
மகத்தான யோகிசெய்வார் ஞானிசெய்வார்
வேறான யிவ்வாடை சொல்லக்கேளு
வேதாந்த ஞானிகளே விளம்பக் கேளு
தேறான லிங்கமடா பலந்தானஞ்சு
தெளிவான சூடனடா பலந்தானஞ்சு
ஆறான வெடியுப்பு பலந்தானஞ்சு
அறையுறோம் கம்பியுப்பு பலமஞ்சாமே. (982)

அஞ்சான கல்லுப்பு பலந்தானஞ்சு
அருளான பாரையுப்பு பலந்தானஞ்சு
வெஞ்சான முப்பூவும் பலந்தானஞ்சு
விளங்குகின்ற படிக்காரம் சீனம்பலமஞ்சு
நஞ்சான வெள்ளைப் பாஷாணமஞ்சு
நலமான நாபியடா குருவண்டஞ்சு
அஞ்சாதே யிவ்வகைகள் குறையாமல்தான்
அரகரா நிறுத்தெடுத்து அருளக்கேளே. (983)

அருளக்கேள் புலத்தியனே சரக்கெல்லாந்தான்
அரகரா செய்நீரிலுறப் போட்டு
சருளக் கேளுறினபின் னெடுத்துக் கொண்டு
சம்பிரமதாய்க் கலுவத்தில் தூளதாக்கி
செருளக்கேள் சுத்தசெலம் விட்டுமைந்தா
செயலாக அதைப்பிசைந்து ரவியில் சாமம்
நருளக்கேள் வத்ததனையெடுத்து நீயும்
நலமான கலுவத்தில் செய்நீர் வாரே. (984)

வாரப்பா செய்நீரு பலந்தான் பத்து
வசனிப்போம் வார்த்து அதை நன்றாய் சாமம்
ஆரப்பா ஆட்டயிலே மெளுகாய்ப் போகும்
அம்மெளுகை வழித்துநீ பில்லைசெய்து
தேரப்பா ரசப்பீங்கான் தன்னில் வைத்து
தெளிவான சுத்தசெலம் பனிநீர் வாரு
நாரப்பா சாமமது ஊற்றிறானால்
நல்ல சரக்கத்தனையும் வலுத்துப்போமே. (985)

போமென்ற செலமெல்லாமிழுத்துப் போடும்
புகழான பில்லையது பொடிபோலாகும்
ஆமென்ற சுண்ணம் மலர்ந்ததுபோல் மைந்தா
அருளான வாடையடா யிதுபோலுண்டோ
காமென்ற தூளதிலே கஸ்த்தூரி கெந்தம்
கதம்பத்தோடிரு வாட்சி மருவுதானும்
வேமென்ற புளுகுடனே கொச்சி மஞ்சள்
விதமான யிதுவகைக்கு கால்பலந்தான் வாங்கே. (986)

வாங்கடா புலத்தியனே மெஞ்ஞான யோகி
வையகத்திலார் செய்வார் மவுனிசெய்வார்
ஆங்கடா வாசமெல்லாந் தூளதாக்கி
அருளினதோர் முன்பொடியில் கலந்தாயானால்
தேங்கடா யெனத் தோடேயெனமே சேர்ந்து
— சேதங்கள் வாராது செய்து பாரு
நாங்கடா மூவேழு லோகங் கண்டோம்
நவகோடி... கோடி காலந்தானே. (987)

தானென்ற யிப்பொடியை யெடுத்துக் கொண்டு
தப்பிதங்கள் வாராமல் தாயே பூசி
ஏனென்ற யென்தாயே மனோன்மணியே வாலை
யிடையூறு வாராமல் என்னைக் காப்பாய்
மாளென்று மாது சவுந்தரியே ஆயி
மண்டலத்திலிவ் வாடைப்பொடி மயக்கதாக
வானென்ற மாதாவே சிரிமாசத்தி
மாயிதிரோ தாயினுடை வலுமைகானே. (988)

காணப்பா வாடைப்பொடி யெடுத்துக் கொண்டு
கணபதியின் கந்தனுடைப் பூசைசெய்து
வேணப்பா வீரபத்திரன் பயிரவன்தன் பூசை
விளங்குகின்ற சிதம்பரத்தின் வாலையூசை
ஊணப்பா யோகசிவ பூசை செய்து
ஓன்றான பொடியதனை சீசாவில்வைத்து
நாணப்பா சகல சித்து மாடுதற்கு
நாதாந்த சிவயோகி ஞானிகானே. (989)

காணடா யிவ்விதமாய் செய்து முடிப்பித்து
கலியுகத்தில் மாண்பரை நீகளிகூர்தாக
வேணடா ஓம் சிரீம் கிரீம்...மா சத்தி
விவேகமதாய் மவுனமதில் நூற்றியெட்டு
கோணடா குருத்தியான செபமே செய்தால்
கோடான கோடி சித்தும் குறையாதென்று
யேணடா யென்குருத்தான் சுப்பிரமணியன்
யெடுத்துரைத்த வாடைப்பொடி யியம்பினோமே. (990)

இயம்பினோம் புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
யெடுத்ததொரு வாடைப்பொடி யிதிலேகோடி
அயம்பினதோர் வசியமடா முவுலகுந்தானும்
ஆணென்ற புருஷாக்களெல்லா மைந்தா
வயம்பினோம் வசியமடா ஸ்த்ரிமாரெல்லாம்
வணங்கு வாருனைக்கண்டு வதிதவாடை
செயம்பினோம் செகமுமுதும் வசியமாகும்
சித்தர் செய்வாரிவ வாடை செய்திடரே. (991)

செய்தி டிரிவ்வாடைப்பொடியே கொண்டு
செனித்தவிரல் நடுவிரலில் கடுகின்வீதம்
அய்தீடர் பொடியை வைத்து சிமிட்டினாக்கால்
அண்டரண்ட பகிரண்டம் வசியமாகும்
உய்திடருனைத்தேடி வருவாரய்யா
உலகத்தில் மாதரெல்லா மோகோகேளு
செய்திடர் வேணதெல்லாங் கொடுப்பாரய்யா
சொர்னமதை வுனக்களித்துச் செல்லுவாரே. (992)

அகத்திய முனிவர்

செ(ா)ல்லுவாரிவ் வாடைப் பொடியே கொண்டு
 சொலப்பெரிய தேகமெல்லாமனைந்து நீயும்
 அல்லுவாருனக்கு வணங்காமாதர்
 அவர் பேரின் நாமமென்ன அறிந்து நீயும்
 துல்லுவார் துடரவதற்குறிந்த வாடை
 தோகையர்தான் அனைந்துயரிம் கிரிம்
 இரிம் மையும் இலியும் சவ்வும் அங்குசாயா
 வா வா வா வென்று
 தெல்லுவார் தெருவீதி அவளிருக்கும்வீடு
 தெளிவான யித்தியானமை நூற்றியெட்டு. (993)

யெட்டான மும்மூலமட்சரத்தை மைந்தா
 இருதய கமலமதின் மவுனத்தாலே
 வட்டான மாதருடைப் பேரைச் சொல்லி
 வசனிப்பாய் சுந்தரமே வண்மையாக
 கெட்டாலு மிவரிடத்தில நுபோகந்தான்
 கீர்த்தி பெறச் செய்வமென்று மாதர்தானும்
 தொட்டாலு மென்மேலுஞ் சிந்தைவைக்கா
 தோகையரு மிவர்வசியம் துடர்வார்பாரே. (994)

பாரப்பா புலத்தியனே பரிபாஷைபாரு
 பத்தினி மேலாசை வைக்கா பரிவாய் நீயும்
 தேரப்பா தேகியென்றால் மாய்கை நீக்கு
 தெளிந்த அனுபோகி யென்றால் தெய்வமாதை
 வாரப்பா வசியமதாய் வைத்து நீயும்
 வாள்மயிலே தெய்வமென்று வணங்கி நீயும்
 ஊரப்பா ஒருவரிடைக் கூடாமல்தான்
 ஒன்றான பூரணத்திலமுர்த முண்ணே. (995)

உண்ணப்பா பஞ்சமுர்தந்தினமுங் கொண்டு
 உறுதிபெறக் காயமதை கல்போலாக்கி
 மண்ணப்பா சுழிமுனையில்..... யோட்டி
 மதியமுர்தந் தினந்தோறுங் கொண்டாயானால்
 அண்ணப்பா யெடுத்த சடம் பூர்வம் போலாம்
 ஆயுசுக்கு அழிவில்லா... அனந்தங்காலம்
 கண்ணப்பா மனக்கண்ணாலறிவா லொட்டி
 கற்பூர தீபமதில் கனிந்து நில்லே. (996)

நில்லென்றால் ஒருமனதாய்ப் பாசம் தள்ளி
 நிராமயமாய் நின்றதொரு மாய்கையுந் தள்ளி
 கல்லென்றால் அதுபோலே மாயக்கல்லே
 கருத்ததனால் கண்டு களி கூர்ந்தாரப்பா
 அல்லென்றால் ஆயிதிரோதாயி பாதம்
 அனுதினமும் மவுனம் திலர்ச்சிப்பாய்நீ
 நல்லென்றால் காயம் பிலப்படுவதற்கு
 நாதாந்த கற்பமதை உண்டுதேறே. (997)

தேரடா யோகி சுத்தஞானி யென்றால்
 தெளிவான மவுனி நால்வருமே யென்றால்
 பாரடா ஞானகாவிய மாயிரந்தான்
 பத்து நூறும் சொச்சமும் நீ பார்த்துத்தேறி
 தேரடா சிவயோகம் சருக்கம் பத்தில்
 சிவாய குருதேசிகனே போலே யாவாய்
 ஆரடா யின்னாலு மகத்தாம் நூலு
 அருளினோம் பதினாறு லட்சமதுக் கெல்லாந்தானே. (998)

தானென்ற குருநூலு சகலத்துக்கும்
 சரக்கு வைப்பு வாதவயித்தியத் தோடையா
 யெனென்ற யோகம் சிவஞானமாகி
 இதுவெல்லாந் தொழில்கோடி தொந்தங்கோடி
 நானென்ற ஞான காவியந்தான் பாடி
 நவகோடா கோடி அதீதமான
 வானென்ற வரைகளெல்லாம் தாண்டித்தாண்டி
 வதீதமென்ற மேலாறு வரைகளாமே. (999)

ஆமேதான் மேலாறு அப்பீடத்தில்
 அதீதமென்ற சித்தியெல்லாமடைவாய்க் கண்டு
 தேமேதான் தெளிந்து அதுக்கப்பாலேகி
 செணத்திலே கீழாறு வரையுங் கண்டு
 நாமேதானத் தலத்துக் கப்பாலேகி
 நவகோடி சித்தியெல்லாம் நன்றாய்ப் பெற்றோம்
 சேமேதான் செனித்தபொருள் ஞானகாவியம்
 தெளிந்தமப்பா ஆயிரத்தில் தேறினோமே. (1000)

அகத்திய முனிவர்

தேரினோ மின்னூலைப் பதனம் பண்ணு

செகத்திலுள்ள காமுகர்க்கும் கருமிகட்கும்

ஆறினோம் சூதுகன்னம் களவோருக்கும்

ஆத்துமாவில் விகடமதை நினைப்போருக்கும்

முறினோ மின்னூலைக் காட்டவேண்டாம்

முக்கியமுள்ள ஆயிரத்தைக் காட்டினாக்கால்

கூறினோம் கோடாகோடி யிடியிடிக்கும்

குழந்தைகளே யுகங்களுக்குக் கூறினோமே.

(1001)

கூறினோ மென்னவென்றால் புலத்தியனே கேளு

குணமுள்ளோர் நாளதனால் வாடைசொன்னோம்

தேறினோமிவ் வாடை செகத்தோர் செய்தால்

சிவசித்தன் ஞானியடா அவர்போலுண்டோ

முறினோ முன்னூலு வாதகாவியம்

முடிவெல்லாந் தோன்றுமடா யின்னூலில்தான்

வாறினோ மின்னூல் போல் ஒரு நாலுண்டோ

வசனித்த காவியந்தான் வண்மைபாரே.

(1002)

பாரடா புலத்தியனே யின்னங்கேளு

பரிவான செய்தியெல்லாம் பண்மையாக

ஆரடா ஞானகாவியத்தில் சொன்ன

அதீதபொருள் விளக்க மெல்லா மடைவாய்க் கண்டு

நாரடா நாம் சொன்ன மதீதவாடை

நவிலுவோ மைங்காவியம் நளினமாக

தேரடா ஐங்காய மார்தான் காண்பார்

தெளிவான சிவயோகி தேறுவாரே.

(1003)

தேறுதற்கு யின்னமொரு செய்திகேளு

செகச் சாலப்புரட்டுதற்கு ஐங்காயம்கேளு

முறுதற்கு முப்பூவு பலந்தானஞ்சு

முர்க்கமென்ற சீனமதின் ரசந்தானஞ்சு

ஏறுதற்கு படிக்காரம் பலந்தானஞ்சு

யென்னசொல்வேன் வெடிக்காரம் பலந்தானஞ்சு

கூறுதற்கு முன் சொன்ன அஷ்ட மாரணத்தைலம்

கூறுகிறோம் பலமஞ்சு யெடுத்துக் கொள்ளே.

(1004)

கொள்ளடா புலத்தியனே குணமுள்ளோனே
 குருவான வழலை சுண்ணம் விராகன் ரெண்டு
 எள்ளடா அண்டமெருப் பீங்கான் தன்னில்
 யியல்பான சரக்கெல்லாம் நிறுத்துக்கொண்டு
 அள்ளடா அப்பீங்கான் தன்னிலிட்டு
 அருளான சுத்த செலம்பலம் பத்திட்டு
 நள்ளடா ரவிதனிலே சாமம் வைத்தால்
 நவனீத மிரங்குமய்யா யிறுத்துக் கொள்ளே. (1005)

யிறுத்திடுவாய் மேலுமந்தப் பீங்கான் தன்னில்
 யிறுத்த நவீதத்தை யதன்மேலிட்டு
 நறுத்திடுவாய் கதம்ப பரிமளங்கள் வாசம்
 நலமான புளுகு கஸ்தூரி மஞ்சள்
 கறுத்திடுவாய் கலுவத்திலிட்டு நீயும்
 கருணை தரவேணு மென்று பொடித்துக்கொண்டு
 துறைத்தின மாயீறாதே பொடித்ததூளை
 துடியான நவநீதத் திலிட்டுக்காணே. (1006)

காணப்பா ராசானந்த மௌனயோகி
 கருவான பீங்காணை யெடுத்துக்கொண்டு
 ஆணப்பா ரவிதனிலே நிமிஷம் வைத்தால்
 ஆலகால மதுபோலே கட்டும் கட்டும்
 நாணப்பா அகத்தியனென்ற பேர்தன்னாலே
 ஞானிகளே உங்களுக்கு நண்பாய்ச் சொல்வோம்
 மாணப்பா ஆயிரந்தான் மகத்தாம்பீடம்
 மவுன மெஞ்ஞானமடா காவிய நூலே. (1007)

நூலான நூலிதப்பா காவிய நூலு
 நுணுக்கங்கள் மெத்தவுண்டு நுண்மை உண்மை
 பாலான அமுர்தமடா சலா...தான
 பஞ்ச சரக்குக்கள் குடியிருக்கும் அவர்தம்வீடு
 சேலான பாச்சலடா அத்தீதபேகம்
 தேனருவி பாயுதடா ஐங்காயவீடு
 மாலான வீடுவிது அப்பு நேர்மை
 மாரணமாம் சத்துருக்கள் மெழுகிதாமே. (1008)

அகத்திய முனிவர்

தாமென்ற சலாந்திதான் யெமுனை வீடு
 சங்கையில்லா மாரணத்துக் காதிரீடம்
 நாமென்ற மெழுகிதுதான் பஞ்சகர்த்தான்
 நவனீத மென்ன சொல்வேனார்தான் காண்பார்
 ஆமென்ற ஐங்காய மெழுகே கொண்டு
 அரகரா சிவபூசை சத்தி பூசை
 போமென்ற பூசையெல்லாம் செய்து முடிப்பித்து
 பூரணமாம் ருத்திரன்தன் தியானமாமே. (1009)

ஆமப்பா அகோர கானருத்திர தியானம்
 அறையுறோம் புலத்தியனே அடுத்துக்கேளு
 நாமப்பா சொல்லுகிறோம் மநயவசி யென்று
 நங் ஓம் அங் ஐயும் உசீ நசீ மசியா
 அகோர தேவா அங்குசாயா வாவாவென்று
 தாமப்பா தாழையிதழ் ஓலைதன்னில்
 தாவிப்பாய் இம்மந்திரத்தின் தியானந்தன்னை
 ஏமப்பா சந்திசெபம் மவுனபூசை செய்து
 யெதிரி யென்ற சத்துருவின் பேரைக்கானே. (1010)

காணப்பா அவருடைய பேரை நீயும்
 கால்தலையாய் தலைகீழாய் கருவாய்மாறு
 மாணப்பா மாறியிந்த வோலைதன்னில்
 வஸ்து அபான சுத்தி அமுர்தபூசை
 சேணப்பா செய்து முடிப்பித்துக் கொண்டு
 திருவான ஐங்காய மெழுகெடுத்து
 ஊளப்பா ஓலைபின்னும் முன்னும் பூசி
 ஓகோகோ கடுஞ்சுலினோடதாமே. (1011)

ஓடான தலைச்சனுடை ஓடுகொண்டு
 உசிதமென்ற காட்டு ஆமணக்கு எண்ணை
 மாடான ஓடுதன்னில் பலம்பத்திட்டு
 மகத்தான வெள்ளெருக்கன்காய் பஞ்சாகும்
 தேடான நூலதுதான் பலந்தான் கொண்டு
 திரியாகத் திரித்ததனை விளக்கிலிட்டு
 சாடான யெண்ணைவிட்டு தியே போட்டு
 தாவிப்பாய் லெட்சமுரு...ந்தானே. (1012)

ஞான காவியம்

தானான மந்திரத்தால் மவுனமேவி
 தாவிப்பாய் விளக்கொளியில் வாட்டும்போது
 கோனான குருச்செயலால் மாரணந்தா னெட்டும்
 குடிகொண்டு ஆடுமப்பா குவலையத்தில்
 மானான யெதிரியென்ற சத்துருக்களெல்லாம்
 மாண்டிடுவார் அரைநொடியில் அனேகம்வித்தை
 வேனான நீநினைத்த வினோதமெல்லாம்
 விளங்குமடா புலத்தியனே விரும்பிக்கேளே. (1013)

அஷ்டமாரணம் நசிமாரணம் மசிமாரணம்

கேளப்பா சுந்தரமே ஐங்காயத்தை
 கெணிதமென்ற மாரணத்தைப் போலேயுண்டோ
 ஆளப்பா மகாபாவி சத்துருக்களான
 அகோரமென்ற மந்திரத்தால் எட்டுமாடும்
 கோளப்பா சொல்லவில்லை ரோகஞ்செய்யா
 குணநல்லோர் புண்ணியரைச் செய்யவேண்டாம்
 நாளப்பா வெகுதுரோகி படுசண்டாளி
 நசிமசி அவமசிரசு ஐய்த்துப் போச்சே. (1014)

அய்த்ததடா அவர்சிரசு புலத்தியனே கேளும்
 ஆரணியிலுனக் கெதிரி ஆருமில்லை
 மைத்ததடா யெதிரி... னமெல்லாம்
 மயேந்திர அட்சத்தம் பகிரண்டமெல்லாம் மாண்டுபோகும்
 வைத்துப்பார் வாளம்பு அரங்கொண்டாப்போல்
 மாரணத்தைங்காத மிதால் மாண்டுபோகும்
 நைத்துப்பார் ஐங்காயம் பதனம் பண்ணி
 நாதாந்த அஷ்டமாரண வித்தையாடுவாயே. (1015)

ஆடுவாய் மவுன வித்தை ஐங்காயத்தாலே
 அண்டரண்ட சண்டமாருத மெல்லாமைந்து போகும்
 சாடுவாய் நானவித்தை பரமிஞ்ஞானம்
 சவுமியத் தோடின்னூலு வயித்திய காவியம்
 நாடுவாய் லெட்சணந்தான் மாந்தரீகம்
 நவிலுவோம் கடக்காண்டம் வாதகாவியம்
 தேடுவாய் என்னுடைய யெண்ணூறப்பா
 சிவன் சொன்னார் ஆதிநூலின் ஜூலன்றே. (1016)

அகத்திய முனிவர்

அன்றான முதல் பட்சமறிந்து பாரு
 அருளான பூருவபட்சம் பூரணந்தான்
 நன்றான சலாந்திதான் பூறுவிட்டு
 நாமுதித்த வாசலடா ஞானவாசல்
 முன்றான பீடமடா குய்யவாசல்
 விருத்தாந்தம் சருவாந்த மெல்லாம் வாசல்
 நன்றான பிரபஞ்சம் ஆதியந்தம்
 வருஷிக்கும் வாசலடா யெக்காணி வாசலைக்காணே. (1017)

காணுகின்ற ஞானசரு பீடவாசல்
 ஞானமும் நான்முகனும் சரசுவதியுங்கூட
 ஆணுகின்ற ஐம்பூத உயிர்வாழ்க்கையான
 அதீதபீட சருவேத நாதபீடம்
 மாணுகின்ற பீடமதின் குண்டலித்தாயான
 மாயையடா மூவுலகும் மக்காள் மக்காள்
 ஏறுகின்ற வாசல்வழியே வருவாய் வந்த
 வேதமடா சத்தியென்ற பனிநீராமே. (1018)

நீரான சலாந்தியின் வாமநீரு
 நிறைந்திருந்த சோதியடா பாலைநீரு
 ஆரான பெண்ரதிதான் தலையின்றில்தான்
 அருளான.... கொடாசல சத்தப்பா
 கூரான குடம் நீரை யெடுத்துக் கொண்டு
 குருவான ரசப்பீங்கான் தன்னிலிட்டு
 வாரான மாக்கொடிதான் பூர்வமாதி
 வஞ்சியினம் சல்லீசெகர் கொடிவளப்பமாமே. (1019)

வளப்பமென்ற நாபியடா வெகு கோடி
 மதி கோடி சல்லிவேர் அதீதமைந்தா
 அளப்பமென்ற கொடியதனை செய்நீரில் சுத்தி
 யானபின்பு வெடுத்ததனை ரவியில் சாமம்
 பளப்பமதா யீறாதே பத்திரமாய்க்காரு
 பழுங்கருக்கள் ரொம்ப வுண்டு கொண்டுபோகும்
 பித்தரென்ற பிசாசரோடே அநுசரியாமல்தான்
 பேதைமனமானவனே பேசக்கேளே. (1020)

ஞான காவியம்

பேசக்கேள் புலத்தியனே ராசானந்த யோகி

பேரான கொடியிதுதான் கொடியின் நேர்மை

ஆசக்கேள் அக்கொடியை சரகுணத்தீ

அருமை பரிபூரணத்தையன்பில் தாக்கி

நேசமதாய் ஆயிபத மவுனந்தப்பி

நிராதாரப் பொருளதனை நினைவிலொட்டி

பாசம் வைத்து ஒருமனதாய் கொடியே கொண்டு

பலம் பத்து எடை குறையாதெடுத்துக் கொள்ளே. (1021)

கொள்ளவென்றால் மாக்கொடிதானார் தான்காண்பார்

குவலயத்தில் குணம் நல்லோர் புண்ணியர்க்கே யெய்தும்

அள்ளவென்றால் அக்கொடியைக் கணபதியின் பூசை

அம்பிகை சத்தியுடை பூசைசெய்து

வள்ளலெனும் பூரணியே அமுர்தவாமி

மாயிபதம் பூசை செய்து மவுனத்தேகி

நள்ளவென்றால் கொடி மாவுபலம்ரெண்டப்பா

நாதாந்த... உப்பு பலமஞ்சதாமே. (1022)

அஞ்சான கொடிமாவும் உப்புங் கொண்டு

அருளான கலுவத்திலடைவாயிட்டு

மிஞ்சாதே சுத்தசெலம்பலம் பத்திட்டு

மென்மை பெறபணிநீரும் செய்நீரிட்டு

நஞ்சாக பாவித்து ஆட்டுவாய் நீ

நலம்பெறவே மெழுகாகும் சாமந்தன்னில்

கொஞ்சாதே மாயிபதம் கருணைமேவி

குடிகொள்வாய் கடுஞ்சூலாய் கூறக்கேளே. (1023)

கூறக்கேள் புலத்தியனே குணநல்லோனே

கூறறிய மெழுகெடுத்து கொடிமேல்பூசி

ஆறக்கேள் அதின்மேலே கவசஞ் செய்து

அன்பதினால் சீலையெழுவடைவாய்ச் செய்து

முறக்கேள் நாதவிந்தா லேழுசீலை

முக்கியமுள்ள செய்நீராலேழு சீலை

மாறக்கேள் செய்து முடிப்பித்தேநீயும்

மகத்தான ரவிதனிலே...ண்டு விதமாமே. (1024)

அகத்திய முனிவர்

ஆமென்ற நாழிகைதானிரண்டு நாழி
 அடைவாக ரவிதனிலே காய்ந்தால் கேளு
 நாமென்ற அகத்தியனுடை விவேகத்தாலே
 நாவினென்ற குருவண்டு யிதுபோலுண்டோ
 வாமென்ற சீலைசெய்து கொடியே கொண்டு
 வஞ்சிக் கொடி சல்லிவேர் சுன்னமாக
 ஏமென்ற காட்டுயெரு முட்டைகோழி
 யிப்பாகம் பிசகாமல் இறவாய்ச் செய்யே. (1025)

செய்யப்பா புலத்தியனே ராசயோகி
 செயலான முட்டை நடுக்கொடியே வைத்து
 அய்யப்பா அதின்மேல் முட்டைதன்னை
 அறைஅறையாய் அடுக்கியதன் மேலேகேளு
 மெய்யப்பா உமி கொண்டு அதன்மேல் பரப்பி
 விளங்கவே அக்னியால் தீயேழுட்டி
 வையப்பா சாமமொன்று சாடினாக்கால்
 வஞ்சிக்கொடி சுன்னமடா வதீதமாமே. (1026)

ஆமேதான் சாமமொன்று சென்றதானால்
 அறையுறோம் வெகுபலிதம் அரன்சொன்னார் பார்
 நாமேதான் புடம் போட கொடிமாச் சுண்ணம்
 நவநீத மிதுக்கு ஒவ்வாது பாரு
 வேமேதான் வஞ்சிக்கொடி சுண்ணந்தன்னை
 விளங்கவே பூரணத்தில் விசிதமாக
 தேமென்ற சுண்ணமதின் கவசந்தட்டி
 சீலையெல்லாம் கயட்டெறிஞ்சு பார்த்தால் நன்றே. (1027)

பாரடா யிச்சுண்ணம் வெகுசோகோடி
 பகிரண்ட நவகண்ட சராசரங்கள்
 ஆரடா நிறமோ மண்டமெல்லாம்
 அடிமுடியும் கொடிமுடியு மகண்டுபோகும்
 வாரடா வழலை சுண்ணமிதுக் கீடுண்டோ
 வஞ்சிக்கொடி ஆரறிவார் மகத்தாம் சுண்ணம்
 வேரடா சகலத்துக்கு மிதுதானஞ்சு
 வேதாந்த ஈசனுண்ணுமமுர்த நஞ்சே. (1028)

ஞான காவியம்

நஞ்சான சுண்ணமதையெடுத்துப் பார்த்தால்
 நவகோடி கோடாகோடி களையோகாணும்
 மிஞ்சாதே ஒருவரிடம் சஞ்சலியாதேகேள்
 விவேகமில்லா மானிடரோடுறவு செய்யா
 அஞ்சான பெரியோரை அடுத்துக்காரு
 அடுத்துவெகு நாளுறவு அதீதஞ் செய்து
 சஞ்சலத்தைத் தள்ளியடா மூலங்கும்பி
 தவறாத பூரணத்தில் அமுர்தமுண்ணே. (1029)

உண்ணப்பா பஞ்சமுர்தம் தினந்தானுண்ணு
 ஒருமை பரிபூரணத்தில் ஒட்டித் தம்பி
 அண்ணப்பா சொன்ன நிலைதவறிடாதே
 அருள் பெருகும் மோட்சமதை மறைந்திடாதே
 நண்ணப்பா வஞ்சிக்கொடி சுன்னந்தன்னை
 நாம்சொல்வோ மண்டத்தின் சீசாதன்னில்
 கண்ணப்பா நேத்திரத்தின் விழியேபோல
 கவிடில்லா சுண்ணமிதைத் தெரிசிப்பாயே. (1030)

தெரிசிப்பாய் சிவயோக மவுனபீடம்
 சிதம்பரத்தின் வாலை பூசசெய்து முடிப்பித்து
 அரிசிப்பாய் ஆயியுடைப் பதத்தைப் போற்றி
 அனுதினமும் மும்மூலமதிலருளக் காணு
 வருஷிப்பாய் வஞ்சிக்கொடி மாது சுண்ணம்
 வசனித்தோம் புலத்தியனே மகத்தாம் சுன்னம்
 நரிசிப்பாய் இச்சுன்னம் பண்டிதத்துக் கெல்லாம்
 நாம்சொன்னோம் கருக்குருவால் நலமாயத்தானே. (1031)

தானென்ற வயித்தியர்க்குக் குருவாஞ் சுண்ணம்
 தலைக்கொடிதான் சல்லிவேர் சரசிதப்பா
 ஆனென்ற பொருளப்பா ஆருக்குந்தான்
 அதீதமடா வேதைகளுக்கு ஆசான்சொல்ல
 நானென்ற காவியந்தான் மகத்தாம் பீடம்
 நான்மறைகள் வெகுகோடி நூலுக்கெல்லாம்
 மானென்ற ஆயிரந்தான் மவுனபீடம்
 மகத்தான ஞானமடா காவிய நூலே. (1032)

அகத்திய முனிவர்

நூலான யின்னாலு ஆர்க்கும்கிட்டா

நுண்மை தவமறிந்தவரே பெரியோர்கிட்டும்
ஆலான அவருடைய வாக்கால் சொல்ல

ஆடுமடா பிரபஞ்சமெல்லாமய்யா அய்யா
வேலான காலிதுதான் பாகங்காணும்

வேதாந்த குருவேடத்தில் விவேகங்காணு
நூலான பாதையெல்லா மிதிலே தோய்த்தும்

நவசராசரங்க ளெல்லாம் தோய்த்தும்பாரே.

(1033)

பாரப்பா வஞ்சிக்கொடி சுண்ணஞ் சொன்னோம்

பாடுகிறோம் ஞானகாவிய மின்னூலில்

ஆரப்பா மூவுலவுகு மயக்குமாத்தம்

அருளுகிறோம் சின்மயத்தின் அநுக்கிரகத்தால்
மாரப்பா மாத்தமையை சொல்லக்கேளு

மானிடராய் செனித்தவரை மயக்குமைதான்

ஊரப்பா யிடங்கொள்ளாதிந்த விந்தை

உலகமெல்லா மொருநொடிக்குள் மயக்கலாமே.

(1034)

மயக்கலா மிம்மைதான் ஆர்தான்செய்வார்

மண்டலத்தில் மெஞ்ஞானியோகி செய்வார்

தெயக்கலா மிம்மையால் கோடாகோடி

திருவுருவுமிதுவாலே செயமாகும் சித்தி

அயக்கலா மதீத மைதான் புவனமெல்லாம்

ஆயிரத்தெட்டண்ட பகிரண்ட மெல்லாம்

நயக்கலா மிம்மையா லெரிந்து போகும்

நவசரா சரங்களெல்லா மயங்கிப்போமே.

(1035)

போமென்ற சித்தர் செய்யும் ஞானமைதான்

பூதலத்தில் சிவயோகி செய்வதற்கு

ஆமென்ற மையினுடைப் பெருமைகேளு

அருளுகிறோம் புலத்தியனே ஞானவித்தை

ஏமென்ற யிவ்வித்தை செய்தாயானால்

யியம்புவோம் மறுவத்து சித்துனாலே

மாமென்ற அஷ்டமாம் சித்துமாடும்

மைந்தனே யெட்டெட்டு மாடுந்தானே.

(1036)

ஆடுதற்கு மையினுடை அத்தங்கேளு
அருமையில்லாப் பொருளாக ஆடக்கேளு
மாடுதற்கு மாக்கொடி தான்பலம்பத்தப்பா
வசனித்த கரக்கெடுத்து வண்மையாக
சேரக்கேள் கம்பியுப்பு பலமஞ்சப்பா
செயலான கல்லுப்பு பலமஞ்சப்பா
தேரக்கேள் பாறையுப்பு பலமஞ்சிட்டு
தெளிவதற்கு ரசப்பீங்கான் தன்னில்போடே. (1037)

போடப்பா புலத்தியனே சுந்தரமே கேளு
புனிதமென்ற சுத்தசெலம் பலமஞ்சிட்டு
தேடப்பா செய்நீரு பலமஞ்சிட்டு
திராவகந்தான் பலமஞ்சு தெளிவாய்நீயும்
நாடப்பா பனிநீரும் பலமஞ்சிட்டு
நவிலுவோம் வழலை சுண்ணம் விராகனஞ்சு
ஏடப்பா ஐங்காயம் பலமொன்றிட்டு
இயம்புகிறோம் மெழுகு ஐங்காயம் பலமொன்றே. (1038)

ஒன்றான பூரணமே மனமேகேளு
ஒகோகோ பரிபூரணமே சின்மயமே கேளு
நன்றான வामी சிவகாமி ரூபி
நாயகியே.... சிறிமாதா மாயாசத்தி
அன்றான வாலையடா புவனைதேவி
அம்பிகா சத்தி செயஅபிராமி ரூபி
நன்றான உன்பாதம் நம்பினே னம்மா
நாயகியே சாமளாயெக்கலா தேவியென்னே. (1039)

என்னவே வராகி ஆயி சவுந்திரா தேவி
யென்தனுக்கு மாத்தமைதான் பவிதமாக
சென்றாட வேணுமம்மா யெளியேன்செய்ய
தீவினையை யகற்றி நல்வினையே தாராய்
அன்றாடம் உன்பாதம் தினந்தோறம்மா
அடிபணிந்தே னென்னுடைய பங்கில் நிற்பாய்
குன்றான சத்துருவை யென்வசமே யாக்கி
குடிகொள்வாய் என்னுடைய குலத்தில்தானே. (1040)

நவநீத தேனருவி பாய்ச்சல் அமுர்த பூரணத்தை
அறிதல்

தானென்ற பீங்கானிலிவ்விதங்க ளெல்லாம்
தருவாக யிட்டுவிந்தால் கவசஞ் செய்தும்
மானென்ற விந்ததனால் சிலையேழு செய்து
மகத்தான தேவிபூசை மனதிலெண்ணி
நானென்ற மாத்தமைதானாட வேணும்
நாயகியே வாக்கெனக்கு நண்பாய் தாராய்
ஆனென்ற தேவியை நீ தெரிசித்தப்பா
அருளான ரவிதனிலே பீங்கானைவையே. (1041)

வைத்துப்பார் சோமசூரியன் காந்திபட்டால்
மகத்தான நவநீதம் தேனருவிபாயும்
ஐய்த்துப்பார் சாமம் முச்சாமஞ் சென்றால்
அரகரா.... பாயுமடா அறிந்து கொள்ளு
மைய்த்துப்பார் பாகம் கண்டாயானால்
மயங்காதே தியங்காதே மதியில் நிற்பாய்
நெய்த்துப் பாரம் மதியில் பூரணத்தைக் காணு
நாதாந்த பூரணத்தில் அமுர்தமுண்ணே. (1042)

காணப்பா பூரணத்தைக் கண்டாயானால்
கர்ம அனுபூதியது கயண்டுபோச்சு
நாணப்பா நாராசம் மும்முலபீடம்
நலபீடமேறி விளையாடுவாய் நீ
வாணப்பா சீவாத்துமா உயிர்களெல்லாம்
வாசியதினாலே வல்லோ வசனித்தவாறு
ஆணப்பா பிறவி சென்மமுதிக்கிறதே யரிது
அரிதான விந்துவுடை அருமை காணே. (1043)

அருமையென்ற ஆண்பிள்ளை நீயேயானால்
ஆத்துமாவை சதாகாலமழியாதையா
ஒருமையென்ற விந்துவை நீ செலவுசெய்யா
ஓகோகோ பெண்ணாசை உரிமையையா
வறுமையொரு நாளுமுனக்கணுகா தய்யா
வாழ்த்தடா செடலமதை வச்சிரதேகம்
சிறுமையது வாராது அதீதமைதான்
செய்பாகம் கைபாகமிச் செணத்தில் காணே. (1044)

காணுதற்கு மாத்துமையின் பீங்கானைக்கொண்டு
 கருணைதரவேணு மென்றுதாயைப் பூசி
 ஆணுதற்கு ரசப்பீங்கான் கவசம்வாங்கி
 அருளான சீலையேழு மடைவாயத்தட்டி
 பாணுதற்கு மாத்துமையைப் பார்த்தாயானால்
 பகிரண்ட அண்டசரா சரங்களெல்லாம்
 ஆணுதற்கு மாய்மைவந்து கப்பிப்போடும்
 அருளினோம் முவுலகும் மயங்கிப்போமே. (1045)

நவநீதம் இறங்குதல் தலைசன மண்டை ஓடு விபரம்
 சஞ்சீவி நவநீதம்

போமென்ற மறுபீங்கா னெடுத்துக் கொண்டு
 புனமெல்லா மயக்குகின்ற நவநீதத்தை
 நாமென்ற பீங்கானி லெடுத்திறுத்து
 நவிலுவோம் அடியில் நின்று சரக்கெல்லாந்தான்
 வாமென்ற கலுவத்திலெடுத்து யிட்டு
 வசனித்த நவநீதம் பலந்தானிட்டு
 ஆமென்ற யிருசாமம் மெளுபோலாட்டி
 ஆலகாலமென்ற மெளுகதனைக் கேளே. (1046)

கேளப்பா தலைச்சனுடைய ஓடுவாங்கி
 கெணிதமதாய்க் கொடிக்கள்ளி நாருரிச்சி.
 ஆளப்பா அன்னாரைத்திரியாய்ச் செய்து
 அகண்டமென்ற அண்ட அகலடைவைக்கேளு
 நாளப்பா வெகுநாளு செல்லாதய்யா
 நலமான அகலுதனில் நவநீதம்வாரு
 கோளப்பா வாராது சீவரத்தின
 குழந்தைகளே கேளு மக்காள் கூறக்கேளே. (1047)

கூறக்கேள் மெழுகெடுத்துப் பீங்கானிலிட்டு
 குரவான சுத்தசெலம் பலம்பத்திட்டு
 ஆறக்கேள் அம்மெழுகை கரத்தால் கூட்டி
 அருளான ரவிதனிலே அரைச் சாமம்வைத்தால்

அகத்திய முனிவர்

மாறக்கேள் அருவியது னெருவிப் பாயும்
 மகத்தான சஞ்சீவிதான் மருவிபாயும்
 வாரக்கேள் பாயுகின்ற நவனீதந்தான்
 மகத்தான அருவியை நீயிறுத்துக் கொள்ளே. (1048)

கொள்ளுகின்ற சஞ்சீவியை ஆர்தான் காண்பார்
 கூர்மசித்தர் ஐயாயிரம் பேர் கண்டாரையா
 நள்ளுகின்ற சஞ்சீவியை முன் நவநீதத்தில்
 நாட்டப்பா பலம்பத்து நண்பாய் நீயும்
 அள்ளுகின்ற அடியில் நின்ற மெழுகெடுத்து
 ஆட்டுவாய் கலுவத்தில் அரைசாமம்வீதம்
 பள்ளுகின்ற ஆட்டினதோர் மெழுவழித்து
 பரபூசை குருபூசை செய்து பதனம்பண்ணே. (1049)

பதனமதாய் மெழுகதனைப் பூசை செய்து
 பன்மை பெறச.....றண்டில் வைத்து நீயும்
 தயிராதே சாம்பவியே தேவி
 வீகாளமாயா சத்தி விளங்குவாய் நீ
 அதனமதாய் மெழுகெடுத்து அகலில்வைத்து
 அருளான சஞ்சீவி நவனீதம் ரெண்டும்
 சதனமிது மெழுகதனை அகல்நடுவில் வைத்து
 சாம்பம் பெறுவதற்குந்நிரியே கேளே. (1050)

கேளப்பா புலத்தியனே ராசானந்தயோகி
 கெணிதமென்ற தீக்கொளுத்தி அதின்மேல்கேளு
 வாள்ப்பா வசனிப்போம் கபாலவோடு
 வளமான ஓடம்...வ..ர கவுத்த
 நாளப்பா முச்சாமம் தீயேத்தி
 நன்றாக ஓடதனை யெடுத்துப்பாரு
 பாளப்பா போ.... ஓட்டின்மேலே
 பரிவான மையபய...ந்து பண்மையாமே. (1051)

ஆமேதா நிம்மையைப் பார்த்தாயானால்
 அண்டரண்ட பகிரண்டமெல்லாந் தோற்றும்தானே
 தேமேதான் சித்தருக்கு அதீதமைதான்
 சிவயோகி ஞானிகளுக்கு மவுனிகளுக்கு

நாமேதான் இம்மையை வழித்துக் கொண்டு
 நவிலுவோம் மான்கொம்பு சிமிளதாக்கி
 வாமேதான் அச்சிமிளிவிம்மையை வைத்து
 மாதமெட்டு யெட்டெட்டு மாடுந்தானே. (1052)

தானென்ற சிவயோக பூசை செய்து
 தருவான சிதம்பரத்தின் வாலையூசை
 ஏனென்ற பூசையெல்லா முடித்துக்கொண்டு
 யநமசிவ யரிம நரிமங் சிவ்வும் வீரிமென்று நீயும்
 கோனென்ற குரோம் உரோம் அம் அங்குசாயா
 கூறினோம் சிரியும்மை யீயும் கிரியும் சிவ்வென்று மைந்தா
 நானென்ற நூற்றியெட்டுயித்தியான செபஞ்செய்து
 நாதாந்த வேதமென்ற வித்தையாடே. (1053)

ஆடப்பா புலத்தியனே யால் (அதீதசித்து)
 அதீதசித்து அறுவத்து நாலுமாடும்
 நாடப்பா மையதனைக் கடுகில்பாதி
 நன்மைதர வேணுமென்று திலதம்போட்டு
 சாடப்பா வாசியது.... யேறி
 சமத்தான குளிகை மணிவாயில்போட்டு
 தேடப்பா நீ நினைத்த வித்தையெல்லாம்
 தேடினால் அரைநொடிக்குள் சித்தியாமே. (1054)

சித்திபெற ஆயிரந்தான் ஞானகாவியம்
 செயசித்தியாகுமடா சருக்கம்பத்து
 அத்தியுரியிடைதரித்த யீசன் சொன்ன
 அதிகமடா ஆயிரத்தைப் போலொருநாலுண்டோ
 எத்திசைக்கும் குருநூலு ஞானபீடம்
 இயம்பினோம் காவியந்தான் ஞானகாவியம்
 முத்திபெற தற்காலம் வாழலாகும்
 முக்கியமுள்ள சருக்கம் பத்துமுற்றவாறே. (1055)

வாரான ஆயிரத்து ஐம்பத்து நாலு

வசனித்தோம் சருக்கம் பத்தின் வளம் கண்டோம்நாம்
ஆராள யிதுக்கப்பால் ஐம்பத்திமுன்று

அருளினோம் செகமுழுதுமறிந்து பாரு
தேறாத பொருளெல்லாந் தேறலாகும்

சிவயோக ஞானமடா சித்தர்க் கெல்லாம்
கூறான ஞான காவிய சருக்கமுன்னால்

கூறினோம் ஆதியந்தம் அகண்டம் பற்றி.

(1056)

அகத்திய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞானக்காவியம்
பத்தாம் காண்டம் முற்றும்

விக்கிரமவருஷம் ஆவணிமாதம் சோமவார நாள் காலமே உதய
லக்னத்தில் கனகசபை முதலியாருக்கு புட்டுளார் முனி.... யெழுதின
ஞான காவியம் முடிந்தது.

குறிப்புகள் :

